

ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΤΟΜΟΣ ΚΗ' - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 9
ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2013

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
ΕΦΕΤΕΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ - ΠΕΙΡΑΙΩΣ - ΑΙΓΑΙΟΥ ΚΑΙ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΥ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΒΛΑΧΑΚΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΡΟΥΣΚΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

ΓΕΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ-ΣΤΑΜΕΛΟΥ ΕΥΑΓΓ.

ΤΑΜΙΑΣ: ΜΠΡΟΥΜΑ ΕΛΕΝΗ

ΜΕΛΗ: ΒΑΣΙΛΙΚΑΚΗ ΕΙΡΗΝΗ
ΔΕΠΟΥΝΤΗ-ΜΑΡΚΟΥΛΑΚΗ ΧΡΥΣΗ
ΔΡΑΓΙΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
ΚΑΡΑΣΤΑΘΗ ΕΥΤΥΧΙΑ
ΚΟΝΤΟΓΕΩΡΓΟΥ ΕΛΕΝΗ
ΜΠΑΡΛΑΜΑ ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ
ΠΑΠΑΘΕΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
ΠΟΥΛΑΝΤΖΑ-ΑΓΡΕΒΗ ΜΑΡΙΑ
ΤΣΕΡΤΣΙΓΙΑΝΝΗ ΕΛΕΝΗ

ΝΟΜΟΙ**ΝΟΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 4152
(ΦΕΚ Α' 107/9.5.2013)****Επείγοντα μέτρα εφαρμογής των νόμων 4046/20-12, 4093/2012 και 4127/2013**Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣΕκδίδομε τον ακόλουθο νόμο που ψήφισε η
Βουλή:**Άρθρο πρώτο****ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ Α'
ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΗ ΔΙΑΤΑΞΕΩΝ
ΝΔ. 356/1974, Ν. 2238/1994, Ν. 2859/2000**.....
.....
.....**ΥΠΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΙ Α.8
ΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΦΟΡΟΥ ΑΚΙΝΗΤΗΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ**

1. Η περίπτωση ε' της παραγράφου 3 του άρθρου 35 του ν. 3842/2010 (Α' 58) καταργείται από την 1η Ιανουαρίου 2013.

2. Στην παράγραφο 5 του άρθρου 35 του ν. 3842/2010, οι λέξεις «Για τα έτη 2010, 2011 και 2012» αντικαθίστανται από τις λέξεις «Για τα έτη 2010, 2011, 2012 και 2013».

3. Στην παράγραφο 4 του άρθρου 38 του ν. 3842/2010, οι λέξεις «Ειδικά για τα έτη 2010 και 2011» αντικαθίστανται από τις λέξεις «Το έτος 2010» και προστίθεται δεύτερο εδάφιο ως εξής:

«Για τα έτη 2011 και 2012 ο φόρος καταβάλλεται σε επτά (7) ίσες μηνιαίες δόσεις, και για το έτος 2013 καταβάλλεται σε τέσσερις (4) ίσες μηνιαίες δόσεις, καθεμιά από τις οποίες δεν μπορεί να είναι μικρότερη των πενήντα (50) ευρώ, με εξαίρεση την τελευταία, οι οποίες καταβάλλονται στις προθεσμίες που ορίζονται στο προηγούμενο εδάφιο. Η προθεσμία καταβολής της τελευταίας δόσης δεν μπορεί να έχει καταληκτική ημερομηνία μεταγενέστερη από την 28η Φεβρουαρίου 2014.»

4. Μετά το πρώτο εδάφιο της παραγράφου 1

του άρθρου 32 του ν. 3842/2010 προστίθεται δεύτερο εδάφιο ως εξής:

«Ως συντελεστής αξιοποίησης οικοπέδου (ΣΑΟ), για τον υπολογισμό της φορολογητέας αξίας, λαμβάνεται ο ΣΑΟ που περιλαμβάνεται στις αποφάσεις προσδιορισμού αντικειμενικής αξίας ακινήτων (μικρότερος ή μεγαλύτερος), ανεξάρτητα αν ο συντελεστής δόμησης που ισχύει στην περιοχή είναι διαφορετικός.»

.....
.....
.....**ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ Γ'
ΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΟΧΗ ΕΚΤΙΜΗΤΙΚΩΝ
ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ****ΥΠΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ Γ.1
ΟΡΙΣΜΟΙ**

Για τους σκοπούς της παραγράφου Γ' του παρόντος νόμου ισχύουν οι ακόλουθοι ορισμοί:

«Εκτίμηση»: Κάθε εργασία ή/και έρευνα που έχει ως σκοπό την αποτίμηση της αξίας περιουσιακών στοιχείων, άυλων ή ενσώματων και εκτελείται με βάση τα ευρωπαϊκά ή διεθνώς αναγνωρισμένα εκτιμητικά πρότυπα.

«Πιστοποιημένος εκτιμητής»: Κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο οποιασδήποτε μορφής, το οποίο διενεργεί εκτιμήσεις, όπως αυτές ορίζονται στο παρόν άρθρο, έχει λάβει την πιστοποίηση της υποπαραγράφου Γ.2. του παρόντος νόμου και έχει καταχωρηθεί στο Μητρώο Πιστοποιημένων Εκτιμητών του Υπουργείου Οικονομικών, που προβλέπεται στο ίδιο άρθρο.

«Αρμόδια Διοικητική Αρχή»: Ορίζεται η Διεύθυνση Τομέων Παραγωγής της Γενικής Διεύθυνσης Οικονομικής Πολιτικής του Υπουργείου Οικονομικών.

**ΥΠΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ Γ.2
ΕΓΓΡΑΦΗ ΣΤΟ ΜΗΤΡΩΟ**

1. Το επάγγελμα του πιστοποιημένου εκτιμητή ασκείται ελεύθερα μετά πάροδο τριμήνου από την αναγγελία έναρξης του στην Αρμόδια Διοικητική Αρχή και την εγγραφή του πιστοποιημένου εκτιμητή στο Μητρώο Πιστοποιημένων Εκτιμητών.

Το Μητρώο Πιστοποιημένων Εκτιμητών τηρείται στην Αρμόδια Διοικητική Αρχή και δημοσιεύεται στην ιστοσελίδα του Υπουργείου Οικονομικών. Στην ίδια αρχή τηρείται κατάλογος διενεργηθεισών εκτιμήσεων.

2. Προκειμένου περί φυσικών προσώπων, η αναγγελία συνοδεύεται από τα κάτωθι απαραίτητα δικαιολογητικά:

α. Αίτηση πιστοποίησης, όπου αναφέρεται ο συγκεκριμένος ή οι συγκεκριμένοι κλάδοι στους οποίους επιθυμεί να πιστοποιηθεί ο ενδιαφερόμενος, συνοδευόμενη από βιογραφικό σημείωμα.

β. Πιστοποιητικό ποινικού μητρώου γενικής χρήσης, το οποίο ανανεώνεται κάθε δύο έτη με επιμέλεια της Αρμόδιας Διοικητικής Αρχής. Ο αιτών πρέπει να μην έχει καταδικαστεί αμετακλήτως για οποιοδήποτε κακούργημα ή για τα πλημμελήματα της κλοπής, υπεξαίρεσης, απάτης, υπεξαίρεσης στην υπηρεσία, πλαστογραφίας, απιστίας, ψευδορκίας, δόλιας χρεοκοπίας, καταδολίευσης δανειστών, τοκογλυφίας ή για κάποιο άλλο οικονομικής φύσεως έγκλημα.

γ. Φωτοαντίγραφο πτυχίου ανώτερης ή ανώτατης σχολής της ημεδαπής. Οι τίτλοι σπουδών που προέρχονται από ιδρύματα της αλλοδαπής πρέπει να είναι αναγνωρισμένοι από τον αρμόδιο Διεπιστημονικό Οργανισμό Αναγνώρισης Τίτλων Ακαδημαϊκών και Πληροφόρησης (ΔΟΑΤΑΠ) ως ισότιμοι και αντίστοιχοι ή ισότιμοι προς τους απονεμόμενους από τα ελληνικά ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα.

δ. Υπεύθυνη δήλωση, με την οποία ο ενδιαφερόμενος δηλώνει τα εκτιμητικά πρότυπα (ευρωπαϊκά ή διεθνή) που εφαρμόζει κατά τη διενέργεια εκτιμήσεων και τη δέσμευσή του για την πιστή τήρηση του κώδικα δεοντολογίας της υποπαραγράφου Γ.8..

ε. Βεβαίωση με υπογραφή και σφραγίδα πιστοποιημένου εκτιμητή ή άλλο πρόσφορο έγγραφο στοιχείο, από το οποίο να αποδεικνύεται διετής εκτιμητική εμπειρία του ενδιαφερόμενου.

στ. Πιστοποιητικό, από το οποίο αποδεικνύεται ότι ο αιτών εκπληρώνει τουλάχιστον μία από τις κάτωθι προϋποθέσεις:

αα) Έχει πιστοποιηθεί ως εκτιμητής από φορέα διαπιστευμένο από το Εθνικό Σύστημα Δια-

πίστευσης (ΕΣΥΔ) ή από επαγγελματική ένωση ή οργανισμό που πληροί τις προϋποθέσεις της παραγράφου 2 του άρθρου 3 του π.δ. 38/2010 (Α' 78).

ββ) Ασκει νόμιμα το επάγγελμα του εκτιμητή σε οποιοδήποτε κράτος - μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή σε τρίτο κράτος σύμφωνα με την αρχή της αμοιβαιότητας. Στην περίπτωση αυτή, ο ενδιαφερόμενος υποχρεούται να προσκομίσει σχετικό πιστοποιητικό από τον αρμόδιο φορέα του κράτους - μέλους ή του τρίτου κράτους.

γγ) Έχει επιτυχώς ολοκληρώσει τη διαδικασία εξετάσεων, όπως αυτή ορίζεται στην υποπαραγράφο Γ.3. αποκλειστικά στην περίπτωση που δεν υπάρχουν στην Ελλάδα διαπιστευμένοι φορείς πιστοποίησης κατά το στοιχείο αα) της παρούσας υποπερίπτωσης.

ζ. Αποδεικτικό φορολογικής ενημερότητας, το οποίο πρέπει να ανανεώνεται κάθε έτος από τον ενδιαφερόμενο.

η. Αποδεικτικό ασφαλιστικής ενημερότητας, το οποίο πρέπει να ανανεώνεται κάθε έτος από τον ενδιαφερόμενο.

3. Προκειμένου περί νομικών προσώπων, η αναγγελία συνοδεύεται από τα κάτωθι απαραίτητα δικαιολογητικά:

α. Αίτηση πιστοποίησης, στην οποία θα αναφέρεται ο συγκεκριμένος ή οι συγκεκριμένοι κλάδοι, στους οποίους επιθυμεί να πιστοποιηθεί.

β. Αποδεικτικό φορολογικής ενημερότητας, το οποίο πρέπει να ανανεώνεται κάθε έτος από το ενδιαφερόμενο νομικό πρόσωπο.

γ. Αποδεικτικό ασφαλιστικής ενημερότητας, το οποίο πρέπει να ανανεώνεται κάθε έτος από το ενδιαφερόμενο νομικό πρόσωπο.

δ. Επικυρωμένο αντίγραφο του ιδρυτικού του εγγράφου ή τυχόν τροποποιητικού αυτού, από το οποίο να προκύπτει ότι στο σκοπό του προβλέπεται η παροχή εκτιμητικών υπηρεσιών.

ε. Αποδεικτικά έγγραφα από τα οποία προκύπτει ότι στο νομικό πρόσωπο απασχολείται ένας ή περισσότεροι πιστοποιημένοι εκτιμητές, οι οποίοι είναι και οι μόνοι αρμόδιοι να διενεργούν εκτιμήσεις για λογαριασμό του νομικού προσώπου.

4. Η Αρμόδια Διοικητική Αρχή μπορεί εντός

τριών (3) μηνών από την υποβολή της αναγγελίας να απαγορεύσει την έναρξη του επαγγέλματος εφόσον δεν πληρούνται οι ανωτέρω νόμιμες προϋποθέσεις ή δεν προκύπτει η συνδρομή τους από τα υποβληθέντα στοιχεία. Στην περίπτωση αυτή, η Αρμόδια Διοικητική Αρχή ενημερώνει εγγράφως τον ενδιαφερόμενο ότι δεν είναι δυνατή η εγγραφή του στο Μητρώο, γνωστοποιώντας του και τους σχετικούς λόγους.

5. Εφόσον πληρούνται όλες οι ανωτέρω προϋποθέσεις, η Αρμόδια Διοικητική Αρχή εγγράφει τον ενδιαφερόμενο στο Μητρώο Πιστοποιημένων Εκτιμητών, εντός τριών μηνών, στον κλάδο ή στους κλάδους στους οποίους έχει πιστοποιηθεί και εκδίδει σχετικό πιστοποιητικό.

ΥΠΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΙ Γ.3 ΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ

1. Το πιστοποιητικό του στοιχείου γγ) της υποπερίπτωσης στ' της περίπτωσης 2 της υποπαραγράφου Γ.2. του παρόντος νόμου χορηγείται μετά από επιτυχία του ενδιαφερόμενου σε εξετάσεις, στο γνωστικό αντικείμενο του κλάδου ή των κλάδων, στους οποίους επιθυμεί να πιστοποιηθεί. Οι εξετάσεις διεξάγονται κυρίως με το σύστημα των πολλαπλών επιλογών. Ο ενδιαφερόμενος υποβάλλει σχετική αίτηση στην Αρμόδια Διοικητική Αρχή, συνοδευόμενη από τα δικαιολογητικά των υποπεριπτώσεων α', γ' και ε' της περίπτωσης 2 της υποπαραγράφου Γ.2. του παρόντος νόμου.

2. Οι εξετάσεις διενεργούνται δύο φορές το χρόνο από Εξεταστική Επιτροπή, τα μέλη της οποίας είναι τα εξής:

α. Δύο μέλη του Διδακτικού Ερευνητικού Προσωπικού (Δ.Ε.Π.) από συναφείς, ως προς το γνωστικό αντικείμενο του εκτιμητή, Ανώτερες ή Ανώτατες Σχολές, με τους αναπληρωτές τους, εκ των οποίων ο αρχαιότερος ορίζεται πρόεδρος. Τα εν λόγω μέλη δεν θα πρέπει να ασκούν το επάγγελμα του πιστοποιημένου εκτιμητή.

β. Δύο εκπρόσωποι του Ελληνικού Ινστιτούτου Εκτιμητικής με τους αναπληρωτές τους με απόφαση του Υπουργού Οικονομικών μετά από πρόταση του Ελληνικού Ινστιτούτου Εκτιμητικής.

γ. Ένας Προϊστάμενος Τμήματος ή Διεύθυν-

σης, της Γενικής Διεύθυνσης Οικονομικής Πολιτικής του Υπουργείου Οικονομικών, με τον αναπληρωτή του.

Γραμματέας της Επιτροπής ορίζεται υπάλληλος της Γενικής Διεύθυνσης Οικονομικής Πολιτικής του Υπουργείου Οικονομικών, με τον αναπληρωτή του.

Η θητεία της Επιτροπής είναι τριετής.

Η συγκρότηση της Επιτροπής γίνεται με απόφαση του Υπουργού Οικονομικών, μετά από εισήγηση της Αρμόδιας Αρχής.

3. Η Εξεταστική Επιτροπή συνεδριάζει νόμιμα, όταν παρίστανται, ως τακτικά ή αναπληρωματικά μέλη, περισσότερα από τα μισά των διορισμένων τακτικών μελών (απαρτία). Οι αποφάσεις της Επιτροπής λαμβάνονται εγγράφως, κατά πλειοψηφία και με συνοπτική αιτιολογία.

Με απόφαση του Υπουργού Οικονομικών, που εκδίδεται εντός τριών μηνών από τη δημοσίευση του παρόντος, ύστερα από εισήγηση της Εξεταστικής Επιτροπής, ορίζονται μεταξύ άλλων, η εξεταστέα ύλη και τα θέματα των εξετάσεων, ο τρόπος βαθμολόγησης των υποψηφίων, η διαδικασία, ο τρόπος, τα κριτήρια, οι όροι, οι προϋποθέσεις εξέτασης των υποψηφίων εκτιμητών ενώπιον της Εξεταστικής Επιτροπής και κάθε άλλο θέμα συναφές με τη λειτουργία της Επιτροπής και τη διενέργεια των εξετάσεων. Με όμοια απόφαση ορίζονται τα μαθήματα προς εξέταση, μετά από γνώμη της Εξεταστικής Επιτροπής στα οποία περιέχονται αντικείμενα συναφή με τα κεφάλαια της υποπαραγράφου Γ.4.. Με όμοια απόφαση ορίζεται η εξεταστέα ύλη, το ύψος και η διαδικασία καταβολής του παραβόλου της συμμετοχής των υποψηφίων στις εξετάσεις, καθώς και η αμοιβή των μελών της Εξεταστικής Επιτροπής του παρόντος άρθρου.

ΥΠΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ Γ.4 ΚΛΑΔΟΙ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΜΕΝΩΝ ΕΚΤΙΜΗΤΩΝ

Οι πιστοποιημένοι εκτιμητές δύνανται να δραστηριοποιούνται και να πιστοποιούνται σε έναν ή περισσότερους από τους εξής κλάδους:

α) Ακίνητα

β) Μηχανολογικός και Τεχνικός εξοπλισμός - Βιομηχανικές εγκαταστάσεις

- γ) Άουλα αγαθά
- δ) Πλοία
- ε) Επιχειρήσεις
- στ) Κινητά κάθε είδους

**ΥΠΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ Γ.5
ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ ΕΡΓΑΣΙΩΝ
ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΜΕΝΩΝ ΕΚΤΙΜΗΤΩΝ**

Με την επιφύλαξη ειδικότερων διατάξεων της κείμενης νομοθεσίας με τις οποίες καθορίζεται ειδική διαδικασία εκτιμήσεων συγκεκριμένων αγαθών, οι πιστοποιημένοι εκτιμητές διενεργούν εκτιμήσεις της αξίας αγαθών (ενσώματων ή άυλων), που αφορούν ενδεικτικά σε:

- Ακίνητα και εμπράγματα δικαιώματα.
- Βιομηχανικές εγκαταστάσεις και τον εξοπλισμό τους.
- Μετοχές μη εισηγμένες στο Χρηματιστήριο και άλλους τίτλους κινητών αξιών ανωνύμων εταιρειών ή συμμετοχές σε άλλες εταιρείες ή συνεταιρισμούς.
- Πάγια στοιχεία για την προσαρμογή στα Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα.
- Έργα τέχνης.
- Συλλογές, τιμαλφή, έπιπλα.
- Άουλα αγαθά, περιλαμβανομένων δικαιωμάτων βιομηχανικής και εμπορικής ιδιοκτησίας, πνευματικών, συγγενικών δικαιωμάτων και γενικά κάθε άυλου στοιχείου που έχει οικονομική αξία.
- Εκπόνηση μελετών οικονομικής σκοπιμότητας, εναλλακτικής χρησιμοποίησης ή βέλτιστης χρήσης περιουσιακών στοιχείων.
- Εύλογο κόστος υλοποίησης επενδυτικών προγραμμάτων.
- Ακίνητη περιουσία του ενεργητικού των Αμοιβαίων Κεφαλαίων.
- Ακίνητη περιουσία των Ανώνυμων Εταιρειών Επενδύσεων.
- Μελέτες οικονομικής σκοπιμότητας, εναλλακτικής ή βέλτιστης χρήσης περιουσιακών στοιχείων.
- Κοστολόγηση τεχνικών έργων και λοιπών κατασκευών.
- Ζημίες από τρομοκρατικές ενέργειες.

**ΥΠΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ Γ.6
ΑΜΟΙΒΗ**

Η αμοιβή για τη διενέργεια εκτιμήσεων καθορίζεται ελεύθερα μετά από κοινή συμφωνία του πιστοποιημένου εκτιμητή και του ενδιαφερομένου.

**ΥΠΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ Γ.7
ΚΑΝΟΝΕΣ ΕΚΤΙΜΗΣΕΩΝ**

Οι πιστοποιημένοι εκτιμητές οφείλουν να συντάσσουν τις εκτιμήσεις τους σύμφωνα με τα ευρωπαϊκά ή διεθνή αναγνωρισμένα εκτιμητικά πρότυπα και με τον Κώδικα Δεοντολογίας, που προβλέπεται στο άρθρο 41 του παρόντος νόμου.

**ΥΠΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ Γ.8
ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΜΕΝΩΝ
ΕΚΤΙΜΗΤΩΝ**

1. Με απόφαση του Υπουργού Οικονομικών, η οποία εκδίδεται εντός τριών μηνών από τη δημοσίευση του παρόντος, θεσπίζεται Κώδικας Δεοντολογίας των πιστοποιημένων εκτιμητών.

2. Οι πιστοποιημένοι εκτιμητές οφείλουν να συμμορφώνονται με τις διατάξεις του παρόντος νόμου και του Κώδικα Δεοντολογίας.

3. Οι πιστοποιημένοι εκτιμητές υποχρεούνται ανά διετία να προσκομίζουν στην αρμόδια Διοικητική Αρχή σχετική βεβαίωση, επαγγελματική ταυτότητα ή άλλο πρόσφατο - πρόσφορο αποδεικτικό στοιχείο, από το οποίο να προκύπτει η διαρκής συμμόρφωσή τους με τις προϋποθέσεις των υποπεριπτώσεων α' και ββ' της υποπαραγράφου Γ.2. του παρόντος νόμου. Μέσα σε προθεσμία που δεν υπερβαίνει τους δύο μήνες από τη λήξη της ισχύος των ανωτέρω στοιχείων.

4. Σε περίπτωση κατά την οποία διαπιστωθεί η μη πλήρωση των ανωτέρω προϋποθέσεων, ο Υπουργός Οικονομικών, μετά από σχετική πρόταση της Αρμόδιας Διοικητικής Αρχής, μπορεί να προβεί σε οριστική ή προσωρινή ανάκληση της πιστοποίησης, ανάλογα με τη βαρύτητα της παράβασης ή την καθ' υποτροπή συμπεριφορά του πιστοποιημένου εκτιμητή, σε περίπτωση μη πλήρωσης των προϋποθέσεων της περίπτωσης 3 της παρούσας υποπαραγράφου, αφού θέσει

στον ενδιαφερόμενο εύλογη προθεσμία για την υποβολή των στοιχείων που προβλέπονται στην περίπτωση 3 και αυτή παρέλθει άπρακτη.

ΥΠΟΠΑΡΑΡΑΓΡΑΦΟΣ Γ.9 ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

1. Συνιστάται με απόφαση του Υπουργού Οικονομικών, η οποία εκδίδεται εντός τριών μηνών από τη δημοσίευση του παρόντος, πενταμελές Πειθαρχικό Συμβούλιο πιστοποιημένων εκτιμητών, το οποίο αποτελείται από:

α) Έναν Πάρεδρο του Συμβουλίου της Επικρατείας με τον αναπληρωτή του.

β) Έναν Πάρεδρο του Ελεγκτικού Συνεδρίου με τον αναπληρωτή του.

γ) Τον Προϊστάμενο της Διεύθυνσης Τομέων Παραγωγής της Γενικής Διεύθυνσης Οικονομικής Πολιτικής του Υπουργείου Οικονομικών, με τον αναπληρωτή του.

δ) Δύο πιστοποιημένους εκτιμητές με ελάχιστη εκτιμητική εμπειρία 10 ετών, με τους αναπληρωτές τους, οι οποίοι επιλέγονται μετά από κλήρωση.

Πρόεδρος του Πειθαρχικού Συμβουλίου ορίζεται ο αρχαιότερος εκ των δύο Παρέδρων και γραμματέας υπάλληλος της Γενικής Διεύθυνσης Οικονομικής Πολιτικής του Υπουργείου Οικονομικών, με τον αναπληρωτή του.

Η θητεία του Πειθαρχικού Συμβουλίου είναι τριετής με δυνατότητα ανανέωσης.

2. Το Πειθαρχικό Συμβούλιο επιλαμβάνεται, αυτεπάγγελα ή κατόπιν έγγραφης καταγγελίας, παραβάσεων της νομοθεσίας και του εκάστοτε ρυθμιστικού πλαισίου που διέπει τις εργασίες των πιστοποιημένων εκτιμητών, περιπτώσεων πλημμελούς ασκήσεως των καθηκόντων του πιστοποιημένου εκτιμητή, ανάρμοστης ή αναξιοπρεπούς συμπεριφοράς κατά την άσκηση των καθηκόντων του, καθώς και παραβάσεων του ισχύοντος κώδικα δεοντολογίας και των ευρωπαϊκών ή διεθνών αναγνωρισμένων εκτιμητικών προτύπων ή προδήλως εσφαλμένων εκτιμήσεων.

ΥΠΟΠΑΡΑΡΑΓΡΑΦΟΣ Γ.10 ΕΞΟΥΣΙΕΣ ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

1. Το Πειθαρχικό Συμβούλιο αποφαινεται αιτιολογημένα, μετά από κλήση σε ακρόαση του πι-

στοποιημένου εκτιμητή, εκτιμώντας δε τα πραγματικά περιστατικά, δύναται να επιβάλει, ανάλογα με τη βαρύτητα του παραπτώματος, τις ακόλουθες ποινές:

α) Έγγραφη επίπληξη.

β) Χρηματικό πρόστιμο έως ένα εκατομμύριο (1.000.000) ευρώ, ανάλογο της βαρύτητας του παραπτώματος και του ύψους της προκληθείσας ζημίας. Σε περίπτωση υποτροπής, το Πειθαρχικό Συμβούλιο δύναται να επιβάλει πρόστιμο ύψους έως δύο εκατομμύρια (2.000.000) ευρώ. Ειδικώς, στην περίπτωση επιβολής προστίμου σε νομικό πρόσωπο, το επιβαλλόμενο πρόστιμο δύναται να ανέλθει έως ποσού ίσου με το δεκαπλάσιο της αμοιβής που τιμολογήθηκε στον πελάτη.

γ) Προσωρινή στέρηση πιστοποίησης για χρονικό διάστημα μέχρι ένα έτος.

δ) Οριστική διαγραφή του πιστοποιημένου εκτιμητή από το Μητρώο.

Για την επιμέτρηση του επιβαλλόμενου προστίμου σε κάθε μία από τις υποπεριπτώσεις α' έως και δ' της περίπτωσης αυτής λαμβάνονται υπόψη, ενδεικτικώς, η σοβαρότητα της παράβασης, ο κίνδυνος για την αξιοπιστία και την ορθή λειτουργία του θεσμού των πιστοποιημένων εκτιμητών, ο τυχόν προσπορισμός οφέλους και η τυχόν συνδρομή στο πρόσωπο του παραβάτη της ιδιότητας του κυρίου εταίρου στην περίπτωση άσκησης του επαγγέλματος από νομικό πρόσωπο.

Σε περίπτωση διαπίστωσης της τέλεσης παράβασης από πιστοποιημένο εκτιμητή, που διενεργεί πιστοποιήσεις στο όνομα και για λογαριασμό νομικού προσώπου, η ευθύνη του πιστοποιημένου εκτιμητή δεν αίρει την τυχόν σωρευτική πειθαρχική ευθύνη του νομικού προσώπου.

Το Πειθαρχικό Συμβούλιο δύναται για λόγους προστασίας του δημοσίου συμφέροντος να δημοσιοποιεί με κάθε πρόσφορο κατά την κρίση του μέσο τις αποφάσεις αυτού που αφορούν την επιβολή πειθαρχικών κυρώσεων.

2. Κατά των αποφάσεων του Πειθαρχικού Συμβουλίου χωρεί προσφυγή στα αρμόδια Διοικητικά Δικαστήρια, μέσα σε προθεσμία 60 ημερών από την κοινοποίησή τους.

3. Τα πρόστιμα που επιβάλλονται κατ' εφαρμο-

γή της περίπτωσης 3 της παρούσας υποπαραγράφου αποτελούν έσοδα του Δημοσίου και εισπράττονται κατά τις διατάξεις του Κώδικα Είσπραξης Δημοσίων Εσόδων (ν.δ. 356/1974), από την εκάστοτε αρμόδια φορολογική αρχή, η οποία οφείλει να ενημερώσει άμεσα την Αρμόδια Διοικητική Αρχή για την εισπραξη ή μη του προστίμου.

4. Το Πειθαρχικό Συμβούλιο στο πλαίσιο της διερεύνησης υποθέσεως για τη διαπίστωση της τυχόν τέλεσης παραβάσεων της νομοθεσίας και του ρυθμιστικού πλαισίου που διέπει τις εργασίες των πιστοποιημένων εκτιμητών δύναται να λαμβάνει κατά την κρίση του ένορκες ή ανωμοτί μαρτυρικές καταθέσεις, με την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 212 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, και να ζητά επεξηγήσεις για τα γεγονότα ή έγγραφα που σχετίζονται με το αντικείμενο και το σκοπό της πιστοποίησης και να καταγράφει τις σχετικές απαντήσεις.

5. Η λήψη μαρτυρικών καταθέσεων, σύμφωνα με την περίπτωση 4 της παρούσας υποπαραγράφου, πραγματοποιείται στην έδρα της Αρμόδιας Διοικητικής Αρχής. Το ελεγχόμενο πρόσωπο που πρόκειται να καταθέσει κλητεύεται εγγράφως σε ορισμένη ημέρα και ώρα. Η κλήση υπογράφεται από τον Πρόεδρο του Πειθαρχικού Συμβουλίου. Η κλήση περιέχει συνοπτική περιγραφή της υπόθεσης, για την οποία πρόκειται να εξεταστεί ο μάρτυρας και μνημονεύει την αρχή στην οποία αυτό καλείται. Η κλήση επιδίδεται στο εξεταζόμενο πρόσωπο με δικαστικό επιμελητή, εφαρμοζόμενων αναλόγως των άρθρων 47 έως 57 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, μία (1) τουλάχιστον εργάσιμη ημέρα πριν από την ημέρα για την οποία καλείται προς εξέταση. Η προθεσμία κλήσης μπορεί να παρατείνεται σε πέντε (5) εργάσιμες ημέρες, εφόσον το εξεταζόμενο πρόσωπο έχει την κατοικία ή έδρα του εκτός του νομού Αττικής. Η προθεσμία κλήσης παρατείνεται σε δέκα (10) εργάσιμες ημέρες, εφόσον το εξεταζόμενο πρόσωπο έχει την κατοικία ή έδρα του εκτός της ελληνικής επικράτειας.

6. Ο μάρτυρας, πριν καταθέσει, καλείται να δηλώσει το όνομα και το επώνυμό του, τον τόπο της γέννησης και της κατοικίας του, καθώς και την ηλικία του.

7. Για τη μαρτυρική κατάθεση συντάσσεται

από τον γραμματέα του Πειθαρχικού Συμβουλίου, έκθεση μαρτυρικής κατάθεσης. Η έκθεση πρέπει να αναφέρει τον τόπο και την ημερομηνία της κατάθεσης, την ώρα κατά την οποία άρχισε και τελείωσε η κατάθεση και το ονοματεπώνυμο του μέλους του Πειθαρχικού Συμβουλίου που έλαβε την κατάθεση, του γραμματέα και του μάρτυρα, καθώς και ακριβή καταγραφή όσων κατατέθηκαν από τον μάρτυρα. Η έκθεση διαβάζεται από όλα τα παρευρισκόμενα κατά την εξέταση πρόσωπα και υπογράφεται από αυτά. Αν κάποιος από τα πρόσωπα αυτά αρνείται να υπογράψει, αυτό αναφέρεται στην έκθεση. Η έκθεση αποτελεί πλήρη απόδειξη για όσα έχει καταθέσει ο μάρτυρας. Η έκθεση είναι άκυρη, εάν λείπουν η χρονολογία (εκτός αν προκύπτει με βεβαιότητα από το όλο περιεχόμενο της έκθεσης ή από άλλα έγγραφα που επαναλαμβάνονται σε αυτήν), η αναγραφή των ονομάτων και των επωνύμων ή η υπογραφή των προσώπων που παρευρέθηκαν στην κατάθεση. Η έκθεση συντάσσεται σε δύο αντίγραφα, από τα οποία ένα αντίγραφο δίδεται στον μάρτυρα και το άλλο τίθεται στο φάκελο της υπόθεσης.

Ψευδείς ή ανακριβείς μαρτυρικές καταθέσεις τιμωρούνται σύμφωνα με τα οριζόμενα στην παράγραφο 2 του άρθρου 225 του Ποινικού Κώδικα.

ΥΠΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ Γ.11 ΚΑΤΑΡΓΟΥΜΕΝΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

1. Το άρθρο 15 του ν. 820/1978 (Α' 174), το π.δ. 279/1979 (Α' 81), καθώς και το άρθρο 2 του ν. 2515/1997 (Α' 154) όπως ισχύουν, καταργούνται.

2. Όπου στην κείμενη νομοθεσία, αναφέρεται το Ειδικό Σώμα Ορκωτών Εκτιμητών (Σ.Ο.Ε.), νοείται εφεξής το σύνολο των πιστοποιημένων εκτιμητών του παρόντος νόμου.

3. Καταργείται οποιαδήποτε άλλη γενική ή ειδική διάταξη, απόφαση ή πράξη που είναι αντίθετη ή ρυθμίζει διαφορετικά τα θέματα που ρυθμίζονται με τις διατάξεις του παρόντος νόμου.

4. Εκκρεμείς υποθέσεις εκτιμήσεων, που έχει αναλάβει το Σ.Ο.Ε. διεκπεραιώνονται μέσα σε χρονικό διάστημα τριών (3) μηνών από τη δημοσίευση του παρόντος νόμου στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως. Από την έναρξη ισχύος του παρόντος νόμου, το Σ.Ο.Ε. παύει να αναλαμβάνει νέες υποθέσεις εκτιμήσεων.

ΥΠΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ Γ.12 ΤΕΛΙΚΕΣ - ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

1. Ειδικότερα ζητήματα σχετικά με την κατάργηση του Σ.Ο.Ε., όπως οι εκκρεμείς δίκες, η διαφύλαξη και διαχείριση των αρχείων, κάθε θέμα κατάστασης προσωπικού και κάθε άλλο σχετικό θέμα, ρυθμίζονται, κατά περίπτωση, με κοινές αποφάσεις των Υπουργών Οικονομικών και Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, που εποπτεύουν το Σ.Ο.Ε.. Οι εν λόγω αποφάσεις θα εκδοθούν εντός τριών μηνών από τη δημοσίευση του παρόντος νόμου. Με κοινή απόφαση των Υπουργών Οικονομικών και Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, η οποία θα εκδοθεί εντός έξι μηνών από τη δημοσίευση του παρόντος, ρυθμίζονται ζητήματα κινητής και ακίνητης περιουσίας, τρόπου διάθεσης των ταμειακών υπολοίπων και κάθε άλλης σχετικής λεπτομέρειας.

2.α. Απαιτήσεις, υποχρεώσεις και πάσης φύσεως εκκρεμότητες, που υφίστανται κατά την κατάργηση του Σ.Ο.Ε., μεταφέρονται στα Υπουργεία Οικονομικών και Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, που εποπτεύουν το Σ.Ο.Ε., τα οποία συνεχίζουν και τις εκκρεμείς δίκες.

β. Η κυριότητα και κάθε άλλο εμπράγματο δικαίωμα επί του συνόλου της κινητής και ακίνητης περιουσίας του Σ.Ο.Ε., περιέρχονται αυτοδικαίως, χωρίς την τήρηση οποιουδήποτε τύπου, πράξης ή συμβολαίου και χωρίς αντάλλαγμα, στο Ελληνικό Δημόσιο, με την επιφύλαξη των διατάξεων της κείμενης νομοθεσίας για δωρεές, κληρονομίες και κληροδοσίες και η αποκλειστική χρήση και διαχείρισή τους ανήκει στα Υπουργεία Οικονομικών και Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, που εποπτεύουν το Σ.Ο.Ε..

Μέσα σε ένα μήνα από τη δημοσίευση του παρόντος νόμου, ο Υπουργός Οικονομικών προβαίνει στη διενέργεια απογραφής όλων των κινητών και ακινήτων, που κατά τις διατάξεις του παρόντος άρθρου περιέρχονται στην κυριότητα του Ελληνικού Δημοσίου. Απόσπασμα της έκθεσης απογραφής, που περιγράφει τα ακίνητα που αποκτώνται κατά κυριότητα από το Ελληνικό Δημόσιο, καθώς και τα λοιπά εμπράγματα δικαι-

ώματα επί των ακινήτων, καταχωρίζεται ατελώς στα οικεία βιβλία του αρμοδίου, κατά περίπτωση, Υποθηκοφυλακείου ή Κτηματολογικού Γραφείου.

γ. Ταμειακά υπόλοιπα και υπόλοιπα τραπεζικών λογαριασμών του Σ.Ο.Ε., μεταφέρονται μέσα σε τρεις (3) μήνες από τη δημοσίευση του παρόντος, με εντολή του Υπουργού Οικονομικών, σε λογαριασμό του Δημοσίου, αποτελούν έσοδα του Κρατικού Προϋπολογισμού και εγγράφονται ως αντίστοιχες πιστώσεις στον προϋπολογισμό εξόδων του Υπουργείου Οικονομικών.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ Δ' ΛΟΙΠΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΑΣ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

.....
.....
.....

ΥΠΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ Δ.2 ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΩΝ ΠΡΟΝΟΜΙΩΝ ΤΩΝ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ Ο.Λ.Π. Α.Ε. ΚΑΙ Ο.Λ.Θ. Α.Ε. ΚΑΙ ΛΟΙΠΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

.....
.....
.....

9.α. Στο τέλος της παραγράφου 9 του άρθρου 33 του Κ.Φ.Ε., όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 5 του ν. 4110/2013, προστίθεται εδάφιο ως εξής:

«Ο δικαιούχος του κέρδους που προκύπτει από την εφαρμογή αυτού του άρθρου επιβαρύνεται με τον οικείο φόρο και καταβάλλει αυτόν εφάπαξ με την υποβολή δήλωσης στην αρμόδια φορολογική αρχή στην οποία υπάγεται πριν από τη μεταβίβαση του ακινήτου. Η σχετική δήλωση υποβάλλεται σε τρία (3) αντίτυπα από τα οποία τα δύο (2) επιστρέφονται θεωρημένα στο δικαίωμα του κέρδους.»

β. Για τα κέρδη από μεταβιβάσεις ακινήτων που πραγματοποιήθηκαν μέχρι τη δημοσίευση του παρόντος νόμου και υπάγονται στο άρθρο 33 του Κ.Φ.Ε., ο οικείος φόρος πρέπει να καταβληθεί από τον υπόχρεο μέσα σε ένα μήνα από τη δημοσίευση του παρόντος χωρίς τις νόμιμες κυρώσεις.

10.α. Το πρώτο εδάφιο της παραγράφου 8 του άρθρου 81 του Κ.Φ.Ε. αντικαθίσταται ως εξής:

«Οι συμβολαιογράφοι υποχρεούνται στις συμβολαιογραφικές πράξεις που συντάσσουν για τις περιπτώσεις α' και β' της παραγράφου 1 του άρθρου 13, καθώς και για την υπεραξία του άρθρου 33 να μνημονεύουν το κέρδος ή την ωφέλεια που προέκυψε από τη μεταβίβαση ή την εκχώρηση των περιουσιακών στοιχείων που αναφέρονται σε αυτές τις περιπτώσεις.»

β. Στο τέλος της παραγράφου 8 του άρθρου 81 του Κ.Φ.Ε. προστίθεται τελευταίο εδάφιο ως εξής:

«Τα ανωτέρω δεν ισχύουν για κέρδη που προέκυψαν από ακίνητα που μεταβιβάστηκαν, σύμφωνα με το άρθρο 33, από 1.1.2013 έως τη δημοσίευση του παρόντος.»

11.α. Στην περίπτωση γ' της παραγράφου 3 του άρθρου 33 του Κ.Φ.Ε., όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 5 του ν. 4110/2013, μετά τη λέξη «ακινήτων» προστίθενται οι λέξεις «ή ανταλλαγή».

β. Στην παράγραφο 11 του άρθρου 33 του Κ.Φ.Ε., όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 5 του ν. 4110/2013 οι λέξεις «τα έντυπα» αντικαθίστανται με τις λέξεις «οι δηλώσεις απόδοσης φόρου υπεραξίας από μεταβιβάσεις ακινήτων».

ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ Ε΄ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ του Ν. 3919/2011

ΥΠΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ Ε.6 ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΔΗΜΟΣΙΟΤΗΤΑΣ

Με την επιφύλαξη της τήρησης της νομοθεσίας περί προστασίας προσωπικών δεδομένων, οι νόμιμα λειτουργούσες οικείες επαγγελματικές ενώσεις, οργανώσεις και επιμελητήρια των επαγγελματιών που υπάγονται στο Κεφάλαιο Α' και το Κεφάλαιο Β' του ν. 3919/2011 υποχρεούνται να δημοσιεύουν στον ιστότοπό τους τις παρακάτω πληροφορίες, προς ενίσχυση της διαφάνειας της λειτουργίας τους:

α. τις ετήσιες λογιστικές καταστάσεις τους,
β. την αμοιβή των μελών του Διοικητικού Συμβουλίου αναλυτικά ανά αξίωμα,

γ. τα ποσά των ισχυουσών εισφορών ανά είδος και είδος υπηρεσίας που παρέχεται από αυτές, καθώς και τους κανόνες για τον υπολογισμό και την εφαρμογή αυτών,

δ. στατιστικά στοιχεία σχετικά με τις επιβαλλόμενες κυρώσεις και περίληψη αυτών,

ε. στατιστικά στοιχεία και ανακοινώσεις σχετικά με αξιώσεις ή παράπονα που έχουν κατατεθεί από καταναλωτές ή οργανώσεις, καθώς και τους λόγους αποδοχής ή απόρριψης των εν λόγω αξιώσεων ή παραπόνων και

στ. τυχόν αλλαγές στους επαγγελματικούς κώδικες δεοντολογίας.

.....
.....
.....

ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ ΣΤ΄ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΑΣ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗΣ ΚΑΙ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗΣ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ

ΥΠΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ ΣΤ.1

Στην περίπτωση α' της παραγράφου 2 του άρθρου 146B του Κώδικα Κατάστασης Δημοσίων Πολιτικών Διοικητικών Υπαλλήλων και Υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. (Υπαλληλικός Κώδικας, ν. 3528/2007), όπως προστέθηκε με το άρθρο δεύτερο του ν. 4057/2012, προστίθεται το ακόλουθο εδάφιο:

«Ως αναπληρωτής του προέδρου του Πειθαρχικού Συμβουλίου μπορεί να ορίζεται με την απόφαση της παρ. 1 του παρόντος άρθρου και συνταξιούχος δικαστικός λειτουργός.»

ΥΠΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ ΣΤ.2

1. Η περίπτωση β' της παρ. 3 του άρθρου 141 του Κώδικα Κατάστασης Δημοσίων Πολιτικών Διοικητικών Υπαλλήλων και Υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. (Υπαλληλικός Κώδικας, ν. 3528/2007), όπως το άρθρο αυτό τροποποιήθηκε με την παρ. 2 του άρθρου 30 του ν. 3731/2008 (Α' 263) και αντικαταστάθηκε με το άρθρο δεύτερο του ν. 4057/2012 (Α' 54), τροποποιείται ως εξής:

«β) υπέρ της διοίκησης ή υπέρ του υπαλλή-

λου, κάθε πειθαρχικώς προϊστάμενος, οι πρόεδροι των συλλογικών οργάνων του άρθρου 119 του παρόντος, ο Υπουργός, καθώς και ο Γενικός Επιθεωρητής Δημόσιας Διοίκησης.»

2. Στο άρθρο 141 του Κώδικα Κατάστασης Δημοσίων Πολιτικών Διοικητικών Υπαλλήλων και Υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. (Υπαλληλικός Κώδικας, ν. 3528/2007), όπως τροποποιήθηκε με την παρ. 2 του άρθρου 30 του ν. 3731/2008 και αντικαταστάθηκε με το άρθρο δεύτερο του ν. 4057/2012, προστίθεται παράγραφος 8 ως εξής:

«Οι αποφάσεις των πειθαρχικών συμβουλίων που εκδίδονται μετά την ημερομηνία δημοσίευσης του παρόντος νόμου στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και επιβάλλουν τις πειθαρχικές ποινές του υποβιβασμού και της οριστικής παύσης δεν υπόκεινται σε ένσταση ενώπιον του Δευτεροβάθμιου Πειθαρχικού Συμβουλίου αλλά σε προσφυγή ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας.»

ΥΠΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ ΣΤ. 3

Στο άρθρο 145 του Κώδικα Κατάστασης Δημοτικών και Κοινοτικών Υπαλλήλων (ν. 3584/2007), προστίθεται παρ. 8 ως εξής:

«Οι αποφάσεις των πειθαρχικών συμβουλίων που εκδίδονται μετά την ημερομηνία δημοσίευσης του παρόντος νόμου στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και επιβάλλουν τις πειθαρχικές ποινές του υποβιβασμού και της οριστικής παύσης δεν υπόκεινται σε ένσταση ενώπιον του Δευτεροβάθμιου Πειθαρχικού Συμβουλίου αλλά σε προσφυγή ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας.»

ΥΠΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ ΣΤ. 4

Η παρ. 5 του άρθρου 140 του Κώδικα Κατάστασης Δημοσίων Πολιτικών Διοικητικών Υπαλλήλων και Υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. (Υπαλληλικός Κώδικας, ν. 3528/2007), όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο δεύτερο του ν. 4057/2012, αντικαθίσταται ως εξής:

«Η πειθαρχική απόφαση δεν ανακαλείται.»

ΥΠΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ ΣΤ. 5

Η παρ. 5 του άρθρου 144 του Κώδικα Κατάστασης Δημοτικών και Κοινοτικών Υπαλλήλων (ν. 3584/2007) αντικαθίσταται ως εξής:

«Η πειθαρχική απόφαση δεν ανακαλείται.»

ΥΠΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ ΣΤ. 6

Η παρ. 1 του άρθρου 122 του Κώδικα Κατάστασης Δημοσίων Πολιτικών Διοικητικών Υπαλλήλων και Υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. (Υπαλληλικός Κώδικας, ν. 3528/2007), όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο δεύτερο του ν. 4057/2012, αντικαθίσταται ως εξής:

«1. Η πειθαρχική δίωξη αρχίζει είτε με την κλήση του υπαλλήλου σε απολογία από το μονομελές πειθαρχικό όργανο είτε με την παραπομπή του στο πειθαρχικό συμβούλιο. Η πειθαρχική διαδικασία ολοκληρώνεται το αργότερο εντός δύο μηνών από την κλήση σε απολογία είτε με την έκδοση πειθαρχικής απόφασης μονομελούς οργάνου είτε με παραπομπή ενώπιον πειθαρχικού συμβουλίου. Σε περίπτωση παραπομπής ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου, η πειθαρχική διαδικασία ολοκληρώνεται εντός δύο μηνών από την παραπομπή εκτός αν απαιτείται η διεξαγωγή ανάκρισης οπότε ολοκληρώνεται εντός τεσσάρων μηνών.»

ΥΠΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ ΣΤ. 7

Το άρθρο 126 του Κώδικα Κατάστασης Δημοτικών και Κοινοτικών Υπαλλήλων (ν. 3584/2007) αντικαθίσταται ως εξής:

«Άρθρο 126

1. Η πειθαρχική δίωξη αρχίζει είτε με την κλήση του υπαλλήλου σε απολογία από το μονομελές πειθαρχικό Όργανο είτε με την παραπομπή του στα συλλογικά Πειθαρχικά Όργανα των άρθρων 123 και 124 του παρόντος. Η πειθαρχική διαδικασία ολοκληρώνεται εντός διμήνου από την κλήση σε απολογία, είτε με την έκδοση πειθαρχικής απόφασης μονομελούς οργάνου είτε με παραπομπή στα συλλογικά όργανα του άρθρου 123 του παρόντος.

2. Τα Συλλογικά Πειθαρχικά όργανα του άρθρου 123 του παρόντος ολοκληρώνουν την πειθαρχική διαδικασία εντός δύο μηνών από την παραπομπή, είτε με την έκδοση πειθαρχικής απόφασης είτε με παραπομπή ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου. Σε περίπτωση παραπομπής ενώπιον του Πειθαρχικού Συμβουλίου, ολοκληρώνεται η πειθαρχική διαδικασία εντός

διμήνου από την παραπομπή, εκτός εάν απαιτείται η διεξαγωγή ανάκρισης οπότε ολοκληρώνεται εντός τετραμήνου από την παραπομπή.

3. Η υπαίτια παράβαση της διάταξης του προηγούμενου εδαφίου αποτελεί πειθαρχικό παράπτωμα. Το παράπτωμα αυτό, για τα μέλη του Πειθαρχικού Συμβουλίου, εκδικάζεται μετά από παραπομπή από τον αρμόδιο Γενικό Γραμματέα ενώπιον του Δευτεροβάθμιου Πειθαρχικού Συμβουλίου.»

ΥΠΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ ΣΤ. 8

Τα δύο πρώτα εδάφια της παρ. 4 του άρθρου 141 του Κώδικα Κατάστασης Δημοσίων Πολιτικών Διοικητικών Υπαλλήλων και Υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. (Υπαλληλικός Κώδικας, ν. 3528/2007), όπως τροποποιήθηκαν με την παρ. 2 του άρθρου 30 του ν. 3731/2008 και όπως αντικαταστάθηκαν με το άρθρο δεύτερο του ν. 4057/2012, αντικαθίστανται ως εξής:

«4. Η ένσταση ασκείται μέσα σε προθεσμία είκοσι (20) ημερών από την κοινοποίηση της απόφασης ή την πλήρη γνώση αυτής από τον υπάλληλο ή από την περιέλευσή της στα όργανα που δικαιούνται να ασκήσουν ένσταση. Η προθεσμία αυτή παρατείνεται κατά είκοσι (20) ημέρες για εκείνους που διαμένουν στο εξωτερικό.»

ΥΠΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ ΣΤ. 9

Η παρ. 4 του άρθρου 145 του Κώδικα Κατάστασης Δημοσίων και Κοινοτικών Υπαλλήλων (ν. 3584/2007) αντικαθίσταται ως εξής:

«4. Η ένσταση ασκείται μέσα σε προθεσμία είκοσι (20) ημερών από την κοινοποίηση της απόφασης στον υπάλληλο ή από την περιέλευσή της στα όργανα που δικαιούνται να ασκήσουν ένσταση. Η προθεσμία αυτή παρατείνεται κατά είκοσι (20) ημέρες για εκείνους που διαμένουν στο εξωτερικό.»

ΥΠΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ ΣΤ. 10

Στην παρ. 7 του άρθρου 141 του Κώδικα Κατάστασης Δημοσίων Πολιτικών Διοικητικών Υπαλλήλων και Υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. (Υπαλληλικός Κώδικας, ν. 3528/2007), όπως τροποποιήθηκε με την παρ. 2 του άρθρου 30 του ν. 3731/2008 και αντικαταστάθηκε με το άρθρο δεύτερο του ν.

4057/2012, προστίθεται εδάφιο ως εξής:

«Το Δευτεροβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο αποφασίζει για την ένσταση εντός τεσσάρων μηνών από την ημέρα περιέλευσης σε αυτό του πλήρους φακέλου της πειθαρχικής διαδικασίας.»

ΥΠΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ ΣΤ. 11

1. Μετά την παράγραφο 3 του άρθρου 2 του ν. 3074/2002 (Α' 296) προστίθεται παράγραφος 3Α, ως εξής:

«3Α. Το Σ.Ε.Ε.Δ.Δ. παρακολουθεί τις πειθαρχικές διαδικασίες στους φορείς της περίπτωσης α' της παραγράφου 2 του παρόντος άρθρου. Για το σκοπό αυτό κάθε πράξη με την οποία ασκείται πειθαρχική δίωξη και κάθε πειθαρχική απόφαση κοινοποιούνται υποχρεωτικά στο Σ.Ε.Ε.Δ.Δ..».

2. Στην περίπτωση στ' της παραγράφου 1 του άρθρου 7Α του ν. 2472/1997 (Α' 50) που προστέθηκε με το άρθρο 10 του ν. 3090/2002 (Α' 329), προστίθεται εδάφιο με το ακόλουθο περιεχόμενο:

«Το αυτό ισχύει και για το Σ.Ε.Ε.Δ.Δ. για την εκπλήρωση των υποχρεώσεων του που επιβάλλει ο νόμος».

ΥΠΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ ΣΤ. 12

Η περίπτωση 3 της υποπαραγράφου Ζ.2 της παραγράφου Ζ' του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012 αντικαθίσταται ως εξής:

«3. Οι ρυθμίσεις των περιπτώσεων 1 και 2 εφαρμόζονται αναλόγως στους υπαλλήλους με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου του Δημοσίου, ανεξάρτητων αρχών, Ν.Π.Δ.Δ. και Ο.Τ.Α. πρώτου και δεύτερου βαθμού, οι θέσεις των οποίων καταργούνται. Σε περίπτωση κατάργησης θέσεων σε Ν.Π.Ι.Δ., προβλέπεται καταγγελία της σύμβασης εργασίας των υπαλλήλων με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου.»

.....
.....
.....

ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ ΙΑ'
ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΑΣ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ
ΕΡΓΑΣΙΑΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ ΚΑΙ
ΠΡΟΝΟΙΑΣ

ΥΠΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ ΙΑ.1
ΠΑΓΙΑ ΡΥΘΜΙΣΗ ΤΩΝ ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΩΝ
ΕΙΣΦΟΡΩΝ ΣΤΟΥΣ ΦΟΡΕΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ ΚΑΙ ΛΟΙΠΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

1. Ληξιπρόθεσμες οφειλές προς τους Φορείς Κοινωνικής Ασφάλισης πλην του ΝΑΤ δύνανται μετά από αίτηση των οφειλετών και εφόσον συντρέχει πραγματική αδυναμία για την καταβολή τους, να ρυθμίζονται και να καταβάλλονται σε δώδεκα (12) ισόποσες μηνιαίες δόσεις.

2. Η υπαγωγή στη ρύθμιση για οφειλές άνω των πέντε χιλιάδων (5.000,00) ευρώ γίνεται μόνο εφόσον οι ενδιαφερόμενοι αποδεικνύουν ότι μπορούν να ανταποκριθούν στο ύψος της μηνιαίας δόσης και εφόσον προσκομίσουν τα απαραίτητα στοιχεία που αποδεικνύουν την αδυναμία εξόφλησης των οφειλών τους τη δεδομένη χρονική στιγμή περιλαμβανομένων λεπτομερών πληροφοριών σχετικά με το εισόδημά τους, τα χρηματικά διαθέσιμά τους, την ακίνητη περιουσία τους και το σύνολο των οφειλών τους.

Η αίτηση υπαγωγής στη ρύθμιση απορρίπτεται εάν τα παρασχεθέντα στοιχεία είναι ανακριβή ή ανεπαρκή. Τα παρασχεθέντα στοιχεία τα οποία πρέπει να αποδεικνύουν τη βιωσιμότητα του διακανονισμού, καθορίζονται με απόφαση του Υπουργού Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Πρόνοιας σύμφωνα με τα οριζόμενα στην περίπτωση 8 της υποπαραγράφου αυτής, σύμφωνα με τις κάτωθι κατηγοριοποιήσεις:

αα) Για οφειλές από πέντε χιλιάδες (5.000,00) ευρώ έως πενήντα χιλιάδες (50.000,00) ευρώ κρίνεται από τον οικείο φορέα κοινωνικής ασφάλισης η αδυναμία εξόφλησης της οφειλής τη δεδομένη χρονική στιγμή, καθώς και η βιωσιμότητα του διακανονισμού.

ββ) Για οφειλές άνω των πενήντα χιλιάδων (50.000,00) ευρώ ο οφειλέτης πρέπει επιπλέον να προσκομίζει βεβαίωση από ανεξάρτητο τρίτο φορέα περί της ορθότητας των οικονομικών στοιχείων, καθώς και δικαιολογητικά τα οποία να αποδεικνύουν την αδυναμία εξόφλησης της οφειλής τη δεδομένη χρονική στιγμή και τη βιωσιμότητα του διακανονισμού, με δαπάνες που βαρύνουν τον ίδιο.

γγ) Για οφειλές άνω των εκατόν πενήντα χιλιάδων (150.000,00) ευρώ ο οφειλέτης υποχρε-

ούται πλέον των ανωτέρω να προβεί στην παροχή εγγυήσεων ή εμπράγματων εξασφαλίσεων ίσης αξίας με τη συνολική οφειλή. Η αξία της εξασφάλισης θα καθοριστεί από τον τρίτο εκτιμητή.

Οι ανεξάρτητοι εκτιμητές καθορίζονται με απόφαση του Υπουργού Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Πρόνοιας σύμφωνα με την περίπτωση 7 της παρούσας υποπαραγράφου. Σε κάθε περίπτωση ως ανεξάρτητοι τρίτοι εκτιμητές αναγνωρίζονται οι ορκωτοί λογιστές και οι κατέχοντες άδεια ασκήσεως δικηγορικού λειτουργήματος.

Η πιστοποίηση από τον ανεξάρτητο εκτιμητή εξετάζει όλες τις υποχρεώσεις του οφειλέτη προς το κράτος και προς τρίτους, τη συνολική περιουσιακή κατάσταση του οφειλέτη συμπεριλαμβανομένης της παροχής επαρκών εγγυήσεων και εφόσον βεβαιώνεται αδυναμία άμεσης καταβολής της οφειλής χορηγείται η διευκόλυνση της τμηματικής καταβολής. Επίσης εξετάζονται και τα αποτελέσματα επί της αναμενόμενης ρευστότητας από την ενδεχόμενη υπαγωγή του οφειλέτη σε άλλους διακανονισμούς με το Δημόσιο ή με ιδιωτικούς φορείς. Η εμπράγματη εξασφάλιση επί της διαθέσιμης ακίνητης περιουσίας του οφειλέτη πρέπει να εξασφαλιστεί.

Σε περίπτωση ύπαρξης επαρκών χρηματικών διαθεσίμων η οφειλή δεν υπάγεται στη ρύθμιση και γίνεται άμεσα απαιτητή. Απαραίτητη προϋπόθεση για την υπαγωγή σε ρύθμιση είναι να έχουν υποβληθεί οι εκ του νόμου προβλεπόμενες δηλώσεις ασφάλισης για τα τελευταία πέντε (5) έτη. Εξαιρούνται και δεν υπάγονται στη ρύθμιση οφειλές που αφορούν οφειλέτες που έχουν καταδικαστεί ή έχει ασκηθεί κατ' αυτών ποινική δίωξη για φοροδιαφυγή.

3. Αρμόδια όργανα για την έκδοση απόφασης υπαγωγής στην παρούσα ρύθμιση είναι:

α) Για το ΙΚΑ-ΕΤΑΜ: Οι διευθυντές των οικείων περιφερειακών ή τοπικών υποκαταστημάτων ή οι διευθυντές των οικείων ταμείων προκειμένου για περιφερειακά ή τοπικά υποκαταστήματα στην περιοχή των οποίων λειτουργούν Ταμεία Είσπραξης Εσόδων ΙΚΑ-ΕΤΑΜ.

β) Για τους λοιπούς ασφαλιστικούς φορείς: Ο αρμόδιος διευθυντής του οικείου φορέα ή οι δι-

ευθυντές ή προϊστάμενοι των περιφερειακών ή λοιπών τοπικών μονάδων.

γ) Οποιαδήποτε άλλη οργανική μονάδα του ΙΚΑ-ΕΤΑΜ καθορίζεται με απόφαση του Υπουργού Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Πρόνοιας.

4. Οι πληρωμές θα διενεργούνται με τη διαδικασία αυτόματης χρέωσης τραπεζικού λογαριασμού. Η καταβολή της πρώτης δόσης ή η εφάπαξ εξόφληση των καθυστερούμενων εισφορών γίνεται μέχρι την τελευταία εργάσιμη ημέρα του επόμενου της υποβολής της αίτησης υπαγωγής στη ρύθμιση του άρθρου αυτού μήνα για όλους τους Φορείς Κοινωνικής Ασφάλισης, πλην ΙΚΑ-ΕΤΑΜ και του τ. ΕΤΕΑΜ.

Ειδικά για το ΙΚΑ-ΕΤΑΜ και το τ. ΕΤΕΑΜ ως καταληκτική ημερομηνία ορίζεται η τελευταία εργάσιμη ημέρα του μήνα διεκπεραίωσης των διαδικασιών ελέγχου. Σε περίπτωση που αυτές περατωθούν μετά την 20ή ημέρα εκάστου μηνός, η ανωτέρω προθεσμία παρατείνεται μέχρι την 5η ημέρα του επόμενου μήνα της διεκπεραίωσης του ελέγχου.

Οι επόμενες δόσεις καταβάλλονται μέχρι την τελευταία εργάσιμη ημέρα των επόμενων μηνών, χωρίς να απαιτείται ιδιαίτερη ειδοποίηση του οφειλέτη.

5. Κατά τη διάρκεια της ρύθμισης και εφόσον τηρούνται με συνέπεια οι όροι αυτής:

α. Χορηγείται στους υπόχρεους μηνιαίο πιστοποιητικό οφειλής, στο οποίο πιστοποιείται και το υπολειπόμενο ποσό οφειλής.

β. Αναστέλλεται η ποινική δίωξη σε βάρος των υπευθύνων κατά τις διατάξεις των παραγράφων 1 και 2 του άρθρου 1 του α.ν. 86/1967 (Α' 136), όπως ισχύει σήμερα και αναβάλλεται η εκτέλεση της ποινής που επιβλήθηκε ή εφόσον άρχισε η εκτέλεσή της διακόπτεται.

γ. Αναστέλλεται η συνέχιση της διαδικασίας της αναγκαστικής εκτέλεσης επί κινητών ή ακινήτων εφόσον έχει πληρωθεί η πρώτη δόση. Αν ο οφειλέτης απολέσει το ευεργέτημα της ρύθμισης, τα μέτρα που έχουν ανασταλεί συνεχίζονται.

δ. Αναστέλλεται ο χρόνος παραγραφής των οφειλών, σύμφωνα με τα οριζόμενα στις διατάξεις της παραγράφου 8 του άρθρου 2 του ν. 2556/1997 (Α' 270).

6.α. Κατά τη διάρκεια της ρύθμισης επιτρέπε-

ται η καθυστέρηση πληρωμής μίας (1) δόσης και η καταβολή αυτής γίνεται υποχρεωτικά μέχρι την ημερομηνία καταβολής της επόμενης δόσης με προσαύξηση εκπρόθεσμης καταβολής δεκαπέντε τοις εκατό (15%).

β. Η μη εμπρόθεσμη καταβολή και δεύτερης δόσης κατά τη διάρκεια της ρύθμισης είτε η δημιουργία νέας φορολογικής ή ασφαλιστικής οφειλής, έχουν ως συνέπεια για το σύνολο της οφειλής:

αα) την απώλεια των ευεργετημάτων της ρύθμισης,

ββ) την κατάσταση ως απαιτητού του συνόλου του υπολοίπου της οφειλής και των προηγούμενων προσαυξήσεων,

γγ) την επιδίωξη της είσπραξης του με όλα τα προβλεπόμενα από την ισχύουσα νομοθεσία μέτρα,

δδ) την κατάπτωση των εγγυήσεων της περίπτωσης γγ' της παραγράφου 2 του άρθρου αυτού.

γ. Το ποσό της κύριας οφειλής που υπάγεται στην παρούσα ρύθμιση επιβαρύνεται από 1.1.2013 με ετήσιο επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο αναχρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας κατά το χρόνο υποβολής της αίτησης, προσαυξημένο κατά 800 μονάδες βάσης (δηλαδή 8%).

7. Με απόφαση του Υπουργού Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Πρόνοιας καθορίζεται και κάθε άλλο αναγκαίο ζήτημα για την εφαρμογή της παρούσας.

ΥΠΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΙ ΙΑ. 2
ΡΥΘΜΙΣΗ «ΝΕΑΣ ΑΡΧΗΣ» ΤΩΝ
ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΩΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ ΣΤΟΥΣ ΦΟΡΕΙΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ ΚΑΙ ΛΟΙΠΕΣ
ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

1. Ληξιπρόθεσμες οφειλές προς τους Φορείς Κοινωνικής Ασφάλισης πλην του ΝΑΤ, υπάγονται στη ρύθμιση «νέας αρχής» και καταβάλλονται ως ακολούθως:

α) Κεφαλαιοποίησή τους, συμπεριλαμβανομένων και των πάσης φύσεως προσαυξήσεων μέχρι τις 31.12.2012 και καταβολή αυτών εφάπαξ ή σε ισόποσες μηνιαίες δόσεις, όπως αυτές προσδιορίζονται στην αίτηση, με τις εξής αντι-

στοιχες εκπτώσεις επί των κάθε είδους προσαυξήσεων, πρόσθετων τελών και λοιπών επιβαρύνσεων.

Η μείωση είναι της τάξης του 25% στις προσαυξήσεις εάν το χρέος εξοφληθεί μέχρι 30.6.2017, 30% εάν εξοφληθεί μέχρι 30.6.2016, 35% εάν εξοφληθεί μέχρι 30.6.2015, 40% εάν εξοφληθεί μέχρι 30.6.2014 και 50% εάν εξοφληθεί μέχρι 1.7.2013.

β) Οι οφειλέτες θα πρέπει να είναι ενήμεροι ασφαλιστικά και φορολογικά από την 1.1.2013 προκειμένου να δύνανται να υπαχθούν στην παρούσα ρύθμιση.

2.α. Για την υπαγωγή στη ρύθμιση σε κάθε περίπτωση και ανεξαρτήτως ποσού οφειλής πρέπει ο αιτών να αποδεικνύει ότι μπορεί να ανταποκριθεί στο ύψος της μηνιαίας δόσης.

Κατ' εξαίρεση για φυσικά πρόσωπα που δεν ασκούν επιχειρηματική δραστηριότητα για οφειλές έως πέντε χιλιάδες (5.000,00) ευρώ -εφόσον δηλώσουν αδυναμία εξόφλησης της οφειλής εφάπαξ ή έως 48 δόσεις- ο αριθμός των δόσεων καθορίζεται βάσει του εισοδήματός τους, με μέγιστο αριθμό δόσεων τις εκατό (100) ή ελάχιστο ποσό δόσης τα 50,00 ευρώ.

β. Για την υπαγωγή στη ρύθμιση για οφειλές άνω των πέντε χιλιάδων (5.000,00) ευρώ οι ενδιαφερόμενοι οφείλουν να προσκομίσουν τα απαραίτητα στοιχεία που αποδεικνύουν την αδυναμία πληρωμής των οφειλών τους σε συντομότερο χρόνο, περιλαμβανομένων λεπτομερών πληροφοριών σχετικά με το εισόδημά τους, τα χρηματικά διαθέσιμά τους, την ακίνητη περιουσία τους και το σύνολο των οφειλών τους. Η αίτηση υπαγωγής στη ρύθμιση απορρίπτεται εάν τα παρασχεθέντα στοιχεία είναι ανακριβή ή ανεπαρκή. Τα παρασχεθέντα στοιχεία τα οποία πρέπει να αποδεικνύουν τη βιωσιμότητα του διακανονισμού, καθορίζονται με απόφαση του Υπουργού Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Πρόνοιας σύμφωνα με τα οριζόμενα στην παράγραφο 10 του άρθρου αυτού, βασιζόμενα στις κάτωθι κατηγοριοποιήσεις:

αα) Για οφειλές άνω των εβδομήντα πέντε χιλιάδων (75.000,00) ευρώ ο οφειλέτης πρέπει επιπλέον να προσκομίζει βεβαίωση από ανεξάρτητο εκτιμητή περί της ορθότητας των οικονομι-

κών στοιχείων, καθώς και τα δικαιολογητικά που αποδεικνύουν την αδυναμία εξόφλησης της οφειλής τη δεδομένη χρονική στιγμή, με δαπάνες που βαρύνουν τον ίδιο.

ββ) Για οφειλές άνω των τριακοσίων χιλιάδων (300.000,00) ευρώ ο οφειλέτης υποχρεούται πλέον των ανωτέρω να προβεί στην παροχή εγγυήσεων ή εμπράγματων εξασφαλίσεων ίσης αξίας με τη συνολική οφειλή. Η αξία της εξασφάλισης θα καθοριστεί από τον τρίτο εκτιμητή.

Οι ανεξάρτητοι εκτιμητές καθορίζονται με απόφαση του Υπουργού Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Πρόνοιας σύμφωνα με την περίπτωση 10 της παρούσας υποπαραγράφου. Σε κάθε περίπτωση, ως ανεξάρτητοι τρίτοι εκτιμητές αναγνωρίζονται οι ορκωτοί λογιστές και οι κατέχοντες άδεια ασκήσεως δικηγορικού λειτουργήματος.

Η πιστοποίηση από τον ανεξάρτητο εκτιμητή εξετάζει όλες τις υποχρεώσεις του οφειλέτη προς το κράτος και προς τρίτους, τη συνολική περιουσιακή κατάσταση του οφειλέτη συμπεριλαμβανομένης της παροχής επαρκών εγγυήσεων και εφόσον βεβαιώνεται αδυναμία άμεσης καταβολής της οφειλής χορηγείται η διευκόλυνση της τμηματικής καταβολής. Επίσης εξετάζονται και τα αποτελέσματα επί της αναμενόμενης ρευστότητας από την ενδεχόμενη υπαγωγή τού οφειλέτη σε άλλους διακανονισμούς με το Δημόσιο ή με ιδιωτικούς φορείς. Η εμπράγματη εξασφάλιση επί της διαθέσιμης ακίνητης περιουσίας τού οφειλέτη πρέπει να εξασφαλιστεί

Σε περίπτωση ύπαρξης επαρκών χρηματικών διαθεσίμων η οφειλή δεν υπάγεται στη ρύθμιση και γίνεται άμεσα απαιτητή. Απαραίτητη προϋπόθεση για την υπαγωγή σε ρύθμιση είναι να έχουν υποβληθεί οι εκ του νόμου προβλεπόμενες δηλώσεις ασφάλισης για τα τελευταία πέντε (5) έτη. Εξαιρούνται και δεν υπάγονται στη ρύθμιση οφειλές που αφορούν οφειλέτες που έχουν καταδικαστεί ή έχει ασκηθεί κατ' αυτών ποινική δίωξη για φοροδιαφυγή.

γ. Η αίτηση υπαγωγής στη ρύθμιση απορρίπτεται εάν τα παρασχεθέντα στοιχεία είναι ανακριβή ή ανεπαρκή.

3. Αρμόδια όργανα για την έκδοση απόφασης υπαγωγής στη ρύθμιση «νέας αρχής» είναι:

α) Για το ΙΚΑ-ΕΤΑΜ: Οι διευθυντές των οικείων περιφερειακών ή τοπικών υποκαταστημάτων ή οι διευθυντές των οικείων ταμείων προκειμένου για περιφερειακά ή τοπικά υποκαταστήματα στην περιοχή των οποίων λειτουργούν Ταμεία Είσπραξης Εσόδων ΙΚΑ-ΕΤΑΜ.

β) Για τους λοιπούς ασφαλιστικούς φορείς: Ο αρμόδιος διευθυντής του οικείου φορέα ή οι διευθυντές ή προϊστάμενοι των περιφερειακών ή λοιπών τοπικών μονάδων.

γ) Οποιαδήποτε άλλη οργανική μονάδα του ΙΚΑ-ΕΤΑΜ καθοριστεί με απόφαση του Υπουργού, Εργασίας Κοινωνικής Ασφάλισης και Πρόνοιας.

4. Η αίτηση του οφειλέτη για την υπαγωγή στη ρύθμιση δύναται να υποβληθεί άπαξ στις αρμόδιες υπηρεσίες σε οποιοδήποτε χρονικό διάστημα κατά τη διάρκεια ισχύος της ρύθμισης υπό τις εξής προϋποθέσεις:

α) Η διάρκεια του διακανονισμού δεν μπορεί να εκτείνεται πέραν της 30ής Ιουνίου 2017 και

β) καταβάλλονται ανελλιπώς οι τρέχουσες ασφαλιστικές εισφορές από 1.1.2013 και εφεξής.

Όσοι οφείλουν εισφορές από την 1.1.2013 και μέχρι την έναρξη ισχύος του παρόντος νόμου υπάγονται στην παρούσα ρύθμιση εφόσον καταβάλλουν τις οφειλές αυτές πριν την ημερομηνία της ένταξής τους.

5. Η καταβολή της πρώτης δόσης ή η εφάπαξ εξόφληση των καθυστερούμενων εισφορών γίνεται μέχρι την τελευταία εργάσιμη ημέρα του επόμενου της υποβολής της αίτησης υπαγωγής στη ρύθμιση του άρθρου αυτού μήνα για όλους τους Φορείς Κοινωνικής Ασφάλισης, πλην ΙΚΑ-ΕΤΑΜ και του τ. ΕΤΕΑΜ.

Ειδικά για το ΙΚΑ-ΕΤΑΜ και το τ. ΕΤΕΑΜ ως καταληκτική ημερομηνία ορίζεται η τελευταία εργάσιμη ημέρα του μήνα διεκπεραίωσης των διαδικασιών ελέγχου. Σε περίπτωση που αυτές περατωθούν μετά την 20ή ημέρα εκάστου μηνός, η ανωτέρω προθεσμία παρατείνεται μέχρι την 5η ημέρα του επόμενου μήνα της διεκπεραίωσης του ελέγχου. Οι επόμενες δόσεις καταβάλλονται μέχρι την τελευταία εργάσιμη ημέρα των επόμενων μηνών, χωρίς να απαιτείται ιδιαίτερη ειδοποίηση του οφειλέτη.

6. Στην ίδια ρύθμιση υπάγονται, μόνο αν ζητηθεί από τον οφειλέτη:

α) οι οφειλές που τελούν σε αναστολή είσπραξης,

β) ληξιπρόθεσμα χρέη μέχρι την (συμπεριλαμβανομένης και την) 31.12.2012 τα οποία έχουν υπαχθεί σε άλλες ρυθμίσεις που είναι σε ισχύ και πληρώνονται οι δόσεις χωρίς καθυστέρηση, εάν η παρούσα ρύθμιση έχει τον ίδιο ή μικρότερο αριθμό δόσεων και δεν εκτείνεται πέραν της 30ής Ιουνίου 2017.

7. Κατά τη διάρκεια της ρύθμισης και εφόσον τηρούνται με συνέπεια οι όροι αυτής:

α) Χορηγείται στους υπόχρεους μηνιαίο πιστοποιητικό οφειλής, στο οποίο πιστοποιείται και το υπολειπόμενο ποσό οφειλής.

β) Αναστέλλεται η ποινική δίωξη σε βάρος των υπευθύνων κατά τις διατάξεις των παραγράφων 1 και 2 του άρθρου 1 του α.ν. 86/1967 (Α' 136), όπως ισχύει σήμερα και αναβάλλεται η εκτέλεση της ποινής που επιβλήθηκε ή εφόσον άρχισε η εκτέλεσή της διακόπτεται.

γ) Αναστέλλεται η συνέχιση της διαδικασίας της αναγκαστικής εκτέλεσης επί κινητών ή ακινήτων εφόσον έχει πληρωθεί η πρώτη δόση. Αν ο οφειλέτης απολέσει το ευεργέτημα της ρύθμισης, τα μέτρα που έχουν ανασταλεί συνεχίζονται.

δ) Αναστέλλεται ο χρόνος παραγραφής των οφειλών, σύμφωνα με τα οριζόμενα στις διατάξεις της παρ. 8 του άρθρου 2 του ν. 2556/1997 (Α' 270).

8.α. Κατά τη διάρκεια της ρύθμισης επιτρέπεται η καθυστέρηση πληρωμής μίας (1) δόσης και η καταβολή αυτής γίνεται υποχρεωτικά μέχρι την ημερομηνία καταβολής της επόμενης δόσης με προσαύξηση εκπρόθεσμης καταβολής δεκαπέντε τοις εκατό (15%).

β. Η μη εμπρόθεσμη καταβολή και δεύτερης δόσης κατά τη διάρκεια της ρύθμισης είτε η δημιουργία νέας φορολογικής ή ασφαλιστικής οφειλής, έχει ως συνέπεια για το σύνολο της οφειλής:

αα) την απώλεια των ευεργετημάτων της ρύθμισης,

ββ) την κατάσταση ως απαιτητού του συνόλου του υπολοίπου της οφειλής και των προηγούμενων προσαυξήσεων,

γγ) την επιδίωξη της είσπραξης του με όλα

τα προβλεπόμενα από την ισχύουσα νομοθεσία μέτρα,

δδ) την κατάπτωση των εγγυήσεων της περίπτωσης ββ' της παραγράφου 2 του άρθρου αυτού.

γ. Το ποσό της κύριας οφειλής που υπάγεται στην παρούσα ρύθμιση επιβαρύνεται από 1.1.2013 με ετήσιο επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο αναχρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας κατά το χρόνο υποβολής της αίτησης, προσαυξημένο κατά 800 μονάδες βάσης (δηλαδή 8%).

δ. Οι πληρωμές θα διενεργούνται με τη διαδικασία αυτόματης χρέωσης τραπεζικού λογαριασμού.

ε. Μετάβαση από τη ρύθμιση της νέας αρχής στην πάγια ρύθμιση δεν επιτρέπεται.

9. Για τους οφειλέτες που υποβάλλουν αίτηση υπαγωγής στις διατάξεις της παρούσας και για χρονικό διάστημα δέκα ημερών:

α. Αναστέλλεται η ποινική δίωξη σε βάρος των υπευθύνων κατά τις διατάξεις των παραγράφων 1 και 2 του άρθρου 1 του α.ν. 86/1967 (Α' 136), όπως ισχύει σήμερα.

β. Αναβάλλεται η εκτέλεση της ποινής που επιβλήθηκε ή εφόσον άρχισε η εκτέλεσή της διακόπτεται.

10. Με απόφαση του Υπουργού Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Πρόνοιας καθορίζεται και κάθε άλλο αναγκαίο ζήτημα για την εφαρμογή της παρούσας.

11. Τα προβλεπόμενα πρόσθετα τέλη του εδαφίου δ' της παραγράφου 1 του άρθρου 27 του α.ν. 1846/1951 (Α' 179), όπως αντικαταστάθηκε και ισχύει με το άρθρο 21 του ν. 4075/2012 (Α' 89), παύουν να ισχύουν για ασφαλιστικές εισφορές υπέρ του εκάστοτε φορέα κοινωνικής ασφάλισης, μισθολογικών περιόδων από 1.1.2013 και εφεξής, οι οποίες δεν καταβάλλονται εμπροθέσμως και αντικαθίστανται από ένα ετήσιο επιτόκιο που υπολογίζεται για τη συνολική διάρκεια της ρύθμισης και που ισούται με το επιτόκιο αναχρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, κατά το χρόνο υποβολής της αίτησης, συν ένα περιθώριο 800 μονάδων βάσης (δηλαδή 8%), υπολογισμένο σε ετήσια βάση και με αναδρομική εφαρμογή από 1.1.2013.

12. Οι διατάξεις της παραγράφου 9 του άρθρου 63 του ν. 3996/2011 (Α' 170) αντικαθίστανται ως ακολούθως:

«Το μέτρο της κατάσχεσης εις χείρας τρίτων που έχει επιβληθεί στους οφειλέτες του ΙΚΑ-ΕΤΑΜ για τη διασφάλιση των απαιτήσεων του Ιδρύματος αίρεται με την υπαγωγή του οφειλέτη σε καθεστώς ρύθμισης, κατόπιν σχετικού αιτήματος.

Αποδιδόμενα ποσά από κατασχέσεις εις χείρας τρίτων που είχαν επιβληθεί πριν την υπαγωγή σε καθεστώς ρύθμισης, λαμβάνονται υπόψη για την κάλυψη τρεχουσών δόσεων της ρύθμισης.»

13. Για τις επιχειρήσεις της παραγράφου 5ε' του άρθρου 8 του α.ν. 1846/1951, όπως ισχύει, που θα υπαχθούν σε καθεστώς ρύθμισης ή που έχουν υπαχθεί σε καθεστώς ρύθμισης προηγούμενων διατάξεων και είναι συνεπείς με τους όρους αυτών, θα χορηγείται πιστοποιητικό οφειλής για την είσπραξη λογαριασμών δημοσίου έργου, χωρίς παρακράτηση, εφόσον το έργο για το οποίο χορηγείται το πιστοποιητικό δεν οφείλει τρέχουσες ή καθυστερούμενες οφειλές. Σε περίπτωση ύπαρξης οφειλής του έργου θα χορηγείται πιστοποιητικό οφειλής με παρακράτηση τη συνολική οφειλή του έργου.

14. Από την έναρξη ισχύος των διατάξεων των υποπαραγράφων ΙΑ.1. και ΙΑ.2. καταργείται η δυνατότητα νέας υπαγωγής σε κάθε υφιστάμενη ρύθμιση.

.....

Άρθρο δεύτερο

Έναρξη ισχύος

Η ισχύς του νόμου αυτού αρχίζει από τη δημοσίευσή του στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, εκτός αν ορίζεται διαφορετικά στις επιμέρους διατάξεις του.

Παραγγέλλομε τη δημοσίευση του παρόντος στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και την εκτέλεσή του ως νόμου του Κράτους.

Ιωάννινα, 8 Μαΐου 2013

**ΝΟΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 4156
(ΦΕΚ Α' 122/31.05.2013)**

Μνημόνιο Κατανόησης στον τομέα της προστασίας του περιβάλλοντος μεταξύ του Υπουργείου Περιβαλλοντικής Προστασίας του Κράτους του Ισραήλ και του Υπουργείου Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κλιματικής Αλλαγής.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Εκδίδομε τον ακόλουθο νόμο που ψήφισε η Βουλή:

.....
.....
.....

Άρθρο τρίτο

**Ρυθμίσεις για τη βελτίωση
της ανταγωνιστικότητας**

1. Η περίπτωση η' της παρ. 2 του άρθρου 3 του ν. 4030/2011 (Α' 249) αντικαθίσταται ως εξής:

«η. Μελέτη ενεργητικής πυροπροστασίας, η οποία καταρτίζεται σύμφωνα με τις κείμενες διατάξεις πυροπροστασίας, υπογεγραμμένη από τον αρμόδιο Μηχανικό, και η οποία συνοδεύεται από αποδεικτικό έγγραφο ότι έχει κοινοποιηθεί στην αρμόδια Πυροσβεστική Υπηρεσία.»

2. Στο άρθρο 4 του ν. 4030/2011 προστίθεται παράγραφος 5 ως εξής:

«5. Μέχρι την εφαρμογή της ηλεκτρονικής διαδικασίας υποβολής στοιχείων και δικαιολογητικών του παρόντος άρθρου τα δικαιολογητικά της παραγράφου 2 δύναται να υποβάλλονται σε ηλεκτρονική μορφή εντός συμπυκνωμένου ψηφιακού δίσκου (CD) συνοδευόμενα από υπεύθυνη δήλωση Μηχανικού η οποία πρωτοκολλείται για το περιεχόμενο αυτού κατά το παράρτημα 2. Σε αυτή την περίπτωση τα ψηφιακά αρχεία αποθηκεύονται ηλεκτρονικά σε ειδικό ηλεκτρονικό μητρώο το οποίο τηρείται με ευθύνη του Προϊσταμένου στην Υ.ΔΟΜ. και φέρουν ηλεκτρονικά βέβαιη χρονολογία υποβολής. Ο έλεγχος πληρότητας πραγματοποιείται κατά τις δια-

τάξεις του παρόντος επί του φύλλου ελέγχου.»

3. Η παρ. 1 του άρθρου 7 του ν. 4030/2011 αντικαθίσταται ως εξής:

«1. Για την έναρξη των οικοδομικών εργασιών επιβάλλεται με ευθύνη το κυρίου ή του έχοντος νόμιμο δικαίωμα:

α. Θεώρηση του σχεδίου και του φακέλου ασφάλειας και υγείας του έργου από την αρμόδια Επιθεώρηση Εργασίας.

β. Ενημέρωση του αρμοδίου Αστυνομικού Τμήματος. Η ενημέρωση συντελείται με την αποστολή των στοιχείων της πράξης έγκρισης δόμησης και του εκτελούντος του έργου κατά το παράρτημα 1.

γ. Μετά την έναρξη εφαρμογής της Ταυτότητας του Κτιρίου κατά τις διατάξεις του ν. 3843/2010, η ενημέρωση δύναται να διενεργείται ηλεκτρονικά.»

4. Οι περιπτώσεις γ' και δ' της παρ. 1 του άρθρου 12 του ν. 4122/2013 (Α' 42) αντικαθίστανται ως εξής:

«γ) κατά την πώληση κτιρίου ή κτιριακής μονάδας μέχρι την ενεργοποίηση της Ταυτότητας του Κτιρίου, κατά τις διατάξεις του ν. 3843/2010 στην οποία περιλαμβάνεται υποχρεωτικώς το Π.Ε.Α. και ο χρόνος ισχύος αυτού.

δ) κατά τη μίσθωση σε νέο ενοικιαστή κτιρίου ή κτιριακής μονάδας, μέχρι την ενεργοποίηση της Ταυτότητας του Κτιρίου κατά τις διατάξεις του ν. 3843/2010 στην οποία περιλαμβάνεται υποχρεωτικώς το Π.Ε.Α. και ο χρόνος ισχύος αυτού.»

5. Η παρ. 3 του άρθρου 22 του κ.ν. 2190/1920 αντικαθίσταται ως εξής:

«3. Επιτρέπεται το καταστατικό να ορίζει θέματα για τα οποία το διοικητικό συμβούλιο μπορεί να αναθέτει τις εξουσίες του, διαχείρισης και εκπροσώπησης σε ένα ή περισσότερα πρόσωπα, μέλη του ή μη. Στις εταιρείες με κινητές αξίες εισηγμένες σε οργανωμένη αγορά, η κατά το προηγούμενο εδάφιο ανάθεση δεν επιτρέπεται, εφόσον πρόκειται για λήψη απόφασης που αφορά την πραγματοποίηση συναλλαγών της εταιρίας με συνδεδεμένα με αυτήν πρόσωπα, όπως αυτά ορίζονται στο ΔΛΠ 24. Το καταστατικό μπορεί επίσης να επιτρέπει στο διοικητικό συμβούλιο ή να το υποχρεώνει να αναθέτει τον

εσωτερικό έλεγχο της εταιρείας σε ένα ή περισσότερα πρόσωπα, μη μέλη του ή, εάν ο νόμος δεν το απαγορεύει, και σε μέλη του διοικητικού συμβουλίου. Τα πρόσωπα αυτά μπορούν, εφόσον δεν το απαγορεύει το καταστατικό και προβλέπεται από τις αποφάσεις του διοικητικού συμβουλίου, να αναθέτουν περαιτέρω την άσκηση των εξουσιών που τους ανατέθηκαν ή μέρους τούτων σε άλλα μέλη ή τρίτους. Κατά την ίδρυση της εταιρείας ο διορισμός προέδρου, αντιπροέδρου, διευθύνοντος ή εντεταλμένου συμβούλου ή προσώπων με άλλη ιδιότητα και αρμοδιότητες για το πρώτο διοικητικό συμβούλιο μπορεί να γίνει και με το καταστατικό. Το διοικητικό συμβούλιο μπορεί οποτεδήποτε να προβεί σε διαφορετική κατανομή των ανωτέρω ιδιοτήτων μεταξύ των μελών του.».

6. Η παρ. 3 του άρθρου 22 Α' του ν. 2190/1920 αντικαθίσταται ως εξής:

«3. Τα μέλη του διοικητικού συμβουλίου και κάθε τρίτο πρόσωπο στο οποίο έχουν ανατεθεί αρμοδιότητες του διοικητικού συμβουλίου, οφείλουν να αποκαλύπτουν έγκαιρα και επαρκώς στα υπόλοιπα μέλη του διοικητικού συμβουλίου τα ίδια συμφέροντά τους, που ενδέχεται να ανακύψουν από συναλλαγές της εταιρείας οι οποίες εμπίπτουν στα καθήκοντά τους, καθώς και κάθε άλλη σύγκρουση ιδίων συμφερόντων με αυτά της εταιρείας ή συνδεδεμένων με αυτήν επιχειρήσεων κατά την έννοια της παραγράφου 5 του άρθρου 42ε' του παρόντος νόμου, που ανακύπτει κατά την άσκηση των καθηκόντων τους.».

7. Στο άρθρο 22 Α' του ν. 2190/1920 προστίθεται παράγραφος 3γ' ως εξής:

«3γ. Εφόσον δηλωθεί περίπτωση σύγκρουσης συμφέροντος ή συντρέχει τέτοια περίπτωση κατά τα παραπάνω, εφαρμόζονται οι διατάξεις του άρθρου 66 του Α.Κ.».

8. Στο τέλος της παρ. 2 του άρθρου 23 Α' του ν. 2190/1920 προστίθεται εδάφιο ως εξής:

«Επί εταιρείας με κινητές αξίες εισηγμένες σε οργανωμένη αγορά, η απαγόρευση: α) ισχύει για τα συνδεδεμένα με αυτήν πρόσωπα, όπως αυτά ορίζονται στο ΔΛΠ 24 και β) προκειμένου για πράξεις που αποτιμώνται σε τουλάχιστον 10% του ενεργητικού της, ισχύει ακόμη και αν οι

πράξεις αυτές δεν εξέρχονται των ορίων των τρεχουσών συναλλαγών της εταιρείας με τρίτους.».

9. Η παρ. 1 του άρθρου 4 του ν. 3190/1955 αντικαθίσταται ως εξής:

«1. Το κεφάλαιο της εταιρείας περιορισμένης ευθύνης καθορίζεται από τους εταίρους χωρίς περιορισμό. Κάθε διάταξη περί ελάχιστου καταβεβλημένου κεφαλαίου της εταιρείας καταργείται.»

10. Η παρ. 2 του άρθρου 4 του ν. 3190/1955 αντικαθίσταται ως εξής:

«2. Κάθε εταίρος μετέχει στην εταιρεία μόνον με μία μερίδα συμμετοχής και με περισσότερα εταιρικά μερίδια, τα οποία αποτελούν την μερίδα συμμετοχής του, αν η εισφορά του είναι πολλαπλάσια του ελάχιστου ποσού της μερίδας συμμετοχής σύμφωνα με το καταστατικό.».

11. Η παρ. 3 του άρθρου 4 του ν. 3190/1955 αντικαθίσταται ως εξής:

«3. Για τις εισφορές σε είδος εάν η αποτίμηση της εισφοράς είναι κατώτερη της οριζόμενης στο καταστατικό ή πολλαπλάσιου αυτής συμπληρώνεται με ευρώ μέχρι τα ποσά αυτά.».

12. Για κάθε πράξη εκπροσώπησης ή διαχείρισης νομικού προσώπου ιδιωτικού δικαίου αρκεί η υπογραφή του νομίμου εκπροσώπου του νομικού προσώπου, το όνομά του και η περιγραφή της ιδιότητάς του. Διατάξεις που προβλέπουν την υποχρεωτική ύπαρξη/χρήση εταιρικής σφραγίδας για την απόδειξη της εκπροσώπησης ή/και διαχείρισης των νομικών προσώπων ιδιωτικού δικαίου καταργούνται.

.....

Άρθρο έκτο

Η ισχύς του παρόντος νόμου αρχίζει από τη δημοσίευσή του στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και του Μνημονίου που κυρώνεται από την πλήρωση των προϋποθέσεων της παραγράφου 9 αυτού.

Παραγγέλλομε τη δημοσίευση του παρόντος στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και την εκτέλεσή του ως νόμου του Κράτους.

Αθήνα, 31 Μαΐου 2013

ΥΠΟΥΡΓΙΚΕΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

**Πιστοποιητικά και βεβαιώσεις
που εκδίδουν οι Δ.Ο.Υ.
ΑΠΟΦΑΣΗ ΥΠ' ΑΡΙΘ. Δ6Γ 1091609 ΕΞ 2013
(ΦΕΚ Β' 1368/5.6.2013)**

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

Έχοντας υπόψη:

1. Τις διατάξεις:

α) της παραγράφου 10 του άρθρου 34 του Ν. 4141/2013 - ΦΕΚ Α' 81 «Επενδυτικά εργαλεία ανάπτυξης, παροχή πιστώσεων και άλλες διατάξεις»,

β) του ΠΔ 284/1988 - ΦΕΚ Α' 128 «Οργανισμός του Οικονομικών Υπηρεσιών», όπως τροποποιήθηκε και ισχύει,

γ) του ΠΔ 185/2009 - ΦΕΚ Α' 213 «Ανασύσταση του Υπουργείου Οικονομικών, συγχώνευση του Υπουργείου Οικονομίας και Οικονομικών με τα Υπουργεία Ανάπτυξης και Εμπορικής Ναυ-

τιλίας, Αιγαίου και Νησιωτικής Πολιτικής και μετονομασία του σε Υπουργείο Οικονομίας, Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας» και του ΠΔ 189/2009 - ΦΕΚ Α' 221 «Καθορισμός και ανακατανομή αρμοδιοτήτων των Υπουργείων»,

δ) του Π.Δ. 16/89 - ΦΕΚ Α' 6 «Κανονισμός λειτουργίας Δ.Ο.Υ. και των Τοπικών Γραφείων και καθήκοντα υπαλλήλων αυτών»,

ε) του άρθρου 90 του Κώδικα που κυρώθηκε με το «άρθρο πρώτο» του Π.Δ. 63/2005 - ΦΕΚ Α' 98 «Κωδικοποίηση της νομοθεσίας για την Κυβέρνηση και τα Κυβερνητικά Όργανα»,

2. Την ανάγκη περιορισμού των πιστοποιητικών και βεβαιώσεων που εκδίδονται από τις Δ.Ο.Υ., προκειμένου να επικεντρωθούν στην επιτέλεση του κύριου έργου τους,

3. Το γεγονός ότι από τις διατάξεις της απόφασης αυτής, δεν προκαλείται δαπάνη σε βάρος του Κρατικού Προϋπολογισμού, αποφασίζουμε:

Α. Ορίζουμε ότι από 5 Ιουνίου 2013, οι Δ.Ο.Υ. εκδίδουν τα κατωτέρω πιστοποιητικά και βεβαιώσεις:

A/A	ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΑ ΚΑΙ ΒΕΒΑΙΩΣΕΙΣ
1.	Πιστοποιητικό για τη δήλωση φορολογίας εισοδήματος των Ελλήνων πολιτών που είναι μόνιμοι κάτοικοι Ελλάδας και εργάζονται σε άλλο κράτος - μέλος της Ε.Ε. (1077836/670/0006B/ΠΟΛ. 1206/21-7-1997)
2.	Βεβαίωση ηλεκτροδότησης ακινήτων (παρ. 2δ του άρθρου 35 του Ν. 2238/1994 ΦΕΚ Α' 151 «Κύρωση του Κώδικα Φορολογίας Εισοδήματος» 1090764/1805/A0012/ΠΟΛ.1230/8-8-1996)
3.	Πιστοποιητικό δήλωσης μισθωμάτων (παρ. 1, 2, 3, 4 του άρθρου 81 του Ν. 2238/1994 – ΦΕΚ Α 151 «Κύρωση του Κώδικα Φορολογίας Εισοδήματος» αριθ. 1009662/168/A0012/3-2-2004 απόφαση του Υπουργού Οικονομίας και Οικονομικών ΦΕΚ Β' 250)
4.	Βεβαίωση στοιχείων που περιλαμβάνονται στους καταλόγους φορολογουμένων και χορήγηση στοιχείων φορολογουμένων παρ. 4, 5α, δ, ε, στ, η, θ, ι, ια, ιβ, ιε του άρθρου 85 του Ν. 2238/1994 – ΦΕΚ Α' 151 «Κύρωση του Κώδικα Φορολογίας Εισοδήματος»
5.	Πιστοποιητικό στο οποίο αναφέρεται ότι οι αλλοδαπές ναυτιλιακές ή αεροπορικές επιχειρήσεις ή οργανισμοί απαλλάσσονται από το φόρο εισοδήματος, για τα κέρδη που πραγματοποιούν στην Ελλάδα από την εκμετάλλευση πλοίων ή αεροσκαφών τους με βάση το εθνικό φορολογικό Δίκαιο (άρθρο 103 του Ν. 2238/1994 – ΦΕΚ Α' 151 «Κύρωση του Κώδικα Φορολογίας Εισοδήματος» Ε 12586/328/ΠΟΛ. 294/25-9-1986)

6.	Βεβαίωση στην οποία θα αναγράφεται το ποσόν του εισοδήματος και το μέρος του φόρου που καταβλήθηκε επ' ονόματι του νομικού προσώπου και αντιστοιχεί στο εισόδημα αυτό (παρ. 6 του άρθρου 41 του Ν. 2065/1992 - ΦΕΚ Α' 113 «Αναμόρφωση της άμεσης φορολογίας και άλλες διατάξεις»)
7.	Βεβαίωση του αρμόδιου Προϊσταμένου Δ.Ο.Υ. για τη μεταβίβαση ή υποθήκευση του πλοίου (άρθρο 19 του Ν. 27/1975 - ΦΕΚ Α' 77 «Περί φορολογίας πλοίων, επιβολής εισφοράς προς ανάπτυξιν της Εμπορικής Ναυτιλίας, εγκαταστάσεως αλλοδαπών ναυτιλιακών επιχειρήσεων και ρυθμίσεως συναφών θεμάτων»)
8.	Βεβαίωση βάσει της 13ης Οδηγίας Ε.Ε. (επιστροφή ΦΠΑ που κατεβλήθη σε τρίτες χώρες) (άρθρα 34 του Ν. 2859/2000 - ΦΕΚ Α' 248 «Κύρωση Κώδικα Φόρου Προστιθέμενης Αξίας» και 5 της υπ' αριθ. 1390/31-12-2001 απόφασης του Υπουργού Οικονομικών - ΦΕΚ Β' 21, όπως ισχύουν)
9.	Βεβαίωση απαλλαγής από ΦΠΑ (εκδίδεται για αγορά σκαφών) (άρθρο 27 του Ν. 2859/2000 – ΦΕΚ Α' 248 «Κύρωση Κώδικα Φόρου Προστιθέμενης Αξίας» και άρθρο 6 της υπ' αριθ. Π.8271/4879/ΠΟΛ366/18-12-1987 απόφασης του Υπουργού Οικονομικών – ΦΕΚ Β' 3/1998, όπως ισχύει)
10.	Βεβαίωση απαλλαγής από ΦΠΑ (εκδίδεται για αγορά αεροσκαφών και υλικών και αντικειμένων χωρίς ΦΠΑ) (άρθρο 27 του Ν. 2859/2000 – ΦΕΚ Α' 248 «Κύρωση Κώδικα Φόρου Προστιθέμενης Αξίας» και ΠΟΛ. 1225/1990 απόφαση του Υπουργού Οικονομικών – ΦΕΚ Β' 724)
11.	Βεβαίωση συνδρομής προϋποθέσεων για αγορά επενδυτικών αγαθών με καταβολή του ΦΠΑ από τον ίδιο τον αγοραστή ορισμένων βιομηχανικών, μεταλλευτικών κ.λπ. επιχειρήσεων (άρθρα 34 του Ν. 2859/2000 – ΦΕΚ Α' 248 «Κύρωση Κώδικα Φόρου Προστιθέμενης Αξίας» και 3 της υπ' αριθ. Π.2869/2389/ΠΟΛ 137/4-5-1987 κοινής υπουργικής απόφασης – ΦΕΚ Β' 236, όπως ισχύουν)
12.	Βεβαίωση συνδρομής προϋποθέσεων αγοράς ή εισαγωγής καινούργιου μηχανολογικού και λοιπού εξοπλισμού, καθώς και λήψης υπηρεσιών χωρίς καταβολή ΦΠΑ, από Α.Ε.Ι., Ι.Τ.Ε., κλπ. που είναι απαραίτητα για την πραγματοποίηση ερευνητικών προγραμμάτων που τους έχουν ανατεθεί από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή (άρθρο 34 του Ν. 2859/2000 – ΦΕΚ Α' 248 «Κύρωση Κώδικα Φόρου Προστιθέμενης Αξίας», αριθ. 1040588/1700/528/0014/ΠΟΛ. 1128/8-4-1997 απόφαση του Υπουργού Οικονομικών, αριθ. 1004368/5270/0014 Α/ ΠΟΛ 1015/14-1-2000 απόφαση του Υπουργού Οικονομικών)
13.	Βεβαίωση ότι γίνεται δεκτή η αίτηση επιλογής της φορολόγησης της μίσθωσης χώρων εμπορικού κέντρου (άρθρο 8 του Ν. 2859/2000 – ΦΕΚ Α' 248 «Κύρωση Κώδικα Φόρου Προστιθέμενης Αξίας», αριθ. 1053013/3042/444/Β0014/ΠΟΛ. 1081/9-5-2008, άρθρο 17 του Ν. 4110/2013 - ΦΕΚ Α' 17 «Ρυθμίσεις στη φορολογία εισοδήματος, ρυθμίσεις θεμάτων αρμοδιότητας Υπουργείου Οικονομικών και λοιπές διατάξεις»)
14.	Πιστοποιητικό φόρου ακίνητης περιουσίας (Φ.Α.Π.) νομικών προσώπων, με το οποίο πιστοποιείται ότι το ακίνητο έχει δηλωθεί στη δήλωση φόρου ακίνητης περιουσίας νομικών προσώπων και ότι έχει καταβληθεί ο φόρος που αναλογεί στην αξία του για τα δύο προηγούμενα της μεταβίβασης έτη (άρθρο 48 του Ν. 3842/2010 – ΦΕΚ Α' 58 «Αποκατάσταση φορολογικής δικαιοσύνης, αντιμετώπιση της φοροδιαφυγής και άλλες διατάξεις», ΠΟΛ. 1265/30-12-2011 – ΦΕΚ Β 39/2012 απόφαση του Υπουργού Οικονομικών)

15.	Βεβαίωση επί του επικυρωμένου αντιγράφου εκκαθαριστικού σημειώματος ενιαίου τέλους ακινήτων (Ε.Τ.Α.Κ.) έτους 2009, με την οποία βεβαιώνεται ότι έχει καταβληθεί το τέλος που αναλογεί στο ακίνητο που μεταβιβάζεται (άρθρο 48 του Ν. 3842/2010 – ΦΕΚ Α' 58, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 36 του Ν. 4141/2013 – ΦΕΚ Α' 81 «Επενδυτικά εργαλεία ανάπτυξης, παροχή πιστώσεων και άλλες διατάξεις», ΠΟΛ. 1072/2013)
16.	Βεβαίωση για άρση απαλλαγής α' κατοικίας (λόγω μεταβίβασης εντός πενταετίας) (παρ. 7 του άρθρου 1 του Ν. 1078/1980 – ΦΕΚ Α' 238 «Περί απαλλαγής εκ του φόρου μεταβίβασης ακινήτων της αγοράς πρώτης κατοικίας, καταργήσεως και τροποποιήσεως διατάξεων προσδιορισμού εισοδήματος βάσει τεκμηρίων, καταργήσεως φορολογίας ακινήτου περιουσίας και άλλων τινών φορολογικών διατάξεων»)
17.	Πιστοποιητικό καταβολής φόρου άρσης απαλλαγής α' κατοικίας (λόγω χορήγησης νέας απαλλαγής) (παρ. 5 και 11 του άρθρου 1 του Ν. 1078/1980 – ΦΕΚ Α' 238 «Περί απαλλαγής εκ του φόρου μεταβίβασης ακινήτων της αγοράς πρώτης κατοικίας, καταργήσεως και τροποποιήσεως διατάξεων προσδιορισμού εισοδήματος βάσει τεκμηρίων, καταργήσεως φορολογίας ακινήτου περιουσίας και άλλων τινών φορολογικών διατάξεων», ΠΟΛ. 1101/24-6-2010 απόφαση του Υπουργού Οικονομικών – ΦΕΚ Β' 1021)
18.	Βεβαίωση Προϊσταμένου Δ.Ο.Υ. για προσδιορισμό αξίας ακινήτου για μεταγραφή συμβολαίου μετά από την παρέλευση έτους από τη σύνταξη του (Ν. 325/1976 – ΦΕΚ Α' 125 «Περί καθορισμού των εισπραττομένων εν τοις αμίσθοις και εμμίσθοις Υποθηκοφυλακείους δικαιωμάτων υπέρ του Δημοσίου και των Αμίσθων Υποθηκοφυλάκων, τροποποιήσεως του Ν.Δ. 811/1971 και του Ν. 294/1976 και άλλων τινών διατάξεων»)
19.	Πιστοποιητικό φόρου κληρονομιών, δωρεών και γονικών παροχών (άρθρο 105 του Κώδικα Διατάξεων Φορολογίας Κληρονομιών, Δωρεών, Γονικών Παροχών Προϊκίων και Κερδών από Λαχεία, ο οποίος κυρώθηκε με το Ν. 2961/2001 – ΦΕΚ Α' 266, αριθ. 1011294/70/Α0013/ΠΟΛ1015/6-2-2004 απόφαση του Υπουργού Οικονομικών – ΦΕΚ Β' 263)
20.	Βεβαίωση απόδοσης ΑΦΜ ή μεταβολής ατομικών στοιχείων (αριθ. 1027411/842/ΔΜ/26-2-1998 απόφαση του Υπουργού Οικονομικών – ΦΕΚ Β' 193, άρθρο 144γ' του ΠΔ 218/2001 - ΦΕΚ Α' 168 «Τροποποίηση και συμπλήρωση των διατάξεων του ΠΔ 16/1989 «Κανονισμός λειτουργίας Δημοσίων Οικονομικών Υπηρεσιών (Δ.Ο.Υ.) και των Τοπικών Γραφείων και καθήκοντα υπαλλήλων αυτών» και του ΠΔ 119/1999 «Κριτήρια τοποθέτησης των εφοριακών υπαλλήλων στις θέσεις εργασίας της Δ.Ο.Υ.»)
21.	Βεβαίωση έναρξης ή μεταβολής εργασιών φυσικού προσώπου (αριθ. 1027411/842/ΔΜ/26-2-1998 απόφαση του Υπουργού Οικονομικών – ΦΕΚ Β' 193, αριθ. 1070576/2627/ΔΜ/ΠΟΛ1102/14-7-2005 - απόφαση του Υπουργού Οικονομίας και Οικονομικών – ΦΕΚ Β 1062, εδάφιο β' της παραγράφου 2 του άρθρου 2 της υπ' αριθ. Φ.883/530/16-9-1999 απόφασης του Υπουργού Οικονομικών – ΦΕΚ Β' 1872, άρθρο 144γ' του ΠΔ 218/2001 – ΦΕΚ Α' 168 «Τροποποίηση και συμπλήρωση των διατάξεων του ΠΔ 16/1989 «Κανονισμός λειτουργίας Δημοσίων Οικονομικών Υπηρεσιών (Δ.Ο.Υ.) και των Τοπικών Γραφείων και καθήκοντα υπαλλήλων αυτών» και του ΠΔ 119/1999 «Κριτήρια τοποθέτησης των εφοριακών υπαλλήλων στις θέσεις εργασίας της Δ.Ο.Υ.»)
22.	Βεβαίωση έναρξης ή μεταβολής εργασιών μη φυσικού προσώπου (αριθ. 1027411/842/ΔΜ/26-2-1998 απόφαση του Υπουργού Οικονομικών - ΦΕΚ 193 Β', αριθ. 070576/2627/ΔΜ/ΠΟΛ1102/14-7-2005 απόφαση του Υπουργού Οικονομίας και Οικονομικών – ΦΕΚ Β' 1062, Άρθρο 144γ' του ΠΔ

	<p>218/2001 – ΦΕΚ Α' 168 «Τροποποίηση και συμπλήρωση των διατάξεων του ΠΔ 16/1989 «Κανονισμός λειτουργίας Δημοσίων Οικονομικών Υπηρεσιών (Δ.Ο.Υ.) και των τοπικών Γραφείων και καθήκοντα υπαλλήλων αυτών» και του ΠΔ 119/1999 «Κριτήρια τοποθέτησης των εφοριακών υπαλλήλων στις θέσεις εργασίας της Δ.Ο.Υ.»)</p> <p>Σημειώνεται ότι για τις Ο.Ε., Ε.Ε., Ε.Π.Ε., και Α.Ε. οι οποίες συστήνονται και ολοκληρώνουν την έναρξή τους στις Υ.Μ.Σ., δεν χορηγείται βεβαίωση έναρξης εργασιών από τη Δ.Ο.Υ. Αριθ. Κ1-802/23-3-2011 κοινή υπουργική απόφαση – ΦΕΚ Β 470</p>
23.	<p>Βεβαίωση διακοπής εργασιών (αριθ.1070576/2627/ΔΜ/ΠΟΛ1102/14-7-2005 απόφαση του Υπουργού Οικονομίας και Οικονομικών – ΦΕΚ Β' 1062, Άρθρο 144γ' του ΠΔ 218/2001 – ΦΕΚ Α 168 «Τροποποίηση και συμπλήρωση των διατάξεων του ΠΔ 16/1989 «Κανονισμός λειτουργίας Δημοσίων Οικονομικών Υπηρεσιών (Δ.Ο.Υ.) και των Τοπικών Γραφείων και καθήκοντα υπαλλήλων αυτών» και του ΠΔ 119/1999 «Κριτήρια τοποθέτησης των εφοριακών υπαλλήλων στις θέσεις εργασίας της Δ.Ο.Υ.»)</p>
24.	<p>Πιστοποιητικό οικονομικής δραστηριότητας φορολογουμένου για το Υπουργείο Ανάπτυξης, Ανταγωνιστικότητας, Υποδομών, Μεταφορών και Δικτύων (άρθρο 144γ' του ΠΔ 218/2001 – ΦΕΚ Α' 168 «Τροποποίηση και συμπλήρωση των διατάξεων του ΠΔ 16/1989 «Κανονισμός λειτουργίας Δημοσίων Οικονομικών Υπηρεσιών (Δ.Ο.Υ.) και των Τοπικών Γραφείων και καθήκοντα υπαλλήλων αυτών» και του ΠΔ 119/1999 «Κριτήρια τοποθέτησης των εφοριακών υπαλλήλων στις θέσεις εργασίας της</p>
25.	<p>Βεβαίωση καταβολής τελών κυκλοφορίας για αποσυρόμενο επιβατικό αυτοκίνητο (παρ. 2 του άρθρου 8 του Ν. 3899/2010 - ΦΕΚ Α' 212 «Επείγοντα μέτρα εφαρμογής του προγράμματος στήριξης της ελληνικής οικονομίας», άρθρο 4 της υπ' αριθ. ΔΕΦΚ 5006718 ΕΞ2011/11-2-2011 κοινής υπουργικής απόφασης ΦΕΚ Β' 246, περίπτωση α' της παρ. 1 του άρθρου 20 του Ν. 4110/2013 – ΦΕΚ Α' 17 «Ρυθμίσεις στη φορολογία εισοδήματος, ρυθμίσεις θεμάτων αρμοδιότητας Υπουργείου Οικονομικών και λοιπές διατάξεις»)</p>
26.	<p>Βεβαίωση καταβολής τελών κυκλοφορίας για αποσυρόμενο φορτηγό ιδιωτικής χρήσης αυτοκίνητο (παρ. 2 του άρθρου 8 του Ν. 3899/2010 – ΦΕΚ Α' 212 «Επείγοντα μέτρα εφαρμογής του προγράμματος στήριξης της ελληνικής οικονομίας», παρ. 5 του άρθρου 30 του Ν. 3943/2011 – ΦΕΚ Α 66 «Καταπολέμηση της φοροδιαφυγής, στελέχωση των ελεγκτικών υπηρεσιών και άλλες διατάξεις αρμοδιότητας Υπουργείου Οικονομικών», ΠΟΛ. 1074/8-4-2011, περίπτωση α' της παρ. 1 του άρθρου 20 του Ν. 4110/2013 – ΦΕΚ Α' 17 «Ρυθμίσεις στη φορολογία εισοδήματος, ρυθμίσεις θεμάτων αρμοδιότητας Υπουργείου Οικονομικών και λοιπές διατάξεις»)</p>
27.	<p>Βεβαίωση καταστροφής πινακίδων (έγγραφο υπ' αριθ. 1021752/182/Τ.&Ε.Φ./4-3-2003)</p>
28.	<p>Αποδεικτικό ενημερότητας για χρέη και φορολογικές υποχρεώσεις προς το Δημόσιο (ΑΦΕ) (άρθρο 26 του Ν. 1882/1990 - ΦΕΚ Α' 43 «Μέτρα για την περιστολή της φοροδιαφυγής, διαρρυθμίσεις στην άμεση και έμμεση φορολογία και άλλες διατάξεις», όπως ισχύει, αριθ. 1109793/6134-11/0016/24-11-1999 ΠΟΛ. 1223 απόφαση του Υπουργού Οικονομικών – ΦΕΚ Β' 2134, όπως ισχύει, αριθ. 1012015/685-11/0016/ΠΟΛ. 1036/3-2-2000)</p>
29.	<p>Βεβαίωση οφειλής προς το Δημόσιο (παρ. 8 του άρθρου 26 του Ν. 1882/1990 - ΦΕΚ Α' 43 «Μέτρα για την περιστολή της φοροδιαφυγής διαρρυθμίσεις στην άμεση και έμμεση φορολογία και άλλες διατάξεις» όπως ισχύει, ΠΟΛ1084/2013 – ΦΕΚ Β' 1087 απόφαση του Υπουργού Οικονομικών και παρ. 2 του άρθρου 100 του Ν. 4013/2011 – ΦΕΚ Α' 204)</p>

30.	Πιστοποιητικό περί μη ύπαρξης φορολογικών εκκρεμοτήτων, συμπεριλαμβανομένης και της ύπαρξης ληξιπρόθεσμων χρεών, για εμποροβιομηχανικές εταιρείες του Α.Ν. 89/67 – ΦΕΚ Α' 132, που λειτούργησαν στην Ελλάδα. Αριθ. ΙΕ/10493/2083/22-3-2006 – ΦΕΚ Β' 379 απόφαση του Υπουργού Οικονομίας και Οικονομικών
31.	Πιστοποιητικό περί μη ύπαρξης φορολογικών εκκρεμοτήτων, συμπεριλαμβανομένης και της είσπραξης ληξιπρόθεσμων χρεών, για τις ναυτιλιακές εταιρείες του Ν. 27/75 – ΦΕΚ Α' 77, μετά την ανάκληση της άδειας εγκατάστασης (άρθρο 23 του Ν. 1360/1983 – ΦΕΚ Α' 65)

Β. 1. Το εκκαθαριστικό σημείωμα φόρου εισοδήματος φυσικών προσώπων, που αποστέλλεται από την Γ.Γ.Π.Σ., ταχυδρομικώς, στους φορολογουμένους είναι διοικητικό έγγραφο. Συνεπώς, στις περιπτώσεις που απαιτείται η υποβολή του από τους ενδιαφερομένους ως δικαιολογητικό για την διεκπεραίωση υποθέσεών τους, γίνεται αποδεκτό:

α) είτε αντίγραφό του, που έχει επικυρωθεί από οποιαδήποτε διοικητική αρχή ή τα Κ.Ε.Π., σύμφωνα με τις διατάξεις της πρώτης παραγράφου του άρθρου 11 του Ν. 2690/1999 - ΦΕΚ Α' 45, όπως συμπληρώθηκαν με την παρ. 3 του άρθρου 16 του Ν. 3345/2005 - ΦΕΚ Α' 138,

β) είτε απλή φωτοτυπία αυτού συνοδευόμενη από την υπεύθυνη δήλωση του άρθρου 8 του Ν. 1599/1986 (ΦΕΚ Α' 75), σύμφωνα με τις διατάξεις της παρ. 5 του άρθρου 3 του Ν. 2690/1999, όπως ισχύει, στην οποία βεβαιώνει την ακρίβεια των δηλούμενων στοιχείων, κατά τις διατάξεις της παρ. 3 του άρθρου 11 του Ν. 2690/1999, όπως αντικαταστάθηκαν με την παρ. 6 του άρθρου 16 του Ν. 3345/2005.

2. Το ηλεκτρονικά χορηγούμενο εκκαθαριστικό σημείωμα, μέσω του συστήματος TAXISNET, έχει ισχύ ακριβούς αντιγράφου, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 2 της υπ' αριθ. 2837/00-30/11.11.2003 – ΦΕΚ Β' 1685 απόφασης του Υπουργού Οικονομίας και Οικονομικών και γίνεται αποδεκτό, χωρίς περαιτέρω διατυπώσεις ή διαδικασία επικύρωσής του.

3. Το εκκαθαριστικό σημείωμα Ενιαίου Τέλους Ακινήτων (Ε.Τ.ΑΚ.) είναι διοικητικό έγγραφο και για την προσκόμισή του στις αρμόδιες Υπηρεσίες εφαρμόζονται ανάλογα τα αναφερόμενα στις ως άνω 1 και 2 περιπτώσεις, με την επιφύ-

λαξη της περίπτωσης 15 της παραγράφου Α της παρούσας.

4. Οι δηλώσεις φορολογίας εισοδήματος (έντυπα Ε1, Ε5) και τα συνυποβαλλόμενα με αυτή έντυπα (Ε2, Ε3), καθώς και η δήλωση στοιχείων ακινήτων (Ε9), που αποστέλλονται ηλεκτρονικά, μέσω του συστήματος TAXISNET, γίνονται αποδεκτές, εφόσον εκτυπωθούν από τη διαδικτυακή εφαρμογή της Γενικής Γραμματείας Πληροφοριακών Συστημάτων (Γ.Γ.Π.Σ.) και συνυποβληθούν από τον ενδιαφερόμενο με την υπεύθυνη δήλωση του άρθρου 8 του Ν. 1599/1986, σύμφωνα με τις διατάξεις της παρ. 5 του άρθρου 3 του Ν. 2690/1999, όπως ισχύει, στην οποία βεβαιώνει την ακρίβεια των δηλούμενων στοιχείων, κατά τις διατάξεις της παρ. 3 του άρθρου 11 του Ν. 2690/1999, όπως αντικαταστάθηκαν με την παρ. 6 του άρθρου 16 του Ν. 3345/2005.

Όταν τα παραπάνω έντυπα έχουν υποβληθεί χειρόγραφα στις Δ.Ο.Υ., αντίγραφα αυτών γίνονται αποδεκτά από τις αρμόδιες Υπηρεσίες, σύμφωνα με τα οριζόμενα στις περιπτώσεις 1 και 2 του Πίνακα της υπ' αριθ. 1008564/110/0006Δ/25.1.2006 - ΦΕΚ Β' 163 κοινής απόφασης των Υπουργών Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης & Αποκέντρωσης και Οικονομίας & Οικονομικών, όπως τροποποιήθηκε με την υπ' αριθ. 1100135/1219/0006Δ/13.11.2006 - ΦΕΚ Β' 1718 ομοία.

5. Για την απόδειξη του ύψους των ακαθάριστων εσόδων επιχείρησης, υποβάλλονται τα έντυπα δήλωσης φορολογίας εισοδήματος, ή περιοδικών δηλώσεων Φ.Π.Α. ή εκκαθαριστικής δήλωσης Φ.Π.Α., συνοδευόμενα από την υπεύθυνη δήλωση του άρθρου 8 του Ν. 1599/1986, όπως αναφέρεται στην προηγούμενη παράγραφο.

Επίσης, για την απόδειξη της ύπαρξης εισο-

δημάτων από γεωργικό επάγγελμα ή για τον προσδιορισμό αυτών σε ποσοστό άνω του 50% των συνολικών εισοδημάτων, υποβάλλεται το έντυπο της δήλωσης φορολογίας εισοδήματος, συνοδευόμενο από την υπεύθυνη δήλωση του άρθρου 8 του Ν. 1599/1986, κατά τα ανωτέρω.

6. Οι Περιοδικές δηλώσεις Φ.Π.Α. (Έντυπο Φ2 TAXIS και Έντυπο Φ3 TAXIS) και η Εκκαθαριστική Δήλωση (Έντυπο Φ1 TAXIS), που αποστέλλονται ηλεκτρονικά, μέσω του συστήματος TAXISNET, γίνονται αποδεκτά, εφόσον εκτυπωθούν από τη διαδικτυακή εφαρμογή της Γ.Γ.Π.Σ. και συνυποβληθούν από τον ενδιαφερόμενο με την υπεύθυνη δήλωση του άρθρου 8 του Ν. 1599/1986, σύμφωνα με τις διατάξεις της παρ. 5 του άρθρου 3 του Ν. 2690/1999, όπως ισχύει, στην οποία βεβαιώνει την ακρίβεια των δηλούμενων στοιχείων, κατά τις διατάξεις της παρ. 3 του άρθρου 11 του Ν. 2690/1999, όπως αντικαταστάθηκαν με την παρ. 6 του άρθρου 16 του Ν. 3345/2005.

Στις περιπτώσεις που τα παραπάνω έντυπα έχουν υποβληθεί χειρόγραφα στις Δ.Ο.Υ., αντίγραφα αυτών γίνονται αποδεκτά από τις αρμόδιες Υπηρεσίες, σύμφωνα με τα οριζόμενα στην περίπτωση 5 του Πίνακα της υπ' αριθ. 1008564/110/0006Δ/25.1.2006 - ΦΕΚ Β' 163 κοινής απόφασης των Υπουργών Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης & Αποκέντρωσης και Οικονομίας & Οικονομικών, όπως τροποποιήθηκε με την υπ' αριθ. 1100135/1219/0006Δ/13.11.2006 - ΦΕΚ Β' 1718 ομοία.

7. Κάθε άλλο έντυπο που αποστέλλεται ηλεκτρονικά, μέσω του συστήματος TAXISNET και δεν περιλαμβάνεται στις προαναφερθείσες περιπτώσεις της παρούσας γίνεται αποδεκτό, εφόσον εκτυπωθεί από τη διαδικτυακή εφαρμογή της Γ.Γ.Π.Σ. και συνυποβληθεί από τον ενδιαφερόμενο με την υπεύθυνη δήλωση του άρθρου 8 του Ν. 1599/1986, σύμφωνα με τις διατάξεις της παρ. 5 του άρθρου 3 του Ν. 2690/1999, όπως ισχύει, στην οποία βεβαιώνει την ακρίβεια των δηλούμενων στοιχείων, κατά τις διατάξεις της παρ. 3 του άρθρου 11 του Ν. 2690/1999, όπως αντικαταστάθηκαν με την παρ. 6 του άρθρου 16 του Ν. 3345/2005.

8. Τα μισθωτήρια συμβόλαια, εφόσον ένα από τα συμβαλλόμενα μέρη (μισθωτής ή εκμισθωτής) είναι διοικητική αρχή, η οποία και τα έχει εκδώσει, είναι διοικητικά έγγραφα, σύμφωνα με τις κείμενες διατάξεις και δεν υπόκεινται στην διαδικασία θεώρησης του άρθρου 77 του Ν. 2238/1994 ΦΕΚ Α' 151, όπως ισχύει, αλλά παραλαμβάνονται από τις Δ.Ο.Υ. κατά τα οριζόμενα στο υπ' αριθ. Δ6Δ1172750 ΕΞ 20-12/14.12.2012 έγγραφο της Διεύθυνσης Οργάνωσης της Γενικής Διεύθυνσης Διοικητικής Υποστήριξης της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών.

9. Η θεώρηση ιδιωτικών εγγράφων μίσθωσης (μισθωτηρίων συμβολαίων) αστικών ή γεωργικών ακινήτων γίνεται σύμφωνα με τις διατάξεις της παρ. 1 του άρθρου 77 του Ν. 2238/1994 - ΦΕΚ Α' 151, όπως ισχύουν, μέχρι την έναρξη της διαδικασίας της ηλεκτρονικής υποβολής τους. Στην περίπτωση που ο αρμόδιος φορέας ζητά αντίγραφα των προαναφερθέντων εγγράφων, πρέπει να τα κάνει αποδεκτά με την υπεύθυνη δήλωση του άρθρου 8 του Ν. 1599/1986, σύμφωνα με τις διατάξεις της παρ. 5 του άρθρου 3 του Ν. 2690/1999, όπως ισχύει, στην οποία ο ενδιαφερόμενος βεβαιώνει την ακρίβεια των δηλούμενων στοιχείων, κατά τις διατάξεις της παρ. 3 του άρθρου 11 του Ν. 2690/1999, όπως αντικαταστάθηκαν με την παρ. 6 του άρθρου 16 του Ν. 3345/2005.

10. Οι υπεύθυνες δηλώσεις, των οποίων ζητείται η προσκόμιση από τις αρμόδιες υπηρεσίες και φορείς, δεν θεωρούνται από τις Δ.Ο.Υ., αλλά υποβάλλονται απευθείας στις παραπάνω υπηρεσίες, οι οποίες υποχρεούνται να προβούν σε δειγματοληπτικό έλεγχο αυτών, σύμφωνα με τα οριζόμενα στις διατάξεις των παρ. 4 του άρθρου 8 του Ν. 1599/1986 - ΦΕΚ Α' 75 και παρ. 3 του άρθρου 10 του Ν. 3230/2004 - ΦΕΚ Α' 44, με την επιφύλαξη τυχόν ειδικών φορολογικών διατάξεων, όπως ενδεικτικά η περίπτωση της υποβολής υπεύθυνης δήλωσης από τον υπόχρεο, με την οποία δηλώνει ότι έχει συμπεριλάβει στις περιοδικές δηλώσεις Φ.Π.Α. τιμολόγια για προηγούμενες πιστοποιήσεις προσωρινών λογαριασμών του ίδιου έργου.

Η υπεύθυνη δήλωση, είτε υποβάλλεται από τον ίδιο τον ενδιαφερόμενο, είτε από νόμιμα εξουσιοδοτημένο τρίτο πρόσωπο, πρέπει να φέρει τη βεβαίωση του γνησίου της υπογραφής του δηλούντος, από οποιαδήποτε διοικητική αρχή ή Κ.Ε.Π., σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 11 του Ν. 2690/1999, όπως ισχύει, για τη διασφάλιση των συμφερόντων του Δημοσίου, σε περίπτωση λήψης διοικητικών ή ποινικών μέτρων εναντίον του υπεύθυνα δηλούντος.

11. Οι Υπηρεσίες:

- i) Κάνουν αποδεκτές και απλές φωτοτυπίες των βεβαιώσεων απόδοσης Α.Φ.Μ. ή μεταβολής ατομικών στοιχείων, έναρξης ή μεταβολής εργασιών και διακοπής εργασιών, οι οποίες θα συνοδεύονται από την υπεύθυνη δήλωση του άρθρου 8 του Ν. 1599/1986, στην οποία ο ενδιαφερόμενος δηλώνει την ακρίβεια των στοιχείων τους. Επισημαίνεται ότι στην περίπτωση που κατατίθεται: α) φωτοτυπία βεβαίωσης έναρξης ή μεταβολής εργασιών, επιπλέον θα δηλώνεται στην ως άνω υπεύθυνη δήλωση ότι η επιχείρηση συνεχίζει την λειτουργία της και β) φωτοτυπία βεβαίωσης διακοπής εργασιών, επιπλέον θα δηλώνεται ότι η επιχείρηση δεν έχει υποβάλλει νέα δήλωση έναρξης εργασιών σε οποιαδήποτε Δ.Ο.Υ.
- ii) Για την απόδειξη του ΑΦΜ μπορεί να κάνουν αποδεκτό, εκτός από τη βεβαίωση απόδοσης ΑΦΜ και οποιοδήποτε έγγραφο του Υπουργείου Οικονομικών, στο οποίο εμφανίζεται προεκτυπωμένος, όπως, ενδεικτικά, το εκκαθαριστικό σημείωμα, το αντίγραφο δήλωσης φορολογίας εισοδήματος, η φορολογική ενημερότητα.
- iii) Στις περιπτώσεις κατά τις οποίες δεν μπορούν να εκτυπωθούν βεβαιώσεις έναρξης, μεταβολής ή διακοπής εργασιών, γιατί έχει παρέλθει μεγάλο χρονικό διάστημα από την υποβολή των αντίστοιχων δηλώσεων και κυρίως αν έχουν υποβληθεί πριν από την εφαρμογή του TAXIS στις Δ.Ο.Υ., κάνουν αποδεκτές υπεύθυνες δηλώσεις του άρθρου 8 του

Ν. 1599/1986, σύμφωνα με τις διατάξεις της παρ. 5 του άρθρου 3 του Ν. 2690/1999, όπως ισχύει, στις οποίες οι ενδιαφερόμενοι δηλώνουν τα απαιτούμενα στοιχεία και την ακρίβεια αυτών, κατά τις διατάξεις της παρ. 3 του άρθρου 11 του Ν. 2690/1999, όπως αντικαταστάθηκαν με την παρ. 6 του άρθρου 16 του Ν. 3345/2005.

12. Οι Δ.Ο.Υ. δεν εκδίδουν βεβαιώσεις για τις τιμές ζώνης (Τ.Ζ.) και τους συντελεστές που αναγράφονται στους πίνακες τιμών των Αντικειμενικών Αξιών του Υπουργείου Οικονομικών, δεδομένου ότι οι τιμές για τον προσδιορισμό των Αντικειμενικών Αξιών καθορίζονται με υπουργικές αποφάσεις, οι οποίες εκδίδονται κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 41 του Ν. 1249/1982 ΦΕΚ Α' 43 και αναρτώνται στην ιστοσελίδα της Γενικής Γραμματείας Πληροφοριακών Συστημάτων (ηλεκτρονική διεύθυνση: www.gsis.gr) του Υπουργείου Οικονομικών. Επίσης, τα βιβλία τιμών των Αντικειμενικών Αξιών, με τα απαραίτητα πολεοδομικά και εμπορικά στοιχεία και οι οικείοι χάρτες δημοσιεύονται σε Φ.Ε.Κ., τα οποία μπορεί να αναζητήσει κάθε ενδιαφερόμενος στην ιστοσελίδα του Εθνικού Τυπογραφείου (ηλεκτρονική διεύθυνση: www.et.gr).

13. Τα στοιχεία που τηρούνται στα αρχεία των Δ.Ο.Υ., ηλεκτρονικά ή χειρόγραφα και προβλέπεται η χορήγησή τους από ειδικές φορολογικές διατάξεις, όπως ενδεικτικά στις περιπτώσεις των άρθρων 85 του Ν. 2238/1994 και 46 και 51 του Ν. 3842/2010 - ΦΕΚ Α' 58, ισχύουν και δεν επαναλαμβάνονται στην παρούσα απόφαση.

14. Δεν απαιτείται περαιτέρω χορήγηση βεβαίωσης ή πιστοποιητικού για την απόδειξη είσπραξης, όταν έχουν εκδοθεί αποδεικτικά είσπραξης τύπου Α' και Β' από τις Δ.Ο.Υ ή αντίστοιχα παραστατικά από Τραπεζικά Ιδρύματα, σύμφωνα με τις διατάξεις του Ν. 2362/1995 - ΦΕΚ Α' 247 και του Π.Δ. 16/1989 - ΦΕΚ Α' 6, όπως ισχύουν.

15. Οι αρμόδιες διοικητικές αρχές υποχρεούνται να προβούν σε δειγματοληπτικό έλεγχο των εγγράφων, διοικητικών ή ιδιωτικών, που υποβάλλουν σε φωτοτυπία οι ενδιαφερόμενοι, τα οποία

συνοδεύονται από την υπεύθυνη δήλωση του άρθρου 8 του Ν. 1599/1986 για την ακρίβεια των δηλούμενων στοιχείων, σύμφωνα με τα οριζόμενα στις διατάξεις των παρ. 4 του άρθρου 8 του Ν. 1599/1986 και παρ. 3 του άρθρου 10 του Ν. 3230/2004 - ΦΕΚ Α' 44.

Η απόφαση αυτή να δημοσιευθεί στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Αθήνα, 5 Ιουνίου 2013

Επιβολή δικαστικών εξόδων και ενιαίου παγίου τέλους σε αιτήματα που αφορούν στην εφαρμογή κανονισμών και διεθνών συμβάσεων αστικού και εμπορικού περιεχομένου.

**ΑΠΟΦΑΣΗ ΥΠ' ΑΡΙΘ. Αριθμ. 47999
(ΦΕΚ Β' 1399/7.6.2013)**

ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ - ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ,
ΔΙΑΦΑΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ
ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

Εχοντας υπόψη:

1. τις διατάξεις:

α) του άρθρου 12 εδ. β' της Σύμβασης της Χάγης του 1965 σχετικής με την επίδοση και κοινοποίηση στο εξωτερικό δικαστικών και εξώδικων πράξεων σε αστικές ή εμπορικές υποθέσεις (κ.ν. 1334/1983),

β) της Σύμβασης της Χάγης του 1961 που καταργεί την υποχρέωση επικύρωσης των αλλοδαπών δημοσίων εγγράφων (apostille) (κ.ν. 1497/1984, όπως τροποποιήθηκε με το ν. 2503/1997 και το ν. 3852/2010),

γ) της παραγράφου 2 του άρθρου 11 του Κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1393/2007 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Νοεμβρίου 2007, περί επιδόσεως και κοινοποίησης στα κράτη μέλη δικαστικών και εξώδικων πράξεων σε αστικές ή εμπορικές υποθέσεις («επίδοση ή κοινοποίηση πράξεων») και κατάργησης του Κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1348/2000 του Συμβουλίου,

δ) του άρθρου 31 του ν. 1473/1984, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 42 παρ. 1 του ν. 2214/1994, σε συνδυασμό με το άρθρο 3 παρ. 5 Π.Υ.Σ. 88/4-4-1996 (Φ.Ε.Κ. 65 Α/11-4-1996),

ε) των άρθρων 60-63 του ν. 2362/95 «Περί Δημοσίου Λογιστικού, ελέγχου των δαπανών του Κράτους και άλλες διατάξεις» (ΦΕΚ 247/Α/27.11.1995), όπως ισχύει,

στ) του άρθρου 5 του ν. 3697/2008 «Ενίσχυση της διαφάνειας του Κρατικού προϋπολογισμού, έλεγχος των δημοσίων δαπανών, μέτρα φορολογικής δικαιοσύνης και άλλες διατάξεις» (ΦΕΚ 194/Α/25.09.2008),

ζ) του άρθρου 90 του Κώδικα Νομοθεσίας για την Κυβέρνηση και τα Κυβερνητικά Όργανα, που κυρώθηκε με τις διατάξεις του άρθρου πρώτου του π.δ. 63/2005,

η) των άρθρων 75 και 105 παρ. 1 του π.δ. 16/1989 «κανονισμός λειτουργίας Δ.Ο.Υ και των τοπικών γραφείων και καθήκοντα των υπαλλήλων αυτών»

θ) της Υ.Α (Οικονομικών) 1049222/39-26/ΠΟΛ.1136/ 25.4.1996 (ΦΕΚ τ.Β' 296/1996) «περί απόδοσης των εσόδων στο Δημόσιο από τους ειδικούς ταμίες».

2. Την υπ αριθμ. Υ48/09.07.2012 απόφαση του Πρωθυπουργού «καθορισμός αρμοδιοτήτων του Αναπληρωτή Υπουργού Οικονομικών Χρήστου Σταϊκούρα», (ΦΕΚ 2105/Β/09.07.2012),

3. Τα υπ' αριθμ. 23508/12.03.2012 και 235-51/02.04.2012 έγγραφα της Διεύθυνσης Οικονομικού του Υπουργείου Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, με τα οποία ζητείται το άνοιγμα λογαριασμού στην Τράπεζα της Ελλάδος για την είσπραξη δικαστικών εξόδων και ενιαίου παγίου τέλους σε αιτήματα προερχόμενα από την αλλοδαπή,

4. Το υπ' αριθμ. 20793/95-04.05.2012 έγγραφο του Υπουργείου Οικονομικών, Τμήματος Τιμών και Εισοδημάτων με το οποίο χορηγείται η σύμφωνη γνώμη για την επιβολή δικαστικών εξόδων και ενιαίου τέλους σε αιτήματα προερχόμενα από την αλλοδαπή,

5. Το υπ' αριθμ. 2/51989/ΔΠΓΚ-12.07.2012 έγγραφο του Υπουργείου Οικονομικών, Τμήματος Ε' Εσόδων Προϋπολογισμού για τον καθορισμό ΚΑ Εσόδου,

6. Το γεγονός ότι από τις διατάξεις της παρού-

σας δεν προκαλείται δαπάνη σε βάρος του Κρατικού Προϋπολογισμού,

7. Την ανάγκη ανοίγματος ενδιάμεσου λογαριασμού για την κατάθεση των εισπραττόμενων εσόδων και τελών ανταποδοτικού χαρακτήρα, προκειμένου να προωθούνται αιτήματα διενέργειας διαδικαστικών πράξεων, αποφασίζουμε:

Επιβάλλεται:

α) τέλος ύψους 10 ευρώ για την επίθεση επισημείωσης της Σφραγίδας της Διεθνούς Σύμβασης Χάγης της 5ης Οκτωβρίου 1961 σε κάθε δικαστικής φύσεως δημόσιο έγγραφο. Η εισπραξη του τέλους αυτού γίνεται είτε από τους υπαλλήλους των Δ.Ο.Υ που απασχολούνται στα κατά τόπους Πρωτοδικεία, είτε από τους ειδικούς υπολόγους (ταμίες) αυτών και γίνεται με διπλότυπο τύπου Β, στο οποίο αναγράφονται τα στοιχεία του συναλλασσόμενου και ειδικότερα ο Αριθμός Φορολογικού Μητρώου του, που είναι αναγκαίος στην επιστροφή του. Το τέλος αυτό εμφανίζεται/καταχωρίζεται στον ΚΑΕ 2379 του κρατικού προϋπολογισμού «λοιπά δικαστικά έξοδα». Η διαδικασία επιστροφής του τέλους αυτού σε περίπτωση αχρεώστητης καταβολής του γίνεται σύμφωνα με το άρθρο 105 παρ. 1 του π.δ. 16/1989 και αντί του συνημμένου δικαιολογητικού της δικαστικής απόφασης επισυνάπτεται βεβαίωση του προϊσταμένου της γραμματείας του αρμοδίου Πρωτοδικείου ότι δεν πραγματοποιήθηκε η συναλλαγή αυτή.

β) τέλος ύψους 50 ευρώ, για κάθε επίδοση δικαστικής ή εξώδικης πράξης από δημόσιο όργανο σε αστικές ή εμπορικές υποθέσεις, που προέρχεται από χώρες του εξωτερικού, που θα κατατίθεται με τη μορφή εμβάσματος σε λογαριασμό της Τράπεζας της Ελλάδος.

Για την εισπραξη του τέλους αυτού ανοίγεται στην Τράπεζα της Ελλάδος - Κεντρικό κατάστημα στην ομάδα 234 - Διάφοροι Ειδικοί Λογαριασμοί, ο λογαριασμός Νο 23/2341147896, IBAN GR9101000230000002341147896, SWIFT CODE BNGRGRAA, με τίτλο «HELLENIC MINISTRY OF JUSTICE, TRANSPARENCY και HUMAN RIGHTS - Υπουργείο Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων/Λογαριασμός κατάθεσης δικαστικών εξόδων και ενιαίου πάγιου τέλους».

Καθορίζουμε την κίνηση του ανωτέρω λογαριασμού ως ακολούθως:

Το προϊόν του λογαριασμού, με χρέωσή του, θα μεταφέρεται με εντολή του Γ.Λ.Κ., ύστερα από εισήγηση του Υπουργείου Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων/Διεύθυνσης Οικονομικού, σε πίστωση του λογαριασμού 200 «ΕΔ-Συγκέντρωση Εισπράξεων και Πληρωμών (υπολογαριασμός 200548) και στη μερίδα του Γραφείου Συμψηφισμών».

Η προαναφερόμενη εισήγηση θα κοινοποιείται στο Γ' Τμήμα της Διεύθυνσης 24η Λογαριασμών Δημοσίου και στη Διεύθυνση Προϋπολογισμού Φορέων Γενικής Κυβέρνησης του Υπουργείου Οικονομικών.

Το Γραφείο Συμψηφισμών, με την αναγγελία της Τράπεζας της Ελλάδος για τη μεταφορά του ποσού στο λογαριασμό του Δημοσίου, θα εμφανίζει αυτό στα έσοδα του Κρατικού Προϋπολογισμού υπό Κ.Α. Εσόδου «2379» με ονομασία «Λοιπά δικαστικά έξοδα» και θα ενημερώνει τη Διεύθυνση Προϋπολογισμού Φορέων Γενικής Κυβέρνησης για την εγγραφή σε ύψος πίστωσης σε Κ.Α. Εξόδου 5115 «Δαπάνες νέων προγραμμάτων» στον προϋπολογισμό του Υπουργείου Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, ειδικού φορέα 110 «Κεντρική Υπηρεσία».

Η Τράπεζα της Ελλάδος θα στέλνει ανά μήνα, στο Υπουργείο Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, Διεύθυνση Οικονομικού και στο Γενικό Λογιστήριο του Κράτους - Διεύθυνση 24η/Τμήμα Α' αντίγραφα κίνησης του ανωτέρω λογαριασμού καθώς και/ή αντίγραφα σε έντυπη και ηλεκτρονική μορφή μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου (με αποδέκτες όλα τα Δικαστήρια και τις Εισαγγελίες της χώρας ύστερα από αίτημα της Διεύθυνσης Οικονομικού του Υπουργείου Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων στην Τράπεζα της Ελλάδος) ή μέσω ειδικής ηλεκτρονικής τραπεζικής εφαρμογής στο διαδίκτυο και αντίγραφο της πίστωσης του λογαριασμού Νο 200 «ΕΔ-Συγκέντρωση Εισπράξεων και Πληρωμών (υπολογαριασμός 200548) για τη διενέργεια των εγγράφων στη δημόσια ληψοδοσία.

Η παρακολούθηση του λογαριασμού Νο

23/2341147896 θα γίνεται από τη Διεύθυνση Οικονομικού του Υπουργείου Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων.

Τυχόν έξοδα βαρύνουν το λογαριασμό που τηρείται στην Τράπεζα της Ελλάδος.

Σε περίπτωση επιστροφής αχρεωστήτως καταβληθέντων ποσών η επιστροφή των ποσών θα γίνεται με εντολή (παρέχοντας πλήρη στοιχεία του λογαριασμού του δικαιούχου) της Διεύθυνσης Οικονομικού του Υπουργείου Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων στην Τράπεζα της Ελλάδος.

Η απόφαση αυτή να δημοσιευθεί στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως με έναρξη ισχύος από την πρώτη ημέρα του δεύτερου ημερολογιακού μήνα μετά τη δημοσίευσή της.

Αθήνα, 6 Ιουνίου 2013

Τιμή ανά τετραγωνικό μέτρο οικοπέδου δήμου ή κοινότητας, για τα έτη 2011, 2012 και 2013, στις περιοχές όπου δεν εφαρμόζεται το αντικειμενικό σύστημα, αποκλειστικά για τον προσδιορισμό του φόρου ακίνητης περιουσίας φυσικών προσώπων.

**ΑΠΟΦΑΣΗ ΥΠ' ΑΡΙΘ. ΠΟΛ: 1131
(ΦΕΚ Β' 1499/20.06.2013)**

Ο ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

Έχοντας υπόψη:

1. Τις διατάξεις των άρθρων 27 έως και 50

του ν. 3842/2010 (Φ.Ε.Κ. 58 Α') και ειδικότερα τις διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 32, με τις οποίες εξουσιοδοτείται ο Υπουργός Οικονομικών να καθορίζει με απόφασή του την αξία των οικοπέδων σε περιοχές όπου δεν εφαρμόζεται το αντικειμενικό σύστημα με βάση την κατώτερη τιμή ανά τετραγωνικό μέτρο οικοπέδου του δήμου ή της κοινότητας.

2. Τις ληφθείσες τιμές από τις αρμόδιες Δ.Ο.Υ. που αναφέρονται στην 1η Ιανουαρίου 2011.

3. Την αριθ. 07927 ΕΞ 2012 απόφαση του Πρωθυπουργού και του Υπουργού Οικονομικών «Ανάθεση αρμοδιοτήτων στον Υφυπουργό Οικονομικών Γεώργιο Μαυραγάνη» (ΦΕΚ 2574 Β/24-9-2012).

4. Το γεγονός ότι με την παρούσα απόφαση δεν προκαλείται δαπάνη στον Κρατικό Προϋπολογισμό, αποφασίζουμε:

Οι τιμές οικοπέδου ανά τετραγωνικό μέτρο δήμου ή κοινότητας στις περιοχές όπου δεν εφαρμόζεται το αντικειμενικό σύστημα προσδιορισμού της αξίας, αποκλειστικά και μόνο για τις ανάγκες επιβολής του Φόρου Ακίνητης Περιουσίας στα φυσικά πρόσωπα, για το έτη 2011, 2012 και 2013 καθορίζονται ως ακολούθως:

α/α	Περιφέρεια	Νομός	Δήμος	Τιμή
1	ΑΜΘ	Έβρου	Αλεξανδρουπόλεως	21,00 €
2	ΑΜΘ	Έβρου	Βύσσας	3,00 €
3	ΑΜΘ	Έβρου	Διδυμοτείχου	4,40 €
4	ΑΜΘ	Έβρου	Κυπρίνου	3,00 €
5	ΑΜΘ	Έβρου	Μεταξάδων	4,00 €
6	ΑΜΘ	Έβρου	Ορεστιάδος	4,00 €
7	ΑΜΘ	Έβρου	Ορφέα	4,20 €
8	ΑΜΘ	Έβρου	Σαμοθράκης	8,00 €
9	ΑΜΘ	Έβρου	Σουφλίου	3,50 €
10	ΑΜΘ	Έβρου	Τραϊανούπολης	14,00 €
11	ΑΜΘ	Έβρου	Τριγώνου	3,00 €
12	ΑΜΘ	Έβρου	Τυχερού	4,00 €
13	ΑΜΘ	Έβρου	Φερρών	4,00 €

α/α	Περιφέρεια	Νομός	Δήμος	Τιμή
14	Αττικής	Αθηνών	Αγ. Δημητρίου	700,00 €
15	Αττικής	Αθηνών	Αγ. Παρασκευής	960,00 €
16	Αττικής	Αθηνών	Αγίων Αναργύρων	250,00 €
17	Αττικής	Αθηνών	Αθηναίων	820,00 €
18	Αττικής	Αθηνών	Αλίμου	1.800,00 €
19	Αττικής	Αθηνών	Αμαρουσίου	1.000,00 €
20	Αττικής	Αθηνών	Βριλησίων	585,00 €
21	Αττικής	Αθηνών	Δάφνης	1.600,00 €
22	Αττικής	Αθηνών	Εκάλης	1.320,00 €
23	Αττικής	Αθηνών	Ηλιουπόλεως	624,00 €
24	Αττικής	Αθηνών	Ιλίου	365,00 €
25	Αττικής	Αθηνών	Κηφισιάς	1.320,00 €
26	Αττικής	Αθηνών	Λυκόβρυση	800,00 €
27	Αττικής	Αθηνών	Μελισσίων	880,00 €
28	Αττικής	Αθηνών	Μεταμορφώσεως	250,00 €
29	Αττικής	Αθηνών	Ν. Ηρακλείου	730,00 €
30	Αττικής	Αθηνών	Ν. Ιωνίας	720,00 €
31	Αττικής	Αθηνών	Ν. Πεντέλης	395,00 €
32	Αττικής	Αθηνών	Ν. Φιλαδέλφειας	350,00 €
33	Αττικής	Αθηνών	Ν. Χαλκηδόνας	300,00 €
34	Αττικής	Αθηνών	Παλαιού Φαλήρου	3.000,00 €
35	Αττικής	Αθηνών	Πεντέλης	400,00 €
36	Αττικής	Αθηνών	Πεύκη	1.000,00 €
37	Αττικής	Αθηνών	Υμηττού	1.000,00 €
38	Αττικής	Αθηνών	Χαϊδαρίου	294,00 €
39	Αττικής	Αθηνών	Χαλανδρίου	670,00 €
40	Αττικής	Αν. Αττικής	Αναβύσσου	200,00 €
41	Αττικής	Αν. Αττικής	Αχαρνών	370,00 €
42	Αττικής	Αν. Αττικής	Βάρης	410,00 €
43	Αττικής	Αν. Αττικής	Βούλας	3.040,00 €
44	Αττικής	Αν. Αττικής	Γλυκών Νερών	400,00 €
45	Αττικής	Αν. Αττικής	Καλυβίων Θωρικού	330,00 €
46	Αττικής	Αν. Αττικής	Κερατέας	370,00 €
47	Αττικής	Αν. Αττικής	Κοινότητα Κουβαρά	340,00 €
48	Αττικής	Αν. Αττικής	Μαραθώνα	280,00 €
49	Αττικής	Αν. Αττικής	Μαρκοπούλου Μεσογαίας	340,00 €
50	Αττικής	Αν. Αττικής	Νέας Μάκρης	620,00 €
51	Αττικής	Αν. Αττικής	Παιανίας	340,00 €
52	Αττικής	Αν. Αττικής	Παλλήνης	500,00 €
53	Αττικής	Αν. Αττικής	Ραφήνας	500,00 €
54	Αττικής	Αν. Αττικής	Σπάτων	535,00 €
55	Αττικής	Δυτ. Αττικής	Ανω Λιοσίων	230,00 €
56	Αττικής	Δυτ. Αττικής	Ασπροπύργου	100,00 €
57	Αττικής	Δυτ. Αττικής	Βιλλίων	165,00 €
58	Αττικής	Δυτ. Αττικής	Ελευσίνος	125,00 €

α/α	Περιφέρεια	Νομός	Δήμος	Τιμή
59	Αττικής	Δυτ. Αττικής	κοιν. Οινόης	55,00 €
60	Αττικής	Δυτ. Αττικής	Μάνδρας	127,00 €
61	Αττικής	Δυτ. Αττικής	Μεγαρέων	50,00 €
62	Αττικής	Πειραιώς	Αίγινας	31,00 €
63	Αττικής	Πειραιώς	Αμπελακίων	190,00 €
64	Αττικής	Πειραιώς	Δραπετσώνας	450,00 €
65	Αττικής	Πειραιώς	κοιν. Αγκιστρίου	32,00 €
66	Αττικής	Πειραιώς	κοιν. Αντικυθήρων	7,16 €
67	Αττικής	Πειραιώς	Κορυδαλλού	150,00 €
68	Αττικής	Πειραιώς	Κυθήρων	8,50 €
69	Αττικής	Πειραιώς	Μεθάνων	15,00 €
70	Αττικής	Πειραιώς	Νικαίας	747,00 €
71	Αττικής	Πειραιώς	Περάματος	300,00 €
72	Αττικής	Πειραιώς	Σαλαμίνας	170,00 €
73	Αττικής	Πειραιώς	Τροιζήνος	33,00 €
74	Αττικής	Πειραιώς	Υδρας	220,00 €
75	Β. Αιγαίου	Σάμου	Αγ. Κηρύκου	7,00 €
76	Β. Αιγαίου	Σάμου	Βαθέος	15,00 €
77	Β. Αιγαίου	Σάμου	Ευδήλου	10,00 €
78	Β. Αιγαίου	Σάμου	Καρλοβασιών	25,00 €
79	Β. Αιγαίου	Σάμου	Μαραθοκάμπου	35,00 €
80	Β. Αιγαίου	Σάμου	Πυθαγορείου	25,00 €
81	Β. Αιγαίου	Σάμου	Ραχών	8,00 €
82	Β. Αιγαίου	Σάμου	Φούνων Κορσέων	83,00 €
83	Β. Αιγαίου	Χίου	Αγ. Μηνά	51,00 €
84	Β. Αιγαίου	Χίου	Αμανής	20,00 €
85	Β. Αιγαίου	Χίου	Ιωνίας	24,00 €
86	Β. Αιγαίου	Χίου	Καμποχώρων	46,00 €
87	Β. Αιγαίου	Χίου	Καρδαμύλων	28,00 €
88	Β. Αιγαίου	Χίου	Μαστιχοχωρίων	41,00 €
89	Β. Αιγαίου	Χίου	Οινουσσών	42,00 €
90	Β. Αιγαίου	Χίου	Ομηρούπολης	31,00 €
91	Β. Αιγαίου	Χίου	Χίου	42,00 €
92	Β. Αιγαίου	Χίου	Ψαρών	39,00 €
93	Δ. Ελλάδας	Αιτ/νίας	Αγγελοκάστρου	9,00 €
94	Δ. Ελλάδας	Αιτ/νίας	Αγρινίου	6,50 €
95	Δ. Ελλάδας	Αιτ/νίας	Αιτωλικού	13,00 €
96	Δ. Ελλάδας	Αιτ/νίας	Αλυζίας	19,00 €
97	Δ. Ελλάδας	Αιτ/νίας	Αμφιλοχίας	6,00 €
98	Δ. Ελλάδας	Αιτ/νίας	Ανακτορίου	40,00 €
99	Δ. Ελλάδας	Αιτ/νίας	Αντιρρίου	10,00 €
100	Δ. Ελλάδας	Αιτ/νίας	Αποδοτίας	10,00 €
101	Δ. Ελλάδας	Αιτ/νίας	Αρακύνθου	13,00 €
102	Δ. Ελλάδας	Αιτ/νίας	Αστακού	14,00 €
103	Δ. Ελλάδας	Αιτ/νίας	Θέρμου	4,00 €

α/α	Περιφέρεια	Νομός	Δήμος	Τιμή
104	Δ. Ελλάδα	Αιτ/νίας	Θεστιέων	5,00 €
105	Δ. Ελλάδα	Αιτ/νίας	Ιεράς Πόλης Μεσολογγίου	9,00 €
106	Δ. Ελλάδα	Αιτ/νίας	Ινάχου	7,00 €
107	Δ. Ελλάδα	Αιτ/νίας	Μακρυνείας	6,00 €
108	Δ. Ελλάδα	Αιτ/νίας	Μεδεώνος	15,50 €
109	Δ. Ελλάδα	Αιτ/νίας	Μενιδίου	8,00 €
110	Δ. Ελλάδα	Αιτ/νίας	Ναυπάκτου	13,00 €
111	Δ. Ελλάδα	Αιτ/νίας	Νεάπολης	16,00 €
112	Δ. Ελλάδα	Αιτ/νίας	Οινιάδων	12,00 €
113	Δ. Ελλάδα	Αιτ/νίας	Παλαίρου	30,00 €
114	Δ. Ελλάδα	Αιτ/νίας	Παναιτωλικού	6,00 €
115	Δ. Ελλάδα	Αιτ/νίας	Παραβόλας	6,00 €
116	Δ. Ελλάδα	Αιτ/νίας	Παρακαμπυλίων	6,00 €
117	Δ. Ελλάδα	Αιτ/νίας	Πλατάνου	6,00 €
118	Δ. Ελλάδα	Αιτ/νίας	Πυλλήνης	10,00 €
119	Δ. Ελλάδα	Αιτ/νίας	Στράτου	18,50 €
120	Δ. Ελλάδα	Αιτ/νίας	Φυτειών	18,00 €
121	Δ. Ελλάδα	Αιτ/νίας	Χάλκειας	7,00 €
122	Δ. Ελλάδα	Αχαΐας	Αιγείρας	14,00 €
123	Δ. Ελλάδα	Αχαΐας	Αιγίου	25,00 €
124	Δ. Ελλάδα	Αχαΐας	Ακράτας	16,00 €
125	Δ. Ελλάδα	Αχαΐας	Αροανίας	12,00 €
126	Δ. Ελλάδα	Αχαΐας	Βραχναϊκών	23,00 €
127	Δ. Ελλάδα	Αχαΐας	Διακοπτού	28,00 €
128	Δ. Ελλάδα	Αχαΐας	Δύμης	18,00 €
129	Δ. Ελλάδα	Αχαΐας	Ερινεού	23,00 €
130	Δ. Ελλάδα	Αχαΐας	Καλαβρύτων	20,00 €
131	Δ. Ελλάδα	Αχαΐας	Κλειτορίας	12,00 €
132	Δ. Ελλάδα	Αχαΐας	κοιν. Καλεντζίου	19,00 €
133	Δ. Ελλάδα	Αχαΐας	κοιν. Λεοντίου	27,00 €
134	Δ. Ελλάδα	Αχαΐας	Λαρισσού	15,00 €
135	Δ. Ελλάδα	Αχαΐας	Μεσσάτιδος	22,00 €
136	Δ. Ελλάδα	Αχαΐας	Μόβρης	18,00 €
137	Δ. Ελλάδα	Αχαΐας	Παϊών	12,00 €
138	Δ. Ελλάδα	Αχαΐας	Παραλίας	50,00 €
139	Δ. Ελλάδα	Αχαΐας	Πατρέων	25,00 €
140	Δ. Ελλάδα	Αχαΐας	Ρίου	22,00 €
141	Δ. Ελλάδα	Αχαΐας	Συμπολιτείας	30,00 €
142	Δ. Ελλάδα	Αχαΐας	Τριταίας	17,00 €
143	Δ. Ελλάδα	Αχαΐας	Φαρρών	21,00 €
144	Δ. Ελλάδα	Αχαΐας	Ωλενίας	14,00 €
145	Δ. Ελλάδα	Ηλείας	Αλιφείρας	8,33 €
146	Δ. Ελλάδα	Ηλείας	Αμαλιάδος	14,00 €
147	Δ. Ελλάδα	Ηλείας	Ανδραβίδας	18,00 €
148	Δ. Ελλάδα	Ηλείας	Ανδριτσάινης	18,00 €

α/α	Περιφέρεια	Νομός	Δήμος	Τιμή
149	Δ. Ελλάδα	Ηλείας	Αρχαίας Ολυμπίας	20,00 €
150	Δ. Ελλάδα	Ηλείας	Βαρθολομιού	10,00 €
151	Δ. Ελλάδα	Ηλείας	Βουπρασίας	13,00 €
152	Δ. Ελλάδα	Ηλείας	Βώλακος	28,00 €
153	Δ. Ελλάδα	Ηλείας	Γαστούνης	15,00 €
154	Δ. Ελλάδα	Ηλείας	Ζαχάρως	6,00 €
155	Δ. Ελλάδα	Ηλείας	Ιαρδάνου	23,00 €
156	Δ. Ελλάδα	Ηλείας	Κάστρου - Κυλλήνης	18,00 €
157	Δ. Ελλάδα	Ηλείας	Λαμπείας	15,00 €
158	Δ. Ελλάδα	Ηλείας	Λασιώνος	13,00 €
159	Δ. Ελλάδα	Ηλείας	Λεχαιών	10,00 €
160	Δ. Ελλάδα	Ηλείας	Πηνειάς	10,00 €
161	Δ. Ελλάδα	Ηλείας	Πύργου	19,00 €
162	Δ. Ελλάδα	Ηλείας	Σκιλλούντος	15,50 €
163	Δ. Ελλάδα	Ηλείας	Τραγανού	11,50 €
164	Δ. Ελλάδα	Ηλείας	Φιγαλείας	12,10 €
165	Δ. Ελλάδα	Ηλείας	Φολόης	15,00 €
166	Δ. Ελλάδα	Ηλείας	Ωλένης	13,00 €
167	Δ. Μακεδονίας	Φλωρίνης	Αετού	3,70 €
168	Δ. Μακεδονίας	Φλωρίνης	Αμυνταίου	7,20 €
169	Δ. Μακεδονίας	Φλωρίνης	Κάτω Κλεινών	5,50 €
170	Δ. Μακεδονίας	Φλωρίνης	κοιν. Βαρικού	14,00 €
171	Δ. Μακεδονίας	Φλωρίνης	κοιν. Κρυσταλλοπηγής	8,70 €
172	Δ. Μακεδονίας	Φλωρίνης	κοιν. Λεχόβου	11,50 €
173	Δ. Μακεδονίας	Φλωρίνης	κοιν. Νυμφαίου	52,00 €
174	Δ. Μακεδονίας	Φλωρίνης	Μελίτη	5,60 €
175	Δ. Μακεδονίας	Φλωρίνης	Περάσματος	6,30 €
176	Δ. Μακεδονίας	Φλωρίνης	Πρεσπών	5,80 €
177	Δ. Μακεδονίας	Φλωρίνης	Φιλώτα	6,00 €
178	Δ. Μακεδονίας	Φλωρίνης	Φλώρινας	9,00 €
179	Ηπείρου	Άρτης	Αγνάντων	4,00 €
180	Ηπείρου	Άρτης	Αθαμανίας	4,00 €
181	Ηπείρου	Άρτης	Αμβρακικού	6,00 €
182	Ηπείρου	Άρτης	Αράχθου	10,00 €
183	Ηπείρου	Άρτης	Αρταίων	12,00 €
184	Ηπείρου	Άρτης	Βλαχερνών	10,00 €
185	Ηπείρου	Άρτης	Γ. Καραϊσκάκη	6,00 €
186	Ηπείρου	Άρτης	Ηρακλείας	5,00 €
187	Ηπείρου	Άρτης	κοιν. Θεοδωριάνων	8,00 €
188	Ηπείρου	Άρτης	κοιν. Κομμένου	10,00 €
189	Ηπείρου	Άρτης	κοιν. Μελισουργών	10,00 €
190	Ηπείρου	Άρτης	Κομποτίου	6,00 €
191	Ηπείρου	Άρτης	Ξηροβουνίου	5,00 €
192	Ηπείρου	Άρτης	Πέτας	7,00 €
193	Ηπείρου	Άρτης	Τετραφυλίας	4,00 €

α/α	Περιφέρεια	Νομός	Δήμος	Τιμή
194	Ηπείρου	Άρτης	Φιλοθέης	10,00 €
195	Ηπείρου	Θεσπρωτίας	Αχέροντα	9,00 €
196	Ηπείρου	Θεσπρωτίας	Ηγουμενίσσας	5,50 €
197	Ηπείρου	Θεσπρωτίας	κοιν. Σουλίου	4,00 €
198	Ηπείρου	Θεσπρωτίας	Μαργαριτίου	7,00 €
199	Ηπείρου	Θεσπρωτίας	Παραμυθιάς	5,00 €
200	Ηπείρου	Θεσπρωτίας	Παραποτάμου	3,60 €
201	Ηπείρου	Θεσπρωτίας	Σαγιάδας	14,00 €
202	Ηπείρου	Θεσπρωτίας	Συβότων	9,50 €
203	Ηπείρου	Θεσπρωτίας	Φιλιατών	2,20 €
204	Ηπείρου	Πρεβέζης	Ανωγείου	7,50 €
205	Ηπείρου	Πρεβέζης	Ζαλόγγου	6,00 €
206	Ηπείρου	Πρεβέζης	Θεσπρωτικού	8,00 €
207	Ηπείρου	Πρεβέζης	κοιν. Κρανέας	12,00 €
208	Ηπείρου	Πρεβέζης	Λούρου	7,00 €
209	Ηπείρου	Πρεβέζης	Πάργας	9,00 €
210	Ηπείρου	Πρεβέζης	Πρεβέζης	22,00 €
211	Ηπείρου	Πρεβέζης	Φαναρίου	11,00 €
212	Ηπείρου	Πρεβέζης	Φιλλιπιάδος	8,00 €
213	Θεσσαλίας	Καρδίτσης	κοιν. Αθαμανών	7,00 €
214	Θεσσαλίας	Καρδίτσης	Αργιθέας	6,00 €
215	Θεσσαλίας	Καρδίτσης	Άρνης	15,00 €
216	Θεσσαλίας	Καρδίτσης	Αχελώου	6,00 €
217	Θεσσαλίας	Καρδίτσης	Ιθώμης	8,00 €
218	Θεσσαλίας	Καρδίτσης	Ιτάμου	25,00 €
219	Θεσσαλίας	Καρδίτσης	Καλλιφωνίου	20,00 €
220	Θεσσαλίας	Καρδίτσης	Κάμπου	20,00 €
221	Θεσσαλίας	Καρδίτσης	Καρδίτσας	20,00 €
222	Θεσσαλίας	Καρδίτσης	κοιν. Ανατ. Αργιθέας	6,00 €
223	Θεσσαλίας	Καρδίτσης	Μενελαΐδας	15,00 €
224	Θεσσαλίας	Καρδίτσης	Μητρόπολης	20,00 €
225	Θεσσαλίας	Καρδίτσης	Μουζακίου	8,00 €
226	Θεσσαλίας	Καρδίτσης	Νεβρόπολης Αγράφων	45,00 €
227	Θεσσαλίας	Καρδίτσης	Παλαμά	13,00 €
228	Θεσσαλίας	Καρδίτσης	Παμίσου	18,00 €
229	Θεσσαλίας	Καρδίτσης	Πλαστήρα	12,00 €
230	Θεσσαλίας	Καρδίτσης	Ρεντίνης	50,00 €
231	Θεσσαλίας	Καρδίτσης	Σελλάνων	20,00 €
232	Θεσσαλίας	Καρδίτσης	Σοφάδων	15,00 €
233	Θεσσαλίας	Καρδίτσης	Ταμασίου	16,00 €
234	Θεσσαλίας	Καρδίτσης	Φύλλου	13,00 €
235	Θεσσαλίας	Τρικάλων	Αιθήκων	9,00 €
236	Θεσσαλίας	Τρικάλων	Βασιλικής	12,00 €
237	Θεσσαλίας	Τρικάλων	Γόμφων	12,00 €
238	Θεσσαλίας	Τρικάλων	Εστιαιώτιδας	12,00 €

α/α	Περιφέρεια	Νομός	Δήμος	Τιμή
239	Θεσσαλίας	Τρικάλων	Καλαμπάκας	13,00 €
240	Θεσσαλίας	Τρικάλων	Καλλιθένδρου	12,00 €
241	Θεσσαλίας	Τρικάλων	Καστανιάς	12,00 €
242	Θεσσαλίας	Τρικάλων	Κλεινοβού	11,50 €
243	Θεσσαλίας	Τρικάλων	Κόζιακα	12,00 €
244	Θεσσαλίας	Τρικάλων	κοιν. Ασπροποτάμου	12,00 €
245	Θεσσαλίας	Τρικάλων	κοιν. Μυροφύλλου	7,00 €
246	Θεσσαλίας	Τρικάλων	κοιν. Νεράιδας	7,00 €
247	Θεσσαλίας	Τρικάλων	Μαλακασίου	13,00 €
248	Θεσσαλίας	Τρικάλων	Μεγάλων Καλυβίων	12,00 €
249	Θεσσαλίας	Τρικάλων	Οιχαλίας	10,00 €
250	Θεσσαλίας	Τρικάλων	Παληοκάστρου	10,00 €
251	Θεσσαλίας	Τρικάλων	Παραληθαίων	10,00 €
252	Θεσσαλίας	Τρικάλων	Πελλιναίων	12,00 €
253	Θεσσαλίας	Τρικάλων	Πιαλείων	10,00 €
254	Θεσσαλίας	Τρικάλων	Πινδαίων	7,00 €
255	Θεσσαλίας	Τρικάλων	Πύλης	9,00 €
256	Θεσσαλίας	Τρικάλων	Τρικκαίων	8,00 €
257	Θεσσαλίας	Τρικάλων	Τυμφαίων	12,00 €
258	Θεσσαλίας	Τρικάλων	Φαλωρείας	12,00 €
259	Θεσσαλίας	Τρικάλων	Φαρκαδόνας	9,00 €
260	Θεσσαλίας	Τρικάλων	Χασίων	12,00 €
261	Ιονίων Νήσων	Ζακύνθου	Αλυκών	40,00 €
262	Ιονίων Νήσων	Ζακύνθου	Αρκαδίων	45,00 €
263	Ιονίων Νήσων	Ζακύνθου	Αρτεμισίων	30,00 €
264	Ιονίων Νήσων	Ζακύνθου	Ελατίων	35,00 €
265	Ιονίων Νήσων	Ζακύνθου	Ζακυνθίων	60,00 €
266	Ιονίων Νήσων	Ζακύνθου	Λαγανά	60,00 €
267	Ιονίων Νήσων	Κερκύρας	Αγ. Γεωργίου	50,00 €
268	Ιονίων Νήσων	Κερκύρας	Αχιλλείων	50,00 €
269	Ιονίων Νήσων	Κερκύρας	Εσπερίων	50,00 €
270	Ιονίων Νήσων	Κερκύρας	Θιναλίου	50,00 €
271	Ιονίων Νήσων	Κερκύρας	Κασσωπαίων	77,00 €
272	Ιονίων Νήσων	Κερκύρας	Κερκυραίων	70,00 €
273	Ιονίων Νήσων	Κερκύρας	κοιν. Ερεικούσσης	50,00 €
274	Ιονίων Νήσων	Κερκύρας	κοιν. Μαθρακίου	50,00 €
275	Ιονίων Νήσων	Κερκύρας	κοιν. Οθωνών	50,00 €
276	Ιονίων Νήσων	Κερκύρας	Κορισσίων	50,00 €
277	Ιονίων Νήσων	Κερκύρας	Λευκιμμαίων	50,00 €
278	Ιονίων Νήσων	Κερκύρας	Μελιτειέων	50,00 €
279	Ιονίων Νήσων	Κερκύρας	Παλαιοκαστριτών	50,00 €
280	Ιονίων Νήσων	Κερκύρας	Παξών	50,00 €
281	Ιονίων Νήσων	Κερκύρας	Παρελίων	50,00 €
282	Ιονίων Νήσων	Κερκύρας	Φαιάκων	50,00 €
283	Ιονίων Νήσων	Κεφαλληνίας	Αργοστολίου	21,00 €

α/α	Περιφέρεια	Νομός	Δήμος	Τιμή
284	Ιονίων Νήσων	Κεφαλληνίας	Ελειού - Πρόνων	20,00 €
285	Ιονίων Νήσων	Κεφαλληνίας	Ερίσου	20,00 €
286	Ιονίων Νήσων	Κεφαλληνίας	Ιθάκης	20,00 €
287	Ιονίων Νήσων	Κεφαλληνίας	κοιν. Ομαλών	20,00 €
288	Ιονίων Νήσων	Κεφαλληνίας	Λειβαθούς	32,00 €
289	Ιονίων Νήσων	Κεφαλληνίας	Παλικής	27,00 €
290	Ιονίων Νήσων	Κεφαλληνίας	Πυλαρέων	21,00 €
291	Ιονίων Νήσων	Κεφαλληνίας	Σάμης	21,00 €
292	Ιονίων Νήσων	Λευκάδος	Απολλωνίων	40,00 €
293	Ιονίων Νήσων	Λευκάδος	Ελλομένου	46,00 €
294	Ιονίων Νήσων	Λευκάδος	Καρυάς	50,00 €
295	Ιονίων Νήσων	Λευκάδος	κοιν. Καλάμου	60,00 €
296	Ιονίων Νήσων	Λευκάδος	κοιν. Καστού	58,00 €
297	Ιονίων Νήσων	Λευκάδος	Λευκάδος	46,00 €
298	Ιονίων Νήσων	Λευκάδος	Μεγανησιού	60,00 €
299	Ιονίων Νήσων	Λευκάδος	Σφακιωτών	47,00 €
300	Κ. Μακεδονίας	Ημαθίας	Αλεξάνδρειας	10,00 €
301	Κ. Μακεδονίας	Ημαθίας	Ανθεμίων	11,44 €
302	Κ. Μακεδονίας	Ημαθίας	Αντιγονιδών	11,00 €
303	Κ. Μακεδονίας	Ημαθίας	Αποστόλου Παύλου	30,00 €
304	Κ. Μακεδονίας	Ημαθίας	Βεργίνας	20,00 €
305	Κ. Μακεδονίας	Ημαθίας	Βέροιας	30,00 €
306	Κ. Μακεδονίας	Ημαθίας	Δοβρά	27,00 €
307	Κ. Μακεδονίας	Ημαθίας	Ειρηνούπολης	13,21 €
308	Κ. Μακεδονίας	Ημαθίας	Μακεδονίδος	15,00 €
309	Κ. Μακεδονίας	Ημαθίας	Μελίκης	9,00 €
310	Κ. Μακεδονίας	Ημαθίας	Νάουσας	13,37 €
311	Κ. Μακεδονίας	Ημαθίας	Πλατέος	8,00 €
312	Κ. Μακεδονίας	Θεσσαλονίκης	Ευκαρπίας	150,00 €
313	Κ. Μακεδονίας	Θεσσαλονίκης	Αγ. Γεωργίου	45,00 €
314	Κ. Μακεδονίας	Θεσσαλονίκης	Αγίου Αθανασίου	65,00 €
315	Κ. Μακεδονίας	Θεσσαλονίκης	Αξιού	20,00 €
316	Κ. Μακεδονίας	Θεσσαλονίκης	Απολλωνίας	8,00 €
317	Κ. Μακεδονίας	Θεσσαλονίκης	Αρέθουσας	14,00 €
318	Κ. Μακεδονίας	Θεσσαλονίκης	Ασσήρου	17,00 €
319	Κ. Μακεδονίας	Θεσσαλονίκης	Βασιλικών	50,00 €
320	Κ. Μακεδονίας	Θεσσαλονίκης	Βερτίσκου	16,00 €
321	Κ. Μακεδονίας	Θεσσαλονίκης	Εγνατίας	10,00 €
322	Κ. Μακεδονίας	Θεσσαλονίκης	Επανωμής	100,00 €
323	Κ. Μακεδονίας	Θεσσαλονίκης	Εχεδώρου	110,00 €
324	Κ. Μακεδονίας	Θεσσαλονίκης	Θερμαϊκού	200,00 €
325	Κ. Μακεδονίας	Θεσσαλονίκης	Θέρμης	300,00 €
326	Κ. Μακεδονίας	Θεσσαλονίκης	Θεσσαλονίκης	650,00 €
327	Κ. Μακεδονίας	Θεσσαλονίκης	Καλαμαριάς	250,00 €
328	Κ. Μακεδονίας	Θεσσαλονίκης	Καλλιθέας	23,00 €

α/α	Περιφέρεια	Νομός	Δήμος	Τιμή
329	Κ. Μακεδονίας	Θεσσαλονίκης	Καλλινδοίων	6,00 €
330	Κ. Μακεδονίας	Θεσσαλονίκης	Κορωνείας	30,00 €
331	Κ. Μακεδονίας	Θεσσαλονίκης	Κουφαλίων	26,00 €
332	Κ. Μακεδονίας	Θεσσαλονίκης	Λαγκαδά	17,00 €
333	Κ. Μακεδονίας	Θεσσαλονίκης	Λαχανά	7,00 €
334	Κ. Μακεδονίας	Θεσσαλονίκης	Μαδύτου	12,00 €
335	Κ. Μακεδονίας	Θεσσαλονίκης	Μίκρας	100,00 €
336	Κ. Μακεδονίας	Θεσσαλονίκης	Μυγδονίας	100,00 €
337	Κ. Μακεδονίας	Θεσσαλονίκης	Πανοράματος	700,00 €
338	Κ. Μακεδονίας	Θεσσαλονίκης	Πολίχνης	220,00 €
339	Κ. Μακεδονίας	Θεσσαλονίκης	Πυλαίας	400,00 €
340	Κ. Μακεδονίας	Θεσσαλονίκης	Ρεντίνας	12,00 €
341	Κ. Μακεδονίας	Θεσσαλονίκης	Σοχού	50,00 €
342	Κ. Μακεδονίας	Θεσσαλονίκης	Χαλάστρας	34,00 €
343	Κ. Μακεδονίας	Θεσσαλονίκης	Χαλκηδόνας	24,00 €
344	Κ. Μακεδονίας	Θεσσαλονίκης	Χορτιάτη	240,00 €
345	Κ. Μακεδονίας	Κιλκίς	Αξιούπολης	6,00 €
346	Κ. Μακεδονίας	Κιλκίς	Γαλλικού	4,00 €
347	Κ. Μακεδονίας	Κιλκίς	Γουμένισσας	4,00 €
348	Κ. Μακεδονίας	Κιλκίς	Δοϊράνης	4,00 €
349	Κ. Μακεδονίας	Κιλκίς	Ευρωπού	6,00 €
350	Κ. Μακεδονίας	Κιλκίς	Κιλκίς	4,00 €
351	Κ. Μακεδονίας	Κιλκίς	κοιν. Λιβαδίων	20,00 €
352	Κ. Μακεδονίας	Κιλκίς	Κρουσσών	4,00 €
353	Κ. Μακεδονίας	Κιλκίς	Μουριών	4,00 €
354	Κ. Μακεδονίας	Κιλκίς	Πικρολίμνης	9,00 €
355	Κ. Μακεδονίας	Κιλκίς	Πολυκάστρου	4,00 €
356	Κ. Μακεδονίας	Κιλκίς	Χέρσου	5,00 €
357	Κ. Μακεδονίας	Σερρών	Αλιστράτης	10,00 €
358	Κ. Μακεδονίας	Σερρών	Αμφίπολης	7,00 €
359	Κ. Μακεδονίας	Σερρών	Αχινού	6,00 €
360	Κ. Μακεδονίας	Σερρών	Βισαλτίας	6,00 €
361	Κ. Μακεδονίας	Σερρών	Εμμανουήλ Παππά	7,00 €
362	Κ. Μακεδονίας	Σερρών	Ηρακλείας	6,00 €
363	Κ. Μακεδονίας	Σερρών	Κ. Μητρουσίου	6,00 €
364	Κ. Μακεδονίας	Σερρών	Κερκίνης	4,00 €
365	Κ. Μακεδονίας	Σερρών	κοιν. Αγκίστρου	6,50 €
366	Κ. Μακεδονίας	Σερρών	κοιν. Άνω Βρόντους	12,00 €
367	Κ. Μακεδονίας	Σερρών	κοιν. Αχλαδοχωριού	4,00 €
368	Κ. Μακεδονίας	Σερρών	κοιν. Ορεινής	9,00 €
369	Κ. Μακεδονίας	Σερρών	κοιν. Προμαχώνας	5,50 €
370	Κ. Μακεδονίας	Σερρών	Κορμίστας	12,00 €
371	Κ. Μακεδονίας	Σερρών	Λευκώνα	9,00 €
372	Κ. Μακεδονίας	Σερρών	Ν. Ζίχνης	10,00 €
373	Κ. Μακεδονίας	Σερρών	Νιγρίτης	7,00 €

α/α	Περιφέρεια	Νομός	Δήμος	Τιμή
374	Κ. Μακεδονίας	Σερρών	Πετριτσίου	4,00 €
375	Κ. Μακεδονίας	Σερρών	Πρώτης	11,00 €
376	Κ. Μακεδονίας	Σερρών	Ροδολίβους	10,00 €
377	Κ. Μακεδονίας	Σερρών	Σερρών	7,00 €
378	Κ. Μακεδονίας	Σερρών	Σιδηροκάστρου	5,00 €
379	Κ. Μακεδονίας	Σερρών	Σκοτούσης	5,00 €
380	Κ. Μακεδονίας	Σερρών	Σκουτάρεως	4,50 €
381	Κ. Μακεδονίας	Σερρών	Στρυμόνα	5,00 €
382	Κ. Μακεδονίας	Σερρών	Στρυμωνικού	5,00 €
383	Κ. Μακεδονίας	Σερρών	Τραγίλου	7,15 €
384	Κ. Μακεδονίας	Χαλκιδικής	Ζερβοχωρίων	8,00 €
385	Κ. Μακεδονίας	Χαλκιδικής	Καλλικράτειας	40,00 €
386	Κ. Μακεδονίας	Χαλκιδικής	Μουδανιών	35,00 €
387	Κ. Μακεδονίας	Χαλκιδικής	Τρίγλιας	30,00 €
388	Κρήτης	Ηρακλείου	Γουβών	90,00 €
389	Ν. Αιγαίου	Δωδεκανήσου	Αρχαγγέλου	61,00 €
390	Ν. Αιγαίου	Δωδεκανήσου	Αστυπάλαιας	25,00 €
391	Ν. Αιγαίου	Δωδεκανήσου	Αταβύρου	32,00 €
392	Ν. Αιγαίου	Δωδεκανήσου	Αφάντου	47,00 €
393	Ν. Αιγαίου	Δωδεκανήσου	Δικαίου	26,00 €
394	Ν. Αιγαίου	Δωδεκανήσου	Ηρακλειδών	45,00 €
395	Ν. Αιγαίου	Δωδεκανήσου	Ιαλυσού	68,00 €
396	Ν. Αιγαίου	Δωδεκανήσου	Καλλιθέας	45,00 €
397	Ν. Αιγαίου	Δωδεκανήσου	Καλυμνίων	13,00 €
398	Ν. Αιγαίου	Δωδεκανήσου	Καμείρου	26,00 €
399	Ν. Αιγαίου	Δωδεκανήσου	Καρπάθου	18,00 €
400	Ν. Αιγαίου	Δωδεκανήσου	Κάσου	15,00 €
401	Ν. Αιγαίου	Δωδεκανήσου	κοιν. Αγαθονησίου	25,00 €
402	Ν. Αιγαίου	Δωδεκανήσου	κοιν. Ολύμπου	16,00 €
403	Ν. Αιγαίου	Δωδεκανήσου	Κω	20,00 €
404	Ν. Αιγαίου	Δωδεκανήσου	Λειψών	38,00 €
405	Ν. Αιγαίου	Δωδεκανήσου	Λέρου	22,00 €
406	Ν. Αιγαίου	Δωδεκανήσου	Λινδίων	31,00 €
407	Ν. Αιγαίου	Δωδεκανήσου	Μεγίστης	35,00 €
408	Ν. Αιγαίου	Δωδεκανήσου	Νισύρου	85,00 €
409	Ν. Αιγαίου	Δωδεκανήσου	Νότιας Ρόδου	26,00 €
410	Ν. Αιγαίου	Δωδεκανήσου	Πάτμου	60,00 €
411	Ν. Αιγαίου	Δωδεκανήσου	Πεταλούδων	30,00 €
412	Ν. Αιγαίου	Δωδεκανήσου	Ρόδου	66,00 €
413	Ν. Αιγαίου	Δωδεκανήσου	Σύμης	41,00 €
414	Ν. Αιγαίου	Δωδεκανήσου	Τήλου	33,00 €
415	Ν. Αιγαίου	Δωδεκανήσου	Χάλκης	37,00 €
416	Ν. Αιγαίου	Κυκλάδων	Άνδρου	15,00 €
417	Ν. Αιγαίου	Κυκλάδων	Κέας	14,00 €
418	Ν. Αιγαίου	Κυκλάδων	Κορθίου	15,00 €

α/α	Περιφέρεια	Νομός	Δήμος	Τιμή
419	Ν. Αιγαίου	Κυκλάδων	Κύθνου	280,00 €
420	Ν. Αιγαίου	Κυκλάδων	Υδρούσας	10,60 €
421	Πελοποννήσου	Αρκαδίας	Απόλλωνος	25,00 €
422	Πελοποννήσου	Αρκαδίας	Κλείτορος	15,00 €
423	Πελοποννήσου	Κορινθίας	Αγίων Θεοδώρων	180,00 €
424	Πελοποννήσου	Κορινθίας	Άσσου - Λεχαιού	100,00 €
425	Πελοποννήσου	Κορινθίας	Βόχας	50,00 €
426	Πελοποννήσου	Κορινθίας	Ευρωστίνης	13,00 €
427	Πελοποννήσου	Κορινθίας	Κορινθίων	70,00 €
428	Πελοποννήσου	Κορινθίας	Λουτρακίου - Περαχώρας	70,00 €
429	Πελοποννήσου	Κορινθίας	Νεμέας	19,00 €
430	Πελοποννήσου	Κορινθίας	Ξυλοκάστρου	8,00 €
431	Πελοποννήσου	Κορινθίας	Σαρωνικού	30,00 €
432	Πελοποννήσου	Κορινθίας	Σικωνίων	11,50 €
433	Πελοποννήσου	Κορινθίας	Σολυγείας	45,00 €
434	Πελοποννήσου	Κορινθίας	Στυμφαλίας	14,00 €
435	Πελοποννήσου	Κορινθίας	Τενέας	30,00 €
436	Πελοποννήσου	Κορινθίας	Φενεού	11,00 €
437	Στερεάς Ελλάδας	Βοιωτίας	κοιν. Αντικύρας	80,00 €
438	Στερεάς Ελλάδας	Ευβοίας	Αιδηψού	9,00 €
439	Στερεάς Ελλάδας	Ευβοίας	Αρτεμισίου	10,00 €
440	Στερεάς Ελλάδας	Ευβοίας	Αυλώνος	10,00 €
441	Στερεάς Ελλάδας	Ευβοίας	Διρφύων	16,00 €
442	Στερεάς Ελλάδας	Ευβοίας	Διστύων	10,00 €
443	Στερεάς Ελλάδας	Ευβοίας	Ελυμνίων	7,00 €
444	Στερεάς Ελλάδας	Ευβοίας	Ιστιαίας	9,00 €
445	Στερεάς Ελλάδας	Ευβοίας	Καρύστου	15,00 €
446	Στερεάς Ελλάδας	Ευβοίας	Κηρέως	5,00 €
447	Στερεάς Ελλάδας	Ευβοίας	κοιν. Καφηρέως	6,00 €
448	Στερεάς Ελλάδας	Ευβοίας	κοιν. Λιχάδος	20,00 €
449	Στερεάς Ελλάδας	Ευβοίας	Κονιστρών	10,00 €
450	Στερεάς Ελλάδας	Ευβοίας	Κύμης	11,00 €
451	Στερεάς Ελλάδας	Ευβοίας	Μαρμαρίου	15,00 €
452	Στερεάς Ελλάδας	Ευβοίας	Μεσσαπίων	25,60 €
453	Στερεάς Ελλάδας	Ευβοίας	Νηλέως	4,00 €
454	Στερεάς Ελλάδας	Ευβοίας	Στυραίων	12,00 €
455	Στερεάς Ελλάδας	Ευβοίας	Ταμυναίων	10,00 €
456	Στερεάς Ελλάδας	Ευβοίας	Ωρεών	17,50 €
457	Στερεάς Ελλάδας	Φωκίδος	Ευπαλίου	12,00 €

Η απόφαση αυτή να δημοσιευθεί στην
Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.
Αθήνα, 5 Ιουνίου 2013

Ο ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΥΡΑΓΑΝΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ - ΕΓΓΡΑΦΑ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. ΠΟΛ. 1115 23.5.2013/Υπ. Οικ.

α) Διεύρυνση προνομιακής κατάταξης των απαιτήσεων του Δημοσίου από φόρο προστιθέμενης αξίας επί πλειστηριασμού ή πτωχευτικής εκκαθάρισης περιουσιακών στοιχείων οφειλών του και β) άμεση εκτέλεση πίνακα κατάταξης δανειστών ως προς τις καταταγείσες απαιτήσεις του Δημοσίου μετά την έναρξη ισχύος των διατάξεων των παραγράφων 2 και 3 του άρθρου 33 του Ν. 4141/5.4.2013 (ΦΕΚ 81 Α').

Σας κοινοποιούμε τις διατάξεις των παραγράφων 2 και 3 του άρθρου 33 του Ν. 4141/5.4.2013 (ΦΕΚ 81 Α'), με τις οποίες τροποποιήθηκαν τα άρθρα 61 και 58 του Ν.Δ. 356/1974 (ΚΕΔΕ) αντίστοιχα και παρέχουμε οδηγίες για ενημέρωση και ενιαία εφαρμογή αυτών. Με την ανωτέρω τροποποίηση εισάγονται εξαιρετικές διατάξεις αναφορικά με α) **την αναβάθμιση της προνομιακής κατάταξης του Δημοσίου, ειδικά για τις ληξιπρόθεσμες απαιτήσεις του από φόρο προστιθέμενης αξίας (Φ.Π.Α.) στην υπ' αριθ. 2 σειρά του άρθρου 975 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας (ΚΠολΔ) και πριν από την ικανοποίηση των απαιτήσεων του άρθρου 976 ΚΠολΔ και β) την άμεση καταβολή στο Δημόσιο του συνόλου των απαιτήσεών του που έχουν καταταγεί ως εισπρακτέες σε κάθε διαδικασία κατάταξης δανειστών, ανεξάρτητα από τη δικαστική προσβολή της κατάταξης αυτών. Ειδικότερα:**

Α. Προνομιακή κατάταξη του Δημοσίου για απαιτήσεις του από Φ.Π.Α.

Ι. Στο πλαίσιο της αναγκαστικής και διοικητικής εκτέλεσης:

Με το πρώτο εδάφιο της παραγράφου 2 του άρθρου 33 του Ν. 4141/2013 προστέθηκε δεύτερο εδάφιο στην παράγραφο 1 του άρθρου 61 του ΚΕΔΕ, με το οποίο ορίζεται ότι:

«Κατ' εξαίρεση, για τις ληξιπρόθεσμες απαι-

τήσεις του από φόρο προστιθέμενης αξίας, με τις πάσης φύσεως προσαυξήσεις, το Δημόσιο κατατάσσεται στην υπ' αριθ. 2 σειρά του ίδιου άρθρου και πριν από την ικανοποίηση των απαιτήσεων του άρθρου 976 ΚΠολΔ».

α) Όπως είναι γνωστό, το άρθρο 61 παρ. 1 εδ. 1 του ΚΕΔΕ, το οποίο τροποποίησε την παρ. 5 του άρθρου 975 ΚΠολΔ, προβλέπει την προνομιακή κατάταξη **στην πέμπτη σειρά των γενικών προνομίων του άρθρου 975 ΚΠολΔ** όλων των απαιτήσεων του Δημοσίου από κάθε αιτία, που κατέστησαν ληξιπρόθεσμες μέχρι την ημέρα που διενεργήθηκε ο πλειστηριασμός, με τις πάσης φύσεως προσαυξήσεις και τόκους, μετά και την κατάργηση της παρ. 2 του άρ. 61 του ΚΕΔΕ (βλ. ΠΟΛ. 1241/1993). Επίσης, σε περίπτωση συρροής προνομιακής απαίτησης του Δημοσίου με ενυπόθηκες ή ενεχυρούχες απαιτήσεις και εφόσον το εκπλειστηρίασμα είναι ανεπαρκές, το Δημόσιο, σύμφωνα με τις διατάξεις του ΚΠολΔ (άρ. 977 σε συνδυασμό με τα άρθρα 975, 976, 1007, τα οποία έχουν εφαρμογή στην κατάταξη του Δημοσίου εφόσον δεν αντίκεινται στις διατάξεις του ΚΕΔΕ, κατά το άρθρο 89 αυτού) κατατάσσεται στην πέμπτη σειρά του άρθρου 975 του ΚΠολΔ και ικανοποιείται από το 1/3 του διανεμητέου πλειστηριάσματος και κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στις διατάξεις αυτές. Τα ανωτέρω ισχύουν ανεξάρτητα αν το Δημόσιο επισπεύδει τη διοικητική εκτέλεση ή αναγγέλλεται σε άλλη (διοικητική ή κοινή) αναγκαστική εκτέλεση, που επισπεύδεται από άλλο δανειστή.

Σημειώνεται ότι το άρθρο 975 ΚΠολΔ υπέστη αλλεπάλληλες νομοθετικές τροποποιήσεις με πιο πρόσφατες αυτές που επήλθαν με τις διατάξεις της παραγράφου 10 του άρθρου 19 του Ν. 4055/12.3.2012 (ΦΕΚ 51 Α') καθώς και του άρθρου 56 του Ν. 3994/25.7.2011 (ΦΕΚ 165 Α'), σύμφωνα με τις οποίες προηγούνται της κατάταξης του Δημοσίου απαιτήσεις πιστωτών με υπέρτερο προνόμιο, όπως των ασφαλιστικών ταμείων, των δικηγόρων, των εργαζομένων κ.λπ., με αποτέλεσμα συνήθως τη σε μικρό βαθμό ή μηδενική ικανοποίηση των απαιτήσεων του Δημοσίου κατά τη ρευστοποίηση των περιουσιακών στοιχείων των οφειλετών του.

Με τη νέα νομοθετική ρύθμιση προβλέπεται

εξαιρετικά για τις ληξιπρόθεσμες απαιτήσεις του Δημοσίου από Φ.Π.Α.:

i. η αναβάθμιση της προνομιακής κατάταξης του Δημοσίου στην υπ' αριθ. 2 σειρά του άρθρου 975 ΚΠολΔ (γενικά προνόμια) και

ii. η ικανοποίηση αυτών πριν από την ικανοποίηση των απαιτήσεων του άρθρου 976 σε συνδυασμό και με το άρθρο 1007 του ΚΠολΔ (ειδικά προνόμια), κατά παρέκκλιση των προβλεπομένων στην παράγραφο 1 του άρθρου 977 ΚΠολΔ (συρροή γενικών και ειδικών προνομίων).

β) Διευκρινίζεται ότι το προνόμιο του Δημοσίου κατ' άρθρο 61 παρ. 1 του ΚΕΔΕ, όπως ισχύει, εφαρμόζεται και σε άλλες διαδικασίες κατάταξης όπου έχουν εφαρμογή τα άρθρα 975 επ. ΚΠολΔ, όπως επί διανομής τιμήματος που προέρχεται από εκποίηση περιουσιακών στοιχείων προβληματικής επιχείρησης σε εκκρεμείς διαδικασίες ειδικής εκκαθάρισης όχι μόνο κατ' άρθρο 46 (όπως ρητά προβλέπεται στην παράγραφο 5 εδ. α' του άρθρου 9 του Ν. 1386/1983, που εφαρμόζεται σε αυτή τη διαδικασία εκκαθάρισης) αλλά και κατ' άρθρο 46α του Ν. 1892/1990 (βλ. ενδεικτικά ΕφΑθ 6200/2005 Δ.Ε.Ε 2006,394, ΕφΑθ 4578/2003 Δ/νη 2007, 880).

Η ισχύς της ως άνω νέας νομοθετικής διάταξης αρχίζει από 5.4.2013 (ημερομηνία δημοσίευσης του νόμου στο ΦΕΚ) και καταλαμβάνει τις περιπτώσεις πινάκων κατάταξης απαιτήσεων που συντάσσονται κατά την ως άνω ημερομηνία και μετά (βλ. Ολομ. Α.Π. 21/1994, ΝοΒ44-38).

II. Στο πλαίσιο της πτώχευσης:

Με το δεύτερο εδάφιο της παραγράφου 2 του άρθρου 33 του Ν. 4141/2013 ορίζεται ότι: «*Η κατά τη διάταξη του προηγούμενου εδαφίου κατάταξη του Δημοσίου ισχύει, ανεξάρτητα από την παράγραφο 5 του παρόντος άρθρου (άρθρο 61 ΚΕΔΕ), και σε περίπτωση πτώχευσης οφειλέτη του Δημοσίου, σε σχέση με απαιτήσεις του Δημοσίου για φόρο προστιθέμενης αξίας με τις πάσης φύσεως προσαυξήσεις, που γεννήθηκαν ή ανάγονται σε χρόνο πριν από την πτώχευση, ανεξαρτήτως βεβαίωσής τους*».

Υπενθυμίζεται ότι σύμφωνα με τη διάταξη της

παραγράφου 5 του άρθρου 61 του ΚΕΔΕ (όπως έχει αντικατασταθεί με το άρθρο 41 παρ. 10 και 11 του Ν. 2648/22-10-1998), σε περίπτωση πτώχευσης οφειλέτη του (που κηρύχθηκε μετά την 22.10.1998), το Δημόσιο κατατάσσεται με γενικό προνόμιο και συγκεκριμένα στην προνομιακή σειρά (του πρώτου εδαφίου) της παραγράφου 1 του άρθρου 61 του ΚΕΔΕ (δηλαδή στην πέμπτη σειρά των γενικών προνομίων του άρθρου 975 ΚΠολΔ, κατά τα ανωτέρω υπό στοιχείο α) για όλες τις απαιτήσεις του που γεννήθηκαν ή ανάγονται σε χρόνο πριν από την πτώχευση, ανεξαρτήτως του χρόνου βεβαίωσής τους. Με την έναρξη ισχύος του Πτωχευτικού Κώδικα (Ν. 3588/2007 ΦΕΚ 153Α'), το προνόμιο του Δημοσίου κατ' άρθρο 61 παρ. 5 του ΚΕΔΕ έπαυσε αρχικά να ισχύει ως προς τις νέες πτωχεύσεις (αυτές δηλαδή που κηρύσσονται σύμφωνα με τις διατάξεις του Πτωχευτικού Κώδικα) και αντικαταστάθηκε από το περιορισμένης έκτασης προνόμιο του άρθρου 154 περ. ε του Πτωχευτικού Κώδικα. Μετά την έναρξη ισχύος, όμως, του νόμου 3808/10-12-2009 (ΦΕΚ 227Α'/10-12-2009), δυνάμει του άρθρου 4 παρ. 6 εδ. β' αυτού, η προνομιακή κατάταξη του άρθρου 61 παρ. 5 του ΚΕΔΕ εφαρμόζεται πλέον και για τις πτωχευτικές διανομές που γίνονται κατά τις διατάξεις του Πτωχευτικού Κώδικα (βλ. ΠΟΛ. 1050/30-4-2010 της Υπηρεσίας μας).

Ήδη, με το τρίτο εδάφιο της παραγράφου 2 του άρθρου 33 του Ν. 4141/2013, προβλέπεται **εξαιρετικά για τις απαιτήσεις του Δημοσίου από Φ.Π.Α. που γεννήθηκαν ή ανάγονται σε χρόνο πριν από την πτώχευση, ανεξαρτήτως (του χρόνου) βεβαίωσής τους, με τις πάσης φύσεως προσαυξήσεις αυτών** η προνομιακή κατάταξη αυτών σύμφωνα με τα οριζόμενα στο νέο δεύτερο εδάφιο της παραγράφου 1 του άρθρου 61 του ΚΕΔΕ, όπως προστέθηκε με την ίδια ως άνω παράγραφο του Ν. 4141/2013 (βλ. ανωτέρω υπό στοιχείο Ι της παρούσας).

Πρέπει να επισημανθεί ότι **στις νέες πτωχεύσεις**, που διέπονται από τον Πτωχευτικό Κώδικα, **η νέα διάταξη πρέπει να εφαρμοστεί σε συνδυασμό με τα οριζόμενα στο άρθρο 154 (Γενικά προνόμια) και 156 (Συρροή προνομίων) του Πτωχευτικού Κώδικα.**

Κατ' εφαρμογή των ανωτέρω, ισχύουν τα ακόλουθα:

- **στις εκκρεμείς παλιές πτωχεύσεις** (που κηρύχθηκαν μετά την 22.10.1998), το γενικό προνόμιο του Δημοσίου ορίζεται στην παρ. 5 του άρθρου 61 του ΚΕΔΕ, σε συνδυασμό με την παρ. 1 του άρθρου αυτού, η οποία προβλέπει την προνομακή κατάταξη στην Πέμπτη σειρά των γενικών προνομίων του άρθρου 975 ΚΠολΔ για όλες τις απαιτήσεις της παρ. 5 του άρθρου 61 του ΚΕΔΕ. Ειδικά για τις απαιτήσεις από Φ.Π.Α., το γενικό προνόμιο του Δημοσίου ορίζεται στο τρίτο εδάφιο της παραγράφου 2 του άρθρου 33 του Ν. 4141/2013, σε συνδυασμό με το δεύτερο εδάφιο της παρ. 1 του άρθρου 61 του ΚΕΔΕ, όπως προστέθηκε με την παράγραφο 2 του άρθρου 33 του Ν. 4141/2013, που προβλέπει την προνομακή κατάταξη αυτών στη δεύτερη σειρά των γενικών προνομίων του άρθρου 975 ΚΠολΔ και την ικανοποίηση αυτών πριν από την ικανοποίηση των απαιτήσεων του άρθρου 976 ΚΠολΔ, κατάπαρέκκλιση των προβλεπόμενων στην παράγραφο 1 του άρθρου 977 ΚΠολΔ. Κατά τα λοιπά, οι διατάξεις των άρθρων 975 επ. εφαρμόζονται, όπως τροποποιούνται στα πλαίσια της πτώχευσης, από τις ειδικές διατάξεις του προϊσχύοντος πτωχευτικού δικαίου (άρθρα 579, 581, 648 επ. Εμπορικού Νόμου)
- **στις νέες πτωχεύσεις**, το γενικό προνόμιο του Δημοσίου ορίζεται επίσης στην παρ. 5 του άρθρου 61 του ΚΕΔΕ, κατά τα ανωτέρω, την εφαρμογή της οποίας προβλέπει το άρθρο 4 παρ. 6 εδ. β του Ν. 3808/2009. Ειδικά για τις απαιτήσεις από Φ.Π.Α., το γενικό προνόμιο του Δημοσίου ορίζεται επίσης, κατά τα ανωτέρω, στο τρίτο εδάφιο της παραγράφου 2 του άρθρου 33 του Ν. 4141/2013, σε συνδυασμό με το δεύτερο εδάφιο της παρ. 1 του άρθρου 61 του ΚΕΔΕ, όπως προστέθηκε με την παράγραφο 2 του άρθρου 33 του Ν. 4141/2013. Οι διατάξεις αυτές εφαρμόζονται σε συνδυασμό με τα προβλεπόμενα στις διατάξεις του άρθρου 154 του Πτωχευτικού Κώδικα. Κατά τα λοιπά ισχύουν οι διατάξεις των άρθρων 155 επ. του Πτωχευτικού Κώδικα. Η ισχύς της ως άνω νέας νομοθετικής διάτα-

ξης αρχίζει από 5.4.2013 (ημερομηνία δημοσίευσης του νόμου στο ΦΕΚ) και καταλαμβάνει τις περιπτώσεις πινάκων διανομής που συντάσσονται από το σύνδικο κατά την ως άνω ημερομηνία και μετά, είτε πρόκειται για νέες είτε για παλιές πτωχεύσεις.

III. Αναγγελία:

Ιδιαίτερως επισημαίνεται ότι **στο έντυπο της αναγγελίας η αρμόδια Δ.Ο.Υ. πρέπει κάθε φορά να μνημονεύει όλα τα γενικά (και τυχόν ειδικά π.χ. υποθήκες) προνόμια με τα οποία εξοπλίζονται οι αναγγελλόμενες απαιτήσεις του Δημοσίου** (βλ. ΠΟΛ.1050/2010), ώστε να εξασφαλίζεται η ορθή κατάταξη αυτών και να περιορίζονται οι περιπτώσεις ανακοπής κατά του πίνακα κατάταξης ή διανομής.

Η μνεία των γενικών προνομίων γίνεται με επισήμανση των σχετικών διατάξεων που τα προβλέπουν π.χ. όταν αναγγέλλονται απαιτήσεις του Δημοσίου σε νέα πτώχευση ως πτωχευτικά χρέη (που δεν προέρχονται από Φ.Π.Α.) πρέπει να γίνεται επισήμανση των διατάξεων των άρθρων 4 παρ. 6 εδ. β' του Ν. 3808/2009 σε συνδυασμό με το άρθρο 61 παρ. 5 του ΚΕΔΕ, όταν αναγγέλλονται απαιτήσεις του Δημοσίου (που δεν προέρχονται από Φ.Π.Α.) σε πλειστηριασμό, πρέπει να μνημονεύεται η διάταξη του άρθρου 61 παρ. 1 εδάφιο πρώτο του ΚΕΔΕ κ.λπ.

Κατά μείζονα λόγο, όταν **στην αναγγελία περιλαμβάνονται απαιτήσεις από Φ.Π.Α., είναι απαραίτητο να γίνεται ειδική μνεία** στη «*νέα διάταξη του δεύτερου εδαφίου της παρ. 1 του άρθρου 61 του ΚΕΔΕ, όπως προστέθηκε με την παράγραφο 2 του άρθρου 33 του Ν. 4141/2013*» (αν πρόκειται για αναγκαστική ή διοικητική εκτέλεση) ή «*στη νέα διάταξη του τρίτου εδαφίου της παραγράφου 2 του άρθρου 33 του Ν. 4141/2013 σε συνδυασμό με το δεύτερο εδάφιο της παρ. 1 του άρθρου 61 του ΚΕΔΕ, όπως προστέθηκε με την παράγραφο 2 του άρθρου 33 του Ν. 4141/2013*» (αν πρόκειται για πτώχευση).

Β. Άμεση εκτέλεση πίνακα κατάταξης δανειστών ως προς τις καταταγείς απαιτήσεις του Δημοσίου

I. Στο πλαίσιο της αναγκαστικής και διοικητικής εκτέλεσης:

Με την παράγραφο 3 του άρθρου 33 του Ν. 4141/2013, καταργείται το δεύτερο εδάφιο της παραγράφου 3 του άρθρου 58 του ΚΕΔΕ και προστίθενται τα ακόλουθα εδάφια:

«Κατ' εξαίρεση, αν δικαιούχος των αμφισβητούμενων απαιτήσεων είναι το Δημόσιο, καταβάλλεται αμέσως το σύνολο της καταταγείσης απαίτησής του, η οποία επιστρέφεται ατόκως στον υπάλληλο του πλειστηριασμού μέσα σε δύο μήνες από την επίδοση στη Δ.Ο.Υ. της τελεσίδικης απόφασης που απέβαλε από τον πίνακα την εισπραχθείσα απαίτηση του Δημοσίου. Η διάταξη του προηγούμενου εδαφίου εφαρμόζεται και στους πίνακες κατάταξης δανειστών, που συντάχθηκαν πριν από την έναρξη της ισχύος της. Ο χρόνος μεταξύ της εισπραξης και της επαναβεβαίωσης της αποβληθείσης απαίτησης του Δημοσίου δεν προσμετράται στην προθεσμία παραγραφής της. Οι διατάξεις των προηγούμενων εδαφίων εφαρμόζονται, αναλόγως, και στις πτωχευτικές διανομές, καθώς και σε κάθε άλλη διαδικασία κατάταξης δανειστών, ανεξάρτητα από τις διατάξεις που τη διέπουν».

Όπως είναι γνωστό, μέχρι την ισχύ της ανωτέρω διάταξης, **αναφορικά με τον προσήκοντα χρόνο καταβολής του πλειστηριάσματος στο πλαίσιο της διοικητικής και αναγκαστικής εκτέλεσης**, ο υπάλληλος του πλειστηριασμού προέβαινε αμέσως στη διανομή του πλειστηριάσματος μετά την άπρακτη παρέλευση της προθεσμίας άσκησης ανακοπής κατά του πίνακα κατάταξης, ενώ, αντίθετα, σε περίπτωση άσκησης ανακοπής, δεν εδύνατο να προβεί σε καταβολή κατά το μέρος της αμφισβητούμενης απαίτησης προς δανειστή του οποίου η κατάταξη είχε προσβληθεί με ανακοπή προ της τελεσιδικίας του πίνακα κατάταξης (η τελεσιδικία του οποίου επέρχεται με την έκδοση εφετειακής απόφασης, είτε με την έκδοση οριστικής απόφασης που δεν προσβάλλεται με έφεση, βλ. σχετική ΠΟΛ. 1120/2012). Τα ανωτέρω επέφεραν σημαντικές καθυστερήσεις στην είσπραξη των δημοσίων εσόδων, λόγω της μακροχρόνιας διεξαγωγής δικών.

Με τη νέα νομοθετική ρύθμιση, **σε αντίθεση με τα οριζόμενα παραπάνω, εισάγεται η νόμιμη υποχρέωση προς άμεση καταβολή στο Δημόσιο του συνόλου των απαιτήσεων που έχει καταταγεί σε πίνακα κατάταξης δανειστών ανεξάρτητα από τη δικαστική προσβολή της κατάταξης αυτών.**

Κατ' εφαρμογή των ανωτέρω, ισχύουν τα ακόλουθα:

i. σε κάθε περίπτωση κατάταξης απαιτήσεων του Δημοσίου σε πίνακα κατάταξης δανειστών στο πλαίσιο της αναγκαστικής και διοικητικής εκτέλεσης, καταβάλλεται άμεσα η καταταγείσα απαίτηση αυτού, ανεξαρτήτως της άσκησης ανακοπής κατά μέρος ή του συνόλου αυτής, κατά παρέκκλιση των διατάξεων των άρθρων 980 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ. και 228 παρ. 1 Κ.Διοικ.Δικ.

ii. σε περίπτωση έκδοσης τελεσίδικης απόφασης με την οποία αποβάλλεται από τον πίνακα κατάταξης η εισπραχθείσα κατά τα ανωτέρω απαίτηση του Δημοσίου και εντός δύο μηνών από την επίδοσή της στη Δ.Ο.Υ., το εισπραχθέν ποσό επιστρέφεται ατόκως στον υπάλληλο του πλειστηριασμού,

iii. ο χρόνος μεταξύ της εισπραξης και επαναβεβαίωσης της αποβληθείσας απαίτησης του Δημοσίου δεν προσμετράται στην προθεσμία παραγραφής της.

Υπενθυμίζεται ότι σε περίπτωση μεταρρύθμισης πίνακα κατάταξης υπέρ του Δημοσίου μετά από άσκηση ανακοπής αυτού κατά καταταγέντος δανειστή, ο οποίος είχε εισπράξει το ποσό για το οποίο είχε καταταγεί με τον πίνακα κατάταξης και την έκδοση τελεσίδικης απόφασης, αν το ποσό αυτό, για το οποίο αποβλήθηκε ο καταταγείς δανειστής δεν αποδοθεί στο Δημόσιο, επισπράττεται από αυτό, αφού βεβαιωθεί ταμειακά σε βάρος του.

Ως στοιχεία του νομίμου τίτλου, για την ταμειακή βεβαίωση (άρθρο 2 παρ. 2 του ΚΕΔΕ) θεωρούνται η δικαστική απόφαση, ο πίνακας κατάταξης, τα στοιχεία του συμβολαιογράφου και πιθανώς άλλης αρχής (π.χ. του Τ.Π.κ.Δ. όπου κατά νόμο παρακατατίθεται το προς διανομή εκπλειστηρίασμα), από τα οποία προκύπτει η είσπραξη του ποσού από τον αρχικά καταταγέντα δανειστή (σχετ. η 195/1993 γνωμοδότηση του Ν.Σ.Κ.,

που κοινοποιήθηκε με την 1049682/2982-24/0016/6-5-1993 εγκύκλιό μας).

II. Στο πλαίσιο άλλων διαδικασιών κατάταξης:

Περαιτέρω, με το νέο τέταρτο εδάφιο της παρ. 3 του άρθρου 58 του ΚΕΔΕ, που εισήχθη με την παρ. 3 του άρθρου 33 Ν. 4141/2013 προβλέπεται **ανάλογη εφαρμογή των ανωτέρω ρυθμίσεων** (δηλαδή των νέων πρώτων τριών εδαφίων της παρ. 3 του άρθρου 58 του ΚΕΔΕ) και στις **πτωχευτικές διανομές** (κατά παρέκκλιση των οριζόμενων στην παράγραφο 2 του άρθρου 161 του Πτωχευτικού Κώδικα) **καθώς και σε κάθε άλλη διαδικασία κατάταξης δανειστών, ανεξάρτητα από τις διατάξεις που τη διέπουν** (π.χ. ειδική εκκαθάριση άρθρων 46, 46 α.ν. 1892/1990, ειδική εκκαθάριση άρθρου 106 ια' Πτωχευτικού Κώδικα, κοινή εκκαθάριση νομικών προσώπων, δικαστική εκκαθάριση κληρονομιάς κ.λπ.).

III. Επισημάνσεις:

Τονίζεται ότι **οι ανωτέρω νέες διατάξεις** για την άμεση εκτέλεση των πινάκων κατάταξης δανειστών (ή διανομής) ως προς τις καταταγείσες απαιτήσεις του Δημοσίου **εφαρμόζονται και στους πίνακες που συντάχθηκαν πριν από την έναρξη ισχύος τους, δηλαδή πριν από τις 5/4/2013.**

Τέλος, κρίνεται σκόπιμο να επισημανθεί ότι, σε κάθε περίπτωση σύνταξης πίνακα κατάταξης δανειστών στο πλαίσιο της αναγκαστικής και διοικητικής εκτέλεσης, εκποίησης στα πλαίσια πτώχευσης ή άλλης διαδικασίας κατάταξης όπου το Δημόσιο έχει αναγγείλει απαιτήσεις του και εφόσον υφίστανται καταταγείσες απαιτήσεις αυτού, το **αρμόδιο για τη σύνταξη του πίνακα όργανο υποχρεούται να μεριμνά για την άμεση απόδοση αυτών στο Δημόσιο.** Η άρνηση ή καθυστέρηση του επί του πλειστηριασμού υπαλλήλου να εκδώσει εξοφλητική απόδειξη και σχετική εντολή πληρωμής προς το Τ.Π. & Δανείων, ενδεχομένως να στοιχειοθετεί αστική, ποινική ή και πειθαρχική ευθύνη αυτού (σχετ. η 354/2001 γνωμοδότηση του Ν.Σ.Κ. που κοινο-

ποιήθηκε με την 1053653/3181/Α/0016/18-12-2001 ΠΟΛ. 1382 εγκύκλιο).

Ομοίως, **οι αρμόδιες για την αναγκαστική είσπραξη της οφειλής Δ.Ο.Υ. ή Τελωνεία πρέπει να παρακολουθούν επιμελώς την πορεία της υπόθεσης,** ώστε την ημερομηνία που το αποδοτέο στο Δημόσιο εκπλειστηρίασμα ή προϊόν διανομής κ.λπ. μπορεί να εισπραχθεί, σε περίπτωση καθυστέρησης απόδοσης αυτού, **να ζητείται εγγράφως από τον αρμόδιο συμβολαιογράφο / σύνδικο / εκκαθαριστή κ.λπ. να ενεργεί για την άμεση καταβολή του στο Δημόσιο.**

➤ Ιδιαίτερως επισημαίνεται ότι η ανωτέρω υποχρέωση των αρμόδιων για τη σύνταξη των πινάκων κατάταξης οργάνων αλλά και των αρμόδιων οικονομικών υπηρεσιών υφίσταται και για τους ήδη συνταχθέντες πίνακες κατάταξης απαιτήσεων του Δημοσίου κατά των οποίων έχει ασκηθεί ανακοπή (και δεν έχει επέλθει τελεσιδικία αυτών) λόγω της αναδρομικής εφαρμογής της ρύθμισης και **ως εκ τούτου θα πρέπει να μεριμνήσουν άμεσα για την είσπραξη των δημοσίων εσόδων που τελούν σε εκκρεμότητα για τους ανωτέρω λόγους.**

➤ **Σχετικός αναλυτικός πίνακας με εκκρεμείς υποθέσεις ανείσπρακτων πλειστηριασμάτων πρόκειται άμεσα να σταλεί ηλεκτρονικά στις αρμόδιες Δ.Ο.Υ.**

Προς διευκόλυνσή σας παρατίθενται οι σχετικές διατάξεις των άρθρων 58 και 61 του ΚΕΔΕ, των άρθρων 975, 976, 1007, 977 ΚΠολΔ καθώς και των άρθρων 153 έως 161 του Πτωχευτικού Κώδικα, όπως ισχύουν.

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΕΣΟΔΩΝ

ΚΕΙΜΕΝΟ ΔΙΑΤΑΞΕΩΝ

α) Διατάξεις ΚΕΔΕ

Άρθρο 58

Ανακοπή κατά του πίνακα κατάταξης

1. Ασκουμένης Ανακοπής κατά του πίνακος κατάταξης αρμόδιον Δικαστήριο προς εκδίκαση ταύτης εις πάσαν περίπτωση είναι το Μονομε-

λές Πρωτοδικείον του τόπου της εκτελέσεως.

2. Εάν δεν ασκηθή Ανακοπή κατά του πίνακος κατατάξεως, ο επί του πλειστηριασμού υπάλληλος προβαίνει αμέσως εις την διανομήν του πλειστηριάσματος.

3. Εάν ασκηθή Ανακοπή παρά τινος των δανειστών, ο επί του πλειστηριασμού υπάλληλος δεν δύναται να προβή εις καταβολήν προς τους δανειστάς των οποίων η κατάταξις προσβάλλεται διά της Ανακοπής. Κατ' εξαίρεση, αν δικαιούχος των αμφισβητούμενων απαιτήσεων είναι το Δημόσιο, καταβάλλεται αμέσως το σύνολο της καταταγείσης απαίτησης του, η οποία επιστρέφεται ατόκως στον υπάλληλο του πλειστηριασμού μέσα σε δύο μήνες από την επίδοση στη Δ.Ο.Υ. της τελεσίδικης απόφασης που απέβαλε από τον πίνακα την εισπραχθείσα απαίτηση του Δημοσίου. Η διάταξη του προηγούμενου εδαφίου εφαρμόζεται και στους πίνακες κατάταξης δανειστών, που συντάχθηκαν πριν από την έναρξη της ισχύος της. Ο χρόνος μεταξύ της εισπραξης και της επαναβεβαίωσης της αποβληθείσης απαίτησης του Δημοσίου δεν προσμετράται στην προθεσμία παραγραφής της. Οι διατάξεις των προηγούμενων εδαφίων εφαρμόζονται, αναλόγως, και στις πτωχευτικές διανομές, καθώς και σε κάθε άλλη διαδικασία κατάταξης δανειστών, ανεξάρτητα από τις διατάξεις που τη διέπουν.

4. Η προθεσμία διά την άσκησιν Ανακοπής υπό του Δημοσίου είναι τριάκοντα ημερών από της επιδόσεως της εγγράφου προσκλήσεως του επί του πλειστηριασμού υπαλλήλου προς τους δανειστάς ίνα λάβωσι γνώσιν του πίνακος κατατάξεως.

"Η διάταξη της παραγράφου 4 του άρθρου 58 του Ν.Δ. 356/1974 (ΦΕΚ 90 Α') εφαρμόζεται αναλόγως και στους πίνακες διανομής που συντάσσουν οι σύνδικοι πτωχεύσεως κατά τις διατάξεις του Ν. 3588/2007 (ΦΕΚ 153 Α'), ισχύει δε και για όλα τα Ν.Π.Δ.Δ. οι απαιτήσεις των οποίων εισπράττονται κατά τις διατάξεις του Ν.Δ. 356/1974" (κείμενο της σχετικής διάταξης της παραγράφου 7 του άρθρου 67 του Ν. 3842/2010 ΦΕΚ 58 Α' /23.4.2010).

«4. Η διάταξη της παραγράφου 4 του άρθρου 58 του Ν.Δ. 356/1974 (ΦΕΚ 90 Α') εφαρμόζεται αναλόγως σε όλους τους πίνακες που συντάσ-

σουν οι σύνδικοι πτωχεύσεως κατά τις διατάξεις του Ν. 3588/2007 (ΦΕΚ 153 Α') και αφορούν όλους τους οργανισμούς και φορείς κοινωνικής ασφάλισης οι απαιτήσεις των οποίων εισπράττονται κατά τις διατάξεις του Ν.Δ. 356/1974 (ΦΕΚ 90 Α'). 5. Οι διατάξεις του άρθρου αυτού δεν έχουν εφαρμογή σε πλειστηριασμούς που βρίσκονται ήδη σε εξέλιξη και σε πτωχεύσεις που έχουν ήδη κηρυχθεί μέχρι την ψήφιση του παρόντος νόμου». (κείμενο των σχετικών διατάξεων των παραγράφων 4 και 5 του άρθρου 41 του Ν. 3863/2010 ΦΕΚ 115 Α' /15.7.2010):

Άρθρο 61

Κατάταξη του Δημοσίου

1. Το Δημόσιον κατατάσσεται εν αναγκαστική εκτελέσει κινητού ή ακινήτου διά τας ληξιπρόθεσμους μέχρι της ημέρας του πλειστηριασμού απαιτήσεις αυτού εκ πάσης αιτίας, μετά των πάσης φύσεως προσαυξήσεων και τόκων και εν τη υπ' αριθ. 5 σειρά του άρθρου 975 του Κώδικος Πολιτικής Δικονομίας. Κατ' εξαίρεση, για τις ληξιπρόθεσμες απαιτήσεις του από φόρο προστιθέμενης αξίας, με τις πάσης φύσεως προσαυξήσεις, το Δημόσιο κατατάσσεται στην υπ' αριθ. 2 σειρά του ίδιου άρθρου και πριν από την ικανοποίηση των απαιτήσεων του άρθρου 976 ΚΠολΔ.

«Η κατά τη διάταξη του προηγούμενου εδαφίου κατάταξη του Δημοσίου ισχύει, ανεξάρτητα από την παράγραφο 5 του παρόντος άρθρου, και σε περίπτωση πτώχευσης οφειλέτη του Δημοσίου, σε σχέση με απαιτήσεις του Δημοσίου για φόρο προστιθέμενης αξίας με τις πάσης φύσεως προσαυξήσεις, που γεννήθηκαν ή ανάγονται σε χρόνο πριν από την πτώχευση, ανεξαρτήτως βεβαίωσής τους» (κείμενο της σχετικής διάταξης του β' εδαφίου του άρθρου 33 Ν. 4141/2013 ΦΕΚ 81 Α' /5.4.2013).

Διά τας μη ληξιπρόθεσμους εκ πάσης αιτίας απαιτήσεις του, το Δημόσιον κατατάσσεται συμμέτρως μετά των λοιπών δανειστών.

Ως ημέρα του πλειστηριασμού θεωρείται η ημέρα κατά την οποία διενεργήθηκε ο Πλειστηριασμός, ανεξάρτητα από την ημέρα του πλειστηριασμού που ορίσθηκε αρχικά.

3. Αι μη ληξιπρόθεσμοι απαιτήσεις δι' ας κατετάγη το Δημόσιον, θεωρούνται ληξιπρόθεσμοι

ως προς την διανομήν του πλειστηριάσματος και μόνον.

4. Άμεσοι φόροι νοούνται οι υπό του προϋπολογισμού του Κράτους χαρακτηριζόμενοι ως τοιούτοι.

5. Σε περίπτωση πτώχευσης οφειλέτη του, το Δημόσιο κατατάσσεται στη σειρά της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου για όλες τις απαιτήσεις του που γεννήθηκαν ή ανάγονται σε χρόνο πριν από την πτώχευση, ανεξαρτήτως του χρόνου βεβαίωσής τους.

«*Η παράγραφος 5 του άρθρου 61 του Ν.Δ. 356/1974 εφαρμόζεται και για τις πτωχευτικές διανομές που γίνονται κατά τις διατάξεις του Ν. 3588/2007*» (κείμενο της σχετικής διάταξης του β' εδαφίου της παραγράφου 6 του άρθρου 4 Ν. 3808/2009 ΦΕΚ 227 Α' /10.12.2009).

6) Διατάξεις ΚΠολΔ

Άρθρο 975

[Γενικά προνόμια - Σειρά κατάταξης]

Η κατάταξη των δανειστών στον πίνακα γίνεται με την εξής σειρά: Αφού αφαιρεθούν τα έξοδα της εκτέλεσης που ορίζονται αιτιολογημένα από τον υπάλληλο του πλειστηριασμού, κατατάσσονται:

1) Οι απαιτήσεις για την κηδεία ή τη νοσηλεία εκείνου κατά του οποίου είχε στραφεί η εκτέλεση, της συζύγου και των τέκνων του, αν προέκυψαν κατά τους τελευταίους δώδεκα μήνες πριν από την ημέρα του πλειστηριασμού,

2) Οι απαιτήσεις για την παροχή τροφίμων αναγκαίων για τη συντήρηση εκείνου κατά του οποίου είχε στραφεί η εκτέλεση, της συζύγου και των τέκνων του, αν προέκυψαν κατά τους τελευταίους έξι μήνες πριν από την ημέρα του πλειστηριασμού,

«*Κατ' εξαίρεση, για τις ληξιπρόθεσμες απαιτήσεις του από φόρο προστιθέμενης αξίας, με τις πάσης φύσεως προσαυξήσεις, το Δημόσιο κατατάσσεται στην υπ' αριθ. 2 σειρά του ίδιου άρθρου και πριν από την ικανοποίηση των απαιτήσεων του άρθρου 976 ΚΠολΔ*» (κείμενο της σχετικής διάταξης του β' εδαφίου της παρ. 1 του άρθρου 61 του ΚΕΔΕ).

3) Οι απαιτήσεις που έχουν ως βάση τους την

παροχή εξαρτημένης εργασίας, οι απαιτήσεις των δασκάλων, καθώς και οι απαιτήσεις από αμοιβές, έξοδα και αποζημιώσεις των δικηγόρων είτε αμείβονται κατά υπόθεση είτε με πάγια περιοδική αμοιβή, εφόσον προέκυψαν μέσα στην τελευταία διετία πριν από την ημερομηνία ορισμού του πρώτου πλειστηριασμού. Οι αποζημιώσεις λόγω καταγγελίας της σχέσης εργασίας, καθώς και οι απαιτήσεις των δικηγόρων για αποζημίωση λόγω λύσης της σύμβασης έμμισθης εντολής κατατάσσονται στην τάξη αυτή ανεξαρτήτως του χρόνου στον οποίο προέκυψαν. Στην ίδια τάξη υπάγονται και οι απαιτήσεις των φορέων κοινωνικής ασφάλισης αρμοδιότητας γενικής γραμματείας κοινωνικών ασφαλίσεων, οι απαιτήσεις αποζημίωσης σε περίπτωση θανάτου του υπόχρεου προς διατροφή, καθώς και οι απαιτήσεις αποζημίωσης λόγω αναπηρίας ποσοστού εξήντα επτά τοις εκατό (67%) και άνω, εφόσον προέκυψαν έως την ημέρα του πλειστηριασμού ή την κήρυξη της πτώχευσης.

Η διαίρεση του πλειστηριάσματος σε ποσοστά, κατά το άρθρο 977, γίνεται μετά την ικανοποίηση των απαιτήσεων της τάξεως αυτής.

4) Οι απαιτήσεις αγροτών ή αγροτικών συνεταιρισμών από πώληση αγροτικών προϊόντων, αν προέκυψαν κατά τους τελευταίους είκοσι τέσσερις (24) μήνες πριν από την ημέρα του πλειστηριασμού ή της κήρυξης της πτώχευσης.

5) Οι απαιτήσεις του δημοσίου και των δήμων και κοινοτήτων από φόρους που ορίστηκαν από την αξία της προσόδου ή από το είδος των πραγμάτων που πλειστηριάστηκαν και που αφορούν το έτος που έγινε ο Πλειστηριασμός και το προηγούμενο.

«*Το Δημόσιον κατατάσσεται εν αναγκαστική εκτελέσει κινητού ή ακινήτου διά τας ληξιπρόθεσμους μέχρι της ημέρας του πλειστηριασμού απαιτήσεις αυτού εκ πάσης αιτίας, μετά των πάσης φύσεως προσαυξήσεων και τόκων και εν τη υπ' αριθ. 5 σειρά του άρθρου 975 του Κώδικος Πολιτικής Δικονομίας*» (κείμενο της σχετικής διάταξης του α' εδαφίου του άρθρου 61 του ΚΕΔΕ).

7) Οι απαιτήσεις του Συνεγγυητικού κατά του οφειλέτη, εφόσον ο οφειλέτης έχει ή είχε στο παρελθόν την ιδιότητα της επιχείρησης παροχής επενδυτικών υπηρεσιών κατά την έννοια

του άρθρου 2 του Ν. 2396/1996 (ΦΕΚ 73 Α΄) και οι απαιτήσεις του Συνεγγυητικού έχουν προκύψει εντός δύο (2) ετών πριν από την ημέρα του πλειστηριασμού».

Άρθρο 976 **[Ειδικά προνόμια - Σειρά κατάταξης]**

Οι απαιτήσεις που έχουν προνόμιο επάνω σε ορισμένο κινητό πράγμα ή σε ποσότητα χρημάτων κατατάσσονται με την ακόλουθη σειρά, εφόσον πρόκειται να διανεμηθεί το πλειστηρίασμα του πράγματος ή η ποσότητα χρημάτων,

- 1) οι απαιτήσεις που προέκυψαν από δαπάνες για τη διατήρηση του πράγματος,
- 2) οι απαιτήσεις για τις οποίες υπάρχει ενέχυρο,
- 3) οι απαιτήσεις που προέκυψαν από δαπάνες για την παραγωγή και τη συγκομιδή καρπών.

Άρθρο 977 **[Συρροή γενικών και ειδικών προνομίων - Σειρά κατάταξης]**

1. Αν εκτός από τις απαιτήσεις του άρθρου 975 υπάρχουν και οι απαιτήσεις του άρθρου 976 αριθ. 3, προτιμώνται οι πρώτες. Αν υπάρχουν και απαιτήσεις του άρθρου 976 αριθ. 1 και 2, τότε οι απαιτήσεις του άρθρου 975 ικανοποιούνται έως το ένα τρίτο του ποσού του πλειστηριάσματος που πρέπει να διανεμηθεί στους πιστωτές και τα δύο τρίτα διαθέτονται για να ικανοποιηθούν οι απαιτήσεις του άρθρου 976 αριθ. 1 και 2. Από τα υπόλοιπα που απόμειναν από το ένα τρίτο ή τα δύο τρίτα, μετά την ικανοποίηση των απαιτήσεων των άρθρων 975 και 976 αριθ. 2, κατά το προηγούμενο εδάφιο, κατατάσσονται, ώσπου να καλυφθούν, οι απαιτήσεις της άλλης από τις προαναφερόμενες δύο κατηγορίες που δεν έχουν ικανοποιηθεί.

2. Αν υπάρχουν περισσότερες απαιτήσεις από αυτές που αναφέρονται στα άρθρα 975 ή 976, η απαίτηση της προηγούμενης τάξης προτιμάται από την απαίτηση της επόμενης τάξης και αν είναι της ίδιας τάξης ικανοποιούνται συμμέτρως. Αν συντρέχουν περισσότερες απαιτήσεις από εκείνες που αναφέρονται στο άρθρο 976 αριθ. 2, ακολουθείται η κατά το ουσιαστικό δίκαιο σειρά.

3. Το ποσό που απομένει μετά την ικανοποίηση των απαιτήσεων των άρθρων 975 και 976 διανέμεται συμμέτρως στους υπόλοιπους δανειστές που έχουν αναγγεληθεί.

Άρθρο 1007 **[Σειρά κατάταξης]**

1. Για την κατάταξη των δανειστών εφαρμόζονται τα άρθρα 975 έως 978, εκτός από τη διάταξη του άρθρου 976 αριθ. 3. Τη θέση της απαίτησης του άρθρου 976 αριθ. 2 παίρνει η ενυπόθηκη απαίτηση. Η απαίτηση υπέρ της οποίας έχει εγγραφεί προσημείωση κατατάσσεται τυχαίως.

2. Αν γίνει χωριστός Πλειστηριασμός των παραρτημάτων ενυπόθηκου κτήματος στα οποία εκτείνεται η υποθήκη, η απαίτηση του ενυπόθηκου δανειστή κατατάσσεται σύμφωνα με τις διατάξεις της παρ. 1.

6) Διατάξεις Πτωχευτικού Κώδικα **(Ν. 3588/2007)**

Άρθρο 153 **Πίνακας διανομής**

1. Ο σύνδικος συντάσσει χωρίς υπαίτια καθυστέρηση πίνακα διανομής του εκπλειστηριάσματος, καθώς και κάθε ποσού που εισέπραξε κατά οποιονδήποτε τρόπο για λογαριασμό της πτωχεύσεως. Ο πίνακας συντάσσεται με βάση τις επαληθευθείσες απαιτήσεις, σύμφωνα με τα επόμενα άρθρα. Με άδεια του εισηγητή μπορεί ο σύνδικος να προβεί και σε προσωρινές διανομές.

2. Ο πίνακας διανομής υποβάλλεται στον εισηγητή, ο οποίος τον κηρύσσει εκτελεστό και τοιχοκολλάται στα γραφεία του. Ανακοίνωση περί της σύνταξης του πίνακα διανομής δημοσιεύεται στο Δελτίο Δικαστικών Δημοσιεύσεων του Ταμείου Νομικών. Αν ο πίνακας διανομής αφορά προϊόν εκποίησης της επιχείρησης ως συνόλου, η ανακοίνωση για τη σύνταξη του πίνακα δημοσιεύεται και σε δύο από τις πέντε μεγαλύτερης κυκλοφορίας (κατά το δελτίο του προηγούμενου μηνός) ημερήσιες πολιτικές αθηναϊκές εφημερίδες πανελληνίας κυκλοφορίας, καθώς και σε μια οικονομική εφημερίδα. Αν πρόκειται για επιχείρηση της οποίας η αξία έχει καθοριστεί κατά το

άρθρο 137 παράγραφος 3, σε ποσό άνω των πενήντα εκατομμυρίων (50.000.000) ευρώ, πρέπει η πρόσκληση να δημοσιευθεί και σε μια διεθνούς κυκλοφορίας ημερήσια οικονομική εφημερίδα που κυκλοφορεί και στην Ελλάδα. Τις εφημερίδες προσδιορίζει ο εισηγητής. Σε κάθε άλλη περίπτωση, ο εισηγητής μπορεί να διατάξει τη δημοσίευση και σε μια ημερήσια πολιτική αθηναϊκή εφημερίδα πανελληνίας κυκλοφορίας, καθώς και σε μια οικονομική εφημερίδα, τις οποίες προσδιορίζει ο ίδιος.

Άρθρο 154 **Γενικά προνόμια**

Μετά από την αφαίρεση των δικαστικών εξόδων, των εξόδων της διοίκησης της πτωχευτικής περιουσίας, στα οποία περιλαμβάνεται και η προσωρινή και οριστική αντιμισθία του συνδίκου και των τυχόν ομαδικών πιστωμάτων, οι πισωτές κατατάσσονται με την ακόλουθη σειρά:

(α) Οι απαιτήσεις από χρηματοδοτήσεις του οφειλέτη οποιασδήποτε φύσεως, προκειμένου να εξασφαλιστεί η συνέχιση της δραστηριότητάς του και των πληρωμών του με βάση τη συμφωνία εξυγίανσης ή το σχέδιο αναδιοργάνωσης της επιχείρησης. Το ίδιο προνόμιο έχουν και απαιτήσεις προσώπων που, με βάση τη συμφωνία εξυγίανσης, συνεισέφεραν αγαθά ή υπηρεσίες προς το σκοπό συνέχισης της επιχειρηματικής δραστηριότητας του οφειλέτη και των πληρωμών, για την αξία των αγαθών ή των υπηρεσιών που συνεισέφεραν. Επίσης, το ίδιο προνόμιο έχουν και απαιτήσεις από χρηματοδότηση κάθε φύσης, παροχή αγαθών και υπηρεσιών προς τον οφειλέτη κατά το χρονικό διάστημα που μεσολάβησε από την αίτηση ανοίγματος Διαδικασίας εξυγίανσης μέχρι την επικύρωση της συμφωνίας, στο μέτρο που η παροχή του προνομίου αυτού προβλέπεται από τη Διαδικασία εξυγίανσης. Το προνόμιο των προηγούμενων εδαφίων δεν αφορά σε μετόχους ή εταίρους για τις εισφορές τους σε μετρητά ή σε είδος στα πλαίσια αύξησης του κεφαλαίου του οφειλέτη.

(β) Οι απαιτήσεις για την κηδεία ή τα νοσήλια του οφειλέτη, της συζύγου και των ανήλικων τέκνων του, εφόσον προέκυψαν κατά το τελευταίο εξάμηνο πριν την κήρυξη της πτώχευσης.

γ) Οι απαιτήσεις από την παροχή εξαρτημένης εργασίας, καθώς και οι απαιτήσεις των δικηγόρων από πάγια περιοδική αμοιβή, εφόσον προέκυψαν κατά την τελευταία διετία πριν την κήρυξη της πτώχευσης. Απαιτήσεις από αποζημίωση λόγω καταγγελίας της σχέσεως εξαρτημένης εργασίας, καθώς και απαιτήσεις έμμισθων δικηγόρων για αποζημίωση λόγω λύσης της σύμβασης έμμισθης εντολής κατατάσσονται στην τάξη αυτή ανεξάρτητα από το χρόνο που προέκυψαν.

Απαιτήσεις δικηγόρων από αμοιβές, έξοδα και αποζημιώσεις, εφόσον αμείβονται κατά υπόθεση, κατατάσσονται στην τάξη αυτή, εφόσον προέκυψαν κατά τους τελευταίους έξι (6) μήνες πριν την κήρυξη της πτώχευσης.

Στην ίδια τάξη υπάγονται οι απαιτήσεις αποζημίωσης σε περίπτωση θανάτου του υπόχρεου προς διατροφή, καθώς και οι απαιτήσεις αποζημίωσης λόγω αναπηρίας ποσοστού εξήντα επτά τοις εκατό (67%) και άνω, εφόσον προέκυψαν έως την κήρυξη της πτώχευσης».

δ) Οι απαιτήσεις αγροτών ή αγροτικών συνεταιρισμών από πώληση αγροτικών προϊόντων, αν προέκυψαν κατά τους τελευταίους είκοσι τέσσερις (24) μήνες πριν την κήρυξη της πτώχευσης.

ε) Οι απαιτήσεις του Δημοσίου από φόρους που ορίστηκαν από την αξία της προσόδου ή από το είδος των πραγμάτων που πλειστηριάστηκαν και που αφορούν το έτος που έγινε ο πλειστηριασμός και το προηγούμενο.

«*Η παράγραφος 5 του άρθρου 61 του Ν.Δ. 356/1974 εφαρμόζεται και για τις πτωχευτικές διανομές που γίνονται κατά τις διατάξεις του Ν. 3588/2007*» (κείμενο της διάταξης του β' εδαφίου της παραγράφου 6 του άρθρου 4 Ν. 3808/2009 ΦΕΚ 227 Α' /10.12.2009).

«...*Κατ' εξαίρεση, για τις ληξιπρόθεσμες απαιτήσεις του από φόρο προστιθέμενης αξίας, με τις πάσης φύσεως προσαυξήσεις, το Δημόσιο κατατάσσεται στην υπ' αριθ. 2 σειρά του ίδιου άρθρου και πριν από την ικανοποίηση των απαιτήσεων του άρθρου 976 ΚΠολΔ*». (κείμενο της διάταξης του β' εδαφίου της παραγράφου 1 του άρθρου 61 του ΚΕΔΕ, που προστέθηκε με την παρ. 2 του άρθρου 33 του Ν. 4141/2013 ΦΕΚ 81 Α' /5.4.2013).

«Η κατά τη διάταξη του προηγούμενου εδαφίου κατάταξη του Δημοσίου ισχύει, ανεξάρτητα από την παράγραφο 5 του παρόντος άρθρου, και σε περίπτωση πτώχευσης οφειλέτη του Δημοσίου, σε σχέση με απαιτήσεις του Δημοσίου για φόρο προστιθέμενης αξίας με τις πάσης φύσεως προσαιτήσεις, που γεννήθηκαν ή ανάγονται σε χρόνο πριν από την πτώχευση, ανεξαρτήτως βεβαίωσής τους» (κείμενο της σχετικής διάταξης του β' εδαφίου του άρθρου 33 Ν. 41-41/2013 ΦΕΚ 81Α' /5.4.2013).

στ) Οι απαιτήσεις των Οργανισμών Κοινωνικής Ασφάλισης που προέκυψαν είκοσι τέσσερις (24) μήνες πριν την κήρυξη της πτώχευσης, χωρίς προσαιτήσεις.

Άρθρο 155 **Ειδικά προνόμια**

1. Οι απαιτήσεις που έχουν προνόμιο σε ορισμένο κινητό ή ακίνητο πράγμα ή σε ποσότητα χρημάτων κατατάσσονται με την παρακάτω σειρά:

α) Οι απαιτήσεις που προέκυψαν από δαπάνες για τη διατήρηση του πράγματος το τελευταίο εξάμηνο πριν την κήρυξη της πτώχευσης.

β) Οι απαιτήσεις για το κεφάλαιο με τους τόκους των δύο (2) τελευταίων ετών για τις οποίες υπάρχει ενέχυρο ή υποθήκη ή προσημείωση υποθήκης, εφόσον πρόκειται για ακίνητο.

γ) Οι απαιτήσεις που προέκυψαν από δαπάνες για παραγωγή και συγκομιδή καρπών κατά το τελευταίο εξάμηνο πριν την κήρυξη της πτώχευσης.

2. Επί πωλήσεως της επιχείρησης ως συνόλου (άρθρα 135 επ.), αν υπάρχουν ειδικοί προνομιούχοι πιστωτές επί κατ' ιδίαν αντικειμένων της περιουσίας του οφειλέτη, κατατάσσονται ειδικά επί του ποσού του μέρους του τιμήματος που αντιστοιχεί στο μεταβιβασθέν στοιχείο επί του οποίου υπάρχει το ειδικό προνόμιο, του οποίου η αξία υπολογίζεται για την κατάταξή τους.

Άρθρο 156 **Συρροή προνομίων**

Επί διανομής προϊόντος εκποίησης πράγματος ή χρηματικής ποσότητας, εάν υπάρχουν και απαιτήσεις με προνόμια του άρθρου 155, το προς διανομή ποσόν διαχωρίζεται σύμφωνα με το αρ-

θρο 977 του Κ.Πολ.Δ., σε συνδυασμό με το άρθρο 31 του Ν. 1545/1985.

Άρθρο 157

Εάν το προϊόν εκποίησης των ακινήτων διανεμηθεί πριν το προϊόν εκποίησης των κινητών ή και συγχρόνως, οι ενυπόθηκοι πιστωτές, που δεν έχουν πλήρως εξοφληθεί από το τίμημα των ακινήτων, συντρέχουν ως προς το οφειλόμενο υπόλοιπο με τους ανέγγυους πιστωτές, σε κάθε διανομή με τους τελευταίους, με την προϋπόθεση ότι οι απαιτήσεις των προνομιούχων πιστωτών έχουν επαληθευθεί στα χρέη της πτώχευσης.

Άρθρο 158

Εάν πριν τη διανομή του τιμήματος των ακινήτων πραγματοποιηθούν χρηματικές διανομές από τα κινητά ή ποσότητα χρημάτων, οι προνομιούχοι ή ενυπόθηκοι πιστωτές, των οποίων οι απαιτήσεις έχουν επαληθευθεί, συντρέχουν σ' αυτές στο σύνολο των πιστωμάτων τους, οπότε όμως επέρχονται οι συνέπειες των επόμενων άρθρων.

Άρθρο 159

Εάν οι γενικοί προνομιούχοι ή οι ενυπόθηκοι πιστωτές καταταγούν στο τίμημα των ακινήτων για το σύνολο των πιστώσεών τους, το οποίο και θα εισπράξουν, η ανέγγυα ομάδα υποκαθίσταται στη θέση τους κατά τα ποσά, που αυτοί θα έχουν τυχόν εισπράξει κατά το άρθρο 158.

Άρθρο 160

1. Εάν οι γενικοί προνομιούχοι ή οι ενυπόθηκοι πιστωτές καταταγούν στο τίμημα των ακινήτων για μέρος μόνον των απαιτήσεών τους, για το υπόλοιπο κατατάσσονται ως ανέγγυοι με τους λοιπούς πιστωτές.

2. Σε περίπτωση που οι γενικοί προνομιούχοι ή οι ενυπόθηκοι πιστωτές έχουν εισπράξει, κατά το άρθρο 158, περισσότερα από την οριστική τους αναλογία κατά το παρόν άρθρο, οι ανέγγυοι πιστωτές υποκαθίστανται στη θέση τους για το επιπλέον της οριστικής τους αναλογίας εισπραχθέν ποσόν.

3. Όσοι από τους γενικούς προνομιούχους ή

ενυπόθηκους πιστωτές δεν καταταγούν επωφελώς στο τίμημα, θεωρούνται ανέγγυοι πιστωτές.

Άρθρο 161

Ανακοπή κατά του πίνακα διανομής

1. Εντός δέκα (10) ημερών από την επομένη της τελευταίας χρονολογικά δημοσίευσης του άρθρου 153 παράγραφος 2, οποιοσδήποτε δικαιολογεί έννομο συμφέρον, μπορεί να ασκήσει κατ' αυτού ανακοπή ενώπιον του πτωχευτικού δικαστηρίου. Η ανακοπή απευθύνεται κατά του συνδίκου και κατά των πιστωτών των οποίων προσβάλλεται η κατάταξη. Η απόφαση του δικαστηρίου υπόκειται μόνο σε έφεση.

«*Η διάταξη της παραγράφου 4 του άρθρου 58 του Ν.Δ. 356/1974 (ΦΕΚ 90 Α')* εφαρμόζεται αναλόγως και στους πίνακες διανομής που συντάσσουν οι σύνδικοι πτωχεύσεως κατά τις διατάξεις του Ν. 3588/2007 (ΦΕΚ 153 Α'), ισχύει δε και για όλα τα Ν.Π.Δ.Δ. οι απαιτήσεις των οποίων εισπράττονται κατά τις διατάξεις του Ν.Δ. 356/1974» (κείμενο της σχετικής ειδικής διάταξης της παραγράφου 7 του άρθρου 67 του Ν. 3842/2010 ΦΕΚ Α' 58/23.4.2010).

«*4. Η διάταξη της παραγράφου 4 του άρθρου 58 του Ν.Δ. 356/1974 (ΦΕΚ 90 Α')* εφαρμόζεται αναλόγως σε όλους τους πίνακες που συντάσσουν οι σύνδικοι πτωχεύσεως κατά τις διατάξεις του Ν. 3588/2007 (ΦΕΚ 153 Α') και αφορούν όλους τους οργανισμούς και φορείς κοινωνικής ασφάλισης οι απαιτήσεις των οποίων εισπράττονται κατά τις διατάξεις του Ν.Δ. 356/1974 (ΦΕΚ 90 Α'). 5. Οι διατάξεις του άρθρου αυτού δεν έχουν εφαρμογή σε πλειστηριασμούς που βρίσκονται ήδη σε εξέλιξη και σε πτωχεύσεις που έχουν ήδη κηρυχθεί μέχρι την ψήφιση του παρόντος νόμου». (κείμενο των σχετικών ειδικών διατάξεων των παραγράφων 4 και 5 του άρθρου 41 του Ν. 3863/2010 ΦΕΚ Α' 115/15.7.2010:

2. Αν δεν ασκήθηκαν ανακοπές κατά του πίνακα κατάταξης, ο σύνδικος διανέμει αμέσως το εκπλειστηρίασμα. Άλλως, η πληρωμή γίνεται μόνο προς τους καταταγέντες πιστωτές, των οποίων δεν προσβλήθηκε η κατάταξη, διατηρείται δε το ποσό στο οποίο έγινε η κατάταξη του αμφισβητούμενου πιστωτή, μέχρι η κατάταξή του να γίνει τελεσίδικη. Ο εισηγητής μπορεί, με-

τά από αίτηση αυτού του οποίου προσβλήθηκε η κατάταξη, να διατάξει να γίνει η πληρωμή προς αυτόν, με τον όρο καταβολής εγγυοδοσίας.

«...*Κατ' εξαίρεση, αν δικαιούχος των αμφισβητούμενων απαιτήσεων είναι το Δημόσιο, καταβάλλεται αμέσως το σύνολο της καταταγείσης απαιτήσής του, η οποία επιστρέφεται ατόκως στον υπάλληλο του πλειστηριασμού μέσα σε δύο μήνες από την επίδοση στη Δ.Ο.Υ. της τελεσίδικης απόφασης που απέβαλε από τον πίνακα την εισπραχθείσα απαίτηση του Δημοσίου. Η διάταξη του προηγούμενου εδαφίου εφαρμόζεται και στους πίνακες κατάταξης δανειστών, που συντάχθηκαν πριν από την έναρξη της ισχύος της. Ο χρόνος μεταξύ της εισπραξης και της επαναβεβαίωσης της αποβληθείσης απαίτησης του Δημοσίου δεν προσμετράται στην προθεσμία παραγραφής της. Οι διατάξεις των προηγούμενων εδαφίων εφαρμόζονται, αναλόγως, και στις πτωχευτικές διανομές, καθώς και σε κάθε άλλη διαδικασία κατάταξης δανειστών, ανεξάρτητα από τις διατάξεις που τη διέπουν», (κείμενο των σχετικών ειδικών διατάξεων των εδαφίων β' - ε' της παραγράφου 3 του άρθρου 58 του ΚΕΔΕ, όπως τροποποιήθηκε με την παράγραφο 3 του άρθρου 33 του Ν. 4141/2013, ΦΕΚ 81 Α' /5-4-2013).*

**ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 13 (Ορθή επανάληψη)
31.5.2013/Υπ. Εσωτ./Γεν. Γραμ. πληθυσμού και
κοινωνικής συνοχής
Εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 6 του ν.
4146/2013.**

Σας γνωρίζουμε ότι στο ΦΕΚ 90 Α' δημοσιεύτηκε ο ν. 4146/2013 «Διαμόρφωση Φιλικού Αναπτυξιακού Περιβάλλοντος για τις Στρατηγικές και Ιδιωτικές Επενδύσεις και άλλες διατάξεις», οι διατάξεις του άρθρου 6 του οποίου, αφορούν σε ζητήματα που άπτονται της μεταναστευτικής νομοθεσίας.

Ειδικότερα, με τις διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 6 παρέχεται δικαίωμα δεκαετούς διαμονής στη χώρα στο νόμιμο εκπρόσωπο και σε δέκα πρόσωπα που κρίνονται απαραίτητα για την εύρυθμη πραγματοποίηση επενδύσεων, που

έχουν χαρακτηριστεί ως «στρατηγικές επενδύσεις» ενώ με τις διατάξεις της παραγράφου 2 του ίδιου άρθρου προστίθεται στο ν. 3386/2005 άρθρο 36 Α', το οποίο ρυθμίζει το καθεστώς διαμονής των πολιτών τρίτων χωρών που κατέχουν ή προτίθενται να επενδύσουν σε ακίνητα στην Ελλάδα.

Σκοπός της παρούσας είναι η παροχή οδηγιών για την εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 36 Α' του ν. 3386/2005, από τις υπηρεσίες σας.

A. Δικαιούχοι

Δικαιούχοι δικαιώματος εισόδου και διαμονής πενταετούς διάρκειας είναι:

α) Οι πολίτες τρίτων χωρών που κατέχουν ή προτίθενται, τεκμηριωμένα, να αποκτήσουν ακίνητη περιουσία στην Ελλάδα, εφόσον το ελάχιστο ύψος του ακινήτου ανέρχεται σε διακόσιες πενήντα χιλιάδες (250.000) ευρώ,

β) οι πολίτες τρίτων χωρών που έχουν συνάψει τουλάχιστον δεκαετούς διάρκειας μίσθωση ξενοδοχειακών καταλυμάτων ή τουριστικών επιπλωμένων κατοικιών σε σύνθετα τουριστικά καταλύματα του άρθρου 8 παρ. 2 του ν. 4002/2011 (ΦΕΚ Α' 180), εφόσον το ελάχιστο ύψος της μίσθωσης ανέρχεται σε διακόσιες πενήντα χιλιάδες (250.000) ευρώ και

γ) τα μέλη των οικογενειών των ανωτέρω πολιτών τρίτων χωρών.

A1. Ειδικά για τους υπαγόμενους στην (α) περίπτωση πολιτών τρίτων χωρών θα πρέπει να λαμβάνονται ιδιαιτέρως υπόψη τα ακόλουθα:

1. Τα ακίνητα θα πρέπει να ανήκουν κατά κυριότητα, νομή και κατοχή στους ιδιοκτήτες τους.

2. Στην περίπτωση συνιδιοκτησίας ακινήτου, αξίας 250.000 ευρώ, παρέχεται δικαίωμα διαμονής, μόνο εφόσον οι ιδιοκτήτες του ακινήτου είναι σύζυγοι που κατέχουν το ακίνητο εξ' αδιαιρέτου. Σε όλες τις άλλες περιπτώσεις συνιδιοκτησίας, το δικαίωμα διαμονής παρέχεται μόνο εάν το ποσό που έχει επενδύσει ο κάθε συνιδιοκτήτης, ανέρχεται σε 250.000 ευρώ

3. Εάν ο ιδιοκτήτης του ακινήτου το έχει αποκτήσει μέσω νομικού προσώπου, θα πρέπει να του ανήκουν εξ' ολοκλήρου οι μετοχές ή τα εταιρικά μερίδια.

4. Το δικαίωμα διαμονής παρέχεται και στις περιπτώσεις που ο πολίτης τρίτης χώρας είναι ιδιοκτήτης, είτε προσωπικά είτε μέσω νομικού προσώπου, περισσότερων του ενός ακινήτων, συνολικής αξίας τουλάχιστον διακοσίων πενήντα (250.000) χιλιάδων ευρώ.

5. Η τεκμηριωμένη πρόθεση αγοράς ακινήτου, θα πρέπει να αποδεικνύεται με έγγραφα που αποδεικνύουν την οικονομική δυνατότητα (λ.χ. βεβαίωση αναγνωρισμένης τράπεζας Α' τάξεως ή επίσημου χρηματοδοτικού οργανισμού ή άλλου αναγνωρισμένου οργανισμού φύλαξης χρεογράφων) με την οποία να πιστοποιείται η ύπαρξη τραπεζικών λογαριασμών ή λοιπών κινητών αξιών, ιδίως ομόλογα ή μετοχές, για την κάλυψη των κεφαλαίων της επένδυσης, τουλάχιστον 250.000 ευρώ και την πρόθεση του αιτούντα να αγοράσει το ακίνητο (σύμβαση ανάθεσης σε δικηγορικό ή σε κτηματομεσιτικό γραφείο).

A2. Για τους υπαγόμενους στη (β) περίπτωση θα πρέπει να προκύπτει από το συμβόλαιο, η εφάπαξ καταβολή του μισθώματος που αντιστοιχεί στη δεκαετή μίσθωση του καταλύματος ή των τουριστικών επιπλωμένων κατοικιών.

A3. Και στις δύο εκ των προαναφερόμενων περιπτώσεων, το ύψος της ακίνητης περιουσίας θα προκύπτει από τις αναγραφόμενες στο συμβόλαιο αξίες των ακινήτων ή των συμβάσεων μίσθωσης.

B. Είσοδος και διαμονή

B1. Προκειμένου να χορηγηθεί άδεια διαμονής για το συγκεκριμένο σκοπό, ο ενδιαφερόμενος θα πρέπει να διαμένει νόμιμα στην Ελλάδα, ήτοι να κατέχει οριστικό τίτλο διαμονής για έναν από τους λόγους του νόμου ή να έχει εισέλθει στην Ελλάδα με θεώρηση εισόδου.

Για λόγους που εξυπηρετούν καλύτερα τους στόχους και το πνεύμα του ψηφισθέντος νόμου, προκρίνεται η χορήγηση εθνικής θεώρησης εισόδου (τύπου D).

Αντιθέτως, η χορήγηση θεώρησης τύπου C σε πολίτες τρίτων χωρών, οι οποίοι προτίθενται να παραμείνουν για διάστημα που υπερβαίνει τους τρεις μήνες στην Ελλάδα δύναται να δημιουργεί πρόσθετα πρακτικά εμπόδια, αφού, η χο-

ρήγηση θεωρήσεων για διέλευση από ή με πρόθεση παραμονής στην επικράτεια των κρατών μελών, που δεν υπερβαίνει τους τρεις μήνες ανά εξαμήνη περίοδο και στον Κανονισμό (ΕΚ) 539/2001, υπόκειται σε έλεγχο πλήρωσης συγκεκριμένων κριτηρίων γεγονός που ενδεχόμενα θα προκαλέσει καθυστερήσεις σε πολίτες ή ορισμένες κατηγορίες πολιτών τρίτων χωρών, ιδίως πολίτες χωρών που περιλαμβάνονται στον κατάλογο του Παραρτήματος 16 του Κώδικα Θεωρήσεων [Κανονισμός (ΕΚ) 810/2009].

Επιπρόσθετα, δεδομένης της αρχής της ισοδυναμίας μεταξύ αδειών διαμονής και θεωρήσεων μακράς διάρκειας, όσον αφορά την ελεύθερη κυκλοφορία του κατόχου στον ενιαίο χώρο Schengen, κάθε πολίτης τρίτης χώρας, ο οποίος είναι κάτοχος θεωρήσεως μακράς διάρκειας, που έχει χορηγηθεί από κράτος μέλος, και έχει περίοδο ισχύος έως ένα έτος, δύναται να ταξιδεύει σε άλλα κράτη μέλη για τρεις μήνες ανά εξάμηνο, υπό τους ίδιους όρους, οι οποίοι ισχύουν για τον κάτοχο αδειας διαμονής ενώ παρέχεται και το δικαίωμα πολλαπλών εισόδων.

Η διάρκεια και τα απαιτούμενα για τη χορήγηση της θεώρησης εισόδου δικαιολογητικά θα καθορισθούν άμεσα με σχετικό έγγραφο του Υπουργού Εξωτερικών.

B2. Πολίτης τρίτης χώρας, ιδιοκτήτης ακινήτου ή μισθωτής ξενοδοχειακού καταλύματος ή τουριστικής επιπλωμένης κατοικίας σε σύνθετα τουριστικά καταλύματα, που πληροί τις προϋποθέσεις του Κεφαλαίου Α', οφείλει μετά την εισοδό του στη Χώρα και πριν από τη λήξη της θεώρησης εισόδου, να υποβάλει αίτηση για τη χορήγηση αδειας διαμονής.

Οι αιτήσεις για τη χορήγηση των αδειών διαμονής κατατίθενται στην υπηρεσία μιας στάσης της αρμόδιας Διεύθυνσης της Αποκεντρωμένης Διοίκησης του τόπου διαμονής του αιτούντος ή στην αρμόδια υπηρεσία του Δήμου διαμονής του ενδιαφερομένου, εάν δεν έχει γίνει ακόμη μετάπτωση της οικείας Δ/σης Αλλοδαπών και Μετανάστευσης της Αποκεντρωμένης Διοίκησης.

Η υποβολή των αιτήσεων για τη χορήγηση αρχικής αδειας διαμονής, η υποβολή συμπληρωματικών δικαιολογητικών και η παραλαβή της αδειας διαμονής ή της απορριπτικής απόφασης

ή άλλων εγγράφων από τον οικείο φάκελο μπορεί να γίνεται είτε με αυτοπρόσωπη παρουσία του πολίτη τρίτης χώρας είτε διά πληρεξουσίου.

Μαζί με την αίτηση χορήγησης αδειας διαμονής, ο αιτών επισυνάπτει τα απαιτούμενα δικαιολογητικά όπως αυτά ορίζονται στη σχετική απόφαση του Υπουργού Εσωτερικών.

Τα αιτήματα της συγκεκριμένης κατηγορίας δεν συνοδεύονται από παράβολο, καθόσον δεν υφίσταται σχετική πρόβλεψη.

Οι αρμόδιες υπηρεσίες για την παραλαβή των αιτήσεων των πολιτών τρίτων χωρών για χορήγηση αδειών διαμονής, εφόσον τα απαιτούμενα δικαιολογητικά είναι πλήρη, χορηγούν βεβαίωση κατάθεσης αίτησης, η διάρκεια της οποίας είναι ετήσια. Η ίδια βεβαίωση κατάθεσης αίτησης χορηγείται, εάν πρόκειται για αίτημα αρχικής χορήγησης αδειας διαμονής, όταν ελλείπει η βεβαίωση ότι έχει υποβληθεί αίτηση σε ασφαλιστικό φορέα για την κάλυψη εξόδων νοσηλείας, ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης και εργατικού ατυχήματος ή πιστοποιητικό υγείας από Ελληνικό Κρατικό Νοσηλευτικό Ίδρυμα.

Ο πολίτης τρίτης χώρας, ο οποίος κατέθεσε αίτηση χορήγησης της αδειας διαμονής και έχει λάβει τη βεβαίωση της προηγούμενης παραγράφου, διαμένει νομίμως στη Χώρα, για όσο χρόνο αυτή ισχύει. Ο κάτοχος βεβαίωσης κατάθεσης αίτησης απολαμβάνει των δικαιωμάτων που παρέχει η άδεια διαμονής που αιτείται. Συνεπώς έχει τη δυνατότητα να προβεί σε οποιαδήποτε δικαιοπραξία που αφορά στην υλοποίηση της επένδυσης και να συναλλάσσεται με όλες τις συναρμόδιες υπηρεσίες.

Η Δ/ση Αλλοδαπών και Μετανάστευσης της Αποκεντρωμένης Διοίκησης, αφού ελέγξει την πλήρωση των προϋποθέσεων εκδίδει, με απόφαση του Γενικού Γραμματέα της Αποκεντρωμένης Διοίκησης, πενταετή άδεια διαμονής στην οποία αναγράφεται «Ιδιοκτήτες ακινήτων – άρθρο 36 Α' του ν. 3386/2005».

Προσοχή: Η άδεια διαμονής δεν παρέχει δικαίωμα πρόσβασης σε οποιαδήποτε μορφή εργασίας. Εργασία, κατά την έννοια της παραγράφου 3 του άρθρου 36 Α' του ν. 3386/2005, δεν θεωρείται η άσκηση οικονομικής δραστηριότητας με την ιδιότητα του μετόχου ή του διευθύνοντος συμβούλου.

B3. Κατ' εξαίρεση κάτοχοι προξενικής θεώρησης τύπου (C) που βρίσκονται κατά την έναρξη ισχύος του ν. 4146/2013 στην Ελλάδα και έχουν προβεί σε αγορά ακινήτου, έχουν τη δυνατότητα να υποβάλουν την αίτηση για χορήγηση άδειας διαμονής, εφόσον δεν έχει λήξει η διάρκεια ισχύος της θεώρησης εισόδου.

B4. Πολίτης τρίτης χώρας, που προτίθεται τεκμηριωμένα να επενδύσει σε ακίνητο ή να μισθώσει ξενοδοχειακό κατάλυμα ή τουριστική επιπλωμένη κατοικία και έχει λάβει θεώρηση εισόδου για το σκοπό αυτό, οφείλει, εντός της διάρκειας ισχύος της θεώρησης εισόδου να προβεί στην ολοκλήρωση των απαιτούμενων ενεργειών, ώστε να έχει τη δυνατότητα να αιτηθεί την άδεια διαμονής πριν τη λήξη της θεώρησης εισόδου.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση ο ενδιαφερόμενος έχει τη δυνατότητα να προβεί σε δικαιопραξίες και να συναλλάσσεται με τις συναρμόδιες υπηρεσίες, **με τη θεώρηση εισόδου.**

Κατά τα λοιπά ακολουθείται η περιγραφόμενη στο κεφάλαιο B2 διαδικασία.

Γ. Είσοδος και διαμονή μελών οικογένειας

Οι κατά τα παραπάνω πολίτες τρίτων χωρών μπορούν να συνοδεύονται από τα μέλη της οικογένειάς τους, όπως αυτά ορίζονται στο άρθρο 54 παρ. 1 του ν. 3386/2005, στα οποία χορηγείται αντίστοιχη θεώρηση εισόδου.

Τα μέλη της οικογένειας έχουν τη δυνατότητα να εισέλθουν και μεταγενέστερα της εισόδου του πολίτη τρίτης χώρας, από τον οποίο αντλούν το δικαίωμα διαμονής.

Στα εν λόγω μέλη οικογένειας χορηγείται ισόχρονη με του συντηρούντος άδεια διαμονής, στην οποία αναγράφεται «Μέλη οικογένειας-Άρθρο 36 Α' του ν. 3386/2005», η οποία ομοίως δεν παρέχει πρόσβαση στην αγορά εργασίας.

Δ. Ανανέωση άδειας διαμονής

Οι άδειες διαμονής ανανεώνονται για ισόχρονο διάστημα, εφόσον πληρούνται οι παρακάτω προϋποθέσεις:

- Η ακίνητη περιουσία παραμένει, κατά τους αναφερόμενους στο Κεφάλαιο Α, τρόπους στην κυριότητα, νομή και κατοχή του ενδιαφερομένου.

- Παραμένουν σε ισχύ οι προβλεπόμενες μισθώσεις.

Τυχόν διαστήματα απουσίας από τη χώρα δεν αποτελούν παρακωλυτικό λόγο για την ανανέωση της άδειας διαμονής.

Ε. Λοιπές Διευκρινίσεις

Ε1. Ζητήματα ασφάλισης

Οι πολίτες τρίτων χωρών και τα μέλη των οικογενειών τους που υπάγονται στις ρυθμίσεις του άρθρου 36 Α', θα πρέπει να είναι ασφαλισμένοι για την κάλυψη εξόδων νοσηλείας και ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης.

Για την απόδειξη της πλήρωσης της συγκεκριμένης προϋπόθεσης, γίνονται δεκτά:

- Ασφαλιστήρια συμβόλαια που έχουν συναφθεί στην αλλοδαπή εφόσον ρητά αναφέρουν ότι καλύπτουν τον ενδιαφερόμενο για όσο διάστημα διαμένει στην Ελλάδα
- Ασφαλιστήρια συμβόλαια που συνάπτονται στην Ελλάδα.

Ε2. Ζητήματα μελών οικογένειας πολιτών τρίτων χωρών

Στα τέκνα των πολιτών τρίτων χωρών που έχουν γίνει δεκτά στην Ελλάδα με τους όρους και τις προϋποθέσεις του άρθρου 36 Α' που ενηλικιώνονται, χορηγείται αυτοτελής άδεια διαμονής, σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στο π.δ. 131/2006.

Ε3. Ζητήματα μεταβολής σκοπού

Πολίτες τρίτων χωρών που διαμένουν στην Ελλάδα με άδεια διαμονής ως οικονομικά ανεξάρτητα άτομα, βάσει των διατάξεων του άρθρου 36 του ν. 3386/2005 και πληρούν τις προϋποθέσεις υπαγωγής στις διατάξεις του άρθρου 36 Α', έχουν τη δυνατότητα να αιτηθούν ανανέωσης για το συγκεκριμένο σκοπό.

Εν προκειμένω η μεταβολή του τύπου της άδειας διαμονής δεν συνιστά αλλαγή σκοπού κατά τα προβλεπόμενα στο άρθρο 12 του ν. 3386/2005.

Ο Γενικός Γραμματέας

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. ΠΟΛ. 1151**26.6.2013/Υπ. Οικ.****Παροχή οδηγιών για τη χορήγηση απαλλαγής α' κατοικίας με βάση την απογραφή του πληθυσμού του 2011.**

Σχετικά με το ανωτέρω θέμα, σας παρέχουμε τις ακόλουθες οδηγίες:

1. Σύμφωνα με τις διατάξεις της φορολογίας κληρονομιών, γονικών παροχών (άρθρο 26 ενότ. Α' και άρθρο 43 ενότ. Α' του Κώδικα Διατάξεων Φορολογίας Κληρονομιών, Δωρεών, Γονικών Παροχών που κυρώθηκε με το Ν. 2961/2001) και μεταβίβασης ακινήτων (άρθρο 1 παρ. 1 Ν. 1078/1980), για τη χορήγηση απαλλαγής από το φόρο λόγω απόκτησης α' κατοικίας αιτία κληρονομιάς, γονικής παροχής ή αγοράς, απαιτείται, μεταξύ άλλων, ο δικαιούχος να μην έχει στην κυριότητά του ακίνητο που πληροί τις στεγαστικές του ανάγκες σε δημοτικό ή κοινοτικό διαμέρισμα με πληθυσμό άνω των 3.000 κατοίκων. Το πληθυσμιακό κριτήριο λαμβάνεται σύμφωνα με την τελευταία ισχύουσα απογραφή κατά το χρόνο φορολογίας.

2. Με το Ν. 2539/1997 σχετικά με το Πρόγραμμα «Καποδίστριας» (ΦΕΚ 244 τ. Α' /4-12-1997) συγκροτήθηκαν ανά νομό οι νέοι οργανισμοί τοπικής αυτοδιοίκησης που προήλθαν μετά από κατάργηση λόγω συνένωσης δήμων ή κοινοτήτων.

Με τις με αριθ. 1131002/748/Β0013/ΠΟΛ. 1325/16-12-1997 και 1021578/166/Α0013/ ΠΟΛ. 1039/4-3-2003 εγκυκλίου Υπ.Οικ. διευκρινίστηκε ότι για τον έλεγχο της συνδρομής των προϋποθέσεων της απαλλαγής α' κατοικίας θα λαμβάνεται υπόψη ο πληθυσμός που είχε ο δήμος ή η κοινότητα πριν από την κατάργηση και τη συνένωσή τους, σύμφωνα με την εκάστοτε ισχύουσα απογραφή, και όχι ο πληθυσμός που προκύπτει μετά τη συνένωση. Με βάση δε την προϊσχύουσα απογραφή της 18ης Μαρτίου 2001, όπως αποτυπώνονταν στον Πίνακα του Πραγματικού Πληθυσμού κατά νομό, δήμο ή κοινότητα, δημοτικό ή κοινοτικό διαμέρισμα (ΦΕΚ 715 τ. Β' /12-6-2002), λαμβανόταν υπόψη ο πληθυσμός του δημοτικού ή κοινοτικού διαμερίσματος, το οποίο αντιστοιχούσε στον προϊσχύοντα δήμο ή κοινότητα.

3. Με το Ν. 3852/2010 (ΦΕΚ 87 τ. Α' /7-6-2010) «*Νέα Αρχιτεκτονική της Αυτοδιοίκησης και της Αποκεντρωμένης Διοίκησης - Πρόγραμμα Καλλικράτης*» επήλθαν περαιτέρω μεταβολές στη διοικητική διαίρεση της χώρας, ενώ στο ΦΕΚ 630 τ. Β' /20-3-2013 δημοσιεύτηκαν τα αποτελέσματα της Απογραφής Πληθυσμού - Κατοικιών 2011 που αφορούν στον De Facto Πληθυσμό («Πραγματικό Πληθυσμό») της Χώρας και αποτυπώνονται κατά περιφέρεια, περιφερειακή ενότητα, δήμο, δημοτική ενότητα και δημοτική ή τοπική κοινότητα.

Οι δημοτικές ή τοπικές κοινότητες αντιστοιχούν στα προϊσχύοντα δημοτικά ή κοινοτικά διαμερίσματα (της προηγούμενης απογραφής).

Συνεπώς, για τον έλεγχο της συνδρομής των προϋποθέσεων της απαλλαγής, με χρόνο φορολογίας την 20-3-2013 και μετά, λαμβάνεται υπόψη ο πληθυσμός της δημοτικής ή τοπικής κοινότητας (και όχι ο πληθυσμός του ενιαίου δήμου) με βάση την ανωτέρω απογραφή. Ο πληθυσμός του δήμου θα λαμβάνεται υπόψη μόνο στις περιπτώσεις των δήμων, οι οποίοι, με βάση τον πίνακα του πληθυσμού, στερούνται περαιτέρω διοικητικής υποδιαίρεσης (σε δημοτικές ενότητες και δημοτικές ή τοπικές κοινότητες).

Το σχετικό ΦΕΚ με τον ανωτέρω πίνακα του πληθυσμού διατίθεται δωρεάν σε ηλεκτρονική μορφή από την ιστοσελίδα του Εθνικού Τυπογραφείου (www.et.gr).

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΕΣΟΔΩΝ

ΕΓΓΡΑΦΟ Αρ. πρωτ.: 45628

28.5.2013/Υπ. Δικαιοσύνης/Τμ. Ευρωπ. Ένωσης Κανονισμός (ΕΕ) αριθ. 650/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 4ης Ιουλίου 2012 σχετικά με τη διεθνή δικαιοδοσία, το εφαρμοστέο δίκαιο, την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων, την αποδοχή και εκτέλεση δημοσίων εγγράφων στον τομέα της κληρονομικής διαδοχής και την καθιέρωση του ευρωπαϊκού κληρονομητρίου.

Στις 27.07.2012 δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (L 201/107)

ο Κανονισμός (ΕΕ) αριθ. 650/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 4ης Ιουλίου 2012 σχετικά με τη διεθνή δικαιοδοσία, το εφαρμοστέο δίκαιο, την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων, την αποδοχή και εκτέλεση δημοσίων εγγράφων στον τομέα της κληρονομικής διαδοχής και την καθιέρωση του ευρωπαϊκού κληρονομητηρίου.

Το πεδίο εφαρμογής του παρόντος Κανονισμού καλύπτει όλα τα θέματα αστικού δικαίου που άπτονται της κληρονομικής διαδοχής, δηλ. όλες τις περιπτώσεις μεταβίβασης κυριότητας αιτία θανάτου, περιουσιακών στοιχείων, δικαιωμάτων και υποχρεώσεων, είτε μέσω ηθελημένης πράξης μεταβίβασης, δυνάμει διατάξεως τελευταίας βουλήσεως, είτε μέσω μεταβίβασης με εξ αδιαθέτου διαδοχή, πλην των περιπτώσεων που εξαιρούνται από την εφαρμογή του κατ' άρθρον 1. Ο παρών Κανονισμός θα πρέπει να σέβεται τα διάφορα καθεστώτα που διέπουν θέματα κληρονομικής διαδοχής και τα οποία ισχύουν στα κράτη-μέλη. Για τους σκοπούς του παρόντος Κανονισμού, στο όρο «δικαστήριο» θα πρέπει να δοθεί ευρεία έννοια ώστε να καλύπτει όχι μόνο τα δικαστήρια κατά κυριολεξία, που ασκούν δικαστικά καθήκοντα, αλλά και τους συμβολαιογράφους ή τα γραφεία μητρώων που ασκούν σε ορισμένα κράτη-μέλη δικαστικά καθήκοντα σε υποθέσεις κληρονομικής διαδοχής κατά τον ίδιο τρόπο με τα δικαστήρια, καθώς και τους συμβολαιογράφους και επαγγελματίες του νομικού κλάδου, οι οποίοι σε ορισμένα κράτη-μέλη ασκούν δικαστικά καθήκοντα για μία συγκεκριμένη κληρονομική διαδοχή κατ' ανάθεση εξουσιών από το δικαστήριο.

Ο παρών Κανονισμός προβλέπει τη δημιουργία ενός ενιαίου πιστοποιητικού, του Ευρωπαϊκού Κληρονομητηρίου (άρθρα 62 επ.) που θα εκδίδεται προς χρήση σε άλλο κράτος-μέλος. Η χρήση του Κληρονομητηρίου δεν είναι υποχρεωτική. Με σκοπό την τήρηση της αρχής της επικουρικότητας, το Κληρονομητήριο δεν θα πρέπει να αντικαθιστά εσωτερικά έγγραφα που τυχόν υφίστανται για παρόμοιους σκοπούς στα κράτη-μέλη.

Σύμφωνα με το άρθρο 75, ο παρών Κανονισμός δεν θίγει την εφαρμογή διεθνών συμβάσε-

ων των οποίων ένα ή περισσότερα κράτη-μέλη είναι μέρη, κατά το χρόνο έκδοσης του παρόντος Κανονισμού και οι οποίες αφορούν τα ρυθμιζόμενα από τον παρόντα Κανονισμό θέματα. Ειδικότερα, τα κράτη-μέλη που είναι συμβαλλόμενα μέρη της Σύμβασης της Χάγης της 5.10.1961 σχετικά με τις συγκρούσεις νόμων που αφορούν τον τύπο των διατάξεων διαθήκης θα συνεχίσουν να εφαρμόζουν τις διατάξεις της σύμβασης αυτής αντί για το άρθρο 27 του παρόντος Κανονισμού σε ό,τι αφορά το τυπικό κύρος των διαθηκών και συνδιαθηκών. Περαιτέρω, ο παρών Κανονισμός δεν εμποδίζει την εφαρμογή της Σύμβασης 19/11/1934 μεταξύ της Δανίας, Φινλανδίας, Ισλανδίας, Νορβηγίας και Σουηδίας, όπως αναθεωρήθηκε, η οποία περιλαμβάνει διατάξεις ιδιωτικού διεθνούς δικαίου σχετικά με την κληρονομική διαδοχή, διαθήκες και τη διαχείριση της κληρονομιαίας περιουσίας. Σύμφωνα με το άρθρο 76, ο παρών Κανονισμός δεν θίγει την εφαρμογή του Κανονισμού 1346/2000 του Συμβουλίου της 29/5/2000 περί των διαδικασιών αφερεγγυότητας.

Το Ηνωμένο Βασίλειο και η Ιρλανδία, σύμφωνα με τα άρθρα 1 και 2 του πρωτοκόλλου αρ. 21 για τη θέση του Ηνωμένου Βασιλείου και της Ιρλανδίας όσον αφορά στο χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, που έχει προσαρτηθεί στη ΣΕΕ και στη ΣΛΕΕ, δεν συμμετέχουν στη θέσπιση του παρόντος Κανονισμού και δεν δεσμεύονται από αυτόν ούτε υπόκεινται στην εφαρμογή του. Ωστόσο, επιφυλάσσονται της δυνατότητας να κοινοποιήσουν την πρόθεσή τους να αποδεχτούν τον παρόντα Κανονισμό μετά την έκδοσή του, σύμφωνα με το άρθρο 4 του εν λόγω Πρωτοκόλλου. Η Δανία, σύμφωνα με τα άρθρα 1 και 2 του πρωτοκόλλου αρ. 22 για τη θέση της Δανίας, που έχει προσαρτηθεί στη ΣΕΕ και στη ΣΛΕΕ, δεν συμμετέχει στη θέσπιση του παρόντος Κανονισμού και, ως εκ τούτου, δεν δεσμεύεται από αυτόν, ούτε υπόκειται στην εφαρμογή του.

Για να διευκολυνθεί η εφαρμογή του παρόντος Κανονισμού, προβλέπεται η κατ' άρθρον 77 υποχρέωση των κρατών-μελών να γνωστοποιούν στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή ορισμένες πληροφορίες σχετικά με τις νομοθετικές και δικονο-

μικές διατάξεις που αφορούν στο κληρονομικό τους δίκαιο, προκειμένου να καταστούν οι πληροφορίες αυτές διαθέσιμες στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Δικαστικού Δικτύου για αστικές και εμπορικές υποθέσεις. Τα κράτη-μέλη παρέχουν, επίσης, ενημερωτικά δελτία με όλα τα έγγραφα ή/και τις πληροφορίες που απαιτούνται συνήθως προς το σκοπό της καταχώρισης ακίνητης περιουσίας που βρίσκεται στο έδαφός τους. Τα κράτη-μέλη οφείλουν να ενημερώνουν διαρκώς αυτές τις πληροφορίες.

Προκειμένου να μπορέσουν να δημοσιευθούν εγκαίρως στην Επίσημη Εφημερίδα της ΕΕ όλες οι πληροφορίες που συνδέονται με την πρακτική εφαρμογή του παρόντος Κανονισμού (πληροφορίες σχετικά με τα στοιχεία επικοινωνίας των αρμόδιων αρχών και της διαδικασίας), τα κράτη-μέλη θα πρέπει, επίσης, σύμφωνα με το **άρθρο 78**, να γνωστοποιήσουν τις πληροφορίες αυτές στην Επιτροπή πριν από την ημερομηνία εφαρμογής του παρόντος Κανονισμού. Σύμφωνα με το **άρθρο 79**, η Επιτροπή, με βάση τις κοινοποιήσεις των κρατών-μελών, καταρτίζει τον κατάλογο των άλλων αρχών και επαγγελματιών του νομικού κλάδου που αναφέρονται στο άρθρο 3 παρ. 2, ενώ δημοσιεύει τον κατάλογο και κάθε μεταγενέστερη τροποποίηση του καταλόγου αυτού, μετά από σχετική κοινοποίηση των κρατών-μελών, στην Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Σημειώνεται ότι **για τις κατ' άρθρον 77 και 78 ως άνω υποχρεώσεις εκ μέρους της χώρας μας και, περαιτέρω, όσον αφορά στην εξέταση λήψης συμπληρωματικών μέτρων τα οποία κρίνονται αναγκαία για την εφαρμογή του εν θέματι Κανονισμού εξετάζεται η σύσταση Ειδικής Νομοπαρασκευαστικής Επιτροπής στο Υπουργείο μας, η οποία θα εξετάσει τα ως άνω ζητήματα.**

Για να διευκολυνθεί η εφαρμογή του παρόντος Κανονισμού και για να μπορούν να χρησιμοποιούνται οι σύγχρονες τεχνολογίες, θα πρέπει να προβλέπονται τυποποιημένα έντυπα για τις βεβαιώσεις που θα προσκομίζονται στο πλαίσιο της αίτησης κήρυξης της εκτελεστότητας μιας απόφασης, ενός δημοσίου εγγράφου ή ενός δικαστικού συμβιβασμού και για την αίτηση για ευρωπαϊκό κληρονομητήριο καθώς και για

το ίδιο το κληρονομητήριο. Προκειμένου να διασφαλιστούν ενιαίοι όροι εφαρμογής του παρόντος Κανονισμού, σύμφωνα με το **άρθρο 80**, ανατίθενται εκτελεστικές αρμοδιότητες στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή σχετικά με την κατάρτιση και μεταγενέστερη τροποποίηση των ως άνω βεβαιώσεων και εντύπων. Προς το σκοπό έγκρισης των εκτελεστικών πράξεων για τη σύνταξη και μεταγενέστερη τροποποίηση των βεβαιώσεων και των εντύπων που προβλέπονται στον παρόντα Κανονισμό, βάσει του **άρθρου 81**, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή επικουρείται από μία Επιτροπή κατά την έννοια του Κανονισμού (ΕΕ) 182/2011 της 16ης Φεβρουαρίου 2011 «για τη θέσπιση κανόνων και γενικών αρχών σχετικά με τους τρόπους ελέγχου από τα κράτη-μέλη της άσκησης των εκτελεστικών αρμοδιοτήτων από την Επιτροπή». Η εν λόγω Επιτροπή έχει ήδη συσταθεί και συγκληθεί δύο φορές στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή στις Βρυξέλλες.

Στις μεταβατικές διατάξεις (άρθρα 83 επ.), προβλέπεται ότι ο παρών Κανονισμός εφαρμόζεται στην κληρονομική διαδοχή προσώπων των οποίων ο θάνατος επέρχεται κατά ή μετά την 17.8.2015, ημερομηνία θέσης σε εφαρμογή του παρόντος Κανονισμού, ενώ, περαιτέρω, ρυθμίζονται οι περιπτώσεις εφαρμοστέου δικαίου πριν την ως άνω ημερομηνία.

Σύμφωνα με το άρθρο 84, ο **παρών Κανονισμός τίθεται σε εφαρμογή στις 17 Αυγούστου 2015**, εκτός από τα **άρθρα 77** (Διαθέσιμες πληροφορίες για το κοινό) και **78** (Πληροφορίες σχετικά με τα στοιχεία επικοινωνίας των αρμόδιων αρχών και τις διαδικασίες), **τα οποία τίθενται σε εφαρμογή στις 16 Νοεμβρίου 2014** και τα **άρθρα 79, 80 και 81**, τα οποία έχουν τεθεί σε εφαρμογή από τις **5 Ιουλίου 2012**.

Ο παρών Κανονισμός είναι δεσμευτικός ως προς όλα τα μέρη του και ισχύει άμεσα στα κράτη-μέλη σύμφωνα με τις Συνθήκες.

Το κείμενο του Κανονισμού μπορεί να ανευρεθεί σχετικά στον δικτυακό τόπο:

[http://eur-](http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2012:201:0107:0134:EL:PDF)

[lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2012:201:0107:0134:EL:PDF](http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2012:201:0107:0134:EL:PDF),

ενώ το Διορθωτικό επί του Κανονισμού, όπως δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της

Ε.Ε. (L 344/3 της 14.12.2012), μπορεί να ανευρεθεί αντίστοιχα στον δικτυακό τόπο:

[http://eur-](http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2012:344:0003:0003:EL:PDF)

[lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:](http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2012:344:0003:0003:EL:PDF)

[L:2012:344:0003:0003:EL:PDF](http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2012:344:0003:0003:EL:PDF)

Παρακαλούμε να μεριμνήσετε για την έγκαιρη και συνεπή εφαρμογή του Κανονισμού. Επί-

σης, παρακαλούνται τα κατά τόπους Πρωτοδικεία να ενημερώσουν τα Ειρηνοδικεία της Περιφέρειάς τους για την έναρξη ισχύος του Κανονισμού.

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΗ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 5/13 30.5.2013/Εισ. Αρ. Πάγου Έδρα συμβολαιογράφου μετά την κατάργηση/συγχώνευση ειρηνοδικείων βάσει του Π.Δ. 110/2012.

Προς το Συμβολαιογραφικό Σύλλογο Κέρκυρας.

Ο κώδικας Συμβολαιογράφων (Ν. 2830/2000) στο άρθρο 2 όριζε τα εξής «1. Στην έδρα κάθε ειρηνοδικείου συνιστάται με προεδρικό διάταγμα μια τουλάχιστον θέση συμβολαιογράφου. 2. Αν μεταβληθεί η έδρα του ειρηνοδικείου, μεταβάλλεται αυτοδικαίως και η έδρα του συμβολαιογράφου...». Περαιτέρω στην παράγραφο 1 του άρθρου 4 του ίδιου Κώδικα, που έχει τον τίτλο «Αρμοδιότητα κατά τόπο» ορίζεται: «Ο συμβολαιογράφος ασκεί τα καθήκοντά του σε όλη την περιφέρεια του ειρηνοδικείου στην οποία είναι διορισμένος όπως κάθε φορά η περιφέρεια του ειρηνοδικείου ορίζεται».

Εξάλλου, με το Π.Δ. 110/2012 εκατό πενήντα και πλέον υπολειμματούμενα ή ανενεργά Ειρηνοδικεία της χώρας καταργήθηκαν και συγχωνεύθηκαν με άλλα κεντρικά Ειρηνοδικεία. Στην περίπτωση αυτή της καταργήσεως ειρηνοδικείων, θα έπρεπε, σύμφωνα με τις παραπάνω διατάξεις, οι συμβολαιογράφοι που έχουν την έδρα τους στο καταργούμενο ειρηνοδικείο, να μεταφέρουν την έδρα τους στην έδρα του κεντρικού ειρηνοδικείου και να ασκούν τα καθήκοντά τους σε όλη την περιφέρεια του τελευταίου, όπως αυτή επεκτείνεται μετά τη συγχώνευση. Με τη διάταξη όμως του άρθρου 40§1 του Ν. 4111/2013 αντικαταστάθηκε και μάλιστα αναδρομικά από 19.11.2012 (άρθρο 49 Ν. 4111/2013), η παράγραφος 2 του άρθρου Ν. 2830/2000 ως εξής: «2. Αν μεταβληθεί η έδρα του ειρηνοδικείου δεν μεταβάλλεται η έδρα του Συμβολαιογράφου αλλά η τυχόν υπάρχουσα θέση Συμβολαιογράφου παραμένει εφεξής στην έδρα του καταργούμενου ειρηνοδικείου. Από την εφαρμογή των διατάξεων του π.δ. 110/2012 (Α' 193) δεν θίγονται οι υφιστάμενες θέσεις των Συμβολαιογράφων στις έδρες ή στις περι-

φέρειες των συγχωνευόμενων ειρηνοδικείων, η έδρα και η κατά τόπο αρμοδιότητα.».

Από τον Συμβολαιογραφικό Σύλλογο Εφετείου Κέρκυρας, με δεδομένο ότι τα ειρηνοδικεία του νομού Κέρκυρας συγχωνεύθηκαν σε ένα μόνο ειρηνοδικείο, τίθεται το ερώτημα, αν, σύμφωνα με προαναφερόμενες διατάξεις, δύνανται ή όχι οι συμβολαιογράφοι των συγχωνευθέντων ειρηνοδικείων να προβαίνουν σε σύνταξη συμβολαιογραφικών πράξεων σε ολόκληρη την περιφέρεια του μοναδικού ειρηνοδικείου, δηλαδή αν η τοπική τους αρμοδιότητα επεκτείνεται ή όχι σε όλη την περιφέρεια του μοναδικού ειρηνοδικείου. Όπως προκύπτει από το έγγραφο του αιτούντος τη γνωμοδότηση Συλλόγου, ο τελευταίος δεν αμφισβητεί ότι οι συμβολαιογράφοι των συγχωνευόμενων ειρηνοδικείων παραμένουν στην παλαιά τους έδρα, αμφισβητεί όμως ότι η τοπική αρμοδιότητα αυτών περιορίζεται στην περιφέρεια των καταργούμενων ειρηνοδικείων και υποστηρίζει ότι η τοπική αρμοδιότητα όλων των συμβολαιογράφων εκτείνεται σε όλη την περιφέρεια του μοναδικού ειρηνοδικείου του νομού. Την άποψη δε αυτή στηρίζει ο ερωτών Συμβολαιογραφικός Σύλλογος σε ερμηνεία, αναφερόμενη αφενός στη βούληση του νομοθέτη, συναγόμενη από απάντηση του Υπουργού Δικαιοσύνης σε αναφορά Βουλευτή, και αφετέρου στις υποχρεώσεις της Χώρας μας που προκύπτουν από τα «Μνημόνια» για το άνοιγμα των κλειστών επαγγελματιών, προς τον σκοπό της εξασφάλισης ελεύθερου ανταγωνισμού.

Η γνώμη μας επί του ανωτέρω ερωτήματος είναι η ακόλουθη:

Από τις διατάξεις που προπαρατέθηκαν και ειδικότερα από τη διάταξη της παρ. 2 άρθρου 2 του Ν. 2830/2000, όπως αντικαταστάθηκε με την παρ. 1 του άρθρ. 40 του Ν. 4111/2013, προκύπτει ότι τόσο οι θέσεις και οι έδρες των συμβολαιογράφων των καταργούμενων, λόγω συγχώνευσής τους σε άλλο, ειρηνοδικείων, όσο και η κατά τόπον αρμοδιότητα των συμβολαιογράφων αυτών παραμένουν αμετάβλητες («δεν θίγονται»). Επομένως, οι εν λόγω συμβολαιογράφοι συνεχίζουν να έχουν έδρα την μέχρι τώρα έδρα τους και να ασκούν τις αρμοδιότητές τους περιοριζόμενοι τοπικά στην περιφέρεια του καταργούμενου ειρηνοδικείου, όπως αυτή οριοθετού-

νταν από το νόμο πριν από την κατάργησή του. Το γράμμα του νόμου είναι σαφές, αφού αναφέρεται σε διατήρηση τόσο της υφιστάμενης έδρας όσο και της παλαιάς τοπικής αρμοδιότητας (που σημειωτέον αποτελούν θέματα διαφορετικά) κατά τη μη επιδεχόμενη άλλη νοηματική εκδοχή διατύπωση «... δεν θίγονται...». Αυτό είναι το ενυπάρχον στο νόμο αντικειμενικό κανονιστικό νόημά του, το οποίο μάλιστα, ανταποκρίνεται και στη ρυθμιστική πρόθεση του ιστορικού νομοθέτη. Ως προς την πρόθεση αυτή πρέπει να λεχθεί, ενόψει και της σαφήνειας του γράμματος του νόμου, ότι δεν υπάρχει ένδειξη περί του αντιθέτου. Τέτοια δε ένδειξη δεν μπορεί να συναχθεί από την επικαλούμενη απάντηση του Υπουργού Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, διότι αυτή περιορίζεται μόνο στη ratio της διατήρησης της έδρας και ουδώς αναφέρεται στο θέμα της διατήρησης της τοπικής αρμοδιότητας των συμβολαιογράφων για τους οποίους γίνεται λόγος.

Εξάλλου, πράγματι ορθώς προβάλλεται ότι η υποστηριζόμενη από τον αιτούντα τη γνωμοδότηση Συμβολαιογραφικό Σύλλογο άποψη ανταποκρίνεται στην επίκαιρη σκοπιμότητα για άνοιγμα των κλειστών επαγγελματιών, υπαγορευόμενη από την επείγουσα ανάγκη πραγματοποίησης διαρθρωτικών αλλαγών στην οικονομία της Χώρας. Η καταφυγή όμως σε πολιτικές και οικονομικές σκοπιμότητες, προς παράκαμψη του κατά την προηγηθείσα σκέψη διαγνωσθέντος κανονιστικού νοήματος του νόμου, υπερτείνει τις θεμιτές από μεθοδολογική σκοπιά δυνατότητες του ερμηνευτή, δεδομένου ότι δεν πρόκειται για βασικές αξιολογήσεις, αναγόμενες σε θεμελιώδεις αρχές της έννομης τάξης, που ενδεχομένως θα δικαιολογούσαν την προσφυγή σε διορθωτική ερμηνεία.

Ωστόσο νομίζουμε ότι η σοβαρότητα και η επικαιρότητα της ανάγκης για άνοιγμα των κλειστών επαγγελματιών, που εντάσσεται στο πλαίσιο των απαραίτητων διαρθρωτικών αλλαγών, μπορεί να αποτελέσει επαρκή λόγο προκειμένου οι έχοντες τη νομοθετική πρωτοβουλία, κάνοντας δεύτερες σκέψεις, να αναθεωρήσουν την ανωτέρω ρύθμιση ως προς την τοπική αρμοδιότητα των συμβολαιογράφων καταργουμένων

και συγχωνευομένων ειρηνοδικείων και να διατηρήσουν τον περιορισμό μόνο ως προς την έδρα, της οποίας πράγματι η εγγύτητα προς τους χρήστες των συμβολαιογραφικών υπηρεσιών παρίσταται αναγκαία.

Ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΗ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 491/2012

Συνεδρίαση 25.9.2012

Νομικό Συμβούλιο του Κράτους (Τμ. Δ')

Γνωμοδότηση σχετικά με το υπ' αριθ. πρωτ. 6922/15.6.2012 έγγραφο της Διεύθυνσης Ειδικών Παρακαταθηκών του ν.π.δ.δ. με την επωνυμία «Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων», που υπεγράφη από τον Πρόεδρο του Ταμείου. Περίληψη: Εάν το ν.π.δ.δ. με την επωνυμία «Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων» δεσμεύεται από την εντολή συμβολαιογράφου για την απόδοση πλειστηριάσματος σε κατατάγηντα σε πίνακα κατάταξης δανειστή, ενόψει: α) Αναγγελίας σ' αυτό σύμβασης εκχώρησης μεταξύ του φερόμενου στην ως άνω εντολή δικαιούχου και τρίτου, προηγούμενης της εντολής και β) Κατάσχεσης εις χείρας του ως τρίτου από την Δ.ΟΥ. Βέροιας σε θάρος του φερόμενου από την εντολή ως δικαιούχου, σύγχρονης με την εντολή της συμβολαιογράφου.

Επί του ανωτέρω ερωτήματος το Δ' Τμήμα του Ν.Σ.Κ. γνωμοδότησε ομόφωνα ως ακολούθως:

Ι. ΙΣΤΟΡΙΚΟ

1. Με το υπ' αριθ. πρωτ. 6922/15.6.2012 έγγραφο του Προέδρου του Διοικητικού Συμβουλίου του Τ.Π. & Δανείων διαβιβάστηκε στο Γραφείο Νομικού Συμβούλου ερώτημα της Δ/νσης Δ4 Ειδικών Παρακαταθηκών.

Σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στο ως άνω ερώτημα και όσα προκύπτουν από τον φάκελο του ερωτήματος, ο Γ.Μ. με την από 13.3.2012 εξώδικη δήλωσή του, η οποία κοινοποιήθηκε στο Γραφείο Παρακαταθηκών Βέροιας στις 14.3.2012 με δικαστικό επιμελητή, γνωστοποίησε στο τελευταίο την από 3.5.2010 υπεύθυνη δήλωση του Α.Θ., με την οποία δηλώνει ότι εκχωρεί στον

Γ.Μ. όποιο ποσό του επιδικαστεί από την τελεσίδικη απόφαση της υπ' αριθ. 29/ΕΠ ΔΙ/2009 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Βέροιας, για να χρησιμοποιηθεί το ποσό αυτό για επαναγορά ακινήτου.

Στη συνέχεια κοινοποιήθηκαν στο ως άνω Γραφείο Παρακαταθηκών, με δικαστικό επιμελητή: α) Η από 26.3.2012 εξώδικη δήλωση του Α.Θ., με την οποία ανακαλεί την ως άνω εκχώρηση, β) Η από 27.3.2012 εξώδικη δήλωση του ιδίου, με την οποία ζητά την εκτέλεση της υπ' αριθ. 2329/26.3.2012 εντολής πληρωμής πλειστηριάσματος της συμβολαιογράφου Βέροιας Π.Γ., σύμφωνα με την οποία δικαιούται να εισπράξει το ποσό των 22.000 ευρώ από τα 48688/31.5.2011 και 48755/5.7.2011 γραμμάτια παρακαταθήκης, που αφορούν εκπλειστηρίασμα κατά του οφειλέτη Γ.Ψ..

Την 29.3.2012 κοινοποιήθηκε από τη Δ.Ο.Υ. Βέροιας, στο Γραφείο Παρακαταθηκών της Δ.Ο.Υ. Βέροιας, η από 27.3.2012 αναγκαστική κατάσχεση εις χείρας Τ.Π. & Δανείων κατά του Α.Θ. για ποσό 14.910 ευρώ. Αναφορικά με την ανωτέρω κατάσχεση το Γραφείο Παρακαταθηκών Βέροιας με τα με αριθ. 100/5.4.2012 και 103/10.4.2012 δηλώσεις του προς το Ειρηνοδικείο Βέροιας δήλωσε αρχικώς, ότι με τα υπ' αριθ. 48688/31.5.2011 και 48755/5.7.2011 γραμμάτια παρακαταθήκης η Συμβολαιογράφος Βέροιας Ο.Γ. κατέθεσε το ποσό των 21.447,89 και 552,21 ευρώ αντίστοιχα, από εκπλειστηρίασμα οφειλέτη Γ.Ε.Ψ., αποδοτέα με εντολή της Συμβολαιογράφου και μεταγενέστερα με την υπ' αριθ. 273/28.8.2012 συμπληρωματική δήλωσή του, ότι εφόσον αναφορικά με τα ανωτέρω γραμμάτια παρακαταθήκης η Συμβολαιογράφος Βέροιας Ο.Γ. δώσει εντολή πληρωμής στον Α.Θ. το Τ.Π. & Δανείων θα παρακρατήσει το κατασχεθέν ποσό και θα το αποδώσει στην Δ.Ο.Υ. Βέροιας. Το ως άνω κατασχετήριο κοινοποιήθηκε και στην Κεντρική Υπηρεσία του Τ.Π. & Δανείων την 10.4.2012, υποβλήθηκε δε η υπ' αριθ. 18655/2012 αρνητική δήλωση στο Ειρηνοδικείο Αθηνών.

Ενόψει, συνεπώς, της ανάκλησης της εκχώρησης, της εντολής της συμβολαιογράφου και της κατάσχεσης της Δ.Ο.Υ. ερωτάται σε ποιον

και με ποια διαδικασία οφείλει να αποδώσει το Γραφείο Παρακαταθηκών Βέροιας το ποσό των 22.000 ευρώ.

II. ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ – ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΔΙΑΤΑΞΕΩΝ

A.1. Στη διάταξη του άρθρου 455 ΑΚ ορίζεται ότι: «Ο δανειστής μπορεί με σύμβαση να μεταβιβάσει σε άλλον την απαίτησή του χωρίς τη συναίνεση του οφειλέτου (εκχώρηση)», στη διάταξη δε του άρθρου 460 ΑΚ ορίζεται ότι: «Ο εκδοχέας δεν αποκτά δικαίωμα απέναντι στον οφειλέτη και στους τρίτους πριν ο ίδιος ή ο εκχωρητής αναγγείλει την εκχώρηση στον οφειλέτη».

Σύμφωνα, εξάλλου, με τη διάταξη του άρθρου 53 του ν.δ. 496/1974 «Περί Λογιστικού των Ν.Π.Δ.Δ.»: «1. Δια πάσαν κατάσχεσιν χρηματικής απαιτήσεως εις χείρας του Ν.Π. ως τρίτου, το κατασχετήριο ως και η αναγγελία επί εκχώρησης χρηματικής απαιτήσεως κατά του Ν.Π. κοινοποιούνται εις το αρμόδιον διά την αναγνώρισιν της δαπάνης όργανον αυτού».

Περαιτέρω, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 28 του οργανικού νόμου του Τ.Π. & Δανείων 3646/1928: «Αι επί των παρακαταθηκών ή την πληρωμήν των τόκων τούτων κατασχέσεις ενεργούνται, συμφώνως προς τα εν τη Πολιτική Δικονομία οριζόμενα, παρά τη Κεντρική Διευθύνσει του Ταμείου διά τας παρ' αυτή κατατεθειμένας παρακαταθήκας, παρά τη ίδια Κεντρική Διευθύνσει και παρά τοις επαρχιακοίς Ταμείοις, διά τας εν αυτοίς ενεργειθείσας, αίτινες, επί ποινή ακυρότητος, κοινοποιούνται και εις την Κεντρικήν Διεύθυνσιν, εντός 15ήμερου προθεσμίας».

Η παραπάνω διάταξη του άρθρου 455 ΑΚ ρυθμίζει τη σύμβαση που έχει ως αντικείμενο τη μεταβίβαση απαίτησης από τον παλιό στο νέο δανειστή και ως εκ τούτου είναι εκποιητική δικαιοπραξία ή δικαιοπραξία διάθεσης, αφού έχει ως αποτέλεσμα την άμεση μεταβίβαση της απαίτησης, όπως δε, κατά κανόνα, κάθε εκποιητική δικαιοπραξία έτσι και η σύμβαση εκχώρησης είναι αναιτιώδης ή αφηρημένη δικαιοπραξία, με την έννοια ότι η ύπαρξη και το κύρος της δεν εξαρτάται από την ύπαρξη και το κύρος της δικαιοπραξίας που αποτέλεσε την αιτία για τη συναφή της (Γεωργιάδης – Σταθόπουλος, «Αστι-

κός Κώδιξ, Κατ' άρθρο ερμηνεία» Τόμος Δεύτερος, Γενικό Ενοχικό σελ. 571 και εκεί αναφερόμενες δικαστικές αποφάσεις). Επίσης η σύμβαση της εκχώρησης ολοκληρώνεται πλήρως και αναπτύσσει τα αποτελέσματά της με την αναγγελία της εκχώρησης στον οφειλέτη κατ' άρθρο 460 ΑΚ (ΑΠ 1336/2011, 1147/2011 δημ. στη ΝΟΜΟΣ). Η αναγγελία αποτελεί μονομερή δήλωση βούλησης ανακοινωτέα στον οφειλέτη και εξομοιούται με μονομερή δικαιοπραξία, δεν επιδέχεται αίρεση και από τη στιγμή που θα ανακοινωθεί είναι αμετάκλητη (Γεωργιάδης – Σταθόπουλος, όπου ανωτ. σελ. 602).

2. Εξάλλου, σύμφωνα με τη διάταξη της παρ. 4 του άρθρου 965 Κ.Πολ.Δ.: «Ο υπάλληλος του πλειστηριασμού οφείλει το αργότερο την τρίτη εργάσιμη ημέρα από τον πλειστηριασμό, να προβεί σε δημόσια κατάθεση του πλειστηριασματος στο Τ.Π. & Δανείων».

Στη διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 974 Κ.Πολ.Δ. ορίζεται ότι: «Αν το πλειστηρίασμα δεν αρκεί για να ικανοποιηθεί εκείνος υπέρ του οποίου έγινε η εκτέλεση και οι δανειστές που αναγγέλθηκαν, αυτός, όπως και εκείνος κατά του οποίου στρέφεται η εκτέλεση, καθώς και κάθε δανειστής που αναγγέλθηκε έχουν δικαίωμα μέσα σε πέντε ημέρες αφότου λήξει η προθεσμία για την αναγγελία να υποβάλουν παρατηρήσεις ενώπιον του υπαλλήλου του πλειστηριασμού, ο οποίος συντάσσει έκθεση. Μέσα σε άλλες δέκα ημέρες αφότου λήξει αυτή η προθεσμία ο υπάλληλος του πλειστηριασμού, αφού λάβει υπόψη και τις παρατηρήσεις που τυχόν έχουν υποβληθεί συντάσσει πίνακα κατάταξης».

Στη διάταξη του άρθρου 980 Κ.Πολ.Δ. ορίζεται ότι: «1. Αν δεν ασκήθηκε ανακοπή κατά του πίνακα κατάταξης, ο υπάλληλος του πλειστηριασμού διανέμει αμέσως το πλειστηρίασμα. 2. Αν κάποιος από τους δανειστές άσκησε ανακοπή, ο υπάλληλος του πλειστηριασμού δεν μπορεί να πληρώσει τους δανειστές των οποίων η κατάταξη προσβάλλεται με την ανακοπή. Το δικαστήριο που δικάζει την ανακοπή μπορεί, σε κάθε στάση της δίκης, αν το ζητήσει εκείνος κατά του οποίου στρέφεται η ανακοπή να διατάξει να γίνει η πληρωμή με εγγυοδοσία».

Περαιτέρω, στο άρθρο 1 του ν. ΠΖ/1882 (ΦΕΚ

141), το οποίο διατηρήθηκε σε ισχύ σύμφωνα με το άρθρο 20 του Π.Δ. της 30.12.1926/3.1.1927 «περί συστάσεως και αποδόσεως παρακαταθηκών και καταθέσεων παρά το Τ.Π. & Δανείων» ορίζεται ότι: «Πας Ειρηνοδίκης, Γραμματεύς Δικαστηρίου και Συμβολαιογράφος, εις τον ένεκα του εις δημοσίου αυτού χαρακτήρος περιήλθεν ή διεπιστεύθησαν χρήματα προς φύλαξιν, διανομήν ή παράδοσιν εις άλλην αρχήν ή ιδιώτην, υποχρεούται να παραδώσει ταύτα εις το Δημόσιον Ταμείον της έδρας αυτού εντός τριών ημερών από της λήψεως».

Στη διάταξη του άρθρου 5 του ίδιου νόμου ορίζεται ότι: «Τα χρήματα περί των εγένετο λόγος εν τοις άρθροις 1, 2 και 4 αποδίδονται διά γραμματίου πληρωμής, εκδιδομένου παρά του παρακαταθέντος υπαλλήλου εις βάρος του παραλαβόντος Ταμείου υπέρ εκάστου δικαιούχου α) επί εκπλειστηριασματος οιοδήποτε ευθύς ως κατασταθή τελεσίδικος ο της κατατάξεως πίνακας, κατά τας διατάξεις της Πολιτικής Δικονομίας. β) ... γ) ... δ) ...».

Εξάλλου, στη διάταξη του άρθρου 2 του ν. ΒΙΓ/1892: «Εν τη περιπτώσει του προηγουμένου άρθρου και εις πάσας άλλας περιπτώσεις, καθ' ας διαπιστεύονται εις Ειρηνοδίκας, Γραμματείς δικαστηρίων και συμβολαιογράφους χρήματα τιμαλή πράγματα ή έγγραφα και τίτλοι παραστατικοί, χρηματικής αξίας προς φύλαξιν, διανομήν ή παράδοσιν εις άλλην αρχήν ή ιδιώτην... αποδίδονται διά γραμματίου πληρωμής εκδιδομένου κατά τας διατάξεις άρθρου 5 του 30.5.1882 ΠΖ6 νόμου της εγγράφω επιταγή του αρμοδίου δικαστικού υπαλλήλου συναπτομένη εις το οικείον γραμμάτιον».

Στη δε διάταξη του άρθρου 2 του α.ν. 11-44/1938 (ΦΕΚ 119) ορίζεται ότι: «αι υποχρεωτικά παρακαταθήκαι των οποίων η απόδοσις δεν εξηρτήθη εκ δικαστικής αποφάσεως ή εντολής δικαστικής ή διοικητικής αρχής δύνανται να επιστραφώσι τω καταθέτη επί τη αιτήσει του και τη προσκομίσει του γραμματίου παρακαταθήκης, αν μέχρι της αποδόσεως ο υπέρ ου αι παρακαταθήκαι ουδεμίαν εξεδήλωσεν οπωσδήποτε και πάντοτε εγγράφως προς το Ταμείον Παρακαταθηκών και Δανείων πρόθεσιν περί αποδοχής».

Β. Από τις ανωτέρω διατάξεις συνάγεται ότι το

Τ.Π. & Δανείων, το οποίο δεν αποτελεί όργανο της εκτέλεσης, επιτελεί απλώς υπηρετικό ρόλο και δεν δικαιούται να αρνηθεί την εκτέλεση της διδομένης από τον συμβολαιογράφο σ' αυτό παραγγελίας, ελέγχοντας τυχόν την ορθότητα ή εγκυρότητα αυτής. Την ευθύνη της διδομένης προς αυτό εντολής φέρει ακέραια και αποκλειστικά ο επί του πλειστηριασμού υπάλληλος (βλ. Γνωμ. Εισ. Πρωτ. Αθ. 11/1974 Δ 5.353). Το Τ.Π & Δανείων αποτελεί το «χρηματοκιβώτιο» του συμβολαιογράφου, ο οποίος είναι θεματοφύλακας και υπεύθυνος για τη διανομή του πλειστηριάσματος (βλ. Ι. Μπρίνια Δ 5.355, Αναγκαστική Εκτέλεση άρθρο 965 παρ. 349). Επιπλέον το Ταμείο δεν συνδέεται με έννομη σχέση με τον ή τους δικαιούχους του εκπλειστηριάσματος, αποδίδει δε τα εξ ουσιώδη πλειστηριάσματος παρακαταθέντα χτήματα, μετά την καθ' οιονδήποτε τρόπο τελεσιδικία, άλλως εκτελεστικότητα, του πίνακα κατάταξης σε καθένα από τους δικαιούχους με έγγραφη επιταγή του συμβολαιογράφου.

Κατά συνέπεια, μέχρι του χρονικού σημείου που προσκομίζεται στο Τ.Π. & Δανείων εντολή του αρμόδιου συμβολαιογράφου για πληρωμή ορισμένου ποσού εκ του πλειστηριάσματος, με τη βεβαίωσή του ότι ο πίνακας κατάταξης κατέστη εκτελεστός, τρίτος στα χέρια του οποίου δύναται είτε να χωρήσει κατάσχεση κατ' άρθρο 982 Κ.Πολ.Δ. είτε και να αναγγελθεί η εκχώρηση απαίτησης από το πλειστηρίασμα είναι μόνο ο συμβολαιογράφος και όχι το Τ.Π. & Δανείων, αφού μέχρι εκείνου του χρονικού σημείου το Τ.Π. & Δανείων αγνοεί το δικαιούχο της παρακαταθήκης. Τόσο δε στην περίπτωση εκχώρησης του εκπλειστηριάσματος, εν όλω ή εν μέρει από τους δικαιούχους αυτού προς τρίτους, όσο και επί κατασχέσεως του πλειστηριάσματος, μέχρι της περιελεύσεως στο Τ.Π. & Δανείων της σχετικής εντολής του συμβολαιογράφου περί αποδόσεως, την εξόφληση του πίνακα κατάταξης για την ικανοποίηση της εκουσίως ή αναγκαστικώς εκχωρηθείσης σ' αυτόν απαίτησης εκ του κατατεθειμένου πλειστηριάσματος, δικαιούται να αξιώσει ο εκδοχέας μόνο από τον συμβολαιογράφο, υποχρεούμενος αντιστοίχως αυτός και στην παροχή της προσήκουσας εξοφλητικής απόδειξης κατ' άρθρο 424 ΑΚ, δηλ. στην εξό-

φληση του πίνακα κατάταξης, αφού ο εκχωρητής έχει στερηθεί τα εκ της εκχωρηθείσης απαίτησεως δικαιώματά του. Αφότου όμως δοθεί η σχετική εντολή προς το Ταμείο και καθορισθεί ο δικαιούχος τότε το Τ. Π. & Δανείων αποκτά την ιδιότητα του τρίτου, διακατέχοντας πλέον όχι για λογαριασμό του συμβολαιογράφου αλλά για λογαριασμό του τρίτου (βλ. σχετ. Ι. Καστριώτη «Κατάσχεση εις χείρας τρίτου – Πλειστηριασμοί» εκδ. 1971 σελ. 54 και σελ. 146).

III. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Στην προκειμένη περίπτωση, ενόψει του δοθέντος από την Υπηρεσία πραγματικού του ερωτήματος, λαμβανομένου υπόψη ότι η κοινοποίηση προς το Τ. Π. & Δανείων της από 3.5.2010 εκχώρησης απαίτησης του Α.Θ. στον Γ.Μ. έγινε σε χρονικό σημείο που ουδεμία απαίτηση του εκχωρητή Α.Θ. κατά του Τ. Π. & Δανείων υφίστατο, δοθέντος ότι δεν είχε περιέλθει οιαδήποτε εντολή της συμβολαιογράφου Βέροιας προς αυτό για απόδοση στον Α.Θ., του ποσού για το οποίο είχε καταταγεί στον υπ' αριθ. 6169/15.1.2009 πίνακα κατάταξης δανειστών, το Τ. Π. & Δανείων δεν είχε την ιδιότητα του τρίτου και συνεπώς ουδόλως μπορεί να θεωρηθεί ότι έχει ολοκληρωθεί η εκχώρηση και έχει καταστεί οφειλέτης έναντι του εκδοχέα.

Το Τ. Π. & Δανείων οφείλει να συμμορφωθεί στην δοθείσα από τη Συμβολαιογράφο Βέροιας εντολή και να αποδώσει το επιτασσόμενο με αυτή ποσό στον δανειστή Α.Θ., ο οποίος και έχει πλέον ευθεία απαίτηση κατά του Τ. Π. & Δανείων. Με δεδομένο, ωστόσο, ότι μετά την περιέλευση της ανωτέρω εντολής στο Τ. Π. & Δανείων, έλαβε χώρα η εις χείρας του κατάσχεση από τη Δ.Ο.Υ. Βέροια σε βάρος του Α.Θ. για ποσό 14.910 ευρώ, στην οποία το Γραφείο Παρακαταθηκών Βέροιας έχει υποβάλει θετική δήλωση, το ανωτέρω Γραφείο οφείλει να παρακρατήσει και να αποδώσει στη Δ.Ο.Υ. Βέροιας το ποσό για το οποίο έχει επιβληθεί η κατάσχεση, το δε εναπομείναν να το αποδώσει στον Α.Θ..

Κατά συνέπεια, στο ως άνω τεθέν ερώτημα αρμόζει η απάντηση ότι, το Γραφείο Παρακαταθηκών Βέροιας οφείλει, αφού παρακρατήσει και αποδώσει στη Δ.Ο.Υ. Βέροιας το ποσό για το οποίο έχει επιβληθεί η κατάσχεση, να αποδώσει το εναπομείναν ποσό στον Α.Θ..

Αθήνα 13-11-2012

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Υπ' αριθ. 297/2011 (Τμ. ΣΤ')

ΚΕΔΕ και ανακοπή κατά του πίνακα κατατάξεως. Οι αναφυόμενες διαφορές υπάγονται στη δικαιοδοσία των διοικητικών δικαστηρίων αν η υποκειμένη σχέση είναι δημοσίου δικαίου, όπως όταν αφορά απαιτήσεις από ασφαλιστικές εισφορές. Αν οι υποκείμενες σχέσεις είναι ετεροειδείς, αναζητείται η προέχουσα στον τίτλο απαίτηση. Ατομική δίωξη του πτωχού από το ΙΚΑ και αναγγελία των δανειστών του. Στοιχεία για το έγκυρο και το ορισμένο του αναγγελτηρίου. Οι εργασιακές απαιτήσεις ασφαλιζονται με pronόμιο, έστω και αν προέρχονται από άκυρη ή και παράνομη εργασιακή σύμβαση. Δεν ήταν αόριστη η αναγγελία των εργαζομένων στην οποία δεν αναφερόταν η εγκυρότητα ή μη της συμβάσεως εργασίας. Έγκυρες οι αναγγελίες του ΙΚΑ και του Δημοσίου. Οι προσαυξήσεις και οι τόκοι των απαιτήσεων του ΙΚΑ, που είναι εξοπλισμένες με γενικό pronόμιο, εξακολουθούν να τρέχουν και μετά την κήρυξη της πτωχεύσεως και ως προς την ομάδα των πιστωτών και έχουν και αυτές γενικό pronόμιο. Κρίσιμος ο χρόνος διενέργειας του πλειστηριασμού. Απορρίπτεται η αναίρεση. Επικυρώνει την αριθμ. 143/1998 απόφαση ΔιοικΠρωτΠειρ.

[...] **2.** Επειδή, με την υπό κρίση αίτηση ζητείται, εμπροθέσμως και εν γένει παραδεκτώς, η αναίρεση της υπ' αριθμ. 143/1998 αποφάσεως του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Πειραιώς, με την οποία συνεξεδικάσθησαν αντίθετες εφέσεις της αναιρεσειούσης εταιρείας και του Ελληνικού Δημοσίου, κατά της υπ' αριθμ. 156/1996 αποφάσεως του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Πειραιώς, με την οποία είχε γίνει εν μέρει δεκτή ανακοπή της αναιρεσειούσης κατά του υπ' αριθμ. 5020/22.5.1995 πίνακος κατατάξεως της συμβολαιογράφου-υπαλλήλου

του πλειστηριασμού... για την διανομή πλειστηριάσματος ακινήτων, εκπλειστηριασθέντων κατά τον διενεργηθέντα στις 8.3.1995 αναγκαστικό πλειστηριασμό, ο οποίος επεσπεύσθη από τον Διευθυντή του Ταμείου Εισπράξεως Εσόδων του ΙΚΑ Πειραιώς εις βάρος της εταιρείας περιορισμένης ευθύνης Ε.Π.Ε., με την επωνυμία «...», για την αναγκαστική είσπραξη απαιτήσεως του ΙΚΑ κατά της τελευταίας, η οποία, κατά τον χρόνο διενέργειας του πλειστηριασμού, ετέλει σε κατάσταση πτωχεύσεως και εξεπροσωπείτο από την ήδη αναιρεσίβλητο σύνδικο της πτωχεύσεως... . Με την προσβαλλομένη απόφαση απερρίφθη η έφεση της αναιρεσειούσης, έγινε δεκτή η έφεση του Δημοσίου και εξηφανίσθη η πρωτόδικος απόφαση, καθ' ο μέρος είχε κάνει εν μέρει δεκτή την ανακοπή της αναιρεσειούσης. Εν συνεχεία, το Τριμελές Διοικητικό Πρωτοδικείο Πειραιώς εδίκασε την ανακοπή, καθ' ο μέρος είχε γίνει δεκτή πρωτοδικώς και την απέρριψε.

3. Επειδή, νομίμως παρίσταται στην παρούσα δίκη η «Τράπεζα... ως καθολικός διάδοχος της «Τράπεζας...».

4. Επειδή, με το άρθρο 1 του ν. 1406/1983 (Α' 182) έχουν υπαχθεί στη δικαιοδοσία των τακτικών διοικητικών δικαστηρίων όλες οι διοικητικές διαφορές ουσίας, οι οποίες δεν είχαν υπαχθεί σ' αυτά μέχρι την έναρξη ισχύος του νόμου αυτού, μεταξύ δε αυτών περιλαμβάνονται, στην παρ. 2 περ. ια' του ως άνω άρθρου, και οι διαφορές, οι οποίες αναφύονται κατά την εφαρμογή της νομοθεσίας, η οποία αφορά την είσπραξη των δημοσίων εσόδων (ν.δ. 356/1974, Α' 90), για την εκδίκαση των οποίων τα τακτικά διοικητικά δικαστήρια απέκτησαν δικαιοδοσία από 11.6.1985 (άρθρο 9 παρ. 1 περ. γ' του ν. 1406/1983). Εξ άλλου, συμφώνως με την περ. δ' της παρ. 3 του άρθρου 27 του αν. ν. 1846/1951 (Α' 179), όπως προσετέθη με το άρθρο 18 του ν. 1469/1984 (Α' 111), «οι διατάξεις που ισχύουν κάθε φορά για την είσπραξη των εσόδων του δημοσίου εφαρμόζονται ανάλογα και για την είσπραξη των εσόδων του ΙΚΑ... ..». Περαιτέρω, στο άρθρο 57 του ν. δ/τος 356/1974 ρυθμίζεται, με παραπομπή στις οικείες διατάξεις του Κώδικος Πολιτικής Δικονομίας, λαμβανομένων υπ' όψιν και των ορι-

ζομένων στο άρθρο 61 του ίδιου νομοθετικού διατάγματος, ως προς την κατάταξη του Δημοσίου, ο τρόπος και η έκταση ικανοποιήσεως των δανειστών στον κατά την διοικητική εκτέλεση, συμφώνως με τις διατάξεις του ίδιου νομοθετικού διατάγματος, διενεργούμενο πλειστηριασμό, στο δε άρθρο 58 του ως άνω νομοθετικού διατάγματος προβλέπεται και ρυθμίζεται ειδικότερον η άσκηση ανακοπής κατά του πίνακος κατατάξεως δανειστών, ο οποίος συντάσσεται κατά τον εν λόγω πλειστηριασμό. Τέλος, στα άρθρα 933 επ., 974-980 και 1006 του Κώδικος Πολιτικής Δικονομίας ρυθμίζονται ο τρόπος και η έκταση ικανοποιήσεως των δανειστών και η άσκηση ανακοπής κατά του πίνακος κατατάξεως, ο οποίος συντάσσεται σε πλειστηριασμό, διενεργούμενο κατά την διαδικασία της αναγκαστικής εκτελέσεως, η οποία πραγματοποιείται συμφώνως προς τις διατάξεις του εν λόγω Κώδικος.

5. Επειδή, από τις ως άνω διατάξεις προκύπτει ότι η διαδικασία κατατάξεως των δανειστών στον πλειστηριασμό αποτελεί τμήμα της όλης διαδικασίας της αναγκαστικής εκτελέσεως, οι δε διαφορές, οι οποίες γεννώνται από την διαδικασία αυτή, περιλαμβανομένων και των διαφορών από τον πίνακα κατατάξεως, υπάγονται στη δικαιοδοσία των διοικητικών δικαστηρίων, εφ' όσον η υποκειμένη σχέση, στην οποία στηρίζεται ο αποτελών το θεμέλιο της εκτελέσεως τίτλος, είναι δημοσίου δικαίου. Άλλως, αν δηλαδή η υποκειμένη σχέση είναι ιδιωτικού δικαίου, οι διαφορές οι οποίες γεννώνται από την σύνταξη του πίνακος κατατάξεως υπάγονται στην δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων, ασχέτως της ειδικότερας φύσεως της απαιτήσεως, η οποία αναγγέλλεται προς κατάταξη στο πλαίσιο της αναγκαστικής εκτελέσεως, ανεξαρτήτως, δηλαδή, αν η εν λόγω απαίτηση, καθ' εαυτή, προέρχεται από σχέση δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου, (βλ. Α.Ε.Δ. 18/1993, ΣτΕ 4408/2005, ΣτΕ 3624/2002, ΣτΕ 1037/2000 κ.α.). Εξ άλλου, αν η αναγκαστική εκτέλεση επισπεύδεται βάσει τίτλου, ο οποίος στηρίζεται σε υποκειμένες ετεροειδείς σχέσεις, δηλαδή τόσο σε σχέσεις δημοσίου όσο και σε σχέσεις ιδιωτικού δικαίου, θα πρέπει να αναζητηθεί η προέχουσα απαίτηση στον εν λόγω τίτλο,

δηλαδή εκείνη, η οποία υπερτερεί ποσοτικώς και βάσει αυτής να καθορισθεί τελικώς το δικαστήριο στη δικαιοδοσία του οποίου υπάγεται η διαφορά, δηλαδή το διοικητικό δικαστήριο όταν η μεγαλύτερα απαίτηση προέρχεται από έννομη σχέση δημοσίου δικαίου και το πολιτικό δικαστήριο όταν η μεγαλύτερα αυτή απαίτηση προέρχεται από έννομη σχέση ιδιωτικού δικαίου (βλ. Α.Ε.Δ. 23/1999, ΣτΕ 4409/2005, 3624/2002). Επομένως, επί αναγκαστικής εκτελέσεως, η οποία ενεργείται επισπεύσει του ΙΚΑ, με ανάλογο εφαρμογή των διατάξεων του Κώδικος περί Εισπράξεως Δημοσίων Εσόδων, βάσει τίτλου με υποκειμένη σχέση δημοσίου δικαίου, οι διαφορές, οι οποίες γεννώνται από την εκτέλεση αυτή υπάγονται στην δικαιοδοσία των διοικητικών δικαστηρίων, περιλαμβανομένων και των διαφορών από τον πίνακα κατατάξεως, οι οποίες αφορούν την κατάταξη ιδιωτών ή νομικών προσώπων ιδιωτικού δικαίου ως αναγγεληθέντων δανειστών, των οποίων η απαίτηση απορρέει από σχέση ιδιωτικού δικαίου (βλ. Α.Ε.Δ. 18/1993, ΣτΕ 4408/2005, πρβλ. ΣτΕ 1037/2000 κ.α.). Βάσει των ανωτέρω, στην παρούσα υπόθεση, στην οποία η διαφορά προέκυψε από αναγκαστική εκτέλεση, η οποία ενεργείται επισπεύσει του ΙΚΑ, με ανάλογο εφαρμογή των διατάξεων του Κώδικος περί Εισπράξεως Δημοσίων Εσόδων, βάσει τίτλου με υποκειμένη σχέση δημοσίου δικαίου (απαίτηση από ασφαλιστικές εισφορές), οι διαφορές, οι οποίες γεννώνται από την εκτέλεση αυτή, νομίμως υπάγονται στην δικαιοδοσία των διοικητικών δικαστηρίων, περιλαμβανομένων και των διαφορών από τον πίνακα κατατάξεως, οι οποίες αφορούν την κατάταξη ιδιωτών ή νομικών προσώπων ιδιωτικού δικαίου ως αναγγεληθέντων δανειστών, των οποίων η απαίτηση απορρέει από σχέση ιδιωτικού δικαίου.

6. Επειδή, με τον πρώτο λόγο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως προβάλλεται ότι η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση εφήρμοσε πλημμελώς τις διατάξεις των άρθρων 972 παρ. 1 του Κώδικος Πολιτικής Δικονομίας και του ΚΕΔΕ, οι οποίες, κατά την αναιρεσειούσα, επιβάλλουν όπως η αναγγελία ως εισαγωγικό έγγραφο (βλ. ΣτΕ 458/1996, πρβλ. ΣτΕ 180/2010) της διαδικασίας της αναγκαστικής εκτελέσεως, και ειδικότερον

της διαδικασίας της κατατάξεως, πρέπει να περιέχει επί ποινή ακυρότητας, εκτός από άλλα στοιχεία την απαίτηση του αναγγελλομένου δανειστού κατ' είδος και ύψος, καθώς και το τυχόν υπάρχον προνόμιον για την προνομιακή κατάταξη, ούτως ώστε να παρέχεται η ευχέρεια στους λοιπούς αναγγελλθέντας δανειστάς να ελέγξουν την νομιμότητα και βασιμότητα των αναγγελλομένων απαιτήσεων. Συναφώς προβάλλεται ότι η αιτιολογία, την οποία παρέθεσε η αναιρεσιβαλλομένη είναι ανεπαρκής, διότι δεν αναφέρει τα πραγματικά δεδομένα κατ' εκτίμηση των οποίων διεμορφώθη η κρίση της, άλλως, ότι τα περιγράφει με ασάφεια, χωρίς να εκθέτει τους λόγους στους οποίους στηρίζεται. Η αναιρεσείουσα Τράπεζα προέβαλε σχετικές αιτιάσεις περί αοριστίας των γενομένων αναγγελιών τόσο με την ανακοπή της, όσον και με την έφεσή της. Συνεπώς, παραδεκτώς προβάλλεται ο ανωτέρω λόγος αναιρέσεως. Στο άρθρο 55 του ΚΕΔΕ (ν.δ. 356/1974 ΦΕΚ 90 Α') ορίζονται τα ακόλουθα: «1. Ο Διευθυντής οιοδήποτε Δημοσίου Ταμείου λαβών γνώσιν, είτε εκ κοινοποιήσεως του προγράμματος πλειστηριασμού, είτε καθ' οιονδήποτε άλλον τρόπον, επισπευδομένου πλειστηριασμού, υποχρεούται να αναγγείλη το Δημόσιον διά τα βεβαιωμένα εις το Ταμείον του χρέη του καθ' ου ο πλειστηριασμός, δι' αναγγελίας κοινοποιουμένης μόνον εις τον επί του πλειστηριασμού υπάλληλον και συνοδευομένης υπό πίνακος εμφανίντος τα ως άνω χρέη. Ο πίναξ ούτος περιλαμβάνει το ονοματεπώνυμον του οφειλέτου, το είδος, το ποσόν των χρεών, το οικονομικό έτος εις ο ανήκουν, ως και την χρονολογίαν βεβαιώσεως τούτων, προς δε και μνείαν της δι' έκαστον των χρεών τούτων τυχόν υπάρχουσας ασφαλείας...», στο δε άρθρο 57 του ΚΕΔΕ ορίζεται ότι «Αι αναγγελίαι των τρίτων επισπευδόντος του Δημοσίου διέπονται υπό των εκάστοτε ισχυουσών διατάξεων του Κώδικος Πολιτικής Δικονομίας». Περαιτέρω, στο άρθρο 62 του ΚΕΔΕ ορίζονται τα ακόλουθα: «Πτώχευσις 1... Ο Διευθυντής του αρμοδίου Δημοσίου Ταμείου λαμβάνων γνώσιν της πτωχεύσεως αναγγέλλεται εις τον Σύνδικον της πτωχεύσεως και εις τον Γραμματέα του αρμοδίου Δικαστηρίου, εις ούς και αποστέλλει πίνακα των βεβαιωμένων εις βά-

ρος του πτωχού οφειλέτου απαντήσεων του Δημοσίου.... 2... 3. Ο επί του πλειστηριασμού υπάλληλος υποχρεούται όπως πρό πάσης κατατάξεως δανειστών... εξακριβώνει και εκ πιστοποιήσεως του συνδίκου τας δηλωθείσας αυτώ απαιτήσεις του Δημοσίου 4 (όπως αντικατεστάθη με το άρθρο 37 παρ. 3 του ν. 2214/1994, ΦΕΚ 75Α'/11.5.1994). Σε περίπτωση πτωχεύσεως οφειλέτου του Δημοσίου, δύναται τούτο να προβαίνει σε αναγκαστική εκτέλεση της περιουσίας του πτωχεύσαντος, της πτωχευτικής και μεταπτωχευτικής, ανεξάρτητα από την ύπαρξη υπέρ αυτού γενικού ή ειδικού προνομίου επί της περιουσίας του οφειλέτη. 5. ...». Εξ άλλου, με το άρθρο 18 του ν. 1469/1984 (ΦΕΚ 111Α') προσετέθη στην παρ. 3 του άρθρου 27 του Α.Ν. 1846/51 (ΦΕΚ 179 Α') διάταξη (περ. δ'), κατά την οποία «Οι διατάξεις που ισχύουν κάθε φορά για την είσπραξη των εσόδων του δημοσίου εφαρμόζονται ανάλογα και για την είσπραξη των εσόδων του ΙΚΑ και των συνεισπραττομένων από αυτό εσόδων τρίτων οργανισμών. Όπου δε σ' αυτές αναφέρεται Υπουργός, Δ/ντής Δημοσίου Ταμείου και υπάλληλος του Δημοσίου, νοούνται ο Διοικητής ΙΚΑ, Δ/ντής Ταμειακής Υπηρεσίας Περιφερειακού ή Τοπικού Υποκαταστήματος ΙΚΑ και υπάλληλοι του ΙΚΑ, από τους οποίους ασκούνται οι αντίστοιχες αρμοδιότητες». Τέλος, στο άρθρο 972 του Κώδικος Πολιτικής Δικονομίας ορίζεται ότι «1. Οι δανειστές εκείνου κατά του οποίου έγινε η εκτέλεση έχουν δικαίωμα να αναγγείλουν την απαίτησή τους. Η αναγγελία επιδίδεται στον υπάλληλο του πλειστηριασμού, σε εκείνον υπέρ του οποίου γίνεται και σε εκείνον κατά του οποίου στρέφεται η εκτέλεση, και πρέπει να περιέχει α)... β) περιγραφή της απαίτησης του δανειστή που αναγγέλλεται ... 2. ...».

7. Επειδή, από τις διατάξεις, οι οποίες παρατίθενται στην προηγούμενη παράγραφο, προκύπτει ότι σε περίπτωση πτωχεύσεως οφειλέτου του Δημοσίου ή του ΙΚΑ, το οποίο εξομοιώνεται προς το Δημόσιο, ως προς την εφαρμογή των σχετικών με την αναγκαστική εκτέλεση για την είσπραξη των απαιτήσεων του διατάξεων, ο Διευθυντής Ταμείου Εσόδων του ΙΚΑ αναγγέλλεται στον σύνδικο της πτωχεύσεως για τις εις βάρος του πτωχού απαιτήσεις του Ιδρύματος, δύ-

ναται όμως, εφ' όσον κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 62 παρ. 4 του ΚΕΔΕ και 27 παρ. 3 του Α.Ν. 1846/1951 δεν αναστέλλονται οι ατομικές διώξεις του ΙΚΑ κατά του πτωχού, να προβαίνει σε αναγκαστική εκτέλεση κατά της περιουσίας του τελευταίου, πτωχευτικής και μεταπτωχευτικής, ανεξαρτήτως της υπάρξεως γενικού ή ειδικού προνομίου υπέρ της απαιτήσεώς του. Στην περίπτωση κατά την οποία το ΙΚΑ κάνει χρήση της ως άνω δυνατότητός του για ατομική δίωξη του πτωχού οφειλέτου του, οι δανειστές του τελευταίου, εκπροσωπούμενοι από τον σύνδικο της πτωχεύσεως, μπορούν να αναγγέλλονται στην κατά του πτωχού ανοιγείσα ατομική διαδικασία εκτελέσεως, εάν δε μεταξύ των ως άνω δανειστών περιλαμβάνεται και το Δημόσιο, αυτό αναγγέλλει τις απαιτήσεις του είτε διά του συνδίκου είτε και αυτοτελώς, όπως συνάγεται και από την μείζονα δυνατότητά του να διώκει ατομικώς τον πτωχό οφειλέτη του κατά το άρθρο 62 παρ. 4 του ΚΕΔΕ (πρβλ. Α.Π. 305/2003, 840/2001, 3/2000 Ολομ.). Εξ άλλου, συμφώνως προς την διάταξη του άρθρου 972 παρ. 1 του Κώδικος Πολιτικής Δικονομίας, η αναγγελία του δανειστού είτε υποβάλλεται απευθείας στον υπάλληλο του πλειστηριασμού, είτε σε περίπτωση ατομικής εκτελέσεως κατά πτωχού οφειλέτου, μέσω του συνδίκου της πτωχεύσεως, πρέπει να περιέχει επί ποινή ακυρότητας του αναγγελτηρίου περιγραφή του είδους και του ποσού της απαιτήσεως, η οποία αναγγέλλεται, καθώς και του προνομίου της, εφ' όσον τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία θεμελιώνουν τούτο δεν συμπίπτουν με εκείνα, τα οποία αναφέρονται στο είδος της απαιτήσεως. Λαμβανομένου όμως υπ' όψιν ότι η αναγγελία του δανειστού, οπωσδήποτε γενομένη, δεν συνιστά ούτε κατά τον Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας ούτε κατά τον ΚΕΔΕ κυρία ή παρεμπόμπουσα αίτηση για παροχή δικαστικής προστασίας, ώστε να απαιτείται εξειδίκευση της περιγραφής της αναγγελλομένης απαιτήσεως στο βαθμό που θα απαιτείτο λ.χ. επί ανακοπής, το έγγραφο της αναγγελίας είναι άκυρο, λόγω αοριστίας της αναφερομένης σ' αυτό απαιτήσεως, μόνον όταν η περιγραφή αυτής, καθώς και του τυχόν προνομίου της, είναι τόσο ελλιπής, ώστε να καθιστα-

ται αδύνατον, αφ' ενός μεν στον υπάλληλο του πλειστηριασμού να προβεί στον έλεγχο της νομιμότητας και βασιμότητας της απαιτήσεως, αφ' ετέρου δε στον οφειλέτη και στους δανειστές να αντικρούσουν δικαστικώς την αναγγελία, υφιστάμενοι δικονομική βλάβη λόγω της αοριστίας του αναγγελτηρίου. Οι ως άνω απαιτήσεις ως προς το περιεχόμενο της αναγγελίας δεν διαφοροποιούνται όταν αυτή γίνεται συμφώνως προς τις διατάξεις των άρθρων 55 παρ. 1 και 62 παρ. 1 του ΚΕΔΕ. Η διάταξη ειδικώτερον του άρθρου 55 παρ. 1 του ΚΕΔΕ ορίζει ότι ο πίνακας, ο οποίος συνοδεύει την αναγγελία και εμφανίζει τα οφειλόμενα στο Δημόσιο χρέη του καθ' ου ο πλειστηριασμός, περιλαμβάνει εκτός από άλλα στοιχεία, και το είδος των χρεών, επιπροσθέτως δε και μνεία της ασφαλείας, η οποία τυχόν υπάρχει για καθένα από αυτά. Είναι σαφές ότι η έννοια του καθορισμού του είδους των χρεών που απαιτείται από την διάταξη του άρθρου 55 παρ. 1 του ΚΕΔΕ στον πίνακα, ο οποίος συνοδεύει την αναγγελία, περιέχει και τον προσδιορισμό των στοιχείων του προνομίου που τυχόν τα ασφαρίζει (πρβλ. Α.Π. 1636/2002, 630/2002, 295/2002, 1783/2001, 196/1999, 77/1999, 1348/1995, 14/1995 κ.α.).

8. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, από την αναιρεσιβαλλομένη και την πρωτόδικο απόφαση προκύπτουν τα εξής: Με την 4989/8.3.1995 έκθεση δημοσίου αναγκαστικού πλειστηριασμού της συμβολαιογράφου Πειραιώς Ε. Χ., εξεπληστηριάσθησαν ενώπιόν της, με επίστευση του Διευθυντού του Ταμείου Εσόδων ΙΚΑ Πειραιώς, τα ακίνητα (οριζόντιες ιδιοκτησίες), τα οποία περιγράφονται στην 7110/8.9.1994 έκθεση αναγκαστικής κατασχέσεως του δικαστικού επιμελητού Πειραιώς Κ. Φ., ιδιοκτησίας της εταιρείας περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «...», κηρυχθείσης σε κατάσταση πτωχεύσεως με την 406/16.11.1994 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς, με την οποία ωρίσθη ως ημέρα παύσεως των πληρωμών της η 20.11.1994. Τα εκπλειστηριασθέντα ακίνητα κατεκυρώθησαν, κατόπιν πλειοδοσίας, στην αναιρεσειούσα Τράπεζα και στο ποσό των 100.000.000 δραχμών. Εν συνεχεία, και για το λόγο ότι το πλειστηρίασμα δεν επαρκούσε για την ικανοποι-

ηση των απαιτήσεων των αναγγελθέντων δανειστών, η υπάλληλος του πλειστηριασμού συνέταξε τον υπ' αριθμ. 5020/22.5.1995 πίνακα διανομής του πλειστηριάσματος και κατατάξεως των δανειστών της καθ' ής η εκτέλεση πτωχής εταιρείας. Στον εν λόγω πίνακα, αφού αφηρέθησαν τα εκ δρχ. 726.531 έξοδα εκτελέσεως κατετάγη πριν από την αναιρεσείουσα Τράπεζα (η οποία κατετάγη στο υπόλοιπο του πλειστηριάσματος) η σύνδικος της πτωχεύσεως και ήδη αναιρεσίβλητος, υπό την αίρεση της επαληθεύσεως των απαιτήσεων των πτωχευτικών δανειστών: α) Για απαιτήσεις συνολικού ποσού 6.162.011 δραχμών, οι οποίες προέρχονται από δεδουλευμένους μισθούς, επιδόματα εορτών, άδειες και αποζημιώσεις απολύσεως των υπαλλήλων εργαζομένων της οφειλετριάς πτωχής εταιρείας και συγκεκριμένως για τις απαιτήσεις των..., ποσών αντιστοίχως 599.104, 1.676.110, 1.669.924 και 2.186.873 δρχ. Ως εγένετο δεκτό υπό της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως από τα αντίγραφα των αναγγελιών των προαναφερθέντων εργαζομένων προς την σύνδικο της πτωχεύσεως και τις επισυναπτόμενες σ' αυτές καταγγελίες της συμβάσεως εργασίας τους με την πτωχεύσασα οφειλέτιδα εταιρεία, προκύπτει ότι οι αναγγελίες αυτές φέρουν όλα εκείνα τα στοιχεία, τα οποία είναι απαραίτητα στον μεν επί του πλειστηριασμού υπάλληλο για να προβεί στη σύγκριση και προνομιακή κατάταξη των αναγγελομένων απαιτήσεων στον πίνακα, στους δε άλλους δανειστάς και την καθ' ής οφειλέτιδα για να αμυνθούν. Και τούτο, διότι στις αναγγελίες αυτές, γίνεται αναλυτική περιγραφή των απαιτήσεων των εργαζομένων, της αιτίας προελεύσεως των (οφειλές, οι οποίες προέρχονται από δεδουλευμένους μισθούς, επιδόματα εορτών, άδειες και αποζημιώσεις απολύσεως), καθώς και του χρόνου, τον οποίο αυτές αφορούν, ο οποίος εμπίπτει στο χρονικό διάστημα, το τασσόμενο από το άρθρο 975 παρ. 3 του Κώδικος Πολιτικής Δικονομίας.

Εξ άλλου, δοθέντος ότι οι εργασιακές πτωχευτικές απαιτήσεις δεν χάνουν τον προνομιακό τους χαρακτήρα, έστω και αν προέρχονται από άκυρη ή και παράνομη εργασιακή σύμβαση (βλ. Α.Π. 1186/1980, 1157/1978), δεν καθιστά

αόριστες τις ως άνω αναγγελίες το γεγονός ότι δεν προκύπτει από αυτές η εγκυρότητα ή μη της σχετικής συμβάσεως εργασίας των εν λόγω εργαζομένων με την πτωχεύσασα εταιρεία. Εν όψει των ανωτέρω, η κρίση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι οι ανωτέρω αναγγελίες περιείχαν όλα τα απαραίτητα κατά νόμον στοιχεία, ώστε να είναι επαρκώς ωρισμένες, παρίσταται νόμιμος, ο δε προβαλλόμενος με την αίτηση λόγος αναιρέσεως περί παραβάσεως ουσιώδους τύπου της διαδικασίας (άρθρο 56 παρ. 1 γ' π. δ/τος 18/1989) και περί πλημμελούς αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι, καθ' ο μέρος αναφέρεται στις ως άνω αναγγελίες, απορριπτέος ως αβάσιμος. β) Η σύνδικος της πτωχεύσεως κατετάγη περαιτέρω στον συνταχθέντα πίνακα διανομής του πλειστηριάσματος για απαίτηση του Ελληνικού Δημοσίου, ύψους 4.738.638 δραχμών (βασικό χρέος 3.395.827 δρχ. + 1.321.209 δρχ. προσαυξήσεις), η οποία απαίτηση προήρχετο από ληξιπρόθεσμες οφειλές μέχρι την ημέρα του πλειστηριασμού από τέλη κυκλοφορίας, πρόστιμα εισαγωγής, πρόστιμα Κ.Β.Σ. και έξοδα κατασχέσεως. Για την ως άνω απαίτηση το Ελληνικό Δημόσιο ανηγγέθη και απ' ευθείας στην υπάλληλο του πλειστηριασμού γ) Η σύνδικος κατετάγη τέλος για την εκ δραχμών 8.123.883 συνολική απαίτηση του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων, η οποία προήρχετο από οφειλές ένεκα καθυστερουμένων εισφορών της καθ' ής η εκτέλεση εταιρείας, οι οποίες προέκυψαν εντός της τελευταίας διετίας προ της ημέρας του πλειστηριασμού. Ως εγένετο δεκτό υπό της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, από τις αναγγελίες τόσον του Ελληνικού Δημοσίου, όσο και του ΙΚΑ, καθώς και από τους πίνακες χρεών, οι οποίοι επισυνάπτονται σ' αυτές, όπου περιγράφονται, κατά αναλυτικό τρόπο, τα χρέη της πτωχεύσασας οφειλέτιδος, η αιτία προελεύσεως των, ο χρόνος της ταμειακής βεβαιώσεώς των, το ποσό των προσαυξήσεων και, προκειμένου για τις απαιτήσεις του Ελληνικού Δημοσίου, το οικονομικό έτος, στο οποίο ανάγονται, ενώ για τις απαιτήσεις του ΙΚΑ η χρονική περίοδος την οποία αφορούν, προκύπτει ότι οι εν λόγω αναγγελίες φέρουν όλα εκείνα τα στοιχεία, τα οποία

αξιώνει για την εγκυρότητά τους το άρθρο 55 του ΚΕΔΕ. Με τα δεδομένα αυτά, η ως άνω κρίση της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι νομίμως και επαρκώς ητιολογημένη, ο δε λόγος αναιρέσεως, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση ουσιώδους τύπου της διαδικασίας, επειδή δεν εκηρύχθη άκυρος η αναγγελία του Δημοσίου και του ΙΚΑ, καθώς και πλημμελής αιτιολογία της αναιρεσιβαλλομένης είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

9. Επειδή, προβάλλεται, περαιτέρω, ως λόγος αναιρέσεως ότι κατά την διάταξη του άρθρου 536 του Εμπορικού Νόμου από της εκδόσεως της δικαστικής αποφάσεως, η οποία κηρύσσει την πτώχευση παύουν οι τόκοι των τοκοφόρων απαιτήσεων των εγχειρογράφων ή γενικών προνομιακών πιστωτών ως προς την ομάδα των πιστωτών. Με τους τόκους δε τούτους εξομοιούνται οι απαιτήσεις του Δημοσίου από προσαυξήσεις και οι απαιτήσεις του ΙΚΑ από πρόσθετα τέλη. Εν όψει των ανωτέρω, η αναιρεσείουσα Τράπεζα προσβάλλει την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, η οποία έκρινε ότι η ανωτέρω διάταξη του Εμπορικού Νόμου δεν εφαρμόζεται εν γένει επί απαιτήσεων εξησφαλισμένων δι' οιουδήποτε προνομίου, γενικού ή ειδικού, ως εκδοθείσα κατ' εσφαλμένη ερμηνεία της ανωτέρω διατάξεως, εν συνδυασμό προς εκείνες του άρθρου 975 αριθμ. 5 και 6 Κ. Πολ. Δικονομίας και 61 παρ. 1 του ΚΕΔΕ.

10. Επειδή, στο άρθρο 536 του Εμπορικού Νόμου ορίζεται ότι «Από της κηρυττούσης την πτώχευσιν αποφάσεως οι τόκοι πάσης πιστώσεως μη εξησφαλισμένης διά προνομίου, δι' ενεχύρου, η δι' υποθήκης παύουσι ως προς την ομάδα μόνον...». Περαιτέρω, στο άρθρο 61 του ΚΕΔΕ, ως ίσχυε κατά τον κρίσιμον, εν προκειμένω, χρόνον, ορίζονται τα ακόλουθα : «1. Το Δημόσιον κατατάσσεται εν αναγκαστική εκτελέσει κινητού ή ακινήτου διά τας ληξιπροθέσμους μέχρι της ημέρας του πλειστηριασμού απαιτήσεις εκ πάσης αιτίας, μετά των πάσης φύσεως προσαυξήσεων και τόκων και εν τη υπ' αριθμ. 5 σειρά του άρθρου 975 του Κώδικος Πολιτικής Δικονομίας 2. ...5. (όπως ίσχυε πριν αντικατασταθεί με το άρθρο 41 παρ. 10 του ν. 2648/1998 ΦΕΚ 238 Α'). Αι διατάξεις του παρόντος άρθρου

εφαρμόζονται και εν περιπτώσει κηρύξεως εις κατάστασιν πτωχεύσεως του οφειλέτου του Δημοσίου...». Εξ άλλου, στο άρθρο 975 («Γενικά Προνόμια») του Κώδικος Πολιτικής Δικονομίας ορίζεται ότι : «Η κατάταξη των δανειστών στον πίνακα γίνεται με την εξής σειρά. Αφού αφαιρεθούν τα έξοδα της εκτέλεσης που ορίζονται αιτιολογημένα από τον υπάλληλο του πλειστηριασμού, κατατάσσονται 1)... 6) (όπως αντικαταστάθη από το άρθρο 10 του ν. 1710/1987 ΦΕΚ 109 Α') οι απαιτήσεις των οργανισμών κοινωνικής ασφάλισης, εφ' όσον προέκυψαν μέσα στην τελευταία διετία πριν από την ημέρα του πλειστηριασμού 8. ...».

11. Επειδή, από τις παρατεθείσες στην προηγουμένη παράγραφο διατάξεις, σε συνδυασμό - όσον αφορά ειδικώς το ΙΚΑ- και με την μνημονευομένη, ήδη, διάταξη του άρθρου 27 παρ. 3 του ΑΝ 1846/1951, ως ετροποποιήθη με το άρθρο 18 του ν. 1469/1984, η οποία προβλέπει ανάλογο εφαρμογή των κανόνων, οι οποίοι αφορούν την είσπραξη των απαιτήσεων του Δημοσίου και σε εκείνες του ΙΚΑ, συνάγεται ότι το κατά τα άρθρα 61 παρ. 1 ΚΕΔΕ και 975 περ. 6 Κ.Πολ. Δικ. γενικό πρόνομιο των εμπιπτουσών στις διατάξεις αυτές απαιτήσεων του Δημοσίου και του ΙΚΑ αντιστοίχως, δεν αφορά μόνον τα ποσά των κυρίων απαιτήσεων, αλλά και των πάσης φύσεως προσαυξήσεων και τόκων των απαιτήσεων τούτων μέχρι την ημέρα του πλειστηριασμού. Η ρύθμιση αυτή ακολουθεί τον κανόνα ότι οι προσαυξήσεις από πλευράς προνομίου εξομοιούνται με την κυρία οφειλή. Εφ' όσον δε η ανωτέρω διάταξη του άρθρου 61 παρ. 1 του ΚΕΔΕ είναι εφαρμοστέα και επί πτωχεύσεως, κατά την παρ. 4 του ίδιου άρθρου, το καθιερούμενο πρόνομιο των πάσης φύσεως τόκων και προσαυξήσεων μέχρι την ημέρα του πλειστηριασμού ληξιπροθέσμων χρεών ισχύει και επί πλειστηριασμών στρεφομένων κατά αντικείμενων της πτωχευτικής περιουσίας (πρβλ. ΑΕΔ 4/2000). Κατά συνέπειαν, εφ' όσον οι ως άνω απαιτήσεις ασφαρίζονται με πρόνομιο τόσον ως προς τα κύρια κονδύλια, όσον και ως προς τα παρεπόμενα κονδύλια των τόκων και προσαυξήσεων, τα τελευταία αυτά δεν παύουν να τρέχουν ως προς την ομάδα των πιστωτών, κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 536 του Εμπορικού

Νόμου (πρβλ. Α.Π. 22/2000 Ολομ.), από την οποία προκύπτει ότι προκειμένης της εφαρμογής του άρθρου 536 Εμπορικού Νόμου δεν αρκεί να διαπιστώνεται ύπαρξη προνομίου ωρισμένης απαιτήσεως και των τόκων-προσαυξήσεων της πρό της πτωχεύσεως, αλλά και μετ' αυτήν και μέχρι την διενέργεια του πλειστηριασμού, όπως προκύπτει, εν προκειμένω, από το άρθρο 61 παρ. 1 ΚΕΔΕ (βλ. επίσης Α.Π. 802/1975).

12. Επειδή, με την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση απερρίφθη λόγος εφέσεως, κατά τον οποίο μη νομίμως είχε απορριφθεί πρωτοδίκως λόγος ανακοπής, με τον οποίο η αναιρεσεύουσα ήδη Τράπεζα εζήτησε να μην καταταγεί το ΙΚΑ στον πίνακα διανομής του πλειστηριάσματος για ποσό 484.485 δραχμών, διότι το ποσόν αυτό αφεώρα «πρόσθετα τέλη» των αναγγελθεισών απαιτήσεων του Ιδρύματος κατά το χρονικό διάστημα από την ημέρα κηρύξεως της πτωχεύσεως και μέχρι τον πλειστηριασμό (8.3.1995). Το δικάσαν σε δεύτερο βαθμό Διοικητικό Πρωτοδικείο απέρριψε τον ως άνω λόγο εφέσεως με την αιτιολογία ότι οι προσαυξήσεις των απαιτήσεων εκείνων του Ι.Κ.Α., οι οποίες είναι εξοπλισμένες με γενικό προνόμιο, εξακολουθούν να τρέχουν και μετά την κήρυξη της πτωχεύσεως του οφειλέτου και ως προς την ομάδα των πιστωτών και έχουν και αυτές γενικό προνόμιο. Η κρίση αυτή του δικάσαντος δικαστηρίου είναι, συμφώνως προς τα προεκτεθέντα, νόμιμος, απορριπτέα δε, ως αβάσιμα, τυγχάνουν τα περί του αντιθέτου προβαλλόμενα με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως. [...]

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Υπ' αριθ. 1696/2010

Σύσταση οριζοντίου ιδιοκτησίας. Σύσταση χωριστής κυριότητας είτε σε όροφο είτε σε διαμέρισμα γίνεται με δικαιοπραξία ή με διάταξη τελευταίας βουλήσεως. Επικυρώνει την υπ' αριθμ. 603/2005 ΕφετΛαρ.

[...] Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 953, 954, 1002 του ΑΚ, του Ν. 3741/1929 και του άρθρου 2 του Ν.Δ. 1024/1971, συνάγεται ότι, εκτός από τις περιπτώσεις συστάσεως ορο-

φοκτησίας, με βάση τη διάταξη του άρθρου 480 Α' του ΚΠολΔ, που προστέθηκε με το άρθρο 11 του Ν. 1562/1985, ή τις διατάξεις των άρθρων 1 και 6 του τελευταίου νόμου, χωριστή κυριότητα σε όροφο οικοδομής ή σε διαμέρισμα ορόφου μπορεί να συσταθεί με δικαιοπραξία του κυρίου ή των συγκυρίων του όλου ακινήτου, δηλαδή είτε με σύμβαση μεταξύ αυτών ή με σύμβαση μεταξύ του κυρίου και του αποκτώντος, είτε και με διάταξη τελευταίας βουλήσεως, κάθε δε δικαιοπραξία με την οποία συνιστάται οριζόντια ιδιοκτησία κατά παράβαση των ανωτέρω διατάξεων είναι άκυρη. [...]

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Υπ' αριθ. 346/2011 (Τμ. Α2 Πολ.)

Κληρονομία. Καταπίστευμα. Στην περίπτωση του γενικού καταπιστεύματος, το σύνολο της περιουσίας του διαθέτη, όπως αυτή διαμορφώθηκε ύστερα από την τακτική διαχείρισή της από τον εγκατάστατο, περιέρχεται (ως κληρονομία) στον καταπιστευματοδόχο, ενώ στο καταπίστευμα του περιλιμπανομένου, ο καταπιστευματοδόχος αποκτά ό,τι τυχόν δεν διέθεσε ο πρώτος κληρονόμος μέχρι την επαγωγή του καταπιστεύματος. Εκ τούτων παρέπεται, ότι σε καθεμία από τις δύο περιπτώσεις (δυννητικά τουλάχιστον) είναι εντελώς διαφορετικά τα περιουσιακά που δικαιούται ο καταπιστευματοδόχος να αξιώσει από τον εγκατάστατο (ή από τον κληρονόμο του), πράγμα που διαφοροποιεί περαιτέρω (ποσοτικά) και το αντικείμενο της πιθανής μεταξύ τους δίκης και το αίτημα της σχετικής αγωγής. Διαθήκη μεγάλου έλληνα συγγραφέα που συνέστησε οικογενειακό καταπίστευμα του περιλιμπανομένου με κληρονόμο τη σύζυγό του, η οποία μεταβίβασε στο θετό υιό της λόγω γονικής παροχής τα πνευματικά δικαιώματα από τα έργα του συζύγου της. Απόρριψη της αγωγής των κληρονόμων. Απορρίπτει αναιρέση κατά της υπ' αριθμ. 842/2008 αποφάσεως ΕφετΑθ.

Κατά το άρθρο 1923 § 1 ΑΚ: «Ο διαθέτης μπορεί

να υποχρεώσει τον κληρονόμο να παραδώσει, έπειτα από ορισμένο γεγονός ή χρονικό σημείο, την κληρονομία που απέκτησε ή ποσοστό της σε άλλον (καταπιστευματοδόχο)». Κατά το άρθρο 1929 § 1 ΑΚ: «Αν ο διαθέτης εγκατέστησε κληρονόμο και όρισε η κληρονομία ή ποσοστό της να διατηρηθεί στην οικογένειά του... θεωρούνται σε περίπτωση αμφιβολίας καταπιστευματοδόχοι, μετά τον θάνατο του εγκαταστάτου, όλα τα πρόσωπα που θα κληρονομούσαν εξ αδιαθέτου τον διαθέτη, αν πέθαινε κατά το θάνατο του εγκαταστάτου». Κατά το άρθρο 1935 § 1 ΑΚ: «Η επαγωγή της κληρονομίας στον καταπιστευματοδόχο επέρχεται μόλις πεθάνει ο κληρονόμος, αν ο διαθέτης δεν έταξε κάποιο άλλο γεγονός ή χρονικό σημείο». Κατά το άρθρο 1937 ΑΚ: «Ωστόσο γίνεται η επαγωγή στον καταπιστευματοδόχο, ο κληρονόμος ασκεί τις κληρονομικές αγωγές και διαχειρίζεται την κληρονομία απέναντι στον καταπιστευματοδόχο ευθύνεται για όση επιμέλεια δείχνει στις δικές του υποθέσεις. Διάθεση των αντικειμένων της κληρονομίας, αν ο διαθέτης δεν όρισε διαφορετικά, συγχωρείται μόνον όταν επιβάλλεται από τους κανόνες της τακτικής διαχείρισης ή έδωσε την συναίνεσή του ο καταπιστευματοδόχος ή στην περίπτωση του άρθρου 1939. Κάθε άλλη διάθεση αποβαίνει άκυρη μόλις γίνεται η επαγωγή στον καταπιστευματοδόχο». Κατά το άρθρο 1938 ΑΚ: «Ωστόσο γίνεται η επαγωγή στον καταπιστευματοδόχο, ο κληρονόμος βαρύνεται με τις αναγκαίες δαπάνες και με τις δαπάνες για την παραγωγή καρπών, καθώς και με τα τακτικά βάρη των κληρονομιαίων αντικειμένων. Κάθε άλλη δαπάνη κρίνεται κατά τις διατάξεις για τη διοίκηση αλλοτρίων». Κατά το άρθρο 1939 ΑΚ: «Αν ο καταπιστευματοδόχος εγκαταστάθηκε σε ό,τι βρεθεί στην κληρονομία κατά το χρόνο της επαγωγής σ' αυτόν, ή αν ο διαθέτης επέτρεψε ελεύθερη διαχείριση στον κληρονόμο, αυτός έχει δικαίωμα να διαθέτει τα κληρονομιαία αντικείμενα». Κατά το άρθρο 1941 ΑΚ: «Μόλις γίνεται η επαγωγή της κληρονομίας στον καταπιστευματοδόχο, ο κληρονόμος παύει να είναι κληρονόμος και έχει υποχρέωση να παραδώσει την κληρονομία στην κατάσταση που θα βρισκόταν ύστερα από τακτική διαχείριση, εκτός από τους καρπούς που

έχουν παραχθεί έως την επαγωγή. Ο καταπιστευματοδόχος έχει δικαίωμα να ζητήσει λογοδοσία. Τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις, που αποσβέστηκαν με τη σύγχυση, αναβιώνουν αυτοδικαίως». Από το συνδυασμό των διατάξεων αυτών προκύπτει, ότι, στην περίπτωση του γενικού (οικογενειακού ή μη) καταπιστεύματος, το σύνολο της περιουσίας του διαθέτου, όπως αυτή διαμορφώθηκε ύστερα από την «τακτική διαχείρισή της» από τον εγκατάστατο, περιέρχεται (ως κληρονομία) στον καταπιστευματοδόχο, ενώ, αντιθέτως, στο καταπίστευμα του άρθρου 1939 ΑΚ, ο καταπιστευματοδόχος αποκτά ό,τι τυχόν δεν διέθεσε ο πρώτος κληρονόμος μέχρι την επαγωγή του καταπιστεύματος. Εκ τούτων παρέπεται, ότι σε καθεμία από τις δύο περιπτώσεις (δυνητικά τουλάχιστον) είναι εντελώς διαφορετικά τα περιουσιακά στοιχεία που δικαιούται ο καταπιστευματοδόχος να αξιώσει από τον εγκατάστατο (ή από τον κληρονόμο του), πράγμα που διαφοροποιεί περαιτέρω (ποσοτικά) και το αντικείμενο της πιθανής μεταξύ τους δίκης και το αίτημα της σχετικής αγωγής και το αντικείμενο της απόδειξης και το δεδικασμένο που παράγεται από την τελική απόφαση και το περιεχόμενο της αξίωσης του καταπιστευματοδόχου για λογοδοσία προς αυτόν εκ μέρους του πρώτου κληρονόμου.

Στην προκειμένη περίπτωση, οι εδώ αναιρεσιόντες ιστορούσαν, κατά λέξιν, στην από 26-7-2004 αγωγή τους, επί της οποίας εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση, τα ακόλουθα: «Ο Ν. Μ. Κ. (ο γνωστός μεγάλος Έλληνας συγγραφέας) απεβίωσε την 26-10-1957, κατέλιπε δε την από 12 Απριλίου 1956 διαθήκη του που εδημοσιεύθη από το Πρωτοδικείο Αθηνών με αίτηση της χήρας του Ε. το γένος Σ. την 31-12-1959... Με τη διαθήκη του αυτή ο αποβιώσας εγκατέστησε κληρονόμο του τη σύζυγό του ... όρισε όμως ότι μετά τον θάνατό της, η περιουσία του θα περιέρχεται στους φυσικούς κληρονόμους του. Με την διάταξη αυτή της διαθήκης συνεστήθη οικογενειακό καταπίστευμα, σύμφωνα με το άρ. 1929 ΑΚ, στο οποίο ορίζεται ότι ως καταπιστευματοδόχοι θεωρούνται όλοι οι εξ αδιαθέτου κληρονόμοι του διαθέτου και ειδικότερα τα πρόσωπα εκείνα που θα τον κληρονομούσαν εξ αδιαθέτου

αν πέθαινε (ο διαθέτης) κατά τον θάνατο του εγκαταστάτου. Έτσι λοιπόν κατά πλάσμα δικαίου και προς προσδιορισμό των καταπιστευματοδόχων θεωρείται ότι ο Ν. Κ. απεβίωσε κατά το θάνατο του εγκαταστάτου, δηλαδή της συζύγου του Ε. το γένος Σ. που πέθανε την 18-2-2004. Σύμφωνα με τα ανωτέρω εκτιθέμενα καταπιστευματοδόχοι στη συγκεκριμένη περίπτωση είναι τα πρόσωπα εκείνα που θα κληρονομούσαν εξ αδιαθέτου τον Ν. Κ. αν πέθαινε την 18-2-2004. τα πρόσωπα αυτά είναι κατ' άρ. 1814 ΑΚ οι επιζώντες: 1) Μ. Σ. υιός της προαποβιώσασης αδελφής του Α. Σ. κατά ποσοστό 12/36 εξ αδιαιρέτου. 2) Οι εγγονοί της αυτής αδελφής του Μ., Ν. και Κ. Τ. τέκνα της προαποβιώσασης θυγατρός της άνω Α. Σ., Κ. Τ. κατά ποσοστό έκαστος 4/36 εξ αδιαιρέτου. 3) Εμείς οι αιτούσες, εγγονές της αυτής αδελφής του-θυγατέρες του προαποβιώσαντος Σ. Σ. υιού της άνω Α. Σ. κατά ποσοστό εκάστη 6/36 εξ αδιαιρέτου. Ο εναγόμενος Π. Σ. δεν έχει καμία συγγενική ή άλλη σχέση προς τον Ν. Κ., είναι θετός υιός της Ε. χήρας Ν. Κ. υιοθετηθείς υπ' αυτής μετά τον θάνατο του Ν. Κ. και ήταν έκτοτε ο διαχειριστής της περιουσίας της στην οποία μέχρι του θανάτου της περιλαμβάνετο και η περιουσία του Ν. Κ. και ειδικότερα η πνευματική ιδιοκτησία του πλουσιοτάτου λογοτεχνικού έργου του και το αρχείο του. Όπως πιο πάνω εκθέτουμε η περιουσία του Ν. Κ. σύμφωνα με τη θέλησή του, που διευτυπώθη με σαφήνεια στην άνω διαθήκη του, περιέρχεται από του θανάτου της Ε. χήρας Ν. Κ. σε εμάς τις αιτούσες κατά 12/36 και τους λοιπούς άνω αναφερόμενους εξ αδιαθέτου κληρονόμους του κατά τα λοιπά 24/36 και προς τούτο εζητήσαμε στην αρχή προφορικά από τον εναγόμενο να μας γνωρίσει τα περιουσιακά αυτά στοιχεία για να λάβουμε τα κατά το Νόμο μέτρα με σκοπό να περιέλθουν αυτά και στην πράξη σε εμάς. Δυστυχώς κατά τη γενόμενη προ μηνός περίπου συμφωνημένη μετ' αυτού συνάντηση στο... της Κρήτης ακούσαμε από τον εναγόμενο μόνο αδριστους ισχυρισμούς που δεν βοηθούν στην πραγμάτωση της βουλήσεως του διαθέτου. Κατόπιν τούτου απεστείλαμε εμείς οι δύο αιτούσες στον καθ' ου την από 18-6-2004 επιστολή μας που επεδόθη σε αυτόν αυτοπροσώπως από δι-

καστικό επιμελητή την 1η Ιουλίου 2004 με τα αυτά αιτήματα και η οποία έχει ως εξής: ... «Όπως προκύπτει από τη... διαθήκη του... ο αποβιώσας... εγκατέστησε κληρονόμο του την σύζυγό του... όρισε όμως ότι, μετά τον θάνατό της, η περιουσία του θα περιέρχεται στους φυσικούς κληρονόμους του, δηλαδή στους συγγενείς του εκείνους που θα τον κληρονομούσαν εξ αδιαθέτου αν πέθαινε (ο Ν. Κ.) κατά τον χρόνο του θανάτου της άνω συζύγου του. Σύμφωνα με τα ανωτέρω εκτιθέμενα, από την 18-2-2004, ημερομηνία θανάτου της Ε. Κ., η περιουσία του Ν. Κ. περιέρχεται εξ αδιαιρέτου στους εξ αδιαθέτου κληρονόμους του μεταξύ των οποίων είμαστε και εμείς ως εγγονοί της αδελφής του Α. Σ. το γένος Μ. Κ.. Επειδή ως θετός υιός και διαχειριστής της περιουσίας της Ε. Κ. γνωρίζεται τα περιουσιακά στοιχεία που αποτελούν την κληρονομιαία περιουσία του Ν. Κ. που περιήλθε με την άνω διαθήκη στην Ε. Κ., βεβαρημένη με οικογενειακό καταπίστευμα, παρακαλούμε να μας γνωστοποιήσετε τα περιουσιακά αυτά στοιχεία ώστε να ενεργήσουμε από κοινού ό,τι απαιτείται κατά τον Νόμο για να περιέλθουν στην κυριότητα, νομή και κατοχή μας σύμφωνα με την θέληση του διαθέτου Ν. Κ. ...». Ο εναγόμενος ουδέν απάντησε. Επειδή ο εναγόμενος ασκεί άνευ δικαίωματος, χωρίς καν να επικαλείται κληρονομικό ή άλλο δικαίωμα που να του παρέχει την εξουσία αυτή, αυτοδυνάμως και αυτοβούλως τη διοίκηση και διαχείριση της περιουσίας του Ν. Κ. παρά την γνωστή σε αυτόν αντίθεσή μας αφού η διοίκηση και διαχείριση της περιουσίας αυτής ανήκει σε εμάς ως καταπιστευματοδόχους από της 18-2-2004 ημερομηνίας του θανάτου της εγκαταστάτου κατά τα άνω εκτιθέμενα. Επειδή ο εναγόμενος δεν μας γνωστοποιεί κατάλογο των περιουσιακών στοιχείων της κληρονομιάς Κ. ως και απολογισμό της διαχειρίσεώς του από 18-2-2004 ημερομηνία θανάτου της Ε. Κ. μέχρι σήμερα, ούτε μας παραδίδει το αρχείο του Ν. Κ.. Επειδή η παράνομη διαχείριση αφορά ποσά σημαντικού ύψους αφού το λογοτεχνικό έργο του Ν. Κ. είναι σε παγκόσμια κλίμακα από τα σημαντικότερα, είναι ανάγκη να αναγνωρισθεί από το Δικαστήριό Σας ότι η περιουσία του Ν. Κ. ανήκει από της 18-2-2004, ημερομηνία θανάτου της Ε.

Κ., σε εμάς τις ενάγουσες και τους λοιπούς άνω μνημονευόμενους καταπιστευματοδόχους. Πρέπει επίσης να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να μας παραδώσει το αρχείο του Ν. Κ., όλα τα εις χείρας του περιουσιακά στοιχεία ως και τα αποδεικτικά αυτών έγγραφα περιλαμβανομένων και των σχετικών πληροφοριών αναγκαίων για την κτήση και εκμετάλλευση των πνευματικών δικαιωμάτων του έργου του Ν. Κ. ως και να λογοδοτήσει για το άνω χρονικό διάστημα, από 18-2-2004 μέχρις εκδόσεως αποφάσεως επί της παρούσης αγωγής μας, απειλουμένης κατ' αυτού χρηματικής ποινής και προσωπικής κρατήσεως σε περίπτωση ανυπακοής προς τις διατάξεις της εκδοθησομένης αποφάσεως».

Το Εφετείο, με την προσβαλλόμενη απόφασή του δέχθηκε τα ακόλουθα: «Στις 26-10-1957 πέθανε στη Γερμανία ο Ν. Κ.... Ο θανών, ο οποίος κατά τα τελευταία έτη της ζωής του κατοικούσε στην πόλη ANTIBES της Γαλλίας, είχε συντάξει στην ίδια πόλη και στην ελληνική γλώσσα την από 12-4-1956 ιδιόγραφη διαθήκη του... το περιεχόμενο της οποίας... κατά το ενδιαφέρον μέρος του, έχει ως ακολούθως: "Καταλείπω την κινητήν και ακίνητον περιουσίαν μου και άπαντα τα δικαιώματά μου εκ της εκδόσεως των έργων μου, τόσο εν Ελλάδι όσο και εν τη αλλοδαπή, εις την σύζυγόν μου Ε. το γένος Κ. Σ.. Η σύζυγός μου θα είναι ελευθέρα να διαχειρίζεται κατά βούλησιν τα άνω περιουσιακά στοιχεία μου, διαπραγματευόμενη τας εκδόσεις και μεταφράσεις και διασκευάς του έργου μου με τους εκδότας, τους cineastes κ.λπ. Παραγγέλλω όμως εις αυτήν όπως μεριμνήση να περιέλθουν τα βιβλία μου και ό,τι άλλο ήθελε κρίνει προσωπικά μου ενθύμια, όπως χειρόγραφα, εικόνες, το χρυσό μου δαχτυλίδι, το stylo μου, bibelots κ.λπ. εις το ενδεχομένως ιδρυθησόμενον εν... Κρήτης, και, ει δυνατόν, εντός της πατρικής μου οικίας «ΣΠΙΤΙ Ν. Κ.», καλλωπίζουσα και προικοδοτούσα αυτό. Μετά τον θάνατον της συζύγου μου η εναπομένουσα περιουσία μου να περιέλθει εις τους φυσικούς μου κληρονόμους». Από το περιεχόμενο της εν λόγω διαθήκης, προκύπτει ότι ο διαθέτης εγκατέστησε μοναδική κληρονόμο του τη σύζυγό του Ε. ... σε όλη την περιουσία του, την οποία βάρυνε με οικογενειακό καταπίστευμα του περι-

λιμπανομένου, υπέρ των φυσικών κληρονόμων του για ολόκληρη την περιουσία του. Οι διατάξεις της εν λόγω διαθήκης ως προς τ' ανωτέρω οριζόμενα είναι απολύτως σαφείς και αποδίδουν από μόνες τους αυτά που θέλησε ο διαθέτης με τη διαθήκη του, ώστε δεν υπάρχει ανάγκη ερμηνείας της και λήψη υπόψη στοιχείων εκτός αυτής κειμένων, για την αναζήτηση της πραγματικής του βούλησης. Όσον αφορά δε την έκφραση της ως άνω διαθήκης, ότι η περιουσία του διαθέτη θα περιέλθει στους φυσικούς κληρονόμους του, δημιουργείται αμφιβολία ως προς τα ποια πρόσωπα περιλαμβάνονται σ' αυτή. Με βάση δε την ερμηνευτική διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 1929 ΑΚ, η αληθινή βούληση του διαθέτη είναι η κληρονομία του να περιέλθει στους εξ αδιαθέτου κληρονόμους του, δηλαδή στους εξ αίματος συγγενείς του, οι οποίοι έχουν κατά νόμο δικαίωμα στην κληρονομία του σε περίπτωση που δεν υπάρχει διαθήκη και οι οποίοι θα τον κληρονομούσαν, εάν πέθαινε ο ίδιος κατά το χρόνο θανάτου της εγκαταστάτριας συζύγου του. Η ως άνω σύζυγός του, η οποία, μετά το θάνατο του συζύγου της, υιοθέτησε τον εναγόμενο, πέθανε στις 18-2-2004. Εάν δε πέθαινε ο διαθέτης Ν. Κ. κατά την ημερομηνία αυτή, οι εξ αδιαθέτου κληρονόμοι του, από τους οποίους θα κληρονομούνταν κατά τα κατώτερω από τον καθέναν ποσοστά, είναι... ο Μ. Σ. ... Μ., Ν. και Κ. Τ. και... οι ενάγουσες. Με βάση τ' ανωτέρω και όπως προαναφέρθηκε, υπέρ των εναγουσών συνεστήθη με τη διαθήκη του Ν. Κ. οικογενειακό καταπίστευμα του υπολοίπου (περιλιμπανομένου) και όχι καθολικό οικογενειακό καταπίστευμα, όπως αυτές ισχυρίζονται με την αγωγή τους, το οποίο (καθολικό οικογενειακό καταπίστευμα), είναι νομικώς διάφορο του οικογενειακού καταπιστεύματος του περιλιμπανομένου και το οποίο, σύμφωνα με όσα αναφέρονται στη νομική σκέψη που προηγήθηκε, εάν είχε συσταθεί, θα παρείχε διαφορετικά δικαιώματα σ' αυτές και θα επέβαλε διαφορετικές υποχρεώσεις στην εγκατάστατη και βεβαρυμένη με το καταπίστευμα κληρονόμο του διαθέτη, από αυτά που παρέχονται με το συσταθέν με την επίμαχη διαθήκη καταπίστευμα του υπολοίπου (περιλιμπανομένου).

Συνεπώς πρέπει η υπό στοιχ. α' ερευνώμενη

αναγνωριστική του κληρονομικού δικαιώματος των εναγουσών αγωγή, να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμη. Συνακόλουθα δε των παραπάνω, αφού απορρίφθηκε η υπό στοιχ. α' αγωγή ως ουσιαστικά αβάσιμη, πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμη και η υπό στοιχ. γ' σωρευόμενη και ερευνώμενη αγωγή για παροχή πληροφοριών για την κληρονομία, αφού η ευδοκίμησή της προϋποθέτει την ευδοκίμηση της σωρευόμενης πρώτης αγωγής. Τέλος, αφού η αγωγή απορρίπτεται για τους προαναφερθέντες λόγους και όχι κατά παραδοχή ένστασης του εναγομένου, και ειδικότερα του ισχυρισμού του ότι η θετή μητέρα του Ε. Κ., τού μεταβίβασε με συμβολαιογραφικό έγγραφο, λόγω γονικής παροχής τα πνευματικά δικαιώματα από τα έργα του συζύγου της, ο οποίος σημειωτέον αποτελεί αρνητικό ισχυρισμό της αγωγής και όχι ένσταση, όπως εσφαλμένα υπολαμβάνουν οι ενάγουσες, οι ισχυρισμοί τους περί ακυρότητας της γονικής παροχής, λόγω έλλειψης συνειδησης των πραττομένων της Ε. Κ., περί καταχρηστικής ασκήσεως του δικαιώματος να μεταβιβάσει στον εναγόμενο τα εν λόγω δικαιώματα, περί μη μεταβιβάσεως του ηθικού δικαιώματος επί του λογοτεχνικού έργου του διαθέτη και του αρχείου του, αλυσιτελώς προβάλλονται και παρέλκει η έρευνά τους. Μετά από αυτά πρέπει να απορριφθεί η αγωγή στο σύνολό της». Υπό τα δεδομένα αυτά, και με βάση τα προεκτεθέντα, δεν είναι εσφαλμένη ούτε η εκτίμηση του Εφετείου, ότι στο αγωγικό δικόγραφο των αναιρεσειουσών περιλαμβάνονται μόνον η βάση του καθολικού οικογενειακού καταπιστεύματος και αίτημα απόδοσης σ' αυτές του συνόλου της περιουσίας του διαθέτου (όπως διαμορφώθηκε με την τακτική διαχείρισή της εκ μέρους της αρχικής κληρονομου), ούτε η νομική παραδοχή του ίδιου δικαστηρίου ότι στην αγωγή με τέτοιο περιεχόμενο δεν θεωρείται ότι εμπεριέχεται και βάση εκ του άρθρου 1939 ΑΚ. Ενόψει τούτων, είναι αβάσιμοι οι πρώτος, τρίτος, τέταρτος και πέμπτος αναιρετικοί λόγοι του κυρίως δικογράφου, καθώς και οι τρεις λόγοι του προσθέτου αναιρετηρίου (εκ του άρθρου 559 αριθμ. 1 Κ.Πολ.Δ., κατά την εκτίμηση του νοηματικού τους περιεχομένου), με τους οποίους ψέγεται το Εφετείο για εσφαλμένη ερ-

μηνεία και εφαρμογή των άρθρων 1923, 1929, 1939, 1880, 1941 ΑΚ και 473 Κ.Πολ.Δ.. Τούτο δε, διότι όλοι αυτοί οι λόγοι έχουν ως έρεισμα τον ισχυρισμό ότι η βασική ως άνω παραδοχή του Εφετείου και η υπ' αυτού εκτίμηση του αγωγικού δικογράφου είναι εσφαλμένες. Αβάσιμος είναι επίσης και ο δεύτερος λόγος της αιτήσεως (ωσαύτως εκ του άρθρου 559 αριθμ. 1 Κ.Πολ.Δ.), με τον οποίο υποστηρίζεται ότι το Εφετείο απορρίπτοντας (και) το αίτημα των αναιρεσειουσών να αναγνωρισθεί ότι περιήλθε σ' αυτές, με την επαγωγή του καταπιστεύματος, το «ηθικό δικαίωμα επί του λογοτεχνικού έργου του Ν. Κ.», καθώς και το αρχείο του «το οποίο ανήκει στον έχοντα το ηθικό δικαίωμα», δεν εφήρμοσε (αν και ήταν εφαρμοστέες) τις διατάξεις των άρθρων 1, 4, 12 § 2 του Ν. 2121/1993. Τούτο δε, διότι, όπως προκύπτει από την επισκόπηση του παρατεθέντος ανωτέρω αγωγικού δικογράφου, σ' αυτό δεν διαλαμβάνεται αίτημα σχετικό με το επικαλούμενο «ηθικό δικαίωμα», ενώ σχετικά με το ζητούμενο «αρχείο» του διαθέτου, ουδέν αναφέρεται για το περιεχόμενό του. Κατόπιν τούτων, η κρινόμενη αίτηση αναιρέσεως, όπως διαμορφώθηκε με το δικόγραφο των προσθέτων λόγων, πρέπει να απορριφθεί. [...]

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Υπ' αριθ. 347/2011 (Τμ. Α2 Πολ.)

Αναγκαστική εκτέλεση. Πίνακας κατάταξης. Ανακοπή κατ' αυτού. Περιεχόμενο του εννόμου συμφέροντος του ανακόπτοντος. Αντικείμενο της συγκεκριμένης δίκης. Στην προκειμένη περίπτωση η ανακοπή ασκείται από εγχειρόγραφο δανειστή κατά των εξόδων της εκτέλεσης που καταλογίσθηκαν στον επισπεύδοντα δανειστή. ΑΤΕ προνόμιο αυτής. Ενέχυρο υπέρ της ΑΤΕ. Προηγείται και των ειδικών προνομίων του ΚΠολΔ. Αναιρείται η προσβαλλόμενη απόφαση γιατί έκρινε ότι τα προνόμια της ΑΤΕ προηγούνται και των εξόδων της εκτέλεσης. Αναιρεί την υπ' αριθμ. 1595/2000 ΕφεΘεσ.

[...] Με το άρθρο 559 αριθμ. 1 ΚΠολΔ ιδρύεται

λόγος αναιρέσεως, αν παραβιάσθηκε κανόνας του ουσιαστικού δικαίου. Εξάλλου, από το άρθρο 979 § 2 ΚΠολΔ προκύπτει ότι έννομο συμφέρον για άσκηση ανακοπής κατά του πίνακα κατάταξης έχει όποιος αμφισβητεί την ύπαρξη της απαίτησης του καθ' ου στρέφει την ανακοπή του ή προβάλλει ότι προηγείται του τελευταίου και επιδιώκει την αποβολή του και την κατάταξη στη θέση του. Το δικαστήριο που δικάζει την ανακοπή περιορίζεται μέσα στα όρια του αιτήματος αυτής και ερευνά την προσβαλλόμενη απαίτηση και την κατάταξη του καθ' ου η ανακοπή, εφόσον δε η διαδικασία της κατάταξης είναι ενιαία όχι όμως και αδιαίρετη, η ισχύς και το δεδικασμένο της απόφασης δεν επιδρά στους μη μέτεχοντες στη δίκη άλλους δανειστές, τους οποίους ούτε ωφελεί ούτε βλάπτει, εκτός αν ομοδικούν αναγκαστικώς με τον ανακόπτοντα. Τέτοιο έννομο συμφέρον υπάρχει και επί ανακοπής αναγγελθέντος δανειστού, ο οποίος αμφισβητεί το ύψος των εξόδων εκτελέσεως το οποίο αφήρεσε κατ' άρθρο 975 ΚΠολΔ ο υπάλληλος του πλειστηριασμού υπέρ του επισπεύδοντος δανειστή, που τα προκατέβαλε, και κατά του οποίου στρέφεται η ανακοπή, έστω κι αν ο ανακόπτων είναι απλός εγχειρόγραφος πιστωτής, ενώ η απαίτηση του αναγγελθέντος δανειστού, κατά του οποίου στρέφεται η ανακοπή ήταν εξοπλισμένη με προνόμιο και τούτο θα είχε ως συνέπεια να καταταγεί αυτός στον πίνακα εάν ο υπάλληλος του πλειστηριασμού όριζε από την αρχή και αφαιρούσε μικρότερο ποσό εξόδων εκτελέσεως, διότι στην περίπτωση αυτή δεν αμφισβητείται το προνόμιο του καθ' ου η ανακοπή αναγγελθέντος δανειστή, αλλά η ίδια η απαίτηση του επισπεύδοντος δανειστή για τα έξοδα εκτελέσεως. Εάν δε ευδοκιμήσει η ανακοπή και περιορισθεί το ποσόν των εξόδων, ο ανακόπτων θα καταταγεί στο αποδεσμευόμενο ποσό χωρίς να ωφελείται ο από την ανακοπή αναγγελθείς δανειστής, επικαλούμενος άλλη απαίτηση προηγούμενη στη σειρά κατάταξης εκείνης του ανακόπτοντος για την οποία όμως καίτοι αναγγέλθηκε δεν άσκησε ανακοπή (ΑΠ 525/1999). Περαιτέρω το κατά τα άρθρα 8 §§ 1, 2, 4 και 5 του Ν. 4332/1929, ο οποίος διατηρήθηκε σε ισχύ με το άρθρο 52 αριθ. 4 Εισ.Ν.ΚΠολΔ προνόμιο πρω-

τοπραξίας και δικαίωμα ενεχύρου υπέρ της... Τράπεζας της Ελλάδος, όταν υπόκειται εκτέλεση επί των εις βάρος των οποίων υφίσταται το ενέχυρο, καρπών, μηχανημάτων, εργαλείων, προϊόντων κ.λπ., υπερισχύει της ρύθμισης των άρθρων 976 και 977 ΚΠολΔ. Συνεπώς, οι απαιτήσεις της ΑΤΕ επί πλειστηριασμού οιουδήποτε από τα άνω κινητά, προηγούνται όλων των άλλων και αυτού ακόμα του Δημοσίου, πλην εκείνων που αφορούν έξοδα εκτέλεσης, ως προς τα οποία και μόνον με ρητή διάταξη του άρθρου 51 αρ. 2 του Εισ.Ν.ΚΠολΔ καταργήθηκε η σχετική προτίμηση (ΑΠ 1569/1997). [...]

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Υπ' αριθ. 478/2011 (Τμ. Δ' Πολ.)

Σύσταση οριζοντίου ιδιοκτησίας. Προσδιορισμός δικαιωμάτων του ιδιοκτήτη τόσο επί της ιδιοκτησίας του όσο και επί των κοινοκλήτων μερών. Προσδιορισμός των κοινοκλήτων και κοινοχρήστων μερών. Αυτός γίνεται είτε συμβατικά είτε νόμιμα. Η συμβατική ρύθμιση δεν μπορεί να έρχεται σε αντίθεση με σχετικές πολεοδομικές διατάξεις. Προϋποθέσεις με τις οποίες στο κοινόχρηστο μέρος υπεισέρχεται στην αποκλειστική χρήση ενός μόνον προσώπου. Αναιρεί την υπ' αριθμ. 60/2009 ΕφετΝαυπλ.

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 1002 και 1117 του ΑΚ, 12, παρ.1, 4 παρ. 1, 5 και 13 του Ν. 3741/1929, που διατηρήθηκε σε ισχύ και μετά την εισαγωγή του Α.Κ. με το άρθρο 54 του ΕισΝΑΚ, σαφώς συνάγεται ότι επί οριζόντιας ιδιοκτησίας, ιδρύεται κυρίως μεν χωριστή (διαιρεμένη) κυριότητα σε όροφο οικοδομής ή διαμέρισμα ορόφου, παρεπομένως δε και αναγκαστική συγκυριότητα, που αποκτάται αυτοδικαίως, κατ' ανάλογη μερίδα στα μέρη του όλου ακινήτου, που χρησιμεύουν σε κοινή απ' όλους τους οροφοκλήτες χρήση, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται, κατά ενδεικτική στις διατάξεις αυτές απαρίθμηση, το έδαφος, οι αυλές κ.λπ.. Ο προσδιορισμός των κοινοκλήτων και κοινοχρήστων αυτών μερών, γίνεται, είτε με τη συστατική της οροφοκτησίας δικαιοπραξία, είτε

με ιδιαίτερες συμφωνίες μεταξύ όλων των οροφοκτητών, κατά τα άρθρα 4 παρ. 1, 5 και 13 του ως άνω Ν. 3741/1929. Αν τούτο δεν γίνει, αν δηλαδή δεν ορίζεται τίποτε από την ως άνω δικαιοπραξία ούτε με ιδιαίτερες συμφωνίες, τότε ισχύει ο προσδιορισμός που προβλέπεται από τις πιο πάνω διατάξεις. Το ίδιο συμβαίνει, ήτοι ισχύει ο προσδιορισμός που προβλέπεται από τις αναγκαστικού δικαίου πολεοδομικές διατάξεις νόμου, όταν οι πιο πάνω δικαιοπραξία και συμφωνίες αντίκεινται στις διατάξεις αυτές, όταν δηλαδή ο καθορισμός των κοινοχρήστων, κατ' έκταση και περιεχόμενο, με βάση τις ανωτέρω συμφωνίες έρχεται σε ευθεία αντίθεση με ρητή πολεοδομική διάταξη που απαγγέλλει ρητώς ή σαφώς ακυρότητα. Περαιτέρω, σύμφωνα με τα άρθρ. 5 και 13 του Ν. 3741/1929, μπορεί να παραχωρηθεί εγκύρως η αποκλειστική χρήση ενός κοινόκτητου πράγματος σε ορισμένον ή ορισμένους μόνον από τους συνιδιοκτήτες, με αντίστοιχο αποκλεισμό των λοιπών είτε με την αρχική συμβολαιογραφική πράξη σύστασης οροφοκτησίας είτε με μεταγενέστερη συμφωνία όλων των συνιδιοκτητών, που γίνεται επίσης με συμβολαιογραφικό έγγραφο και μεταγραφή. [...]

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Υπ' αριθ. 1292/2011 (Τμ. Γ' Πολ.)

Κτήση κυριότητας επί δημοσίων γαιών. Οθωμανικός νόμος «περί γαιών». Έκτακτη χρησιμότητα και πράξεις νομής. Η παραχώρηση από το τουρκικό κράτος σε ιδιώτες δεν προσπορίζει σε αυτούς κυριότητα αλλά μόνο δικαίωμα διηνεκούς εξουσιάσεως (τεσσαρούφ) δυνάμει τίτλου (ταπίου). Δικαίωμα εξουσιάσεως μπορούσε να αποκτηθεί και με συνεχή επί μία δεκαετία εξουσίαση και καλλιέργεια, άνευ αμφισβητήσεως. Με το ν. 2052/1920 παραχωρήθηκε στους εν λόγω δικαιούχους το δημόσιο δικαίωμα κυριότητας κατά 4/5 εξ αδιαιρέτου, ενώ το Δημόσιο παρακράτησε το δικαίωμα εξουσιάσεως επί του υπόλοιπου 1/5, το οποίο όμως δυνάμει του διατάγματος 11/12-11-1929, περιήλθε αυτοδικαίως και χωρίς μεταγραφή στους συνιδιοκτήτες (των 4/5). Ο δε διεκδικών Δήμος ου-

δέποτε άσκησε οποιαδήποτε πράξη νομής επί του ακινήτου. Απορρίπτει αναίρεση κατά της υπ' αριθμ. 324/2006 απόφασης ΠολΠρωτίων.

[...] II. Στα άρθρα 1, 2, 3, 9, 20, 68 και 78 του Οθωμανικού νόμου της 7ης Ραμαζάν 1274 (καθ' ημάς 1856) «περί γαιών» ορίζονται τα εξής (όπως ο νόμος αυτός μεταφράσθηκε από την καταρτισθείσα, δυνάμει του ν. 297/1915, επιτροπή και δημοσιεύθηκε από το Υπουργείο Δικαιοσύνης το έτος 1915):

Άρθρο 1 «Αι εν τω οθωμανικώ κράτει γαίαι ανάγονται εις πέντε κατηγορίας:

Α' Γαίαι ιδιόκτηται (εραζίι μεμλουκέ), ήτοι γαίαι εξουσιαζόμενοι κατά πλήρη κυριότητα.

Β' Δημόσιαι γαίαι (εραζίι μιριγιέ).

Γ' Γαίαι αφιερωμένοι (εραζίι μαβκουφέ).

Δ' Γαίαι καθιερωμένοι (προς κοινήν χρήση) (εραζίι μετρονκέ). Ε' Γαίαι νεκραί (εραζίι μεβάτ).

Άρθρο 2. «Αι ιδιόκτητοι γαίαι είναι τεσσάρων ειδών.

Πρώτον είδος. Τα εντός των χωρίων και κωμών ευρισκόμενα οικόπεδα, ως και τα εις τα άκρα αυτών κείμενα, ως παράρτημα δε των κατοίκων θεωρούμενα γήπεδα, άτινα δεν δύνανται να ώσι περιπλέον του ημίσεως στρέμματος.

Δεύτερον είδος. Αι εκ των δημοσίων γαιών χωρισθείσαι γαίαι, αι άδεια του Ιερού νόμου εις την πλήρη κυριότητα τινός υπαχθείσαι, ίνα εξουσιάζονται κατά τους διάφορους τρόπους της πλήρους κυριότητας.

Τρίτον ειδοποιάιαι υποκείμεναι εις δεκάτην.

Τέταρτο είδος. Αι υποκείμεναι εις τον ειδικόν φόρον «χαράτζ». Ούτως (επί παραδείγματι) αι κατά την κατάκτησιν εις τους πορθητάς διανεμηθείσαι και κατά κυριότητα εκχωρηθείσαι αυτοίς γαίαι, ονομάζονται «οσριγιέ» (υποκείμεναι εις την δεκάτην) αι δε αφεθείσαι εις τους αυτόχθονας μη μουσουλμάνους κατοίκους ονομάζονται «χαρατζηγιέ» (υποκείμεναι εις τον ειδικόν φόρο χαράτζ). Απασώντων πλήρους ιδιοκτησίας γαιών η κυριότης (ρεκαμπέ) ανήκει των κυρίων αυτών, ήτις μεταβιβάζεται κληρονομικώς, όπως και τα λοιπά κινητά πράγματα, ισχύουσι δ' επί αυτών αι περί αφιερώσεως, υποθήκης, δωρεάς και δικαίωματος προτιμήσεως διατάξεις. Όταν ο

κύριος των γαιών των υποκείμενων εις δεκάτην και του ειδικού φόρου (χαράτζ) αποθάνει άνευ κληρονόμου, αύται περιέρχονται εις την κυριότητα του Δημοσίου και αφομοιούνται προς τας δημοσίας γαίας. Ο παρών περί γαιών νόμος δεν θα πραγματευθεί περί διατάξεων αφορσών τας ιδιοκτήτους γαίας, επειδή αι τα τέσσερα είδη των γαιών τούτων αφορώσαι και δικαιοπράξιαι αναγράφονται εν τοις βιβλίοις του Ιερού Δικαίου».

Άρθρον 3. «Δημόσιαι γαίαι είναι οι αγροί οι λειμώνες, αι χειμερινάι και θερινάι βοσκαί τα δάση και οι παρόμοιαι τούτων τόποι, των οποίων η κυριότης ανήκει τω Δημοσίω, η δε παραχώρησις αυτών (εις ιδιώτας) γίνεται υπό του κράτους. Αρχαιότερον αι γαίαι αύται, όταν μεταβιβάζοντο ή εγκαταλείποντο σχολάζουσαι, εξουσιάζοντο διά της αδείας και παραχωρήσεως, των ως κυρίων της γης λογιζομένων ως κυρίων των τιμαρίων και επί τινα καιρόν διά της των μισθωτών και εισπρακτόρων. Αλλ' ήδη καταργηθέντων τούτων, εξουσιάζονται αδεία και παραχωρήσει του επί τούτου ειδικού υπαλλήλου του Κράτους, εφοδιαζομένων των κυρίων αυτών με τίτλους ταπίων, φερόντων του σουλτανικού τουγράν. Ταπίον λέγεται το έναντι δικαιώματος εξουσιάσεως προκαταβαλλόμενον ποσόν, όπερ εισπράττεται διά το Δημόσιον υπό του ειδικού υπαλλήλου.

Άρθρον 9. «Εις τας δημοσίας γαίας τας επιδεκτικάς καλλιεργείας σπείρονται παντός είδους σπαρτά... (είτε αυτοπροσώπως) είτε δι' εκμισθώσεως ή επί χρησιδανείω παραχωρήσεως εις έτερον. Δεν επιτρέπεται δε να αφιένται αργαί, εφόσον δεν βεβαιωθεί η ύπαρξις νομίμου τινος κωλύματος εν τω περι σχολάζουσών γαιών τμήματι αναγραφομένων»

Άρθρον 20. «Αι αγωγαί περί γαιών, εκ του είδους των εξουσιαζομένων με ταπίον, αίτινες κατείχοντο επί δεκαετίαν άνευ δικαστικής αμφισβητήσεως, παραγράφονται μετά την πάροδον του χρόνου τούτου, εφόσον δεν αποδειχθεί ύπαρξις τινός των κατά το ιερόν δίκαιον νομίμων κωλυμάτων οίον η ανηλικότης, η παραφροσύνη, η καταδυνάστευσις και η απουσία, εις τόπον μεμακρυσμένον εις απόστασιν αποδημίας.

Άρθρον 68. «Εάν χωρίς ν' αποδειχθεί η ύπαρ-

ξις νομίμου κωλύματος... ο εξουσιάζων αγρόν τινά δεν εκαλλιέργησεν αυτόν ο ίδιος, ουδ' εξεμισθώσεν, ουδέ έδωκεν αυτόν επί χρησιδανείω προς τούτο και εγκατέλιπεν αυτόν εν αεργία επί τρία κατά συνέχειαν έτη οι αγροί εκείνοι καθίστανται διαθέσιμοι διά ταπίου...

Άρθρον 78. «Εάν τις εξουσιάζει και καλλιεργήσει επί (10) έτη άνευ αμφισβητήσεως δημοσίας και αφιερομένας γαίας αποκτά δικαίωμα μόνιμον, ήτοι μόνιμου εγκαταστάσεως και είτε ο εξουσιάζων κατέχει έγκυρον τίτλον, είτε και αν στερείται παντάπασι τοιούτου αι εν λόγω γαίαι δεν θεωρούνται σχολάζουσαι, αλλά δέον να δοθεί αυτώ δωρεάν εκ νέου τίτλος». Από τις ως άνω διατάξεις, σε συνδυασμό και με το Άρθρο 13 του νόμου περί Ταπίων της 8 Δεζεμαγής-Αχίρ 1275 (καθ' ημάς 1857) και το Άρθρο 2 των διασαφητικών διατάξεων περί ταπίων της 15 Σαμπάν 1276, οθωμανικού νόμου περί ταπίων, προκύπτει, ότι οι αγροί και τα λειβάδια ανήκαν εκ του νόμου στο τουρκικό κράτος και η παραχώρησή τους προς τους ιδιώτες γινόταν με ειδικό έγγραφο του υπαλλήλου του κτηματολογίου, που ονομαζόταν ταπί και έφερε το μονόγραμμα του Σουλτάνου. Η παραχώρηση αυτή δεν προσπόριζε στον ιδιώτη εμπράγματο δικαίωμα (κυριότητα), αλλά μόνο δικαίωμα διηνεκούς εξουσίασης (τεσσαρούφ), περιεχόμενο του οποίου ήταν ορισμένη ανεπίδεκτη μετατροπής χρήση του εδάφους, που αναφερόταν στον τίτλο.

Το εν λόγω δικαίωμα μπορούσε να αποκτηθεί και με συνεχή επί δεκαετία χωρίς αμφισβήτηση εξουσίαση και καλλιεργεία, προκειμένου περί αγρών. Μάλιστα στην περίπτωση αυτή ο καλλιεργητής μπορούσε να ζητήσει την προς αυτόν χορήγηση τίτλου διαρκούς εξουσιάσεως (ταπίου) δωρεάν. Όπως όμως προκύπτει από τη διατύπωση της ως άνω διατάξεως, που θέτει ως προϋπόθεση για την απόκτηση του σχετικού δικαιώματος, όχι μόνον την εξουσίαση, αλλά και τη συνεχή «καλλιεργεία» του αγρού επί δεκαετία, αυτή δεν μπορεί να εφαρμοστεί, όταν δεν μπορεί να υπάρξει καλλιεργεία, όπως επί βοσκοτόπων (χειμαδίων και θερέτρων), που εξομοιώνονται, σύμφωνα με το άρθρο 24 νόμου, προς καλλιεργήσιμες γαίες. Εξάλλου με το άρθρο 49 παρ. 1 του ν. 2052/1920 παραχωρήθηκε στους

έχοντας δικαίωμα εξουσίασης των ακινήτων κτημάτων, που αποτελούσαν την κατηγορία των «δημοσίων γαιών» (εραζί-ι-εμιριγέ) κατά το νόμο της 7 Ραμαζάν 1274 (1856), και τους μεταγενέστερους σχετικούς νόμους, κατά τα 4/5 εξ αδιαιρέτου και το επί όλου κτήματος ανήκον εις το δημόσιον δικαίωμα κυριότητας. Κατά την παρ. 2 του ίδιου άρθρου (49) το Δημόσιο ανέκτησε κατά το 1/5 εξ αδιαιρέτου επί του όλου κτήματος το εις τον μέχρι τούδε εξουσιαστή παραχωρημένο δικαίωμα εξουσίασης. Το δικαίωμα αυτό εξουσίασης (επί του 1/5) δυνάμει των άρθρων 101-104 του διατάγματος της 11/12-11-1929 «περί Διοικήσεως Δημοσίων κτημάτων», που εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 2 του ν. 4226/1929, όπως αυτά τροποποιήθηκαν με τα άρθρα 17, 18, 19 του α.ν. 1540/1938, περιέρχεται από της ισχύος του διατάγματος αυτού στους κατά το χρόνο αυτό συνιδιοκτήτες του Δημοσίου υπό τους όρους που προβλέπουν οι διατάξεις αυτές. Τέλος από τη διάταξη του άρθρου 560 αριθ. 1 ΚΠολΔ προκύπτει, ότι λόγος αναίρεσης για ευθεία παράβαση ουσιαστικού κανόνα δικαίου ιδρύεται, αν αυτός δεν εφαρμοστεί, ενώ συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις της εφαρμογής του ή αν εφαρμοστεί, ενώ δεν έπρεπε, καθώς και αν εφαρμοστεί εσφαλμένα, αντίστοιχα δε, όταν στην ελάχισσυνα πρόταση του νομικού συλλογισμού δεν εκτίθενται καθόλου τα πραγματικά περιστατικά ή όταν τα εκτιθέμενα δεν καλύπτουν όλα τα στοιχεία που απαιτούνται, με βάση τον πραγματικό κανόνα δικαίου για την επέλευση της έννομης συνέπειας που απαγγέλθηκε ή την άρνησή της. Με τον παραπάνω, δηλαδή, λόγο ελέγχεται το σφάλμα στη μείζονα πρόταση ή την υπαγωγή της ελάχισσονος στη μείζονα, εφόσον υπάρχει σφάλμα και στο διατακτικό.

Στην προκείμενη περίπτωση το Πολυμελές πρωτοδικείο που δίκασε ως Εφετείο, δέχτηκε μεταξύ άλλων και τα ακόλουθα: «Με την από 28-7-1921 απόφαση του τότε Υπουργού Γεωργίας, ήρθη η απαγόρευση επί του ποσοστού των 4/5 του αγροκτήματος... στην περιφέρεια Ιωαννίνων, ιδιοκτησίας της Χ. Β. και επιτράπηκε από το Κράτος η πώλησή του σε εγκατοίκους καλλιεργητές αυτού, υπό τον όρο προσαγωγής ενώπιον

του Συμβολαιογράφου που θα συνέτασσε τις αγοραπωλησίες, πιστοποιητικού του αρμόδιου γραφείου Εποικισμού ότι οι αγοραστές είναι μπασταινούχοι του κτήματος. Πράγματι, δυνάμει του με αριθμό .../19.10.1921 πωλητηρίου συμβολαίου του τότε Συμβολαιογράφου Δ. Λ., νομίμως μεταγραφέντος στα βιβλία μεταγραφών του Υποθηκοφυλακείου Ιωαννίνων στις 18.11.1921 (τόμος 8 με α.α. 32), η Χ., χήρα Π. Β., το γένος Δ. Τ. κυρία και κάτοχος κατά τους επί ονόματί της επίσημους τουρκικούς τίτλους (ταπία) του τουρκικού κτηματολογίου Ιωαννίνων, του ανωτέρω αγροκτήματος, με βάση την ανωτέρω άδεια του Υπουργείου Γεωργίας, δυνάμει του Ν. 2052/1920 και με την προσαγωγή ενώπιον του Συμβολαιογράφου, πιστοποιητικού Εποικισμού Ιωαννίνων που διελάμβανε ονομαστικώς ένα έκαστον των δικαιούχων μπασταινούχων του εν λόγω ακινήτου, μεταβίβασε στον Χ. Α. του Ι., πατέρα του ενάγοντος και ήδη αναιρεσίβλητου, την κυριότητα επί των 4/5 εξ αδιαιρέτου, μεταξύ άλλων, «εξ ενός χωραφίου μετά βοσκοτόπου» στη θέση «...» του χωριού... Τσαρκοβίτσας Νομού Ιωαννίνων (μπάσταινας της οποίας τύγγχανε επίμορτος καλλιεργητής), συνορευομένου γύρωθεν με χωράφι Φ. Β., Κ., με μουσιά Δ., με μουσιά και χωράφι Σ., Τ. Γ., Γ. Γ., Κ. Β., Α. Ν. και αδελφών αυτού. Ακολούθως, με βάση τις διατάξεις των άρθρων 101-104 του διατάγματος της 11/12.11.1929 που εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 2 του ν. 4229/1929, περιήλθε αυτοδικαίως και χωρίς εγγραφή μεταγραφών στον ανωτέρω δικαιοπάροχο του ενάγοντος, το υπόλοιπο 1/5 του ανωτέρω ακινήτου. Αξίζει να σημειωθεί στο σημείο αυτό ότι η ίδια ως άνω πωλήτρια μεταβίβασε, βάσει της προμνησθείσας άδειας του δημοσίου και με τις λοιπές νόμιμες προϋποθέσεις και διατυπώσεις, κατά τα 4/5 εξ αδιαιρέτου επί χωραφίων του ευρύτερου αγροκτήματος σε αρκετούς από τους προαναφερθέντες όμορους καλλιεργητές. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι, καλόπιστα από το 1921 μέχρι την εισαγωγή του Αστικού Κώδικα, αλλά και στη συνέχεια έως και το 1975, οπότε και απεβίωσε (13.2.1975), ο Χ. Α. νεμόταν το παραπάνω ακίνητο, ασκώντας διανοία κυρίου τις πράξεις κατοχής που προσidiaζαν στη φύση

του, ήτοι καλλιεργούσε επί μακρόν κριθάρι και βρύζα, είχε οριοθετήσει αυτό με πέτρες και σημάδια και ακολούθως, όταν αυτό κατέστη μη καλλιεργήσιμο, έβασκε τα ζώα του, στο κατωτέρω δε, περιγραφόμενο τμήμα του ακινήτου εμβαδού 500 τ.μ. υπήρχε και στρούγκα που είχε φτιάξει ο δικός του πατέρας (και παππούς του ενάγοντος), όπου στάβλιζε τα ζώα του. Με τον τρόπο αυτό και νεμόμενος το ακίνητο με διάνοια κυρίου και καλή πίστη επί τριάντα και πλέον έτη μέχρι το θάνατό του, κατέστη κύριος του ακινήτου αυτού με έκτακτη χρησικτησία. Στη συνέχεια με την υπ' αριθμ. .../28.1.1950 δημόσια διαθήκη του, που συντάχθηκε ενώπιον του τότε Συμβολαιογράφου Ιωαννίνων Ν. Ε. που δημοσιεύθηκε νόμιμα με τα υπ' αριθ. 31/1976 πρακτικά του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ιωαννίνων, ο ανωτέρω Χ. Α. κατέλιπε στον ενάγοντα υιό την ψιλή κυριότητα του εν λόγω ακινήτου, το οποίο περιγραφόταν ως χερσότοπος εκτάσεως 10 στρεμμάτων περίπου, με τα ίδια ως άνω όρια, στη θέση «...» της κτηματικής περιφέρειας της κοινότητας... Δήμου Δωδώνης, ενώ την επικαρπία του κατέλιπε στη σύζυγό του και μητέρα του ενάγοντος Ε. Α., η οποία απεβίωσε το ίδιο έτος (20.12.1975). Ο ενάγων, αμέσως μετά την επαγωγή σ' αυτόν του ως άνω χερσότοπου, άρχισε να το νέμεται και συνέχισε να βόσκει τα ζώα του εντός αυτού, δυνάμει, δε, της με αριθμό.../7.12.1982 δήλωσης αποδοχής του Συμβολαιογράφου Ιωαννίνων Π. Ε., νομίμως μεταγραφείσας στα οικεία βιβλία του ίδιου ως άνω Υποθηκοφυλακείου (τόμος... με α.α.23), αποδέχθηκε την εκ της διαθήκης επαχθείσα σ' αυτόν κληρονομαία περιουσία του πατρός του, η οποία και περιελάμβανε το εν λόγω ακίνητο (η επικαρπία του οποίου περιήλθε αυτοδικαίως στον ενάγοντα μετά το θάνατο της μητρός του), καταστάς έτσι κύριος του ακινήτου με παράγωγο τρόπο. Ακολούθως, ο 75χρονος τότε ενάγων, ανέθεσε τη σύνταξη τοπογραφικού διαγράμματος του εν λόγω ακινήτου στην αρχιτέκτονα μηχανικό Σ. Δ. και στη συνέχεια, με την υπ' αριθ. .../21.11.2002 συμβολαιογραφική πράξη του Συμβολαιογράφου Ιωαννίνων Σ. Π., νομίμως μεταγραφείσα στα βιβλία μεταγραφών του Υποθηκοφυλακείου Ιωαννίνων (τόμος.... μα α.α. 45),

προέβη στη διόρθωση της παραπάνω δήλωσης αποδοχής, ως προς την πραγματική έκταση και τα ακριβή όρια του εν λόγω ακινήτου, το οποίο προσδιόρισε στα 27.995,51 τ.μ. και συνορεύον με ιδιοκτησίες κληρονόμων Σ., μουσιά (κοινοτική έκταση) Δ., ιδιοκτησία κληρονόμων Ν. Α., ιδιοκτησία κληρονόμων Γ. Γ. και με δασικό δρόμο. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι όμοροι ιδιοκτήτες του εν λόγω ακινήτου, όπως αυτοί αναφέρονταν στο προαναφερθέν αγοραπωλητήριο συμβόλαιο του 1921, συμπίπτουν ακόμη και σήμερα, όπως συμβαίνει με τις ιδιοκτησίες κληρονόμων Σ.- τότε Θ. Σ., η μουσιά Δ., οι ιδιοκτησίες κληρονόμων Ν. Α.-τότε Ν. Α., η ιδιοκτησία Γ. Γ.-τότε Γ. Γ.. Εν τω μεταξύ, από το χρόνο που εγκαταστάθηκε στο κληρονομηθέν, ο ενάγων αντιδρούσε στα τέλη βοσκής που του επέβαλε το κοινοτικό συμβούλιο... ασκώντας τις σχετικές προσφυγές. Μάλιστα, με αφορμή παρόμοια προσφυγή του έτους 1973 που άσκησε ο ίδιος και άλλοι έξι γεωργοί, κάτοικοι της ίδιας κοινότητας, εκδόθηκε η με αριθμό 104/1980 απόφαση ΣτΕ, η οποία απέρριψε την αίτηση αναιρέσεως των αρχικώς προσφευγόντων κατά της αποφάσεως της Δευτεροβάθμιας Επιτροπής Επίλυσης φορολογικών Διαφορών -που επίσης απέρριπτε τις σχετικές εφέσεις τους- με το αιτιολογικό ότι η τότε κοινότητα εδικαιούτο να επιβάλει τέλη βοσκής σε κατοίκους της καθ' όσον είχε τη χρήση εκτάσεων της περιφέρειάς της, οι οποίες ανήκουν κατά κυριότητα σε περισσότερους ιδιοκτήτες κατά διαιρετά μέρη. Τμήμα εξάλλου του όλου πιο πάνω ακινήτου, εκτάσεως 500 τ.μ., που αποτελεί και το επίδικο, κατελήφθη από την πρώτη εναγομένη ανώνυμη εταιρία «...τον Νοέμβριο 2000, όπως θα αναφερθεί στη συνέχεια. Όλα τα παραπάνω αποδείχθηκαν τόσο από τα μνημονευθέντα έγγραφα, όσο και από τη σαφή κατάθεση του μάρτυρα αποδείξεως της αγωγής και αγροφύλακα επί 30ετία στην περιοχή, καθώς επίσης και από τις μετά λόγου γνώσεως καταθέσεις των υπέργηρων συγχωριανών του ενάγοντος, που περιέχονται στην αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας σκέψεως ένορκη βεβαίωση. Αντίθετα, από τα προσκομιζόμενα από τον ανενάγοντα αποδεικτικά στοιχεία, ουδόλως αποδείχθηκε ότι το ανωτέρω τμήμα του ακινήτου του

ενάγοντος είχε από αμνημονεύτου χρόνου παραδοθεί από το τουρκικό κράτος στην κοινή χρήση των κατοίκων της τότε κοινότητας... για τη βόσκηση των ζώων τους και ότι η τώρα υπάρχουσα κατάσταση πραγμάτων υπάρχει από χρόνου τόσο, ώστε η γενεά ανθρώπων που ζει κατά την εισαγωγή του ΑΚ και αυτή που αμέσως προηγήθηκε, καθεμιάς απ' αυτές νοουμένης και εκτεινομένης επί σαράντα έτη, να μη γνώρισαν διαφορετική κατάσταση, ούτε ότι αυτή η έκταση αποτελούσε βοσκότοπο που είχε αφεθεί στην κοινή χρήση, δηλαδή είχε εγκαταλειφθεί από αμνημόνευτο χρόνο, κατά την κυριαρχία του Οθωμανικού κράτους, στην κοινή χρήση της ολότητας των κατοίκων αυτής συλλογικώς εξουσιαζόμενη από τους τελευταίους, οι οποίοι ανέκαθεν τη χρησιμοποιούσαν για τη βοσκή των ζώων τους. Οι καταθέσεις των προσώπων που περιέχονται στις ένορκες βεβαιώσεις που προσκομίζει ο Δήμος Δωδώνης δεν αναφέρονται στα ανωτέρω στοιχεία, τα οποία απαιτούνται για την αναγνώριση κυριότητας με τα προσόντα της αμνημονεύτου αρχαιότητας σε συνδυασμό με τα απαιτούμενα στοιχεία για τις βοσκήσιμες γαίες, όπως αυτά αναλύθηκαν στη μείζονα σκέψη. Αντιθέτως, τόσο αυτές όσο και η κατάθεση του μάρτυρα αποδείξεως της ανταγωγής, πρώην κοινοτάρχη..., που εξετάστηκε στο ακροατήριο του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, απηχούν τη μακροχρόνια αντιδικία μεταξύ της κοινότητας και των ιδιοκτητών της γύρω από το ακίνητο του ενάγοντος περιοχής, αλλά και -πράγμα αξιοσημείωτο- την επίμονη άρνηση των εκάστοτε κοινοταρχών να αναγνωρίσουν τους καθ' όλα νόμιμους τίτλους κυριότητας του 1921 των διαφόρων μελών της κοινότητας που ήταν, από τουρκοκρατίας ακόμη, μπασταινούχοι των χωραφιών της περιφέρειας στα οποία περιλαμβάνεται και το ακίνητο του ενάγοντος, όπως προαναφέρθηκε. Από κανένα απολύτως αποδεικτικό στοιχείο δεν αποδείχθηκε ότι ο δήμος Δωδώνης ασκούσε πράξεις νομής στο επίδικο, από το έτος 1920 μέχρι το 2000 που εκμίσθωσε αυτό στην ως άνω εταιρία, ότι δηλ. ασκούσε πράξεις διακατοχής που προσιδίασαν στη φύση του διανοία κυρίου και μάλιστα εκμίσθωση, διάνοιξη δρόμων, καθαρισμό, ξύλευση, συλλογή καρπών, δια της ολό-

τητας των κατοίκων της κοινότητας. Ουδόλωσ αποδείχθηκε, επίσης, ο επικουρικός ισχυρισμός του Δήμου ότι ασκούσε ανέκαθεν τις πράξεις αυτές διανοία οιονεί νομέα επικαρπίας, ώστε να αποκτήσει με τα προσόντα της έκτακτης χρησικτησίας το δικαίωμα επικαρπίας επί του επιδίκου, χωρίς μάλιστα να ιστορεί ποιος τυγχάνει ο φιλός κύριος αυτού, ως αντιπρόσωπος του οποίου ασκεί την κύρια νομή του επιδίκου. Το γεγονός ότι κατά καιρούς και περιστασιακά, κάποιοι κάτοικοι της κοινότητας βοσκούσαν τα ζώα τους στο επίδικο, όπως και στη γύρω περιοχή, δεν αναιρεί όσα αναφέρθηκαν προηγουμένως για την κυριότητα που απέκτησε ο ενάγων επ' αυτού. Ακόμη περισσότερο, δεν αναιρούνται τα ανωτέρω αποδειχθέντα από το γεγονός και μόνο ότι ο ενάγων, όπως ισχυρίζεται ο Δήμος Δωδώνης, ως μέλος του κοινοτικού συμβουλίου..., συνυπέγραψε τον καθορισμό των βοσκοτόπων της περιοχής, όπου περιλαμβάνεται και το επίδικο... αν μάλιστα ληφθεί υπόψη ότι, όπως προαναφέρθηκε, ορισμένοι κάτοικοι της κοινότητας βοσκούσαν τα ζώα τους περιστασιακά στην επίδικη έκταση...». Ακολουθώντας το Πολυμελές Πρωτοδικείο, που δίκασε ως Εφετείο, απέρριψε κατ' ουσίαν την έφεση του αναιρεσειόντος Δήμου κατά της απόφασης του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, το οποίο είχε δεχθεί την ένδικη διεκδικητική αγωγή του αναιρεσίβλητου κατ' αυτού και της ανώνυμης εταιρίας «...», ενώ είχε απορρίψει κατ' ουσίαν την αντίθετη διεκδικητική ανταγωγή κυριότητας του αναιρεσειόντος κατά του αναιρεσίβλητου αναφορικά με το ίδιο ακίνητο. Με τον πρώτο λόγο της αναίρεσης, κατά το πρώτο μέρος του, ο αναιρεσειών προβάλλει την από τον αριθμό 1 του άρθρου 560 ΚΠολΔ πλημμέλεια της ευθείας παραβίασης των διατάξεων των άρθρων 3, 9, 19, 30, 63, 68, 71, 92 του Οθωμανικού νόμου «περί γαιών» της 7 Ραμαζάν 1274 (1856), όπως το άρθρο 78 συμπληρώθηκε με το άρθρο 9 του ν. 262/1914 και 2 και 3 της 23 Μουχαρέμ «περί εξελέγξεως τίτλων δασών», γιατί το Πολυμελές Πρωτοδικείο, που δίκασε ως Εφετείο, με την προσβαλλόμενη απόφασή του, δέχθηκε, αφενός μεν, ότι η αρχική δικαιοπάροχος του ενάγοντος Χ. χήρα Π. Β. ήταν κυρία του επιδίκου ακινήτου, η οποία, στη συνέχεια, με

το.../1921 πωλητήριο συμβόλαιο του συμβολαιογράφου Ιωαννίνων Δ. Α. μεταβίβασε την κυριότητα του επίδικου ακινήτου στο Χ. Α., πατέρα και άμεσο δικαιούχο του ενάγοντος και αφετέρου ότι η ανωτέρω ήταν κυρία και κάτοχος, κατά τους επισήμους τίτλους (ταπίο) του τουρκικού κτηματολογίου, παρόλο που τέτοιο τίτλο ούτε επικαλέστηκε, ούτε προσκόμισε ο αναιρεσίβλητος. Με βάση όμως τις παραδοχές της προσβαλλόμενης απόφασης το δικαστήριο της ουσίας δεν παραβίασε τις αμέσως πιο πάνω διατάξεις, όπως, επίσης και τις ουσιαστικές διατάξεις που αναφέρονται στην προηγηθείσα νομική σκέψη, αφού, όπως ειδικότερα δέχθηκε κατά την ανέλεγκτη αναιρετικά κρίση του, η αρχική δικαιούχος του ενάγοντος Χ. Β. απέκτησε δυνάμει του τίτλου (ταπίου) του τουρκικού Κτηματολογίου Ιωαννίνων δικαίωμα διηνεκούς εξουσίασης (τεσσαρούφ) στο επίδικο ακίνητο, κατόπιν παραχωρήθηκε σ' αυτήν δικαίωμα κυριότητας σ' αυτό κατά τα 4/5 εξ αδιαιρέτου δυνάμει του άρθρου 49 του ν. 2052/1920 και τέλος περιήλθε σ' αυτήν και το υπόλοιπο 1/5 εξ αδιαιρέτου δυνάμει των άρθρων 101-104 του διατάγματος της 11/12-11- 1929, όπως και στη μείζονα σκέψη εκτίθεται. Ο ερευνώμενος, επομένως, αναιρετικός λόγος είναι αβάσιμος. Ο ίδιος αναιρετικός λόγος, κατά το δεύτερο μέρος του και κατ' ορθή εκτίμησή του, με τον οποίο προβάλλονται οι αιτιάσεις, ότι ο ενάγων δεν απέδειξε την ύπαρξη ταπίου στο όνομα της αρχικής δικαιούχου του Χ. Β., αφού αυτή δεν διέθετε τέτοιο τίτλο και δεν απέδειξε ακόμη την ύπαρξη διηνεκούς εξουσίασής της στο επίδικο, είναι απορριπτός ως απαράδεκτος, εφόσον με αυτόν πλήττεται η αναιρετικά ανέλεγκτη περί πραγμάτων κρίση του Δικαστηρίου της ουσίας.

III. [...]

IV. Κατά το άρθρο 281ΑΚ η άσκηση του δ/τος απαγορεύεται αν υπερβαίνει προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη, ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματος. Κατά την έννοια της ανωτέρω διατάξεως ως «καλή πίστη» θεωρείται η συμπεριφορά του χρηστού και συνετού ανθρώπου, που επιβάλλεται κατά τους συνηθισμένους τρόπους ενέργειας, ενώ ως κριτήριο των «χρηστών ηθών» χρησι-

μούνται οι ιδέες του κατά γενική αντίληψη χρηστάως και εμφρόνως σκεπτόμενου ανθρώπου. Για την εφαρμογή της διατάξεως αυτής δεν αρκεί καταρχήν μόνη η επί μακρό χρόνο αδράνεια του δικαιούχου να ασκήσει το δικαίωμά του, ούτε η καλόπιστη πεποίθηση του υποχρέου ότι δεν υπάρχει δικαίωμα κατ' αυτού ή ότι δεν πρόκειται τούτο να ασκηθεί, ούτε κατ' ανάγκη από την άσκησή του να δημιουργούνται απλώς δυσμενείς ή και αφόρητες επιπτώσεις για τον υπόχρεο, αλλ' απαιτείται κατά περίπτωση συνδυασμός των ανωτέρω ή συνδρομή ιδιαίτερων περιστάσεων, αναγομένων στη συμπεριφορά του δικαιούχου όσο και του υποχρέου, εφόσον όμως αυτή τελεί σε αιτιώδη σχέση με εκείνη του δικαιούχου και δεν είναι άσχετη με αυτήν, ώστε η άσκηση του δικαιώματος να αποβαίνει αντίθετη στις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου (ΟΛ.ΑΠ 8/01, 1/97, 62/90, 2101/84, 88/80). Αναφορικά δε με την αδράνεια του δικαιούχου, η διάρκειά της είναι άσχετη με τη συμπλήρωση ή όχι του χρόνου παραγραφής, η οποία αποτελεί ιδιαίτερο λόγο αποσβέσεως του δικαιώματος που πρέπει να προβάλλεται ειδικώς (ΟΛ.ΑΠ 17/95).

Στην προκειμένη περίπτωση, ο αναιρεσείων, με τον τρίτο, κατά το πρώτο μέρος, λόγο αναιρέσης, προβάλλει την από τον αριθμό 1 του άρθρου 560 ΚΠολΔ, πλημμέλεια, ότι το Πολυμελές Πρωτοδικείο, που δίκασε, ως Εφετείο, με το να απορρίψει την ένστασή του για καταχρηστική άσκηση της ένδικης αγωγής, παραβίασε την ουσιαστικού δικαίου διάταξη του άρθρου 281 Α.Κ. Από την επισκόπηση των αποδεικτικών εγγράφων της δικογραφίας προκύπτει, ότι ο αναιρεσείων-εναγόμενος προέβαλε παραδεκτά στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο και επανέφερε με λόγο έφεσής του την ένσταση του άρθρου 281 ΑΚ., που, κατά το, ως Εφετείο δίκασαν Πολυμελές Πρωτοδικείο, στηριζόταν στα εξής περιστατικά: «ότι ο ενάγων τουλάχιστον μετά το 1979 αγνοούσε και την ύπαρξη ακόμη του επίδικου. Τούτο είναι εμφανές, αφού θέλει να οικειοποιηθεί και δραμεσώτικο μέρος. Όταν δε διανοίχθηκε δρόμος, που ένωσε το επίδικο με τη γενικότερη περιοχή δεν διαμαρτυρήθηκε ούτε επ' ελάχιστον, ούτε επί ξύλευσης, δρόμων, δεξαμενής, κ.λπ. Η δε παράλειψη

του να ασκήσει οποιοδήποτε δικαίωμα κάλλιστα σημαίνει σιωπηρή βούλησή του, και στην περίπτωση που θα έχει εκεί κάποιο δικαίωμα, να καταστεί τούτο κοινόχρηστο, άλλως προς πολλού θα είχε εμποδίσει τους δρόμους πολύ πριν φθάσουν εκεί, αφού ισχυρίζεται ότι έχει μεγαλύτερη έκταση στρεμμάτων οικεία, συνάγεται δε συμπεριφορά γενικότερης παραίτησης». Στη συνέχεια, το ως Εφετείο δικάσαν, Πολυμελές Πρωτοδικείο, έκρινε, ότι τα ως άνω εκτιθέμενα περιστατικά, και αληθή υποτιθέμενα, δεν καθιστούν καταχρηστική την άσκηση της ένδικης διεκδικητικής αγωγής από τον ενάγοντα. Έτσι, που έκρινε το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, ορθώς ερμήνευσε την ουσιαστική διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ, την οποία δεν παραβίασε. Και τούτο διότι, υπό τα ως άνω προβληθέντα περιστατικά από τον εναγομένο για τη στήριξη της ένστασής του, η διεκδίκηση του επιδικίου ακινήτου από τον ενάγοντα δεν υπερβαίνει προφανώς τα επιβαλλόμενα όρια του άρθρου 281 ΑΚ, υπό την έννοια της πρόκλησης έντονης αδικίας στον αναιρεσειόντα εναγόμενο. Επομένως, ο λόγος αυτός πρέπει ν' απορριφθεί ως αβάσιμος. [...]

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Υπ' αριθ. 480/2012 (Τμ. Α1 Πολ.)

Αναγκαστική εκτέλεση. Κατάσχεση (χρηματικής απαίτησης) στα χέρια τρίτου. Διαδικασία έγκυρης κατάσχεσης. Υποχρέωση του τρίτου να προβεί σε δήλωση (είτε θετική είτε αρνητική). Συνέπειες. Ανακοπή κατά της αρνητικής δήλωσης του τρίτου. Αντικείμενο της σχετικής δίκης. Κατάσχεση χρηματικής απαίτησης στα χέρια υπαλλήλου του πλειστηριασμού, προερχόμενη από διενεργηθέντα πλειστηριασμό. Αρνητική δήλωση του συμβολαιογράφου. Επικυρώνει την υπ' αριθμ. 6862/2009 απόφαση ΕφετΑθ.

[...] 3. Κατά τη διάταξη του άρθρ. 982 § 1 περ. α' ΚΠολΔ, μπορεί να κατασχεθεί αναγκαστικά και χρηματική απαίτηση του καθ' ου η εκτέλεση κατά τρίτου, εφόσον δεν εξαρτάται από αντιπαροχή. Η κατάσχεση αυτή στα χέρια τρίτου γίνεται

όπως ορίζει το άρθρ. 983 ΚΠολΔ, δηλαδή με επίδοση στον τρίτο και σε εκείνον κατά του οποίου στρέφεται η εκτέλεση εγγράφου, το οποίο μάλιστα στον καθ' ου η εκτέλεση πρέπει να επιδοθεί το αργότερο μέσα σε οκτώ ημέρες αφότου γίνει η επίδοση στον τρίτο, αλλιώς η κατάσχεση είναι άκυρη, πρέπει δε το κατασχετήριο έγγραφο να περιέχει, εκτός από τα στοιχεία του άρθρ. 118 ΚΠολΔ, και α) ακριβή περιγραφή του εκτελεστού τίτλου και της απαίτησης βάσει των οποίων γίνεται η κατάσχεση, β) το ποσό για το οποίο επιβάλλεται η κατάσχεση, γ) επιταγή προς τον τρίτο να μην καταβάλει σε εκείνον κατά του οποίου γίνεται η εκτέλεση και δ) διορισμό αντικλήτου που κατοικεί στην περιφέρεια του ίδιου ειρηνοδικείου ή στην έδρα του πρωτοδικείου της κατοικίας του τρίτου, αν εκείνος υπέρ του οποίου γίνεται η εκτέλεση δεν κατοικεί στην περιφέρεια του ειρηνοδικείου της κατοικίας του τρίτου. Κατά το άρθρ. 985 ΚΠολΔ, ο τρίτος, στα χέρια του οποίου επιβλήθηκε η κατάσχεση της απαίτησης του καθ' ου η εκτέλεση, οφείλει μέσα σε οκτώ ημέρες από την επίδοση σ' αυτόν του κατασχετηρίου εγγράφου να δηλώσει στη γραμματεία του ειρηνοδικείου του τόπου της κατοικίας του, αν υπάρχει η απαίτηση και αν επιβλήθηκε στα χέρια του άλλη κατάσχεση, αναφέροντας συνάμα ποιος την επέβαλε και για ποιο ποσό, σε περίπτωση δε καταφατικής δήλωσης ως προς την ύπαρξη της απαίτησης οφείλει ακολούθως να ενεργήσει σύμφωνα με τα οριζόμενα ειδικότερα στο άρθρ. 988 ΚΠολΔ, διαφορετικά, αν η απαίτηση δεν υπάρχει ή πρόκειται για απαίτηση ακατάσχετη, πρέπει να προβεί σε αντίστοιχη αρνητική δήλωση, με την οποία εξομοιώνεται και η παράλειψη δήλωσης. Μέσα σε τριάντα ημέρες από την παραπάνω ρητή ή σιωπηρή αρνητική δήλωση δικαιούται αυτός που επέβαλε την κατάσχεση να ασκήσει στο αρμόδιο κατά τις γενικές διατάξεις δικαστήριο ανακοπή κατά το άρθρ. 986 ΚΠολΔ, επικαλούμενος ολική ή μερική ανακρίβεια της δήλωσης. Η ανακρίβεια της αρνητικής δήλωσης κρίνεται μόνο αντικειμενικά, δηλαδή ανεξάρτητα από την υποκειμενική αντίληψη του δηλούντος και την καλή ή κακή πίστη του, γίνεται δε δεκτή η κατ' αυτής ανακοπή και υποχρεούται τότε ο τρίτος να ενεργήσει κα-

τά τα οριζόμενα στο άρθρ. 990 ΚΠολΔ, εφόσον η δήλωση δεν αληθεύει ως προς τα πραγματικά περιστατικά ή αναλόγως ως προς το νομικό χαρακτηρισμό των περιστατικών (ΑΠ 256/2011). Αντικείμενο έτσι της σχετικής δίκης, που δημιουργείται μεταξύ του ανακόπτοντος και του τρίτου, είναι η εκδίκαση της απαίτησης του καθ' ου η εκτέλεση κατά του τρίτου, ώστε να διαπιστωθεί αν ο τρίτος είναι ή όχι και με ποιους περιορισμούς οφειλέτης του οφειλέτη του κατασχόντος. Επομένως στο δικόγραφο της ως άνω ανακοπής από το άρθρ. 986 ΚΠολΔ, που αποτελεί μορφή της γενικής ανακοπής από το άρθρ. 583 ΚΠολΔ, πρέπει να προσδιορίζεται κατά τα ουσιώδη στοιχεία της η απαίτηση, δηλαδή η αιτία της οφειλής του τρίτου προς τον καθ' ου η εκτέλεση κατά τα πραγματικά περιστατικά που τη στηρίζουν, αφού ο ανακόπτων βαρύνεται με την απόδειξη της κατασχεθείσας απαίτησης (ΑΠ 73/1995, 1065/2009, 1182/2009), εκτός αν ο τρίτος δεν αμφισβητεί με τη δήλωσή του την ύπαρξη της και απλώς επικαλείται λόγους που εμποδίζουν την ικανοποίησή της. Στην περίπτωση αυτή η ανακοπή περιορίζεται στην αμφισβήτηση των σχετικών λόγων και υποχρεούται πλέον ο τρίτος να αποδείξει την αλήθεια των λόγων που αυτός προβάλλει με τη μορφή ενστάσεων του κατά της απαίτησης. Τέτοια είναι και η περίπτωση κατά την οποία μετά την οριστικοποίηση του πίνακα κατάταξης των αναγγεληθέντων δανειστών του καθ' ου η εκτέλεση οφειλέτη, που επέρχεται κατά το άρθρ. 980 ΚΠολΔ είτε με την πάροδο άπρακτης της προθεσμίας άσκησης κατ' αυτού ανακοπής είτε με την απόρριψη της ασκηθείσας ανακοπής ή τη μεταρρύθμιση του πίνακα κατά παραδοχή της ανακοπής, ικανοποιηθεί κατ' άλλο τρόπο δανειστής που κατατάχθηκε στον πίνακα, με αποτέλεσμα έτσι την ελευθέρωση αντίστοιχου μέρους του πλειστηριάσματος. Στην περίπτωση αυτή, αν δανειστής του καθ' ου η εκτέλεση κατάσχει το μέρος αυτό του πλειστηριάσματος στα χέρια του συμβολαιογράφου ως τρίτου, προβάλλοντας τον ισχυρισμό ότι είναι αποδοτέο στον καθ' ου η εκτέλεση, ο συμβολαιογράφος νόμιμα μεν αρνείται με δήλωσή του την κατάσχεση αυτή, προβάλλοντας τον ισχυρισμό ότι στο μέρος αυτό έχει επικουρικά κατατα-

γεί με τον πίνακά του άλλος δανειστής του καθ' ου η εκτέλεση ή ότι ως προς το ίδιο μέρος κατάρτισε συμπληρωματικό πίνακα για τη διανομή του, όμως στη δίκη της ανακοπής κατά της αρνητικής αυτής δήλωσής του αυτός πλέον βαρύνεται με την επίκληση και την απόδειξη κατ' ένσταση των γεγονότων αυτών, αφού για τη θεμελίωση της κατασχεθείσας στα χέρια του απαίτησης αρκεί κατ' αρχήν αυτό καθαυτό το γεγονός της ελευθέρωσης μέρους του πλειστηριάσματος. [...]

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Υπ' αριθ. 1102/2012 (Τμ. Δ' Πολ.)

Συγκυριότητα επί οροφοκτησίας. Έννοια ορόφου ή διαμερίσματος ορόφου. Δεν είναι δυνατή η σύσταση διαιρεμένης ιδιοκτησίας επί ανοικτού χώρου, εκτός αν προβλέπεται στη συστατική της οροφοκτησίας πράξη ή σε μεταγενέστερη συμφωνία όλων των οροφοκτητών που έχει μεταγραφεί νόμιμα, η αίρεση ότι ο χώρος αυτός πρόκειται να οικοδομηθεί. Κοινόχρηστοι χώροι. Η συμφωνία των οροφοκτητών για κατάργηση του κοινοχρήστου χαρακτήρα της στέγης-δώματος και η μεταβίβαση του χώρου αυτής σε τρίτους κατά διηρημένες ιδιοκτησίες, έρχεται σε ευθεία αντίθεση προς διατάξεις αναγκαστικού δικαίου και ως εκ τούτου η μεταβίβαση αυτής σε τρίτους, κι όχι απλώς σε μερικούς μόνο ιδιοκτήτες, κατ' αποκλειστικό δικαίωμα κυριότητας, είναι απολύτως άκυρη. Περίπτωση νόμιμης συμφωνίας μεταξύ όλων των οροφοκτητών περί της κατάργησης του κοινοχρήστου χαρακτήρα του υπαίθριου χώρου του δώματος-ταράτσας και της διαμόρφωσής του σε κλειστό χώρο αποκλειστικής χρήσης των εναγομένων, ανεξαρτήτως του αν η διαμόρφωση του κλειστού αυτού χώρου προσκρούει σε πολεοδομικές διατάξεις. (Απορρίπτει αναίρεση κατά της υπ' αριθμ. 30967/2009 απόφασης ΜονΠρωτΘεσ).

[...] Κατά τη διάταξη του άρθρου 652 παρ. 1 ΚΠολΔ, επί μισθωτικών διαφορών και διαφορών

μεταξύ ιδιοκτητών ορόφων ή διαμερισμάτων, από τη σχέση της οροφοκτησίας, η προθεσμία της ανακοπής ερημοδικίας είναι οκτώ ημέρες, ενώ της έφεσης, της αναψηλάφησης και της αναίρεσης είναι δεκαπέντε ημέρες αν εκείνος που δικαιούται να ασκήσει τα ένδικα αυτά μέσα διαμένει στην Ελλάδα. [...]

Επειδή, από τις διατάξεις των άρθρων 1002, 1117 ΑΚ και 1, 2 παρ. 1, 3 παρ. 1, 4 παρ. 1, 5, 13 του Ν. 3741/1929 προκύπτει ότι επί ιδιοκτησίας κατ' ορόφους (οριζόντιας ιδιοκτησίας), δημιουργείται χωριστή κυριότητα επί ορόφου ή διαμερίσματος ορόφου και αναγκαστική συγκυριότητα, που αποκτάται αυτοδικαίως, κατ' ανάλογη μερίδα, επί του εδάφους και επί των μερών της οικοδομής που χρησιμεύουν στην κοινή χρήση όλων των οροφοκτητών. Οι ως άνω βασικές αρχές του θεσμού της οριζόντιας ιδιοκτησίας προκύπτουν σαφώς από τις παραπάνω διατάξεις, οι οποίες όμως δεν προσδιορίζουν επαρκώς την έννοια του ορόφου και διαμερίσματος ορόφου. Από το πνεύμα, εντούτοις, των διατάξεων για την οροφοκτησία και ιδίως από το σκοπό τους που, όπως προκύπτει και από την Εισηγητική Έκθεση του Ν. 3741/1929, είναι η ευχερέστερη κάλυψη των στεγαστικών αναγκών των πολιτών και η καθ' ύψος επέκταση των πόλεων, καθώς και από τα ερμηνευτικά πορίσματα εκ της κοινής πείρας και από τις σχετικές διατάξεις της πολεοδομικής νομοθεσίας (άρθρ. 11 του Γεν. Οικοδομικού Κανονισμού των ετών 1929, 1955, 1973 και τον ισχύοντα ΓΟΚ Ν. 1577/1985, όπως τροποποιήθηκε σύμφωνα με το Ν. 2831/2000), συνάγεται ότι όροφος ή διαμέρισμα ορόφου είναι το αναποχώριστο τμήμα της οικοδομής ή του ορόφου, μετά των συστατικών του και του εντός αυτού (κυβικού) χώρου, που περικλείεται τεχνικώς από κάτω, από τα πλάγια και από πάνω, με τοίχους ή άλλα οικοδομικά στοιχεία, ώστε να διαχωρίζεται σαφώς από τα λοιπά (διαιρετά ή αδιαίρετα) τμήματα της οικοδομής και να έχει αναχθεί σε συγκεκριμένο και ανεξάρτητο τμήμα αυτής, κατάλληλο προς χωριστή και αυτοτελή οικιστική εν γένει χρήση. Μόνο οι όροφοι και τα διαμερίσματα ορόφων, με την παραπάνω έννοια, καθώς και τα εξομοιούμενα από το νόμο με ορόφους υπόγεια και δωμάτια κάτω από τη στέγη (άρθρ. 1002 εδ. β' ΑΚ και 1 παρ. 2 Ν.

3741/1929), μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο οριζόντιας ιδιοκτησίας. Επομένως, δεν είναι δυνατό να συσταθεί διαιρεμένη ιδιοκτησία επί ανοικτού χώρου, εκτός αν προβλέπεται στη συστατική της οροφοκτησίας πράξη ή σε μεταγενέστερη συμφωνία όλων των οροφοκτητών που έχει μεταγραφεί νόμιμα, ότι ο χώρος αυτός πρόκειται να οικοδομηθεί, οπότε η σύσταση διαιρεμένης ιδιοκτησίας αναφέρεται στους μελλοντικούς ορόφους ή διαμερίσματα και τελεί υπό την αναβλητική αίρεση της κατασκευής τους (άρθρο 201 ΑΚ). Εξάλλου, αν ληφθεί υπόψη ότι η θεσπιζόμενη με τα άρθρα 1002 ΑΚ και 1 του Ν. 3741/1929 αποκλειστική (χωριστή) κυριότητα επί ορόφου ή διαμερίσματος ορόφου αποτελεί την εξαίρεση του κανόνα superficies solo cedit, που έχει περιληφθεί στο άρθρο 1001 εδ. α' του ΑΚ, οποιοδήποτε μέρος του όλου ακινήτου που δεν ορίστηκε ή δεν ορίστηκε έγκυρα, με το συστατικό της οροφοκτησίας τίτλο, ότι αποτελεί αντικείμενο της αποκλειστικής κυριότητας κάποιου συνιδιοκτήτη, υπάγεται αυτοδικαίως από το νόμο, κατ' εφαρμογή του ανωτέρω κανόνα, στα αντικείμενα της αναγκαστικής συγκυριότητας επί του εδάφους και θεωρείται γι' αυτό κοινόκτητο και κοινόχρηστο μέρος του ακινήτου (Ολ.ΑΠ 23/2000, Ολ.ΑΠ 5/1991, ΑΠ 128/2009, ΑΠ 725/2002). Από αυτά, ενόψει και των διατάξεων των άρθρων 1113 και 785 επ. ΑΚ, παρέπεται ότι κάθε ιδιοκτήτης ορόφου ή διαμερίσματος, λόγω της αναγκαστικής συγκυριότητας επί των κοινοκλήτων μερών του όλου ακινήτου, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η στέγη, προς την οποία εξομοιώνεται και το δώμα (ταράτσα), δικαιούται να κάνει απόλυτη χρήση τούτων, υπό τον όρο να μη βλάπτει τα δικαιώματα των υπόλοιπων αναγκαίων συγκυρίων, εκτός αν με συμφωνία που τον δεσμεύει, αποκλείστηκε από το δικαίωμα αυτό, το οποίο διαφυλάχτηκε υπέρ μερικών μόνο ιδιοκτητών (ΑΠ 1375/1991). Η συμφωνία αντιθέτως των οροφοκτητών για κατάργηση του κοινοχρήστου χαρακτήρα της στέγης-δωματός και η μεταβίβαση του χώρου αυτής σε τρίτους κατά διηρημένες ιδιοκτησίες, έρχεται σε ευθεία αντίθεση προς τις ως άνω διατάξεις αναγκαστικού δικαίου, και ως εκ τούτου η μεταβίβαση αυτής σε τρίτους κατ' αποκλειστικό δικαίωμα κυριότητας είναι απολύτως άκυρη κατά τα άρθρα 3

και 174 ΑΚ (ΑΠ 264/2010). Εξ άλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 1 παρ. 1 του ΝΔ 1024/1971 «περί διηρημένης ιδιοκτησίας επί οικοδομημάτων ανεγειρομένων επί ενιαίου οικοπέδου», «Εν τη εννοία του άρθρου 1 του Ν. 3741/1929 και άρθρων 1002 και 1117 του Αστικού Κώδικος δύναται να συσταθεί διηρημένη ιδιοκτησία και επί πλειόνων αυτοτελών οικοδομημάτων ανεγειρομένων επί ενιαίου οικοπέδου ανήκοντος εις ένα ή πλείονας ως και επί ορόφων ή μερών των οικοδομημάτων τούτων, επιφυλασσομένων των πολυδομικών διατάξεων», κατά δε τη διάταξη του άρθρου 2 παρ.1 του ως άνω ΝΔ «Διηρημένη ιδιοκτησία» επί των περιπτώσεων των προβλεπομένων υπό τον Ν. 3741/1929 «περί ιδιοκτησίας κατ' ορόφου» ή του παρόντος, συνιστάται είτε διά δικαιοπραξίας εν ζωή ή αιτία θανάτου του κυρίου του οικοπέδου είτε δια συμβάσεως των τυχόν συγκυρίων αυτού». [...]

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Υπ' αριθ. 1134/2012 (Τμ. Α1 Πολ.)

Κατάταξη του προσημειούχου στο εκπλειστηρίασμα. Ανακοπή για την ακύρωση πίνακα κατάταξης δανειστών. Προσημείωση υποθήκης. Αναγγελία. Επαναφορά των πραγμάτων στην προηγούμενη κατάσταση. Ανακοπές αναγγελθέντων δανειστών κατά του πίνακα κατάταξης. Κάθε δανειστής ασκεί αυτοτελή ανακοπή που στρέφει εναντίον εκείνων μόνο από τους δανειστές κατά των οποίων επιδιώκει να εξέλθει νικητής και όχι όλων των αναγγελθέντων δανειστών. Μεταξύ των δανειστών που μετέχουν στη σχετική δίκη υφίσταται απλή ομοδικία. Ο προσημειούχος δανειστής μπορεί να ασκήσει την εμπράγματη αγωγή και κατά τρίτου κυρίου ή κατά εκείνου που νέμεται με νόμιμο τίτλο το προσημειωμένο ακίνητο και ο οποίος έτσι ευθύνεται εμπράγματα εφόσον έχει τίτλο εκτελεστό. Εξομοιούται πλήρως ο ενυπόθηκος με τον προσημειούχο δανειστή, με μόνη τη διαφορά ως προς τον τρόπο οριστικής ή τυχαίας κατάταξης (ΟΛΑΠ 14/2006). Αν πριν από την τροπή της προσημειώσεως σε υποθήκη λάβει χώρα αναγκαστικός πλειστη-

ριασμός του βαρυνόμενου ακινήτου, με την καταβολή του πλειστηριάσματος επέρχεται απόσβεση των υποθηκών και των προσημειώσεων που υπάρχουν στο ακίνητο, αλλά ο προσημειούχος δανειστής δεν αποστερείται του δικαιώματος να αναγγείλει την εμπραγμάτως ασφαλισμένη απαίτησή του με την προσημείωση, προκειμένου αυτή να καταταγεί στον πίνακα κατάταξης. Αν το βαρυνόμενο με την προσημείωση ακίνητο έχει περιέλθει σε τρίτο, οπότε κατατάσσεται κατά τη σειρά της εγγραφής της προσημειώσεως «τυχαίως», ήτοι με μόνη την αίρεση της τελεσιδίκης επιδίκασής της, μετά την πλήρωση της οποίας (αιρέσεως) μπορεί ο δικαιούχος να την εισπράξει από τον υπάλληλο του πλειστηριασμού, σύμφωνα με τα άρθρ. 975 και 980 ΚΠολΔ (ΑΠ 1229/2008). Απαιτείται ωστόσο ο προσημειούχος δανειστής να αναγγείλει στον υπάλληλο του πλειστηριασμού την εξοπλισμένη με προσημείωση υποθήκης απαίτησή του, η οποία δεν εξομοιώνεται ούτε ταυτίζεται με την απαίτηση που έχει από το νέο κύριο του ακινήτου (τρίτο), την οποία αναγγέλλει και η οποία δεν έχει εξοπλισθεί με προσημείωση. Βάσιμος αναιρετικός λόγος από τον αριθ. 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ. Εσφαλμένος νομικός χαρακτηρισμός και η εσφαλμένη υπαγωγή της περιγραφόμενης στην αναγγελία απαίτησης στις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις που ρυθμίζουν την προνομιακή κατάταξη των δανειστών, όπως είναι και οι διατάξεις των άρθρων 975, 976, 977 και 1007 παρ. 1 ΚΠολΔ. Αναιρεί εν μέρει την υπ' αριθμ. 884/2010 απόφαση ΕφετΑθ.

[...] [Α]πό τη διάταξη του άρθρου 979 § 2 ΚΠολΔ, σε συνδυασμό προς τα άρθρα 985 έως 980 του ίδιου Κώδικα, όταν το εκπλειστηρίασμα δεν αρκεί για να ικανοποιηθούν ο υπέρ ου η εκτέλεση και όλοι οι δανειστές που αναγγέλθηκαν, η κατάταξη των δανειστών για τη διανομή του γίνεται μεν με ενιαία πράξη ως προς όλους, πλην όμως η διαδικασία της κατάταξης δεν είναι αδιαιρέτη. Γι' αυτό κάθε δανειστής ασκεί δική του

αυτοτελή ανακοπή και τη στρέφει εναντίον εκείνων μόνο από τους δανειστές κατά των οποίων επιδιώκει να εξέλθει νικητής και όχι εναντίον όλων των δανειστών που αναγγέλθηκαν. Έτσι, μεταξύ των δανειστών που μετέχουν στη σχετική δίκη δεν υφίσταται αναγκαστική ομοδικία κατά την έννοια του άρθρου 76 του ΚΠολΔ και δεν ωφελείται ο ένας δανειστής από την ανακοπή που άσκησε άλλος δανειστής, ούτε βλάπτεται από την ανακοπή που απευθύνθηκε κατά άλλου δανειστή. Συνεπώς, δεν είναι αναγκαίο η ανακοπή να στρέφεται εναντίον όλων των δανειστών και για τον ίδιο λόγο δεν είναι απαράδεκτο και το ένδικο μέσο, κατά της απόφασης που εκδόθηκε για την ανακοπή, αν δεν απευθύνεται εναντίον όλων των δανειστών που μετείχαν στη δίκη ως ομόδικοι, ούτε το ένδικο μέσο που ασκεί ο ένας από τους ομόδικους δανειστές μπορεί να το απευθύνει κατά των άλλων ομοδίκων του δανειστών (ΑΠ 1321/2009, ΑΠ 1510/2005). [...]

Από τις διατάξεις των άρθρων 1274, 1276, 1277 ΑΚ και 1007 ΚΠολΔ προκύπτει, ότι η προσημείωση είναι εγγραφή υποθήκης υπό αναβλητική αίρεση, δηλαδή υπό την αίρεση της τελεσίδικης επιδίκασης της απαίτησης, και ότι η πλήρωση της αίρεσης δεν εμποδίζεται από το ότι, το ακίνητο στο οποίο έχει εγγραφεί η προσημείωση περιήλθε στην κυριότητα άλλου. Η προσημείωση ασφαλίζει ορισμένη απαίτηση και ειδικώς εκείνη που αναγράφεται και περιγράφεται στη δικαστική απόφαση, που χορηγεί την άδεια για την εγγραφή προσημείωσης. Μετά την τελεσίδικη επιδίκαση της απαίτησης που ασφαρίζεται με την προσημείωση, η τελευταία τρέπεται σε υποθήκη και ανατρέχει στο χρόνο εγγραφής της προσημείωσης και θεωρείται σαν να έχει έκτοτε εγγραφεί. Η τροπή της προσημείωσης σε υποθήκη προϋποθέτει, ότι υπάρχει ταυτότητα μεταξύ της απαίτησης που έχει ασφαλιστεί με την προσημείωση και εκείνης που επιδικάζεται τελεσίδικα με δικαστική απόφαση ή με διαταγή πληρωμής, που έχει αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου. Επίσης, επί αναγγελίας προς κατάταξη σε πίνακα κατάταξης, απαιτείται η απαίτηση που αναγγέλλεται να ταυτίζεται με την απαίτηση που εξοπλίζεται με το προνόμιο της προσημείωσης ή της υποθήκης, διαφορετικά ο αναγγέλων δανειστής έχει χαρα-

κτήρα εγχειρογράφου και όχι εμπραγμάτως ασφαλισμένου (προνομιούχου) πιστωτή (ΑΠ 1330/2006, ΑΠ 119/2003). Εξάλλου, από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 1257, 1258, 1265, 1268, 1291, 1292, 1297, 1295 ΑΚ, 977 παρ. 2, 993 παρ. 1 εδ. β' και 1007 παρ. 1 ΚΠολΔ προκύπτει, ότι το δικαίωμα υποθήκης παρέχει στον ενυπόθηκο δανειστή, παράλληλα με την ενοχική αγωγή κατά του προσωπικού οφειλέτη του και εμπράγματα αγωγή στην οποία υπόκειται και ο τρίτος κύριος που παραχώρησε την υποθήκη, καθώς και κάθε τρίτος που απέκτησε κυριότητα μετά την εγγραφή της υποθήκης ή που νέμεται με νόμιμο τίτλο το ενυπόθηκο ακίνητο. Η εμπράγματα αυτή υποθηκική αγωγή, δηλαδή η αξίωση για αναγκαστική εκτέλεση εις βάρος του ενυπόθηκου ακινήτου μπορεί να ασκηθεί όχι μόνο από τον ενυπόθηκο δανειστή αλλά και από τον προσημειούχο, αφού η προσημείωση υποθήκης δεν είναι τίποτε άλλο παρά υποθήκη υπό αναβλητική αίρεση. Η δυνατότητα αυτή της έγερσης της ως άνω εμπράγματης αγωγής και από τον προσημειούχο ο οποίος έχει τίτλο εκτελεστό για την αξίωση υπέρ της οποίας εγγράφηκε προσημείωση υποθήκης, παρέχεται από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 993 παρ. 1 εδ. β' του ΚΠολΔ και 41 του ΕισΝομΚΠολΔ. Επομένως, ο προσημειούχος δανειστής μπορεί, κατ' εφαρμογή των άνω διατάξεων να ασκήσει την εμπράγματα αγωγή και κατά του τρίτου κυρίου ή κατά εκείνου που νέμεται με νόμιμο τίτλο το προσημειωμένο ακίνητο και ο οποίος έτσι ευθύνεται εμπράγματα, εφόσον βέβαια έχει, ως προαναφέρθηκε τίτλο εκτελεστό. Συνεπώς, εξομοιούται πλήρως ο ενυπόθηκος με τον προσημειούχο δανειστή, με μόνη τη διαφορά ως προς τον τρόπο οριστικής ή τυχαίας κατάταξης κατ' άρθρο 1007 παρ. 1 ΚΠολΔ (Ολ.ΑΠ 14/2006). Ενόψει των ανωτέρω, αν πριν από την τροπή της προσημείωσης σε υποθήκη λάβει χώρα αναγκαστικός πλειστηριασμός του βαρυνόμενου ακινήτου, με την καταβολή του πλειστηριασμού επέρχεται απόσβεση των υποθηκών και των προσημειώσεων που υπάρχουν στο ακίνητο, αλλά ο προσημειούχος δανειστής δεν αποστερείται του δικαιώματος να αναγγείλει την εμπραγμάτως ασφαλισμένη απαίτησή του διά της προσημείωσης

στον επί του πλειστηριασμού υπάλληλο, προκειμένου αυτή να καταταγεί στον πίνακα κατάταξης που συντάσσεται από αυτόν, και στην περίπτωση που το βαρυνόμενο με την προσημείωση ακίνητο έχει περιέλθει σε τρίτο (άρθρο 1281 ΑΚ), οπότε κατατάσσεται κατά τη σειρά της εγγραφής της προσημείωσης «τυχαίως» ήτοι με μόνη την αίρεση της τελεσιδικού επιδικάσεώς της, μετά την πλήρωση της οποίας (αιρέσεως) μπορεί ο δικαιούχος να την εισπράξει από τον υπάλληλο του πλειστηριασμού, σύμφωνα με το άρθρ. 975 και 980 ΚΠολΔ (ΑΠ 1229/2008). Προς τούτο, όμως, απαιτείται ο προσημειούχος δανειστής να αναγγείλει στον υπάλληλο του πλειστηριασμού την εξοπλισμένη με προσημείωση υποθήκης απαίτησή του, η οποία δεν εξομοιώνεται ούτε ταυτίζεται με την απαίτηση που έχει από το νέο κύριο του ακινήτου (τρίτο), την οποία αναγγέλλει και η οποία δεν έχει εξοπισθεί με προσημείωση, έστω κι αν αυτή προέρχεται από την ίδια αιτία με εκείνη του δικαιοπαρόχου του, οφειλέτη του προσημειούχου δανειστή, ως προς τον οποίο και για την απαίτηση απ' αυτόν, είχε εγγραφεί η προσημείωση. Περαιτέρω, ο εσφαλμένος νομικός χαρακτηρισμός και η εσφαλμένη υπαγωγή της περιγραφόμενης στην αναγγελία απαίτησης στις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις που ρυθμίζουν την προνομιακή κατάταξη των δανειστών, όπως είναι και οι διατάξεις των άρθρων 975, 976, 977 και 1007 παρ. 1 του ΚΠολΔ, στοιχειοθετούν τον προβλεπόμενο στο άρθρο 559 αριθ. 1 του ΚΠολΔ λόγο αναίρεσης για εσφαλμένη εφαρμογή κανόνων ουσιαστικού δικαίου, τον οποίο ερευνά ο Άρειος Πάγος, όταν προβάλλεται σχετική αιτίαση με το αναιρετήριο. [...]

Κατά τη διάταξη του άρθρου 579 παρ. 2 του ΚΠολΔ, αν αποδεικνύεται προαποδεικτικώς εκούσια ή αναγκαστική εκτέλεση της απόφασης που αναιρέθηκε, ο Άρειος Πάγος, αν υποβλήθηκε αίτημα με το αναιρετήριο ή με το δικόγραφο των προτάσεων, ή με αυτοτελές δικόγραφο, (που κατατίθενται τα δύο τελευταία στη γραμματεία του Αρείου Πάγου έως την παραμονή της συζήτησης), διατάσσει με την αναιρετική απόφασή του την επαναφορά των πραγμάτων στην κατάσταση, που υπήρχε πριν από την εκτέλεση. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής ο Άρειος

Πάγος για να διατάξει την επαναφορά των πραγμάτων στην κατάσταση, που υπήρχε πριν από την εκτέλεση, πρέπει αυτή είτε εκούσια είτε αναγκαστική, να έγινε με βάση την αναιρούμενη απόφαση, και όχι με άλλη ή άλλο εκτελεστό τίτλο, γιατί στην τελευταία περίπτωση την επαναφορά διατάσσει κατά το άρθρο 581 παρ. 3 του ΚΠολΔ, το δικαστήριο της παραπομπής ενώπιον του οποίου συζητείται και πάλι η έφεση μετά την αναίρεση (ΑΠ 1877/2005). Περαιτέρω, κατά το άρθρο 980 του ΚΠολΔ αν ασκήθηκε από κάποιον από τους δανειστές ανακοπή, ο υπάλληλος του πλειστηριασμού δεν προβαίνει σε οποιαδήποτε καταβολή προς δανειστή του οποίου η κατάταξη προσβάλλεται με την ανακοπή, που σημαίνει ότι η διαταγή του πλειστηριάσματος προϋποθέτει «τελεσιδικία» του πίνακα κατάταξης (ΑΠ 13-80/1994). Στην περίπτωση που η ανακοπή κατά του πίνακα κατάταξης γίνει τελεσιδικά δεκτή το Δικαστήριο δεν αναπέμπει την υπόθεση στον επί του πλειστηριασμού υπάλληλο, αλλά μεταρρυθμίζει τον πίνακα, αποβάλλει τον καθού η ανακοπή και κατατάσσει στη θέση του τον ανακόπτοντα (ΑΠ 1779/2007 και 756/2001). Έτσι, όταν η ανακοπή κατά του πίνακα κατάταξης γίνει τελεσιδικά δεκτή, εκτελεστό τίτλο για τη διανομή του εκπλειστηριάσματος στους καταταχθέντες δανειστές από το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων, όπου έχει κατατεθεί το εκπλειστηρίασμα, αποτελεί πλέον η τελεσιδική δικαστική απόφαση, γι' αυτό, σε περίπτωση αναίρεσης της τελεσιδικίας από το Δικαστήριο του Αρείου Πάγου, μπορεί να τύχει εφαρμογής η διάταξη του άρθρου 579 παρ. 2 του ΚΠολΔ για επαναφορά των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση, υπό την έννοια όμως ότι το καταβληθέν, δυνάμει της αναιρεθείσης τελεσιδικής απόφασης πλειστηρίασμα στον ηττηθέντα αναιρεσίβλητο, για το οποίο είχε καταταγεί στον πίνακα κατάταξης ο νικήσας αναιρεσειών, δεν επιστρέφεται σ' αυτόν, αλλά στον επί του πλειστηριασμού υπάλληλο, αφού, με μόνη την αναίρεση της απόφασης που έγινε δεκτή η ανακοπή και μεταρρυθμίσθηκε ο πίνακας κατάταξης, δεν επικυρώνεται αυτοδικαίως ο τελευταίος, το κύρος του οποίου θα κριθεί στην μετ' αναίρεση κατά παραπομπή δίκη από το Εφετείο, που θα ερευ-

νήσει το κύρος αυτό, εφόσον, κατ' άρθρο 579 παρ. 1 ΚΠολΔ, αν αναιρεθεί η απόφαση, οι διάδικοι επανέρχονται στην κατάσταση που υπήρχε πριν από την απόφαση που αναιρέθηκε. [...]

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Υπ' αριθ. 1140/2012 (Τμ. Α1 Πολ.)

Πλειστηριασμός πλειόνων ακινήτων. Επί περισσότερων ακινήτων τα οποία κατασχέθηκαν αναγκαστικά με σύνταξη μιας έκθεσης κατασχέσεως πρέπει πριν από την κατακύρωση οιοδήποτε από αυτά να προηγηθεί ο προσδιορισμός της σειράς με την οποία αυτά θα κατακυρώνονται. Όταν το άθροισμα των απαιτήσεων κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα εκτέλεσεως που αναγγέλθηκαν νόμιμα καλυφθεί, παύει η όλη διαδικασία πλειστηριασμού των ακινήτων ώστε να μην κατακυρωθούν εκείνα από τα εναπομείναντα πλειστηριαζόμενα ακίνητα, τα οποία έπονται στη σειρά κατακύρωσεως. Παράβαση της σχετικής διάταξης. Συνέπειες. Έννοια «βλάβης». Δικαιώματα του κυρίου του ακινήτου που πλειστηριάσθηκε παρανόμως. Ανακοπή κατ' αρ. 933 παρ. 1 ΚΠολΔ. Παραδεκτό των προτεινόμενων με αυτή λόγων. Δημόσιο. Αναγγελία των απαιτήσεων αυτού. Διαδικασία. Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως και τους πρόσθετους λόγους αυτής κατά της 222/2007 αποφάσεως ΕφετΔωδ.

[...] [Κ]ατά τη διάταξη του άρθρου 1001 παρ. 2 του ΚΠολΔ «Αν με την ίδια έκθεση κατασχέθηκαν περισσότερα ακίνητα που βρίσκονται στην ίδια περιφέρεια αυτά πλειστηριάζονται χωριστά την ίδια ημέρα. Εκείνος κατά του οποίου στρέφεται η εκτέλεση ή αλλιώς ο υπάλληλος του πλειστηριασμού ορίζει τη σειρά με την οποία κατακυρώνονται αυτά. Μόλις τον πλειστηριασμό των ακινήτων που κατακυρώθηκαν, καλύψει το ποσό της απαίτησης εκείνου υπέρ του οποίου γίνεται η εκτέλεση, των δανειστών που αναγγέλθηκαν και τα έξοδα της εκτέλεσης παύει ο πλειστηριασμός των λοιπών ακινήτων». Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι όταν υπάρχουν πολλά ακίνητα που έχουν κατασχεθεί αναγκαστικώς με

σύνταξη μιας εκθέσεως κατασχέσεως πρέπει, πριν από την κατακύρωση οποιουδήποτε από τα ακίνητα αυτά, να προηγηθεί ο προσδιορισμός της σειράς με την οποία αυτά θα κατακυρώνονται. Ο προσδιορισμός αυτός, εφόσον δεν γίνει από εκείνον κατά του οποίου στρέφεται η εκτέλεση ή από αντιπρόσωπό του με αντίστοιχη εξουσία, παριστάμενο τυχόν και καλούμενο από τον υπάλληλο του πλειστηριασμού να ορίσει τη σειρά κατακύρωσεως, γίνεται από τον ίδιο τον υπάλληλο του πλειστηριασμού. Ακολούθως πρέπει η κατακύρωση να αρχίσει και ενδεχομένως να συνεχισθεί, με την ως άνω προσδιοριζόμενη σειρά, εωσότου το συνολικό ποσό του πλειστηριάσματος, που οφείλεται για την κατακύρωση, καλύψει, στην έκτασή τους, κατά το χρόνο του πλειστηριασμού, την απαίτηση του επισπεύδοντος, για την ικανοποίηση της οποίας συντελείται η εκτέλεση, και τις εκκαθαρισμένες απαιτήσεις που έχουν ήδη κατά το χρόνο του πλειστηριασμού τυχόν αναγγελθεί με τους έως την ημέρα του πλειστηριασμού αντίστοιχους νόμιμους τόκους, καθώς και τα έξοδα εκτέλεσεως, όπως αυτά νοούνται στα άρθρα 932 και 975 του ΚΠολΔ (πρβλ. και άρθρ 1002 παρ. 2 ΚΠολΔ). Στην περίπτωση αυτή, όταν το άθροισμα των αντίστοιχων χρηματικών ποσών καλυφθεί, πρέπει να πάψει η όλη διαδικασία του πλειστηριασμού των ακινήτων, έτσι ώστε να μην κατακυρωθούν εκείνα από τα πλειστηριαζόμενα ακίνητα που τυχόν απομένουν, δοθέντος ότι έπονται κατά την προσδιοριζόμενη σειρά κατακύρωσεως. Η παράβαση της διατάξεως του άρθρου 1001 παρ. 2 ΚΠολΔ συνεπάγεται ακυρότητα εφόσον, κατά την ανέλεγκτη αναιρετικώς κρίση του Δικαστηρίου, προκάλεσε σε εκείνον, σε βάρος του οποίου έγινε ο πλειστηριασμός, βλάβη, η οποία δεν μπορεί να αποκατασταθεί διαφορετικά παρά μόνο με την κήρυξη της ακυρότητας. Ως βλάβη για την περίπτωση τέτοιας παραβάσεως νοείται και η περιουσιακή, όπως η προκαλούμενη μέσω της απώλειας της κυριότητας ακινήτων τα οποία θα ήταν δυνατόν να μην κατακυρωθούν αν, ο επί του πλειστηριασμού υπάλληλος όριζε και τηρούσε σειρά κατακύρωσεως. Η παράβαση διατάξεως αυτής μπορεί να προταθεί με την ανακοπή του άρθρου 933 παρ. 1 ΚΠολΔ, οι λόγοι της

οποίας, παραδεκτώς προτεινόμενοι μόνο με το κύριο ή πρόσθετο δικόγραφο αυτής (ΚΠολΔ 585 παρ. 2), επέχουν θέση ιστορικής βάσεως αγωγής. Επομένως δεν επιτρέπεται να προταθούν για πρώτη φορά με τις προτάσεις του ανακόπτοντος στην πρωτοβάθμια ή δευτεροβάθμια δίκη ή με το δικόγραφο της εφέσεως κατά της απορριπτικής επί της ανακοπής αποφάσεως ή το δικόγραφο αυτής, και αν ακόμη οι νέοι λόγοι αφορούν ισχυρισμούς που αναφέρονται στα άρθρα 269 και 527 ΚΠολΔ, καθόσον, έναντι των γενικών αυτών διατάξεων, κατισχύει η εν λόγω διάταξη του άρθρου 585 παρ. 2 ΚΠολΔ, η οποία ρυθμίζει αποκλειστικά και τον τρόπο προβολής των νέων λόγων αυτής. Τέλος, κατά τους ορισμούς του άρθρου 55 ν. δ. 356/1974 (ΚΕΔΕ), ο διευθυντής του δημοσίου υποχρεούται να αναγγείλει το δημόσιο για τα βεβαιωμένα στο ταμείο χρέη του καθού ο πλειστηριασμός με αναγγελία, η οποία κοινοποιείται μόνο στον υπάλληλο του πλειστηριασμού και συνοδεύεται από πίνακα, στον οποίο εμφανίζονται τα εν λόγω χρέη, χωρίς να απαιτείται η προηγούμενη κατάθεση τίτλων. [...]

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Υπ' αριθ. 1141/2012 (Τμ. Α1 Πολ.)

Προϋποθέσεις εγγραφής υποθήκης και προσημείωσης υποθήκης. Εγγραφή αυτών επί της ορισμένης στον τίτλο ποσότητας, ο οποίος παρέχει το δικαίωμα για την εγγραφή τους. Η εξόφληση του ποσού επί του οποίου ενεγράφη η υποθήκη ή η προσημείωση αυτής, συνεπάγεται την απόσβεση αυτών κατά τ' άρθρ. 1317, 1323 ΑΚ. Μη εφαρμογή στην περίπτωση αυτή της διάταξης κατ' άρθρ. 1289 ΑΚ, σχετικά με την εγγραφή του κεφαλαίου της ασφαλιζόμενης απαίτησης ως τοκοφόρου. Το αναφερόμενο κατ' άρθρ. 1281 ΑΚ, αδιαίρετο της υποθήκης και της προσημείωσης αυτής. Έννοια. Αναίρει την υπ' αριθμ. 4058/2008 απόφαση ΕφετΑθ.

Από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 1260, 1264, 1269, 1306, 1329, 1274 και 1276 ΑΚ

προκύπτει, ότι η υποθήκη και η προσημείωση εγγράφονται πάντοτε για ορισμένη ποσότητα, ήτοι γι' αυτή που ορίζεται στον τίτλο, ο οποίος παρέχει το δικαίωμα για την εγγραφή τους. Συνεπώς, αν με δικαστική απόφαση ή άλλο τίτλο από τους αναφερόμενους στα άρθρα 1261 - 1263 του Α.Κ. επιτραπεί η εγγραφή προσημείωσης ή υποθήκης για την ασφάλεια ορισμένης απαίτησης μέχρι ορισμένο ποσό, το ακίνητο που υποθηκεύθηκε ή προσημειώθηκε ασφαλίσει την απαίτηση αυτή μόνο για το ποσό έως το οποίο έχει επιτραπεί η εγγραφή της υποθήκης ή της προσημείωσης.

Μετά την εξόφληση του ποσού αυτού επέρχεται η απόσβεσή τους, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 1317 και 1323 ΑΚ. Στην περίπτωση αυτή δεν έχει εφαρμογή ούτε η διάταξη του άρθρου 1289 ΑΚ, που ορίζει ότι αν το κεφάλαιο της απαίτησης που ασφαλιζεται με υποθήκη γράφηκε ως τοκοφόρο, η υποθήκη, σε οποιονδήποτε την κυριότητα και αν βρίσκεται το ακίνητο, ασφαλίσει κατά την ίδια τάξη εγγραφής και τους καθυστερούμενους τόκους ενός έτους πριν από την κατάσχεση, από οποιονδήποτε και αν ενεργήθηκε αυτή, καθώς και τους τόκους μετά την κατάσχεση ως την πληρωμή του χρέους, ή ωσότου γίνει αμετάκλητος ο πίνακας της κατάταξης. Πράγματι, αφού το ποσό είναι καθορισμένο στο σύνολό του για κεφάλαιο, τόκους και έξοδα, έως το οποίο θα επιβαρυνθεί το ενυπόθηκο ή προσημειούμενο ακίνητο, δεν μπορεί να εξαρτηθεί η προαναφερόμενη επιβάρυνση από το χρόνο που θα περάσει από την κατάσχεση και ένα χρόνο πριν από αυτή έως την εξόφληση. Το αδιαίρετο, το οποίο αναφέρεται στη διάταξη του άρθρου 1281 ΑΚ και που ισχύει και στην προσημείωση, αφού και αυτή είναι υποθήκη υπό αναβλητική αίρεση, δεν οδηγεί σε αντίθετη λύση, διότι αυτό έχει την έννοια ότι το ενυπόθηκο ή προσημειούμενο ακίνητο, ακόμη και αν τεμαχιστεί, καθίσταται ολόκληρο υπόχρεο για ολόκληρη την ασφαλιζόμενη απαίτηση, δηλαδή για το ποσό μέχρι το οποίο έχει επιτραπεί η υποθήκη ή η προσημείωση. Το ίδιο ισχύει και όταν υπάρχει η προβλεπόμενη από τις διατάξεις των άρθρων 1264 και 1270 ΑΚ πολλαπλή υποθήκη, ήτοι όταν για την ίδια απαίτηση έχει εγγραφεί συγχρόνως

ή διαδοχικά υποθήκη ή προσημείωση σε περισσότερα ακίνητα που ανήκουν στο ίδιο ή διαφορετικά πρόσωπα.

Στην περίπτωση αυτή, ναι μεν, καθεμία από τις περισσότερες υποθήκες ή προσημειώσεις είναι κατ' αρχήν ανεξάρτητη από τις λοιπές, πλην όμως όλες τις συνδέει το γεγονός ότι ασφαλίζουν την δια απαίτηση. Έτσι η ολική εξόφληση της ασφαλισμένης με αυτές απαίτησης επιφέρει την απόσβεση όλων των υποθηκών και προσημειώσεων, ενώ το αποτέλεσμα αυτό δεν επέρχεται, όταν γίνει μερική μόνον εξόφληση (ΑΠ 454/2000 872/1996). Εξάλλου η παραβίαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου, που προβλέπεται ως λόγος αναιρέσεως κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αριθ.1 ΚΠολΔ, είναι δυνατό να έχει ως περιεχόμενο, πλην άλλων, την αιτίαση ότι η αγωγή (ή η ανακοπή) επί της οποίας έκρινε σε δεύτερο βαθμό το δικαστήριο που εξέδωσε την προσβαλλόμενη τελεσίδικη απόφαση, απορρίφθηκε ως μη νόμιμη, ενώ θα έπρεπε να γίνει το αντίθετο σύμφωνα με το συγκεκριμένο κανόνα του ουσιαστικού δικαίου (Ολ.ΑΠ 28/1998). [...]

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Υπ' αριθ. 1180/2012 (Τμ. Γ' Πολ.)

Αγωγή περί κλήρου. Εφόσον η αγωγή περί κλήρου δεν έχει παραγραφεί, ο νομέας της κληρονομίας δεν μπορεί να επικαλεστεί κατά του κληρονόμου χρησικτησία πράγματος που νέμεται ως ανήκον στην κληρονομία κατ' αντιποίηση κληρονομικού δικαιώματος, έστω και κακοπίστως. Απορρίπτει αναίρεση κατά της υπ' αριθμ. 576/2008 απόφασης ΕφετΛάρ.

Κατά το άρθρο 1879 ΑΚ, εφόσον δεν έχει παραγραφεί η αγωγή περί κλήρου, ο νομέας της κληρονομίας δεν μπορεί να επικαλεσθεί κατά του κληρονόμου την χρησικτησία πράγματος που νέμεται ως ανήκον στην κληρονομία κατ' αντιποίηση κληρονομικού δικαιώματος έστω και κακοπίστως. Με την διάταξη αυτή δεν καθιερώνεται αναστολή ή διακοπή της χρησικτησίας, σκοπείται όμως η διατήρηση του πλεονεκτήματος που εξασφαλίζει στον αληθή κληρονόμο ο μακρός χρόνος παραγραφής της περί κλήρου

αξιώσεως, διότι σύμφωνα με αυτήν η τυχόν κληθείσα κυριότητα του νομέως της κληρονομίας δεν είναι αντιτάξιμη κατά του κληρονόμου, μέχρι την απόσβεση της περί κλήρου αξιώσεως, ούτε ως μέσο αμύνης κατά της περί κλήρου αγωγής του κληρονόμου, ούτε με επιθετική πράξη του νομέως, ήτοι εμπράγματα αγωγή κυριότητος του κατεχομένου κληρονομιαίου πράγματος. Η περί κλήρου αξίωση υπόκειται στην συνήθη εικοσαετή παραγραφή του άρθρου 249 ΑΚ με αφετηρία την κατάληψη έστω και μερικών από τα κληρονομιαία πράγματα, επέρχεται δε διακοπή της, κατ' άρθρο 261 ΑΚ, με την άσκηση της περί κλήρου αγωγής και επέκεινα με κάθε διαδικαστική πράξη των διαδίκων ή του δικαστηρίου, αφορώσα την αγωγή αυτήν. Ως αγωγή, κατά την έννοια της άνω διατάξεως, επαγομένη την διακοπή της παραγραφής, νοείται και η προπαρασκευαστική της αξιώσεως αναγνωριστική τοιαύτη, με την οποία διώκεται η αναγνώριση εννόμου σχέσεως που αποτελεί τη βάση της. Η ως άνω διάταξη του άρθρου 1879 ΑΚ εναρμονίζεται προς τα οριζόμενα στο άρθρο 1052 ΑΚ, κατά το οποίο ο χρόνος της χρησικτησίας που έτρεξε υπέρ του νομέα της κληρονομίας υπολογίζεται υπέρ του αληθούς κληρονόμου. [...]

Στην προκειμένη περίπτωση, οι ενάγοντες και ήδη αναιρεσείοντες, με την από 17-12-1996 αναγνωριστική της κυριότητας ακινήτου αγωγή τους κατά των εναγομένων και ήδη αναιρεσιβλήτων ισχυρίστηκαν, ότι στις 8-5-1976 απεβίωσε ο πατέρας αυτών και παππούς των αναιρεσιβλήτων από την πατρική γραμμή Ι. Γ.. Ότι στην κληρονομιαία περιουσία του αποβιώσαντος περιλαμβάνονταν, εκτός των άλλων, και τα περιγραφόμενα στην αγωγή δύο ακίνητα, ήτοι αγροτεμάχιο, εμβαδού 2.160 τ.μ. κείμενο στη θέση «ΚΑΡΠΟΛΟΓΙΑ», στην κτηματική περιοχή της Κοινότητας Μελιβοίας και αγροτεμάχιο εμβαδού 2000 τ.μ., κείμενο στη θέση «ΒΕΛΗ» της ίδιας κτηματικής περιοχής. Ότι αμέσως μετά το θάνατο του Ι. Γ. τόσο οι ίδιοι όσο και ο πατέρας των αναιρεσιβλήτων και αδελφός τους Ν., αναμίχθηκαν στην κληρονομία του ως συγκύριοι, συννομείς και συγκάτοχοι των άνω κληρονομιαίων ακινήτων κατά το εξ 1/3 εξ αδιαίρετου ποσοστό τους σ' αυτά ο καθένας και ασκούσαν έκτοτε και μέχρι της ασκήσεως της

αγωγής τις αναφερόμενες στην αγωγή εμφανείς υλικές πράξεις νομής με διάνοια συγκληρονόμων. Ότι το φθινόπωρο του έτους 1980 ο άνω αδελφός τους Ν. εμφάνισε την από 26-9-1975 ιδιόγραφη διαθήκη του πατέρα τους Ι. Γ., με την οποία ο τελευταίος εγκαθιστούσε κληρονόμους τους εναγομένους και ήδη αναιρεσιβλήτους, ανηλίκους τότε εγγονούς του, τέκνα του πιο πάνω υιού του (Ν. Γ.), στους οποίους ο διαθέτης κατέλειπε τα παραπάνω ακίνητα. Ότι οι ενάγοντες-αναιρεσιόντες στη συνέχεια άσκησαν ενώπιον του αρμοδίου Δικαστηρίου κατά των εναγομένων-αναιρεσιβλήτων την από 10-10-1980 αγωγή τους, με την οποία ισχυρίστηκαν, ότι η διαθήκη αυτή δεν είναι ιδιόγραφη, αλλά αποτελεί άτακτη συσσώρευση λέξεων και έχει γραφεί κατά περιεχόμενο διά της αριστεράς χειρός τρίτου, ο οποίος και έθεσε κατ' ανεπιτυχή απομίμηση και την ημερομηνία και την υπογραφή του πατέρα τους, ζητούσαν δε την ακύρωση της διαθήκης αυτής, «καθόσον είναι εξ αδιαθέτου κληρονόμοι του αποβιώσαντος πατέρα τους κατά το 1/3 εξ αδιαιρέτου έκαστος ως γνήσια τέκνα αυτού». Παράλληλα με την .../14-10-1980 δήλωση αποδοχής κληρονομίας της συμβολαιογράφου Αγίας Α. Σ.-Κ., που μεταγράφηκε νόμιμα, αποδέχτηκαν ως εξ αδιαθέτου κληρονόμοι κατά ποσοστό 1/3 εξ αδιαιρέτου έκαστος την ως άνω κληρονομία, στην οποία περιλαμβάνονταν και τα δύο ήδη επίδικα ακίνητα. Η αγωγή αυτή απορρίφθηκε ως ουσιαστικά αβάσιμη με την 636/1991 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Λάρισας, που επικυρώθηκε με την 235/1996 απόφαση του Εφετείου Λάρισας. Ότι οι αναιρεσιόντες με την εικοσαετή φυσική εξουσία τους επί των άνω κληρονομιών ακινήτων με διάνοια συγκληρονόμου κατέστησαν συγκύριοι των ακινήτων αυτών κατά το ποσοστό της κληρονομικής τους μερίδας, ήτοι κατά το 1/3 εξ αδιαιρέτου έκαστος με τα προσόντα της έκτακτης χρησικτησίας, πλην όμως οι εναγόμενοι-αναιρεσιβλήτοι αμφισβητούν το εν λόγω δικαίωμά τους. Ζήτησαν δε, επικαλούμενοι έννομο συμφέρον, να αναγνωριστούν συγκύριοι των ακινήτων κατά ποσοστό 1/3 εξ αδιαιρέτου έκαστος. Με αυτό το περιεχόμενο και αίτημα η ένδικη αγωγή είναι μη νόμιμη, διότι οι ενάγοντες και ήδη αναιρεσιόντες δεν επικαλούνται με την αγωγή τους,

ότι έχει υποπέσει σε παραγραφή η περί κλήρου αγωγή των αντιδίκων τους, ώστε ως νομείς της κληρονομίας να μπορούν να επικαλεστούν πλέον κατ' αυτών (εναγομένων και ήδη αναιρεσιβλήτων), κληρονόμων, την χρησικτησία τους επί των επίδικων ακινήτων, αφού, όπως εκτέθηκε ανωτέρω στη μείζονα σκέψη, η τυχόν κτηθείσα κυριότητα των αναιρεσιόντων ως νομέων της κληρονομίας δεν είναι αντιτάξιμη κατά των ως άνω κληρονόμων αναιρεσιβλήτων μέχρι την απόσβεση της περί κλήρου αξιώσεως, ούτε ως μέσο άμυνας κατά της περί κλήρου αγωγής αυτών, ούτε με επιθετική πράξη των νομέων, όπως, στην προκειμένη περίπτωση, με την άσκηση της ένδικης αγωγής περί αναγνώρισεως της κυριότητας των κατεχομένων απ' αυτούς κληρονομιών ακινήτων κατά των εκ διαθήκης κληρονόμων του άνω αποβιώσαντος Ι. Γ.. Επομένως, το Εφετείο, που, με την προσβαλλόμενη απόφασή του, ανακάλεσε την 159/2004 μη οριστική απόφασή του, που είχε κρίνει ως νόμιμη την ένδικη αγωγή, εξαφάνισε την 238/2005 απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου, που είχε δεχτεί αυτήν -αγωγή- και ως κατ' ουσίαν βάσιμη, απέρριψε την έφεση των αναιρεσιόντων κατά της αρχικής με αριθμό 219/1999 πρωτόδικης απόφασης, που είχε απορρίψει ως μη νόμιμη την εν λόγω αγωγή, και απέρριψε ως μη νόμιμη την αγωγή αυτή, επικυρώνοντας έτσι, την αμέσως πιο πάνω πρωτόδικη απόφαση, που είχε εκφέρει όμοια κρίση, δεν παραβίασε, κατά την εκτίμηση του νόμου βασίμου της ένδικης αγωγής, την ουσιαστικού δικαίου διάταξη του άρθρου 1879 ΑΚ, την οποία ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε, αφού πράγματι συνέτρεχαν (κατά τα αναφερόμενα στην αγωγή), οι πραγματικές προϋποθέσεις για την εφαρμογή της, και ορθά δεν εφάρμοσε την ουσιαστική διάταξη του άρθρου 1045 ΑΚ, αφού δεν συνέτρεχαν οι πραγματικές προϋποθέσεις για την εφαρμογή της. Συνεπώς, ο πρώτος λόγος αναιρέσης από το άρθρο 559 αριθ. 1 του ΚΠολΔ, με τον οποίο οι αναιρεσιόντες υποστηρίζουν τα αντίθετα, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος. [...]

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Υπ' αριθ. 1196/2012 (Τμ. Γ' Πολ.)

Αναγνωριστική, της κυριότητας ακινήτου, αγωγή του δημοσίου, συνεπεία μεταβιβάσεως

αυτού στο δημόσιο, λόγω διάλυσης νομικού προσώπου. Για το ορισμένο της πρέπει να αναφέρεται η περάτωση της εκκαθάρισεως μετά τη διάλυση του νομικού προσώπου, καθώς και ότι το επίδικο ακίνητο που απετέλεσε το εναπομείναν στοιχείο του ενεργητικού, μετά το πέρας της εκκαθάρισεως, μεταβιβάσθηκε κατά κυριότητα στο δημόσιο με την τήρηση των νομίμων διατυπώσεων, μη αρκούσης της μνείας στο δικόγραφο της διαλύσεως του νομικού προσώπου και μόνο. Αδέσποτα. Προϋποθέσεις για να θεωρείται ένα ακίνητο αδέσποτο. Έννοια δάσους κατά τις διατάξεις του ν.δ/τος 17.11/1836. Υπάρχει τεκμήριο της κυριότητας του Δημοσίου επί των δασών που υπήρχαν στα όρια του Ελληνικού Κράτους κατά τον χρόνο ισχύος του ανωτέρω διατάγματος, υπό την προϋπόθεση ότι κατά τη διαδικασία του διατάγματος αυτού δεν αναγνωρίσθηκε η κυριότητα του ιδιώτη, προϋπόθεση, όμως, της λειτουργίας του τεκμηρίου αυτού είναι η ύπαρξη, κατά την ανωτέρω έννοια, δάσους κατά τον ίδιο χρόνο. Στοιχεία για να είναι ορισμένη η αγωγή του Δημοσίου, με αντικείμενο την αναγνώριση της κυριότητάς του επί εδαφικής εκτάσεως, έχουσα ως ιστορική και νομική βάση τις ανωτέρω διατάξεις του δ/τος. Έκτακτη χρησιμότητα. Προϋποθέσεις, στοιχεία για να είναι ορισμένη η επίκληση κυριότητας εκ χρησιμότητας. Έννοια διακατοχικών πράξεων με διάνοια κυρίου. Απορρίπτει αναίρεση κατά της υπ' αριθμ. 311/2007 απόφασης ΕφετΑθ.

[...] [Α]πό τις διατάξεις των άρθρων 72 και 77 ΑΚ, που ορίζουν η πρώτη μεν ότι «μόλις το νομικό πρόσωπο διαλυθεί, βρίσκεται αυτοδικαίως σε εκκαθάριση. Ωστόσο περατωθεί η εκκαθάριση και για τις ανάγκες της θεωρείται ότι υπάρχει» και η δεύτερη ότι «η περιουσία νομικού προσώπου που διαλύθηκε, αν ο νόμος ή η συστατική πράξη ή το καταστατικό δεν ορίζει διαφορετικά, ή το αρμόδιο όργανο δεν αποφάσισε διαφορετικά, περιέρχεται στο δημόσιο...», συνάγεται ότι μετά από κάποιο νόμιμο τρόπο διαλύσεως του νομι-

κού προσώπου, επακολουθεί το στάδιο της εκκαθάρισεως προς το συμφέρον των δανειστών του και μέχρι της περατώσεώς της θεωρείται αυτό, κατά πλάσμα δικαίου, ως υφιστάμενο για τις ανάγκες της εκκαθάρισεως. Τα πρόσωπα, εξάλλου, στα οποία, από το νόμο ή το καταστατικό ή κατόπιν αποφάσεως της γενικής συνελεύσεως, περιέρχεται η περιουσία του, έχουν ενοχική αξίωση κατά του υπό εκκαθάριση τελούντος νομικού προσώπου, μη έχοντος την ιδιότητα του οινει καθολικού αυτού διαδόχου, προς απόδοση των περιουσιακών στοιχείων που αποτελούν το εναπομείναν, μετά την εκκαθάριση, ενεργητικού, ενώ το δημόσιο καθίσταται δανειστής προς απόδοση των εν λόγω περιουσιακών στοιχείων, και η σχετική απαίτησή του τελεί υπό την αναβλητική αίρεση της υπάρξεως των εν λόγω στοιχείων μετά το πέρας της εκκαθάρισεως. Εάν δε το ενεργητικό αποτελείται από ακίνητα, για τη συντέλεση τής προς το δημόσιο μεταβιβάσεως της κυριότητός των, απαιτείται, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 369, 1033 και 1192 ΑΚ, η τήρηση του συστατικού τύπου του συμβολαιογραφικού εγγράφου και της μεταγραφής του. Εκ των ανωτέρω παρέπεται, ότι επί αναγνωριστικής της κυριότητος ακινήτου αγωγής του δημοσίου, στηριζομένης επί των ανωτέρω διατάξεων, για το ορισμένο αυτής, μεταξύ των άλλων στοιχείων, πρέπει να αναφέρεται η περάτωση της εκκαθάρισεως μετά την για οποιοδήποτε νομικό λόγο διάλυση του νομικού προσώπου, καθώς και ότι το επίδικο ακίνητο που απετέλεσε το εναπομείναν στοιχείο του ενεργητικού, μετά το πέρας της εκκαθάρισεως, μεταβιβάσθηκε κατά κυριότητα στο δημόσιο με την τήρηση των άνω διατυπώσεων, μη αρκούσης της μνείας στο δικόγραφο της αγωγής της διαλύσεως του νομικού προσώπου και μόνο, αφού μόνο το γεγονός αυτό δεν επάγεται αυτοδικαίως και μεταβίβαση της κυριότητας του ακινήτου που ανήκε στην κυριότητα του διαλυθέντος νομικού προσώπου στο δημόσιο. Περαιτέρω, από τις διατάξεις του άρθρου 16 του νόμου της 21.6./10.7.1837 «περί διακρίσεων κτημάτων», σε συνδυασμό και με τα από 3 Φεβρουαρίου, 4/16 Ιουνίου και 19 Ιουνίου/1 Ιουλίου 1830 Πρωτόκολλα του Λονδίνου και ιδίως κατά τους ορισμούς του άρθρου 5 του πρώτου, του μοναδι-

κού άρθρου του δευτέρου και του άρθρου 1 του τρίτου, με τα οποία Πρωτόκολλα αναγνωρίσθηκε η ύπαρξη της Ελλάδος ως ανεξαρτήτου Κράτους και ρυθμίσθηκαν οι σχέσεις του Ελληνικού Δημοσίου στο μέλλον ως προς τις πρώην ιδιοκτησίες στην Ελλάδα των Οθωμανών, σε συνδυασμό με τις ρυθμίσεις της από 27.6/9.7.1832 συνθήκης της Κωνσταντινουπόλεως «περί οριστικού διακανονισμού των ορίων της Ελλάδος», συνάγεται ότι στο Ελληνικό Δημόσιο, που δεν έγινε καθολικός διάδοχος του Τουρκικού Κράτους, περιήλθαν μόνον εκείνα τα κτήματα των Οθωμανών, τα οποία κατά την διάρκεια του πολέμου κατέλαβε με τις στρατιωτικές δυνάμεις και δήμευσε και εκείνα, τα οποία, κατά τον χρόνο της υπογραφής των παραπάνω τριών πρωτοκόλλων, είχαν εγκαταλειφθεί από τους Οθωμανούς πρώην κυρίους αυτών, οι οποίοι ανεχώρησαν από τα μέρη της Ελλάδος που απελευθερώθηκαν, και δεν είχαν καταληφθεί υπό τρίτων μέχρι την έναρξη ισχύος του ανωτέρω νόμου «περί διακρίσεως κτημάτων», όχι όμως και όσα κατά την έναρξη της Ελληνικής Επανάστασης και ακολούθως κατείχοντο από Έλληνες ιδιώτες, με διάνοια κυρίου, έστω και χωρίς έγκυρο και ισχυρό τίτλο. Σημειώτέον δε ότι, ως προς τα ευρισκόμενα στην Αττική και την περιοχή Ευβοίας Οθωμανικά κτήματα, δεν μπορεί να γίνει λόγος για περιέλευσή τους στην κυριότητα του Ελληνικού Δημοσίου με το δικαίωμα του πολέμου, αφού οι περιοχές αυτές δεν κατακτήθηκαν με τα όπλα, αλλά παραχωρήθηκαν στο Ελληνικό Κράτος στις 31/3/1833, με βάση την από 27.6/9.7.1832 Συνθήκη της Κωνσταντινουπόλεως και κατόπιν σχετικών συμφωνιών μεταξύ των Ελληνικών και των Τουρκικών Αρχών. Εξ' άλλου, κατά τους ν. 1,23 πανδ. (47.1) εισηγ. 47 (2.1), εφαρμοζομένους εν προκειμένω, κατ' άρθρο 51 ΕισΝΑΚ, λόγω του χρόνου, κατά τον οποίο φέρεται κτηθείσα η κυριότητα επί του επιδίκου ακινήτου υπό του αναιρεσειόντος, προϋπόθεση περιελεύσεως κάποιου πράγματος στην κατηγορία των αδεσπότην, δηλαδή των πραγμάτων, τα οποία είναι μεν δεκτικά ανθρωπίνης εξουσιάσεως, αλλά δεν υπάρχει ο κύριος αυτών, ανηκόντων, σύμφωνα με την ανωτέρω διάταξη του άρθρου 16 του ν. της 21.6/10.7.1837 στο δημόσιο κατά κυριότητα, είναι όχι μόνον η

εγκατάλειψη της νομής του πράγματος αδιαφόρως κινητού ή ακινήτου, αλλά και η βούληση του κυρίου περί παραιτήσεως από της επ' αυτού κυριότητας, χωρίς πρόθεση περαιτέρω μεταβίβασης του πράγματος προς συγκεκριμένο τρίτο πρόσωπο. Περαιτέρω, από τις διατάξεις των άρθρων 1 και 3 του ν. της 17.11/1.12.1836 «περί ιδιωτικών δασών», αναγνωρίσθηκε η κυριότητα του Δημοσίου επί των εκτάσεων που αποτελούσαν δάση, εκτός από εκείνες οι οποίες πριν από τον αγώνα περί ανεξαρτησίας ανήκαν σε ιδιώτες, και των οποίων οι τίτλοι ιδιοκτησίας ήθελαν αναγνωρισθεί από το Υπουργείο των Οικονομικών, στο οποίο έπρεπε να υποβληθούν εντός ανατρεπτικής προθεσμίας ενός έτους από τη δημοσίευση του ανωτέρω διατάγματος, το οποίο έχει ισχύ νόμου. Ως δάσος δε, κατά την έννοια των άνω διατάξεων, νοείται η έκταση εδάφους, η οποία καλύπτεται ολικά ή μερικά από άγρια ξυλώδη βλάστηση, ήτοι από φυτά οποιωνδήποτε διαστάσεων και ηλικίας, προορισμένη προς παραγωγή ξυλείας ή άλλων προϊόντων (άρθρο 1 ν. ΑΧΝ/1888). Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει, ότι υπάρχει τεκμήριο της κυριότητας του Δημοσίου επί των δασών που υπήρχαν στα όρια του Ελληνικού Κράτους κατά τον χρόνο ισχύος του ανωτέρω διατάγματος, υπό την προϋπόθεση ότι κατά τη διαδικασία του διατάγματος αυτού δεν αναγνωρίσθηκε η κυριότητα του ιδιώτου, προϋπόθεση, όμως, της λειτουργίας του τεκμηρίου αυτού είναι η ύπαρξη, κατά την ανωτέρω έννοια, δάσους κατά τον ίδιο χρόνο. Επομένως, για να είναι ορισμένη η αγωγή του Δημοσίου, με αντικείμενο την αναγνώριση της κυριότητός του επί εδαφικής εκτάσεως, έχουσα ως ιστορική και νομική βάση τις ανωτέρω διατάξεις του δ/τος της 17.11/1.12.1836, πρέπει να αναφέρονται σε αυτή τα περιστατικά που συγκροτούν την βάση του τεκμηρίου και ειδικότερα η ύπαρξη του δασικού χαρακτήρος της εν λόγω εκτάσεως, κατά την ανωτέρω έννοια, πριν την έναρξη εφαρμογής του, μη αρκούσης της μνείας ότι απέκτησε την κυριότητα με βάση τις ειδικές αυτές διατάξεις. [...]

II. Επειδή, για την κτήση κυριότητας επί ακινήτου με έκτακτη χρησικτησία, απαιτείται κατά μεν τις διατάξεις των ν.8 παρ.1 και 1 παρ.1 Κωδ.(7.39), 9 παρ.1 (Βασ. 50.14), αδιάλειπτος

νομή του πράγματος με καλή πίστη επί τριακο-
νταετία, την οποία (καλή πίστη), όπως συνάγε-
ται από τις διατάξεις των ν. 20 παρ. 12
πανδ.(5.8), 27 πανδ.(18.1), 10, 17 και 48 πανδ.
(41.3), 3 πανδ. (41.10) και 109 πανδ. (50.16),
αποτελεί η ειλικρινής πεποίθηση, ότι δια της
κτήσεως της νομής του πράγματος δεν προ-
σβάλλεται κατ' ουσίαν δικαίωμα κυριότητας άλ-
λου, κατά δε τη διάταξη του άρθρου 1045 του
ΑΚ, ο χρόνος αυτός περιωρίσθη στην εικοσαε-
τία, συνυπολογιζομένου, κατ' αμφοτέρα τα δι-
καια, και του χρόνου νομής χρησικτησίας του
προκατόχου του νομέως. Προκειμένου δε περί
εκτάκτου χρησικτησίας που άρχισε υπό το κρά-
τος του προϊσχύοντος δικαίου και συμπληρώθη-
κε υπό τον Κώδικα, που δεν απαιτεί το στοιχείο
της καλής πίστεως του νομέως, είναι απαραίτη-
τη η ύπαρξη της καλής πίστεως για τον μέχρι
της ενάρξεως της ισχύος του ΑΚ χρόνο
(23/2/1946). Κατά δε τις διατάξεις των άρθρων
64 και 65 του ΕισΝΑΚ, οι περί χρησικτησίας δια-
τάξεις του ΑΚ εφαρμόζονται από της εισαγωγής
του και επί προαρξαμένης χρησικτησίας, μη συ-
μπληρωθείσης μέχρι τότε. Στην περίπτωση αυτή
η απαιτούμενη εικοσαετία προς συμπλήρωση
του χρόνου της εκτάκτου χρησικτησίας αρχίζει
από της εισαγωγής του ίδιου κώδικος, εκτός εάν
ο μακρότερος του προϊσχύσαντος δικαίου χρό-
νος συμπληρώνεται νωρίτερα, οπότε η χρησι-
κτησία συμπληρώνεται με την παρέλευση του
χρόνου αυτού. Κατά τα άρθρα 974, 976 έως 979
ΑΚ, επίσης άσκηση νομής επί ακινήτου που οδη-
γεί στην κτήση της κυριότητος αυτού με χρησι-
κτησία, αποτελούν οι υλικές και εμφανείς πρά-
ξεις πάνω σε αυτό, που προσιδιάζουν στη φύση
και τον προορισμό του και είναι, κατά τις αντικει-
μενικές συναλλακτικές αντιλήψεις, δηλωτικές
της βουλήσεως του κατόχου να εξουσιάζει το
πράγμα ως δικό του. [...]

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Υπ' αριθ. 1223/2012 (Τμ. Δ' Πολ.)

**Οριζόντια ιδιοκτησία. Προσδιορισμός των δι-
καιωμάτων του ιδιοκτήτη αφ' ενός επί του
ορόφου και αφετέρου στα κοινόχρηστα μέρη.
Υπάρχει δυνατότητα ένα κοινόχρηστο πράγμα**

**να αποτελέσει αντικείμενο χωριστής ιδιοκτη-
σίας. Η βεράντα αποτελεί αντικείμενο χωρι-
στής ιδιοκτησίας. Δικαιώματα και υποχρεώ-
σεις του ιδιοκτήτη της βεράντας. Όταν αποτε-
λεί δώμα για το διαμέρισμα του κάτω ορόφου
και έχει υποστεί θλάβες η βεράντα, τότε ο κύ-
ριος αυτής υποχρεούται να αποκαταστήσει
αυτές. Αναirεί την υπ' αριθμ. 1901/2009 από-
φαση ΕφετΑθ.**

[...] Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρ-
θρων 1002 και 1117 του ΑΚ και 1, 2 παρ. 8, 4
παρ. 1, 5 και 13 του ν. 3741/1929, που διατηρή-
θηκε σε ισχύ και μετά την εισαγωγή του ΑΚ με
το άρθρο 54 του Εισαγωγικού του Νόμου, συνά-
γεται σαφώς ότι επί οριζόντιας ιδιοκτησίας
ιδρύεται κυρίως μεν χωριστή (διαιρεμένη) κυριό-
τητα σε όροφο οικοδομής ή διαμέρισμα ορόφου,
παρεπομένως δε και αναγκαστική συγκυριότητα
που αποκτάται αυτοδικαίως κατ' ανάλογη μερί-
δα στα μέρη του όλου ακινήτου, που χρησιμεύ-
ουν σε κοινή από όλους τους οροφοκτύτες χρή-
ση μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται ενδεικτι-
κώς στη διάταξη του άρθρου 2 παρ. 1 και η στέ-
γη. Από τη διάταξη όμως του άρθρου 4 παρ. 1
του ίδιου νόμου σε συνδυασμό προς το άρθρο
13 αυτού προκύπτει ότι επιτρέπεται είτε με τη
συστατική της οριζόντιας ιδιοκτησίας πράξη είτε
με ιδιαίτερες συμφωνίες όλων των συνιδιοκτη-
τών, λόγω του ενδοτικού χαρακτήρα των ως
άνω διατάξεων, κοινόκτητο κατά το νόμο μέρος
της οικοδομής να αποτελέσει αντικείμενο χωρι-
στής ιδιοκτησίας ανήκον σε ένα ή σε ορισμέ-
νους από τους συνιδιοκτήτες, εκτός αν με διά-
ταξη άλλου νόμου και ιδίως διατάξεις πολεοδο-
μικές, τούτο απαγορεύεται και απαγγέλλουν ρη-
τώς ακυρότητα δικαιοπραξίας, που έγινε κατά
παράβασή τους (βλ. ΑΠ 478/2011). Έτσι και η βε-
ράντα που είναι ανοικτό μέρος και επέκταση του
δαπέδου ενός ορόφου μέχρι του κατακόρυφου
επιπέδου των όψεων του κτιρίου, αποτελεί δε
δώμα (πλάκα οροφής) για τον κάτω από αυτή
όροφο ή διαμέρισμα, είναι δυνατόν να καταστεί
αντικείμενο χωριστής ιδιοκτησίας, ενώ άλλως
επ' αυτής θα εφαρμόζετο ότι και επί στέγης (άρ-
θρ. 7 παρ. 1 ν. 3741/1929), δηλαδή θα ανήκε στα

κοινότητα μέρη κατ' άρθρο 2 παρ. 1 του ίδιου νόμου. Εξάλλου από τις διατάξεις του άρθρου 3 παρ. 1 και 6 παρ. 1 του ν. 3741/1929, κατά το μέρος που ορίζουν ότι ο ιδιοκτήτης ορόφου έχει όλα τα ανήκοντα στον κύριο δικαιώματα, εφόσον η άσκηση αυτών δεν παραβιάζει τη χρήση των άλλων ιδιοκτητών και ότι κατασκευάζει ή διατηρεί με δική του δαπάνη το πάτωμα, επί του οποίου βαίνει, συνάγεται ότι ο οροφοκτήτης που είναι αποκλειστικός κύριος της βεράντας του διαμερισμάτος του, δεν έχει μόνο δικαίωμα να τη διατηρεί και να την επισκευάζει, αλλά οσάκις η μη επισκευή της έχει ως αποτέλεσμα να παραβιάζεται η χρήση του ιδιοκτήτη του κάτω από αυτή διαμερισμάτος, υποχρεούται να την επισκευάσει με δική του δαπάνη. Σε περίπτωση παράλειψής του, ο βλαπτόμενος από τη μη επισκευή της βεράντας διαμερισμάτος έχει δικαίωμα να αξιώσει την επισκευή αυτής, ώστε να αρθεί η προσβολή του (βλ. και άρθρ. 1108 εδ. α' ΑΚ). Το γεγονός ότι η επισκευή αυτή κατέστη αναγκαία από ελαττωματική αρχική κατασκευή, υπαιτίως ή ανυπαίτιως, από τον εργολάβο της όλης οικοδομής, προτού καταστεί ιδιοκτήτης ο κύριος της βεράντας, δεν έχει έννομη επιρροή ως προς την υποχρέωση που έχει αυτός προς επισκευή έναντι του βλαπτόμενου ιδιοκτήτη του κάτω διαμερισμάτος της ίδιας οικοδομής. [...]

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Υπ' αριθ. 1437/2012 (Τμ. Α2 Πολ.)

Προϋποθέσεις αξίωσης αποζημίωσης του καθ' ου η εκτέλεση επί αμετάκλητης ακύρωσης της αναγκαστικής εκτέλεσης. Δεν αποκλείεται η έγερση, πέραν της παρεχόμενης από τη διάταξη του άρθρου 940 παρ. 3 ΚΠολΔ, αγωγής αποζημιώσεως, αυτοτελούς αγωγής για αποζημίωση εξαιτίας άδικης εκτελέσεως καθώς και η παρεμπόπτουσα κρίση κατά τη σχετική τακτική δίκη περί ακυρότητας οποιασδήποτε πράξεως της αναγκαστικής εκτελέσεως, κατά της οποίας δεν ασκήθηκε ανακοπή, προκειμένου να θεμελιωθεί το ασκούμενο με την αγωγή δικαίωμα αποζημιώσεως του καθ' ου η εκτέλεση. Η εναγομένη δεν είχε υποχρέωση: α) να μην προβεί στη μεταγραφή της πε-

ριλήψεως κατακυρωτικής εκθέσεως εκ μόνου του λόγου ότι οι ενάγοντες είχαν ασκήσει ανακοπή κατά της εκθέσεως πλειστηριασμού, ούτε β) να επαναφέρει, μετά την τελεσίδικη ακύρωση του πλειστηριασμού, τα πράγματα στην προτέρα κατάσταση και μάλιστα με την έννοια της αναμεταβίβσεως της κυριότητας του πλειστηριασθέντος ακινήτου στους αναιρεσείοντες. Απορρίπτεται αίτηση αναίρεσης κατά της υπ' αριθμ. 2856/ 2009 αποφάσεως ΕφετΑθ.

Κατά το άρθρο 578 Κ.Πολ.Δ.: «Αν το αιτιολογικό της προσβαλλόμενης απόφασης κρίνεται εσφαλμένο αλλά το διατακτικό της ορθό, ο Άρειος Πάγος απορρίπτει την αναίρεση, εκτός αν υπάρχει έννομο συμφέρον να αποτραπεί δεδικασμένο, οπότε αναιρείται η απόφαση μόνο ως προς την εσφαλμένη αιτιολογία της». Κατά την έννοια της διατάξεως αυτής έννομο συμφέρον να αποτραπεί δεδικασμένο υπάρχει όταν ο αναιρεσείων διάδικος βλάπτεται από την αιτιολογία της αποφάσεως και συγκεκριμένα αν από αυτήν δημιουργείται δεδικασμένο σε βάρος του σε άλλη δίκη, αν δηλαδή η αιτιολογία της αποφάσεως αποτελεί στοιχείο του δικαιώματος που κρίθηκε στη δίκη και στηρίζει το διατακτικό της, οπότε αναιρείται η απόφαση μόνο ως προς την εσφαλμένη αιτιολογία της (Α.Π. 2315/2009). Τέτοιο έννομο συμφέρον του αναιρεσείοντος ενάγοντος δεν υπάρχει όταν η αγωγή απορρίφθηκε ως αόριστη ενώ πράγματι έπρεπε να απορριφθεί ως μη νόμιμη, αφού η απόρριψη της αγωγής ως αόριστης είναι επωφελέστερη για τον ενάγοντα από την απόρριψή της ως μη νόμιμης. Εξάλλου κατά τη διάταξη του άρθρου 940 παρ. 3 Κ.Πολ.Δ., η οποία περιέχει κανόνα ουσιαστικού δικαίου, αν ακυρωθεί αμετάκλητα η αναγκαστική εκτέλεση, εκείνος κατά του οποίου έγινε η εκτέλεση έχει δικαίωμα να ζητήσει από εκείνον που την επέσπευσε αποζημίωση για τις ζημίες που επήλθαν από την εκτέλεση, αν συντρέχουν οι προϋποθέσεις των άρθρων 914 ή 919 του Αστικού Κώδικα.

Συνεπώς, προϋποθέσεις εφαρμογής της διατάξεως του άρθρου 940 παρ. 3 Κ.Πολ.Δ. είναι: α) επίσπευση αναγκαστικής εκτελέσεως, ανεξαρτήτως του είδους του τίτλου βάσει του οποίου

επισπεύδεται αυτή, β) αμετάκλητη ακύρωση της αναγκαστικής εκτελέσεως μετά από άσκηση ανακοπής, γ) συνδρομή των προϋποθέσεων των άρθρων 914 ή 919 Α.Κ., δ) ζημία του καθ' ου η εκτέλεση θετική ή αποθετική ή και μη περιουσιακή (ηθική βλάβη) και ε) αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της ζημίας και της παράνομης εκτελέσεως. Προσέτι κατά την αληθή έννοια της ίδιας πιο πάνω διατάξεως του άρθρου 940 παρ. 3 Κ.Πολ.Δ. δεν αποκλείεται η έγερση, πέραν της παρεχόμενης από τη διάταξη αυτή αγωγής αποζημιώσεως, αυτοτελούς αγωγής για αποζημίωση εξαιτίας άδικης εκτελέσεως καθώς και η παρεμπιπτούσα κρίση κατά τη σχετική τακτική δίκη περί ακυρότητας οποιασδήποτε πράξεως της αναγκαστικής εκτελέσεως κατά της οποίας δεν ασκήθηκε ανακοπή, προκειμένου να θεμελιωθεί το ασκούμενο με την αγωγή δικαίωμα αποζημιώσεως του καθ' ου η εκτέλεση (Ολ.Α.Π. 9/2010). Περαιτέρω κατά το άρθρο 914 Α.Κ. όποιος ζημιώσει άλλον παράνομα και υπαίτια έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει. Κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, για τη θεμελίωση αξιώσεως προς αποζημίωση ή και προς χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης συνεπεία αδικπραξίας απαιτείται να συντρέχουν αθροιστικά οι εξής προϋποθέσεις: α) πράξη ή παράλειψη του δράστη, η οποία είναι παράνομη, δηλαδή αντίκειται σε απαγορευτικό ή επιτακτικό κανόνα δικαίου που απονέμει δικαίωμα ή προστατεύει συγκεκριμένο συμφέρον του ζημιωθέντος, β) η πράξη ή παράλειψη να είναι υπαίτια, δηλαδή να οφείλεται σε δόλο ή αμέλεια του δράστη, ακόμη και ελαφρά, γ) ζημία περιουσιακή ή μη (ηθική βλάβη) και δ) αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της πράξεως ή παραλείψεως του δράστη και της περιουσιακής ζημίας ή της ηθικής βλάβης, που κρίνεται κατά τις διατάξεις των άρθρων 297, 298 και 299 Α.Κ. και υφίσταται όταν η υπαίτια συμπεριφορά ήταν κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων ικανή, με βάση αντικειμενικά κριτήρια, να επιφέρει το επιζήμιο αποτέλεσμα, επέφερε δε πράγματι τούτο στη συγκεκριμένη περίπτωση (Α.Π. 660/2010). Επί πλέον από την προαναφερθείσα διάταξη του άρθρου 940 παρ. 3 Κ.Πολ.Δ. και κατ' αντιδιαστολή προς εκείνες των παραγράφων 1 και 2 του ίδιου άρθρου, με τις οποίες

αναγνωρίζεται (στις περιπτώσεις εξαφανίσεως αντίστοιχα της προσωρινώς εκτελεστής και της τελεσίδικης αποφάσεως με βάση την οποία έγινε η εκτέλεση) παράλληλα με το δικαίωμα αποζημιώσεως και δικαίωμα επαναφοράς των πραγμάτων στην προηγούμενη κατάσταση, προκύπτει ότι επί ακυρώσεως της αναγκαστικής εκτελέσεως (σε άλλες, πλην των ανωτέρω, περιπτώσεις) δεν υφίσταται δικαίωμα επαναφοράς των πραγμάτων στην πριν από την εκτέλεση κατάσταση (Α.Π. 1119/2011) ευθέως αλλά μόνο κατά τους όρους των διατάξεων του ουσιαστικού δικαίου, δηλονότι της διατάξεως του άρθρου 904 Α.Κ., του οποίου συντρέχουν οι όροι εφαρμογής, αφού μετά την ακύρωση της αναγκαστικής εκτελέσεως εκλείπει η αιτία της γενόμενης προς τον εκτελούντα περιουσιακής επιδόσεως. Η συνδρομή των όρων εφαρμογής της διατάξεως αυτής του ουσιαστικού δικαίου μόνο στην περίπτωση της ακυρώσεως της αναγκαστικής εκτελέσεως, όχι δε και στην περίπτωση της εξαφανίσεως ή μεταρρυθμίσεως της εκτελεσθείσης αποφάσεως, όπου δεν ακυρώνεται η εκτέλεση που αποτελεί την αιτία της περιουσιακής επιδόσεως του καθ' ου αλλά ανατρέπεται η αποτελούσα τον τίτλο αυτής δικαστική απόφαση, δικαιολογεί νομοθετικά την παραπάνω διαφορετική ρύθμιση της παραγράφου 3 σε σχέση με τις παραγράφους 1 και 2 του άρθρου 940 Κ.Πολ.Δ. (Α.Π. 289/2000). Το περιεχόμενο της αξιώσεως επαναφοράς, όταν η αναγκαστική εκτέλεση έχει οδηγήσει στην περιέλευση του πλειστηριασθέντος στην κυριότητα του υπερθεματιστή, δεν μπορεί να είναι η αυτούσια επαναφορά, αφού αυτό αντιμάχεται την ασφάλεια των συναλλαγών. Έτσι ο υπερθεματιστής διατηρεί την κυριότητά του επί του πλειστηριασθέντος, ενώ ο καθ' ου η εκτέλεση οφειλέτης έχει το δικαίωμα να απαιτήσει από τον επισπεύδοντα την εκτέλεση δανειστή την απόδοση του πλειστηριάσματος, πέραν της επί πλέον αποζημιώσεως με τους όρους του άρθρου 940 παρ. 3 Κ.Πολ.Δ..

Εξάλλου κατά το άρθρο 1005 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ. από τη στιγμή που ο υπερθεματιστής καταβάλλει το πλειστηρίασμα, ο υπάλληλος του πλειστηριασμού του δίνει περίληψη της κατακυρωτικής εκθέσεως, με την κατακύρωση δε και αφότου με-

ταγραφεί η περίληψη της κατακυρωτικής εκθέσεως, ο υπερθεματιστής αποκτά το δικαίωμα που είχε εκείνος κατά του οποίου έγινε η εκτέλεση, ενώ κατά την παρ. 2 του ίδιου άρθρου η περίληψη της κατακυρωτικής εκθέσεως είναι τίτλος εκτελεστός, με βάση δε αυτήν μπορεί να γίνει αναγκαστική εκτέλεση υπέρ του υπερθεματιστή και των διαδόχων του και εναντίον εκείνου κατά του οποίου έγινε η εκτέλεση και των διαδόχων του. Με βάση τ' ανωτέρω η περίληψη της κατακυρωτικής εκθέσεως ρητά ανάγεται από το νόμο σε τίτλο εκτελεστό ο οποίος στηρίζει νέα διαδικασία αναγκαστικής εκτελέσεως, με την οποία ο υπερθεματιστής επιδιώκει να αποκτήσει, πέρα από την κυριότητα του πράγματος που έχει ήδη αποκτήσει με τη μεταγραφή, και την κατοχή του. Με τη λήψη απογράφου και την επίδοση επιταγής προς εκτέλεση η οποία συντάσσεται στο αντίγραφο απογράφου της περιλήψεως της κατακυρωτικής εκθέσεως, αρχίζει η κατά το άρθρο 943 Κ.Πολ.Δ. νέα αυτοτελής διαδικασία αναγκαστικής εκτελέσεως. Κατά της νέας αυτής αναγκαστικής εκτελέσεως επιβάλλεται η άσκηση ανακοπής του άρθρου 933 Κ.Πολ.Δ., εντός μάλιστα του εξαμήνου του άρθρου 934 παρ. 1 περ. γ' του ίδιου κώδικα. Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι δεν αρκεί η ακύρωση του πλειστηριασμού για να ακυρωθεί και η άμεση εκτέλεση (αποβολή κατά το άρθρο 943 Κ.Πολ.Δ.) που λαμβάνει χώρα με εκτελεστό τίτλο την περίληψη της κατακυρωτικής εκθέσεως, διότι η συγκεκριμένη εκτέλεση είναι διαφορετική και δεν συμπαρασύρεται από την ακύρωση του πλειστηριασμού. Ακριβώς δε για να μην απολεσθεί η προθεσμία προσβολής της αποβολής, επιβάλλεται, ακόμα και όταν έχει προηγηθεί και εκκρεμεί ανακοπή κατά του πλειστηριασμού και της περιλήψεως κατακυρωτικής εκθέσεως, να ασκηθεί σύμφωνα με το άρθρο 69 παρ. 1 περ. δ' Κ.Πολ.Δ. ανακοπή κατ' αυτής καθεαυτής της αποβολής, με την προβολή των ίδιων λόγων που ήδη έχουν προταθεί στην πρώτη ανακοπή κατά του πλειστηριασμού και της περιλήψεως της κατακυρωτικής εκθέσεως. Μάλιστα το δεδικασμένο που θα παραχθεί ως προς το κύρος της εκτελέσεως από την πρώτη ανακοπή, δεσμεύει το δικαστήριο της δεύτερης ανακοπής

που δεν θα μπορεί να κρίνει με διαφορετικό τρόπο το κύρος της εκτελέσεως. Η παράλειψη του καθ' ου η εκτέλεση να αμυνθεί κατά της πράξεως εκτελέσεως της αποβολής, την καθιστά απρόσβλητη, ακόμα και αν ακυρωθούν η έκθεση πλειστηριασμού και κατακυρώσεως και η περίληψη της κατακυρωτικής εκθέσεως. Τέλος από τις προαναφερθείσες διατάξεις αλλά και από οποιαδήποτε άλλη διάταξη δεν προκύπτει υποχρέωση του υπερθεματιστή να μην προβεί σε μεταγραφή της περιλήψεως κατακυρωτικής εκθέσεως από μόνο το λόγο ότι έχει ασκηθεί ανακοπή κατά της αναγκαστικής εκτελέσεως και ειδικότερα του πλειστηριασμού.

Στην προκειμένη περίπτωση με τις από 23-12-1997, 15-5-2000, 6-11-2002 και 14-12-2004 αγωγές τους, μετά από συνεκδίκαση των οποίων εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση, οι ήδη ενάγοντες και ήδη αναιρεσιδόντες εξέθεσαν: 'Ότι η δανείστρια του πρώτου από αυτούς και αρχικά εναγομένη της πρώτης αγωγής «Εθνική Κτηματική Τράπεζα της Ελλάδος Α.Ε.», της οποίας καθολική διάδοχος είναι η εναγομένη των λοιπών αγωγών και ήδη αναιρεσίβλητη «Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος Α.Ε.», κατέσχε αναγκαστικά το αναφερόμενο ακίνητό τους (συγκρότημα επιπλωμένων διαμερισμάτων). 'Ότι η δανείστρια εξέθεσε το πιο πάνω ακίνητό τους σε δημόσιο αναγκαστικό πλειστηριασμό που διενεργήθηκε στις 4-7-1990. 'Ότι κατά τον πλειστηριασμό, λόγω ελλείψεως άλλων πλειοδοτών και μετά από αίτηση της επισπεύδουσας δανείστριας, το ακίνητό τους κατακυρώθηκε στην ίδια, στην τιμή πρώτης προσφοράς. 'Ότι στη συνέχεια η επισπεύσασα τον πλειστηριασμό δανείστρια κατέθεσε στον υπάλληλο του πλειστηριασμού την από 13-7-1990 αναγγελία της, με την οποία ζήτησε να καταταγεί προνομιακά για το ποσό των 17.341.276 δραχμών, όπως και έγινε με τον αναφερόμενο πίνακα κατατάξεως. 'Ότι πριν από τη σύνταξη του πίνακα η ανωτέρω δανείστρια κατέθεσε δημόσια το ποσό των 3.580.000 δραχμών και με την αναφερόμενη πράξη του υπαλλήλου του πλειστηριασμού δήλωσε ότι το υπόλοιπο του πλειστηριασματος ποσού 20.420.000 δραχμών συμψηφίζει με την πιο πάνω απαίτησή της ποσού 17.341.276 δραχμών

και με τα έξοδα εκτελέσεως. Ότι μετά την κατά τον πιο πάνω τρόπο καταβολή του πλειστηριασματος ο υπάλληλος του πλειστηριασμού χορήγησε στη δανείστρια την αναφερόμενη περίληψη της κατακυρωτικής εκθέσεως, την οποία αυτή μετέγραψε και έτσι κατέστη κυρία του ακινήτου τους. Ότι στη συνέχεια κατόπιν ανακοπή τους ο πλειστηριασμός αυτός ακυρώθηκε τελεσίδικα, πλην όμως η εναγομένη δεν επανέφερε τα πράγματα στην προτέρα κατάσταση όπως είχε υποχρέωση, με αποτέλεσμα το πλειστηριασθέν ακίνητο να βρίσκεται ακόμα στην κυριότητά της και να στερούνται της χρήσεως αυτού, υφιστάμενοι τις αναλυτικά αναφερόμενες ζημιές. Ότι υπόχρεη για την αποκατάσταση των ζημιών αυτών είναι η εναγομένη γιατί από δική της υπαιτιότητα ζημιώθηκαν με τα προαναφερθέντα ποσά και η υπαιτιότητά της συνίσταται στο ότι με το να προβεί στη μεταγραφή της περιλήψεως της κατακυρωτικής εκθέσεως παρά το ότι αυτοί είχαν ασκήσει ανακοπή κατά της εκθέσεως του πλειστηριασμού και όλων των πράξεων εκτελέσεως που είχαν προηγηθεί αυτού, αποδέχθηκε τον κίνδυνο εκ της ακυρώσεως του πλειστηριασμού ούτε δε και μετά την τελεσίδικη ακύρωσή του επανέφερε τα πράγματα στην προτέρα κατάσταση, όπως είχε υποχρέωση, παρά το ότι ο δεύτερος από αυτούς της υπέβαλε σχετική αίτηση. Ζήτησαν δε, μετά παραδεκτό περιορισμό του αιτήματος κάθε αγωγής από καταψηφιστικό σε αναγνωριστικό, να αναγνωρισθεί ότι η εναγομένη υποχρεούται να τους καταβάλει ως αποζημίωση τα ποσά των 123.585.000 δραχμών (362.685,25 ευρώ), των 82.854.000 δραχμών (243.151,87 ευρώ), των 176.668 ευρώ και των 495.715 ευρώ αντίστοιχα με κάθε αγωγή, επί πλέον δε με τη δεύτερη αγωγή ο δεύτερος ενάγων ζήτησε ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης το ποσό των 20.000.000 δραχμών (58.694,05 ευρώ), με το νόμιμο τόκο όλα τα ποσά από την επίδοση κάθε αγωγής. Με αυτό το περιεχόμενο οι πιο πάνω αγωγές των αναιρεσειόντων, ανεξάρτητα από την αοριστία τους όσον αφορά την πρώτη βάση τους (ήτοι εκείνη από το άρθρο 940 παρ. 3 Κ.Πολ.Δ. σε συνδυασμό με το άρθρο 914 Α.Κ.), η οποία (αοριστία) συνίστατο στο ότι δεν αναφε-

ρόταν αν η απόφαση με την οποία είχε ακυρωθεί ο πλειστηριασμός είχε καταστεί αμετάκλητη, ήταν απορριπτές όσον αφορά και τις δύο βάσεις τους (ήτοι την πρώτη από το άρθρο 940 παρ. 3 Κ.Πολ.Δ. σε συνδυασμό με το άρθρο 914 Α.Κ. και τη δεύτερη από το άρθρο 914 Α.Κ.) προεχόντως ως μη νόμιμες, δεδομένου ότι η επικαλούμενη για τη θεμελίωσή τους και φερόμενη ως αδικοπρακτική συμπεριφορά της εναγομένης, αληθής υποτιθέμενη, δεν ήταν παράνομη κατά την έννοια του άρθρου 914 Α.Κ., ενώ το στοιχείο του παρανόμου ήταν αναγκαίο, με βάση όσα έχουν εκτεθεί στην αρχή της παρούσης, για τη θεμελίωση και των δύο βάσεων αυτών. Ειδικότερα, σύμφωνα με τα επίσης αναφερόμενα στην αρχή της παρούσης, αληθών υποτιθεμένων των εκτιθεμένων στις αγωγές, η εναγομένη δεν είχε υποχρέωση: α) να μην προβεί στη μεταγραφή της περιλήψεως κατακυρωτικής εκθέσεως εκ μόνου του λόγου ότι οι ενάγοντες είχαν ασκήσει ανακοπή κατά της εκθέσεως πλειστηριασμού ούτε β) να επαναφέρει, μετά την τελεσίδικη ακύρωση του πλειστηριασμού, τα πράγματα στην προτέρα κατάσταση και μάλιστα με την έννοια της αναμεταβίβασης της κυριότητας του πλειστηριασθέντος ακινήτου στους αναιρεσειόντες. Ενόψει όλων των ανωτέρω το εφετείο, το οποίο με την προσβαλλόμενη απόφασή του δεν έκρινε τις αγωγές νόμιμες και ορισμένες, δεν παραβίασε τις ανωτέρω ουσιαστικού δικαίου διατάξεις των άρθρων 940 παρ. 3 Κ.Πολ.Δ. και 914 Α.Κ. που ήταν εφαρμοστέες στην προκειμένη περίπτωση ούτε εκείνες των άρθρων 199, 281, 919, 974, 1033 Α.Κ., 20 παρ. 1, 25 παρ. 3 του Συντάγματος, 116 και 933 Κ.Πολ.Δ. που δεν ήταν εφαρμοστέες, αφού από το πιο πάνω περιεχόμενο των αγωγών δεν προκύπτει ότι αυτές είχαν αντίστοιχες βάσεις, ούτε παρέλειψε να λάβει υπόψη πράγματα που προτάθηκαν και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης για τον ίδιο λόγο. Συνεπώς, οι πρώτος, δεύτερος, τρίτος, τέταρτος και έκτος λόγοι της υπό κρίση αιτήσεως, με τους οποίους οι αναιρεσειόντες, επικαλούμενοι το άρθρο 559 αριθ. 1 και 8 (περ. β') Κ.Πολ.Δ., υποστηρίζουν τα αντίθετα, είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι.

Περαιτέρω το εφετείο, το οποίο με την προ-

σβαλλόμενη απόφασή του απέρριψε τις αγωγές κατά την πρώτη βάση τους (από το άρθρο 940 παρ. 3 Κ.Πολ.Δ. σε συνδυασμό με το άρθρο 914 Α.Κ.) ως αόριστες και όχι ως μη νόμιμες, παραβίασε τις ανωτέρω ουσιαστικού δικαίου διατάξεις που ήταν εφαρμοστέες στην προκειμένη περίπτωση. Εφόσον όμως η απόρριψη των αγωγών κατά το μέρος τους αυτό ως αόριστων ήταν επωφελέστερη για τους ενάγοντες από την απόρριψή τους ως μη νομίμων, δεν θεμελιώνεται σχετικός λόγος αναιρέσεως υπέρ των εναγόντων ελλείψει εννόμου συμφέροντος αυτών. [...]

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Υπ' αριθ. 1474/2012 (Τμ. Γ' Πολ.)

Ερμηνεία δικαιοπραξιών. Περιεχόμενο των αρ. 173 και 200 ΑΚ. Ακίνητα. Σύσταση οριζοντίου ιδιοκτησίας. Δικαιώματα που δημιουργούν αφενός επί του ορόφου ή του διαμερίσματος και αφετέρου επί των κοινοχρήστων χώρων. Τα κοινόχρηστα και κοινόκτητα πράγματα μιας πολυώροφης οικοδομής (οριζόντιος ιδιοκτησίας) είναι συστατικά, συνεπώς είναι ανεπίδεκτα νομής χρησικτησίας και απαγορεύεται η σύσταση χωριστών εμπραγμάτων δικαιωμάτων επ' αυτών. Δυνατότητα να αποκτηθεί η κυριότητα επί διαμερίσματος πρωτότυπα. Προϋποθέσεις μεταβίβασης της κυριότητας ακινήτου με δικαιοπραξία. Επίσης προϋποθέσεις κτήσεως της κυριότητας με χρησικτησία (τακτική ή έκτακτη). Αναιρείται η προσβαλλόμενη απόφαση, γιατί έκρινε ότι κοινόχρηστος χώρος οριζοντίου ιδιοκτησίας μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο χωριστού εμπραγμάτου δικαιώματος (κυριότητας). (Αναιρεί την υπ' αριθμ. 428/2009 απόφαση ΕφΚρήτ).

[..] [Α]πό τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 1002, 1117 ΑΚ, 1, 2 παρ. 1, 3 παρ. 1, 5 και 13 του ν. 3743/1929, που διατηρήθηκε σε ισχύ και μετά την εισαγωγή του ΑΚ με το άρθρο 54 του Εισ. αυτού νόμου, συνάγεται, ότι επί οριζοντίου ιδιοκτησίας ιδρύεται κυρίως μεν χωριστή (διηρημένη) κυριότητα σε όροφο οικοδομής ή διαμέρισμα ορόφου, παρεπομένως δε αναγκα-

στική συγκυριότητα, που αποκτάται αυτοδικαίως, κατ' ανάλογη μερίδα, στα μέρη του όλου ακινήτου, τα οποία χρησιμεύουν σε κοινή από όλους τους οροφοκτύτες χρήση, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται, κατ' ενδεικτική στις διατάξεις αυτές απαρίθμηση, το έδαφος, οι πρωτότοιχοι, οι αυλές κ.λπ.. Ο προσδιορισμός των κοινοκτητών και κοινοχρήστων αυτών μερών γίνεται είτε με τη συστατική της οροφοκτησίας δικαιοπραξία είτε με ιδιαίτερες συμφωνίες μεταξύ όλων των οροφοκτητών, κατά τα άρθρα 4 παρ. 1, 5 και 13 του ανωτέρω νόμου 3743/1929. Εάν τούτο δεν γίνει, εάν δηλαδή δεν ορίζεται τίποτε από την εν λόγω δικαιοπραξία, ούτε με ιδιαίτερες συμφωνίες, τότε ισχύει ο προσδιορισμός που προβλέπεται από τις ανωτέρω διατάξεις. Στην τελευταία περίπτωση κριτήριο για τον χαρακτηρισμό πράγματος ως κοινοχρήστου και κοινοκτητού, είναι ο κατά τη φύση του προορισμός για την εξυπηρέτηση των συνιδιοκτητών με την από αυτούς κοινή χρήση. Τα δε κοινόχρηστα και κοινόκτητα πράγματα πολυωρόφου οικοδομής, επί της οποίας έχει συσταθεί οριζόντιος ιδιοκτησία, είναι ανεπίδεκτα νομής χρησικτησίας, αφού έχουν τον χαρακτήρα των συστατικών, κατά την έννοια των διατάξεων των άρθρων 953 και 954 του ΑΚ, της όλης οικοδομής, επί των οποίων απαγορεύεται η σύσταση χωριστών εμπραγμάτων δικαιωμάτων. Εξ' άλλου, στο άρθρο 1001 εδ. α' ΑΚ ορίζεται, ότι η κυριότητα επί ακινήτου εκτείνεται, εφ' όσον ο νόμος δεν ορίζει διαφορετικά, στον χώρο επάνω και κάτω από το έδαφος. Από δε τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 953, 954, 1002, και 1117 ΑΚ, 1 και 14 του ν. 3741/1929, 1 και 2 του ν.δ. 1024/1971 προκύπτει, ότι, εκτός από τις περιπτώσεις συστάσεως οροφοκτησίας με βάση τη διάταξη του άρθρου 480Α του ΚΠολΔ, που προστέθηκε με το άρθρο 11 του ν. 1562/1985 ή τις διατάξεις των άρθρων 1 και 6 του τελευταίου νόμου, χωριστή κυριότητα σε όροφο οικοδομής ή σε διαμέρισμα ορόφου μπορεί να συσταθεί μόνον με δικαιοπραξία του κυρίου ή όλων των συγκυρίων του όλου ακινήτου, δηλαδή, είτε με σύμβαση μεταξύ όλων των συγκυρίων του όλου ακινήτου είτε με μονομερή δικαιοπραξία του κυρίου του όλου ακινήτου, εν ζωή ή αιτία θανάτου,

όχι όμως και με τακτική ή έκτακτη χρησικτησία. Επί ήδη όμως συνεστημένης ιδιοκτησίας, οριζοντίως ή καθέτως διηρημένης, είναι δυνατή η κτήση κυριότητας κατά τρόπο πρωτότυπο, ήτοι με τακτική ή έκτακτη χρησικτησία, επί διαμερίσματος ή ορόφου, υπό τις ουσιαστικές προϋποθέσεις των διατάξεων των άρθρων 1041 και 1045 του ΑΚ. Από δε τις διατάξεις των άρθρων 1033, 1041, 1045, 1051 και 974 ΑΚ συνάγεται, ότι για τη μεταβίβαση της κυριότητας ακινήτου πρέπει ο μεταβιβάζων να είναι κύριος αυτού και η σχετική συμφωνία ότι για κάποια νόμιμη αιτία μεταβιβάζεται η κυριότητα να γίνει με συμβολαιογραφικό έγγραφο, το οποίο πρέπει να μεταγραφεί, και ότι διά την επ' αυτού κτήση της κυριότητας με τακτική μεν χρησικτησία απαιτούνται φυσική εξουσίαση επί του πράγματος με διάνοια κυρίου, ήτοι νομή αυτού, με καλή πίστη, που πρέπει να υπάρχει κατά την κτήση της νομής, νόμιμος τίτλος, πράγμα δεκτικό χρησικτησίας και παρέλευση δεκαετίας, με έκτακτη δε χρησικτησία απαιτείται συνεχής εικοσαετής νομή. Κατά δε τα άρθρα 974, 976 έως 979 ΑΚ, άσκηση νομής επί ακινήτου που οδηγεί στην κτήση της κυριότητας αυτού με χρησικτησία, αποτελούν οι υλικές και εμφανείς πράξεις επάνω σε αυτό, που προσιδιάζουν στη φύση και τον προορισμό του και είναι δηλωτικές εξουσιάζσεως αυτού με διάνοια κυρίου. Τα κοινόχρηστα δε και κοινόκτητα πράγματα της οικοδομής, όπως ελέχθη, επί της οποίας έχει συσταθεί οριζόντιος ιδιοκτησία, είναι ανεπίδεκτα νομής χρησικτησίας από ένα εκ των συγκυρίων, ώστε αυτός να αποκτήσει αποκλειστική κυριότητα επ' αυτών, καταργούμενης έτσι της αναγκαστικής συγκυριότητας επ' αυτών από τους λοιπούς ιδιοκτήτες των οριζοντίων ιδιοκτησιών. [...]

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Υπ' αριθ. 1746/2012 (Τμ. Γ' Πολ.)

Ιδιοκτησιακό δικαίωμα επί ακινήτων στην Ήπειρο. Κατά τον Οθωμανικό Νόμο περί γαιών, του οποίου οι διατάξεις που ρυθμίζουν ιδιωτικής φύσης δικαιώματα, διατηρήθηκαν σε ισχύ στις Νέες Χώρες με το άρθρ. 2 παρ. 4 του Ν. 147/1914, η κυριότητα των αγρών, οι

οποίοι είναι δημόσιες γαίες, ανήκει στο Δημόσιο, η δε παραχώρηση αυτών σε ιδιώτες γίνεται με τη χορήγηση τίτλου (ταπίου) με τον οποίο παρέχεται σ' αυτούς δικαίωμα όχι κυριότητας αλλά διηνεκούς εξουσιάζσεως (τεσσαρούφ). Με το άρθρ. 49 του Ν. 2052/1920 ορίσθηκε ότι όποιος έχει το δικαίωμα εξουσιάζσεως αποκτά δικαίωμα πλήρους και αμετάκλητης κυριότητας κατά τα 4/5 εξ αδιαιρέτου του κτήματος, το δε Δημόσιο δικαίωμα συγκυριότητας και συνδιακατοχής κατά το υπόλοιπο 1/5. Απορρίπτει την αίτηση αναίρεσης της 181/2008 απόφασης Εφετίων.

I. Παραδεκτά φέρεται για συζήτηση η από 12.1.2009 αίτηση αναίρεσης του Ελληνικού Δημοσίου κατά της 181/2008 απόφασης του Εφετείου Ιωαννίνων μετά την έκδοση και κατάθεση στη γραμματεία του τελευταίου αντιγράφου της 517/2009 θετικής γνωμοδότησης του Ν.Σ.Κ., σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 12 του ν. 2298/1998, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 28 παρ. 3 του ν. 2579/1998 και ίσχυε μέχρι την κατάργησή της με το άρθρο 13 παρ. 9 του ν. 3790/2009 από τις 8.8.2009 και εφεξής, έχει δε εφαρμογή στην εξεταζόμενη υπόθεση.

II. Κατά το άρθρο 3 του Οθωμανικού Νόμου «περί γαιών» της 7 Ραμαζάν 1274, του οποίου οι διατάξεις που ρυθμίζουν τα επί των γαιών ιδιωτικής φύσης δικαιώματα, διατηρήθηκαν σε ισχύ στις Νέες Χώρες με το άρθρο 2 παρ. 4 του Ν. 147/1914, η κυριότητα των αγρών, οι οποίοι είναι δημόσιες γαίες, ανήκει στο Δημόσιο, η δε παραχώρηση αυτών σε ιδιώτες γίνεται με τη χορήγηση τίτλου (ταπίου) με τον οποίο παρέχεται σ' αυτούς δικαίωμα όχι κυριότητας αλλά διηνεκούς εξουσιάζσεως (τεσσαρούφ). Εξάλλου, κατά το άρθρο 78 του ίδιου Νόμου, σε συνδυασμό προς το άρθρο 8 των οδηγιών περί εγγράφων ταπίων της 7 Σαμπάν 1276, προκύπτει ότι για την κτήση του δικαιώματος αυτού της εξουσιάζσεως (μονίμου εγκαταστάσεως), αρκεί μόνη η πραγματική κατάσταση της επί δεκαετία, χωρίς δικαστική αμφισβήτηση, κατοχής και καλλιέργειας της δημόσιας γαίας, στην οποία αναφέρεται το δικαίω-

μα αυτό από τον εξουσιάζοντα, υπό την προϋπόθεση βεβαίως ότι αυτή είναι κατά τη φύση και τον προορισμό της καλλιεργήσιμη και δεν πρόκειται για άλλης φύσης δημόσια γαία και δεν απαιτείται να εκδοθεί στο όνομα αυτού και τίτλος (ταπί) ο οποίος έχει απλώς χαρακτήρα αποδεικτικό. Η κτήση του δικαιώματος της εξουσιάζσεως με δεκαετή κατοχή και καλλιέργεια, αναγνωρίστηκε και από το άρθρο 2 του με αριθμ. 2468 Δ/τος της Προσωρινής Κυβερνήσεως της Θεσσαλονίκης, το οποίο κυρώθηκε με το Ν. 1072/1917, καθώς και από το άρθρο 50 του Ν. 2052/1920, εφόσον η δεκαετία της κατοχής συμπληρώθηκε μέχρι τις 20 Μαΐου 1917. Με το άρθρο 49 του Ν. 2052/1920 ορίσθηκε περαιτέρω ότι όποιος έχει το δικαίωμα εξουσιάζσεως αποκτά δικαίωμα πλήρους και αμετάκλητης κυριότητας κατά τα 4/5 εξ αδιαρέτου του κτήματος, το δε Δημόσιο δικαίωμα συγκυριότητας και συνδιακατοχής κατά το υπόλοιπο 1/5, το δικαίωμα όμως αυτό του Ελληνικού Δημοσίου, δυνάμει των άρθρων 101-104 του Δ/τος της 11/12.-11.1929, που εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 2 του Ν. 4229/1929 και τροποποιήθηκε με τα άρθρα 17, 18 και 19 του Ν. 1540/1938 περιήλθε αυτοδικαίως και χωρίς εγγραφή στα βιβλία μεταγραφών στους κατά την έναρξη ισχύος του διατάγματος αυτού συνιδιοκτήτες κατά τα 4/5 του ακινήτου. Επίσης, κατά τις διατάξεις του προϊσχύσαντος β.ρ. Δικαίου, των ν. 12 Πανδ. (18.7), ν. 14 παρ.8 Πανδ.(11.7), ν. 69 πανδ. (29.2), οποίες έχουν εφαρμογή όταν ο κληρονομούμενος απεβίωσε πριν από την εισαγωγή του Αστικού Κώδικα (άρθρ. 92 ΕισΝΑΚ), οι εκούσιοι ή εξωτικοί κληρονόμοι, στους οποίους περιλαμβάνονται όλοι οι εξ αδιαθέτου κληρονόμοι που ορίζει ο ν. 2310/1920 «περί της εξ αδιαθέτου κληρονομικής διαδοχής», εκτός από τους οικείους, δηλαδή τα τέκνα που τελούσαν υπό την πατρική εξουσία κατά το χρόνο του θανάτου του, αποκτούν την επαχθείσα σ' αυτούς κληρονομιά με μονομερή δήλωση της βουλήσεώς τους για αποδοχή αυτής (υπεισέλευση στην κληρονομία). Η δήλωση αυτή, που αποτελεί μη απευθυντέα δικαιοπραξία, εκφράζεται είτε ρητώς (εγγράφως ή προφορικώς), είτε σιωπηρώς, συναγόμενη από τις πράξεις που φανερώνουν

την πρόθεση ανάμιξης στην κληρονομία και απόκτηση αυτής, χωρίς να απαιτείται πανηγυρικός τύπος γι' αυτήν. [...]

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Υπ' αριθ. 104/2013 (Τμ. Γ' Πολ.)

Κοινόχρηστα πράγματα. Αιγιαλός. Έννοια. Η ιδιότητα του αιγιαλού προκύπτει από φυσικά και μόνο φαινόμενα και δεν δημιουργείται με πράξη της Πολιτείας. Η δημιουργία νέου αιγιαλού με πρόσχωση ανήκει στην εκτίμηση του δικαστή και όχι της διοίκησης. Δημόσιο κτήμα αιγιαλού. Κτήση κυριότητας ακινήτου με χρησικτησία. Επί δημόσιων κτημάτων η χρησικτησία τρίτων έπρεπε να είχε συμπληρωθεί μέχρι τις 11.9.1915, γιατί μετά την πιο πάνω χρονολογία δεν επιτρέπεται πλέον ούτε έκτακτη χρησικτησία επί των ακινήτων του Δημοσίου. Κτήση κυριότητας με χρησικτησία επί δημοσίου κτήματος κατά τον Κρητικό Αστικό Κώδικα. Απορρίπτει την αναίρεση κατά της υπ' αριθμ. 285/2010 απόφασης ΕφετΚρήτ.

I. Κατά το άρθρο 967 ΑΚ, μεταξύ των κοινής χρήσεως πραγμάτων περιλαμβάνεται και ο αιγιαλός. Είναι δε αιγιαλός, κατά τον ορισμό που δίνει το άρθρο 1 του α.ν. 2344/1940, που εφαρμόζεται διαχρονικώς στην προκειμένη περίπτωση σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 53 του Εισαγωγικού Νόμου του Α.Κ. και 34 παρ. 2 του ν. 2971/2001, «η περιστοιχούσα την θάλασσαν χερσαία ζώνη η βρεχομένη από τας μεγίστας πλην συνήθεις αναβάσεις των κυμάτων». Από τον ορισμό αυτό προκύπτει ότι ο αιγιαλός είναι τμήμα της γης που περιβάλλει τη θάλασσα με όριο προς την ξηρά το σημείο εκείνο, μέχρι το οποίο φθάνουν τα συνήθως μεγαλύτερα κύματα. Ο αιγιαλός ανήκει, κατά νομική επιταγή στο Ελληνικό Δημόσιο, (άρθρα 968 ΑΚ και 1 του α.ν. 2344/1940).

Μόνος δε ο καθορισμός του ορίου αυτού από τη διοικητική επιτροπή, που προβλέπεται στα άρθρα 2 και 3 του α.ν. 2344/1940, με απόφασή της, με τη σύνταξη του εκεί αναγραφόμενου τοπογραφικού και υψομετρικού διαγράμματος,

που συνοδεύεται από σχετική έκθεση, δεν είναι ικανός να προσδώσει την ιδιότητα του αιγιαλού σε τμήμα γης, το οποίο στερείται τα παραπάνω χαρακτηριστικά, δηλαδή σε έδαφος μη βρεχόμενο όπως πιο πάνω από τα θαλάσσια ύδατα. Και αυτό διότι, υπό την αντίθετη εκδοχή, ο κύριος του εδάφους, που κατά πλάνη περιλήφθηκε στα όρια του αιγιαλού θα έχανε την ιδιοκτησία του με απλή πράξη της διοίκησης, κατά παράβαση των προστατευτικών αυτής συνταγματικών ορισμών, ενόψει ακριβώς των οποίων και θεσπίστηκαν τα όσα στο άρθρο 4 του ίδιου α.ν. 2344/1940 διαλαμβάνονται, κατά τα οποία τμήματα ιδιωτικών τμημάτων, που χαρακτηρίστηκαν από την προαναφερόμενη επιτροπή ως τμήματα που ανήκαν πλέον στον αιγιαλό, λογίζονται ότι κηρύχθηκαν απαλλοτριωτέα αναγκαστικώς υπέρ του Δημοσίου συγχρόνως με τη δημοσίευση στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της έκθεσης και του διαγράμματος της ίδιας επιτροπής, εφαρμοζόμενης, κατά τα λοιπά, ως προς την αποζημίωση, της προβλεπόμενης στους ισχύοντες για τις απαλλοτριώσεις νόμους διαδικασίας. Έτσι η ιδιότητα του αιγιαλού προκύπτει από φυσικά και μόνο φαινόμενα και δεν δημιουργείται με πράξη της Πολιτείας και σε κάθε τοπική περίπτωση ο καθορισμός της έκτασης ως αιγιαλού ή παλαιού αιγιαλού, όταν δημιουργείται νέος αιγιαλός διά προσχώσεως, ανήκει στην εκτίμηση του τακτικού δικαστή και όχι της διοίκησης. Ο αιγιαλός, ως κοινής χρήσεως πράγμα που ανήκει στο Δημόσιο (ΑΚ 968, και για το προγενέστερο δίκαιο ν.93 βασ. Ββ' ν.96, 112 πανδ. 50, 16 και άρθρο 15 του Β.Δ. «περί διακρίσεως των δημοσίων κτημάτων» της 10.7.1873) είναι εκτός συναλλαγής και ανεπίδεκτος χρησιμότητας, εκτός αν, λόγω προσχώσεων στην ακτή ή υποχώρησης του αιγιαλού στη θάλασσα, απέβαλε την ιδιότητά του αυτή, γιατί έπαυσε ο για την κοινή χρήση προορισμός του, οπότε εξακολουθεί και μετά την πρόσχωση να ανήκει στο δημόσιο, περιερχόμενος όμως εφεξής στην ιδιωτική περιουσία αυτού (Ολ.ΑΠ 75/1987). Περαιτέρω, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 369, 1033, 1192 αρ. 1, 1194 και 1198 προκύπτει, ότι η κυριότητα ακινήτου αποκτάται παραγώγως, ύστερα από συμφωνία, μεταξύ του κυρίου

και εκείνου που την αποκτά, ότι μετατίθεται σ' αυτόν η κυριότητα για κάποια νόμιμη αιτία, η οποία γίνεται με συμβολαιογραφικό έγγραφο που υποβάλλεται σε μεταγραφή. Για τη μεταβίβαση, με τον τρόπο αυτό, της κυριότητας του ακινήτου, προϋπόθεση είναι εκείνος που συμφώνησε τη μεταβίβασή της να ήταν κύριος του ακινήτου. Από δε τις διατάξεις των άρθρων 974, 1041, 1042, 1043, 1045, 1046 και 1051 ΑΚ προκύπτει, ότι για την κτήση της κυριότητας ακινήτου με τακτική χρησιμότητα, απαιτείται άσκηση νομής με καλή πίστη και με νόμιμο τίτλο για μια δεκαετία, με έκτακτη δε χρησιμότητα απαιτείται άσκηση νομής επί συνεχή εικοσαετία, με τη δυνατότητα εκείνου που απέκτησε τη νομή αυτού με καθολική ή ειδική διαδοχή να συνυπολογίσει το δικό του χρόνο χρησιμότητας στο χρόνο χρησιμότητας του δικαιοπαρόχου του. Και από τις διατάξεις των άρθρων 293, 294, 295, 302 και 199 του ισχύσαντος στην Κρήτη από 23.7.1904 μέχρι 23.2.1946, Κρητ.Α.Κ. προκύπτει, ότι ήταν δυνατή η κτήση κυριότητας με τακτική χρησιμότητα επί των κτημάτων του δημοσίου, όχι όμως και επί του έχοντος, κατά το άρθρο 199, την ιδιότητα του δημόσιου κτήματος αιγιαλού, εφόσον αυτή είχε συμπληρωθεί μέχρι τη 15.9.1915, σύμφωνα με τις διατάξεις αφενός μεν του νόμου ΔΣΗ/1912 και των αλληπάλληλων διαταγμάτων περί δικαιοστασίου που εκδόθηκαν με βάση το νόμο αυτό, αφετέρου δε του άρθρου 21 του ν.δ. της 22-4/16.5.1926 «περί διοικητικής αποβολής από των κτημάτων της Αεροπορικής Αμύνης», με τις οποίες απαγορεύτηκε εφεξής οποιαδήποτε παραγραφή των δικαιωμάτων του Δημοσίου επί των κτημάτων του, άρα και η χρησιμότητα τρίτων επ' αυτών [...] (ΟΛΑΠ 75/1987, ΑΠ 33/2008 Δημοσίευση Νόμος, ΑΠ 1512/2004 ΕλλΔνη 2005.820, ΑΠ 1398/2003 ΕλλΔνη 2005.738). Όμως η κτήση κυριότητας με έκτακτη χρησιμότητα επί κτήματος του Δημοσίου στην Κρήτη και στην περίπτωση της περιουσίας του Κράτους (άρθρο 21 Κρητ. ΑΚ) δεν ήταν ποτέ δυνατή, γιατί από την ισχύ του Κρητικού ΑΚ (23-7-1904) μέχρι 11-9-1915 δεν είχε συμπληρωθεί 20ετία, με δεδομένο ότι κατά το οθωμανικό δίκαιο, ήταν άγνωστος ο θεσμός της χρησιμότητας (ΑΠ 129/2000 ΝοΒ 2001.233, ΑΠ 1792/1983 ΝοΒ

32.1728). Επομένως, ενόψει των προεκτεθέντων, το επίδικο τμήμα λόγω της ιδιότητάς του ως παλαιού αιγιαλού ανήκει στην ιδιωτική περιουσία του [Ελληνικού Δημοσίου]. [...]

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Υπ' αριθ. 300/2013 (Τμ. Α1)

Δικαιούχοι των εξόδων εκτέλεσης, εκτός από τον επισπεύδοντα δανειστή είναι και τα όργανα εκτέλεσης. Τα πρόσωπα αυτά δεν νομιμοποιούνται να αναζητήσουν τα σχετικά έξοδα από τον καθ' ου η εκτέλεση και τα λαμβάνουν από τον υπάλληλο του πλειστηριασμού, ο οποίος, αφού τα αφαιρέσει από το πλειστηρίασμα, ακολούθως διανέμει το υπόλοιπο του πλειστηριάσματος μεταξύ των δανειστών του καθ' ου ή προβαίνει με σχετικό πίνακα στην κατάταξη των δανειστών σε περίπτωση ανεπάρκειας του πλειστηριάσματος. Η εκκαθαριστική πράξη του υπαλλήλου του πλειστηριασμού αποτελεί διανομή του πλειστηριάσματος και προσβάλλεται με την ανακοπή του άρθρ. 979 ΚΠολΔικ, από οποιονδήποτε έχει έννομο συμφέρον, όπως είναι οι δανειστές που αναγγέλθηκαν ή ο καθ' ου η εκτέλεση οφειλέτης. Η ανακοπή στρέφεται κατά του επισπεύδοντος δανειστή (ΑΠ 1783/1998, 142/2004, 280/2004, πρβλ. και ΑΠ 1359/1998). Αν όμως η αμφισβήτηση αφορά μόνο τη διενέργεια των πράξεων εκτέλεσης που έκανε ο δικαστικός επιμελητής ή το ύψος της σχετικής δαπάνης, δηλαδή όταν προβάλλεται ότι τα έξοδά του ή αναλόγως του συμβολαιογράφου δεν είναι νόμιμα ή υπαρκτά ή υπερβαίνουν τα καθοριζόμενα από τις οικείες υπουργικές αποφάσεις όρια της αμοιβής τους, η ανακοπή οφείλει να στραφεί όχι μόνον κατ' αυτού που επέσπευσε την εκτέλεση, αλλά και κατά των προσώπων υπέρ των οποίων έγινε η προαφαίρεση των εξόδων εκτέλεσης (πρβλ. ΑΠ 1722/1998, βλ. όμως ΑΠ 1774/2007 και 60/2011, που δέχονται ότι στην περίπτωση αυτή νομιμοποιείται παθητικά μόνον ο δικαστικός επιμελητής). Έξοδα είναι και οι δαπάνες για την έκδοση επαναληπτικών περιλήψε-

ων (ΑΠ 1783/1998, αντιθ. ΑΠ 870/2010). Δεν περιλαμβάνονται τα έξοδα που έγιναν προς το αποκλειστικό συμφέρον είτε του επισπεύδοντος είτε των αναγγελλθέντων δανειστών ούτε επίσης όσα έγιναν από υπαιτιότητα του επισπεύδοντος. Απορρίπτει την αναίρεση της υπ' αριθ. 847/2008 απόφασης ΕφετΘεσ.

[...] 3. Κατά το άρθρ. 932 του ΚΠολΔ, τα έξοδα της αναγκαστικής εκτέλεσης βαρύνουν εκείνον κατά του οποίου αυτή στρέφεται και προκαταβάλλονται από εκείνον που την επισπεύδει, ενώ κατά το άρθρ. 975 του ίδιου κώδικα η κατάταξη των δανειστών στον πίνακα γίνεται αφού αφαιρεθούν τα έξοδα της εκτέλεσης που ορίζονται αιτιολογημένα από τον υπάλληλο του πλειστηριασμού. Όπως προκύπτει από τις διατάξεις αυτές, στη δεύτερη των οποίων γίνεται διάκριση μεταξύ αφαίρεσης των εξόδων και κατάταξης των προνομιακών απαιτήσεων, υπέγγυο στους δανειστές είναι το ποσό του πλειστηριάσματος που απομένει μετά την αφαίρεση των εξόδων εκτέλεσης, τα οποία δεν περιλαμβάνονται μεταξύ των προνομίων ούτε κατατάσσονται στον πίνακα, αλλά προαφαιρούνται προκειμένου να γίνει η κατάταξη των δανειστών, ορίζονται δε με τον πίνακα κατάταξης ή με ιδιαίτερη πράξη, με την οποία ο υπάλληλος του πλειστηριασμού δικαιολογεί τα σχετικά κονδύλια προκειμένου να τα προαφαιρέσει από το πλειστηρίασμα.

Δικαιούχος των εξόδων εκτέλεσης είναι κατ' αρχήν ο δανειστής που επέσπευσε την εκτέλεση, όμως ως δικαιούχοι νοούνται και τα όργανα της εκτέλεσης και ειδικότερα ο δικαστικός επιμελητής και ο υπάλληλος του πλειστηριασμού (συμβολαιογράφος), καίτοι τα πρόσωπα αυτά δεν νομιμοποιούνται να αναζητήσουν τα σχετικά έξοδα από τον καθ' ου η εκτέλεση, αφού μ' αυτόν δεν συνδέονται με κατάλληλη έννομη σχέση. Έτσι τα πρόσωπα αυτά, με βάση τις παραπάνω διατάξεις σε συνδυασμό και με αυτές των άρθρ. 971 και 1007 του ΚΠολΔ, λαμβάνουν τα έξοδα της εκτέλεσης από τον υπάλληλο του πλειστηριασμού, ο οποίος, αφού τα αφαιρέσει από το πλειστηρίασμα, ακολούθως διανέμει το υπόλοιπο του πλειστηριάσματος μεταξύ των δα-

νειστών του καθ' ου η εκτέλεση ή προβαίνει με σχετικό πίνακα στην κατάταξη των δανειστών σε περίπτωση ανεπάρκειας του πλειστηριάσματος. Δηλαδή τα έξοδα της εκτέλεσης δεν κατατάσσονται στο συντασσόμενο από τον υπάλληλο του πλειστηριασμού πίνακα, ωστόσο η σχετική εκκαθαριστική πράξη του αποτελεί διανομή του πλειστηριάσματος και προσβάλλεται συνεπώς με την ανακοπή του άρθρ. 979 του ΚΠολΔ. Ανακόπτων μπορεί να είναι οποιοσδήποτε έχει έννομο συμφέρον, όπως είναι οι δανειστές που αναγγέλθηκαν ή ο καθ' ου η εκτέλεση οφειλέτης, οπότε αν αυτοί αμφισβητούν τη νομιμότητα της σχετικής εκκαθαριστικής πράξης των εξόδων εκτέλεσης και ειδικότερα αν προσβάλουν αυτή ως αόριστη ή αναιτιολόγητη ή αμφισβητούν ότι τα έξοδα έγιναν προς το συμφέρον όλων των δανειστών, ανακύπτει ιδιωτική διαφορά μεταξύ αυτών και του επισπεύδοντος δανειστή, που είναι ο μόνος νομιμοποιούμενος παθητικά στη σχετική δίκη, αφού αυτός είναι που χορήγησε στα παραπάνω πρόσωπα την εντολή για τη διενέργεια των απαιτούμενων πράξεων αναγκαστικής εκτέλεσης και θα ζημιωθεί αν ανατραπεί η εκκαθάριση των εξόδων, αφού τότε θα υποχρεωθεί να καταβάλει ο ίδιος τη διαφορά στα πρόσωπα αυτά με βάση τη μεταξύ τους σχέση εντολής (ΑΠ 1783/1998, 142/2004, 280/2004, πρβλ. και ΑΠ 1359/1998).

Αντίθετα όταν η αμφισβήτηση αφορά μόνο τη διενέργεια των πράξεων εκτέλεσης που έκανε ο δικαστικός επιμελητής ή το ύψος της σχετικής δαπάνης, δηλαδή όταν προβάλλεται ότι τα έξοδά του ή αναλόγως του συμβολαιογράφου ως υπαλλήλου του πλειστηριασμού δεν είναι νόμιμα ή υπαρκτά ή υπερβαίνουν τα καθοριζόμενα από τις οικείες υπουργικές αποφάσεις όρια της αμοιβής τους, η ανακοπή κατά της πράξης εκκαθάρισης των εξόδων οφείλει να στραφεί όχι μόνον κατ' αυτού που επέσπευσε την εκτέλεση, αλλά και κατά των προσώπων υπέρ των οποίων έγινε η προαφαίρεση των εξόδων εκτέλεσης (πρβλ. ΑΠ 1722/1998, βλ. όμως ΑΠ 1774/2007 και 60/2011, που δέχονται ότι στην περίπτωση αυτή νομιμοποιείται παθητικά μόνον ο δικαστικός επιμελητής). Εξ άλλου ως έξοδα εκτέλεσης κατά τις παραπάνω διατάξεις νοούνται όλες οι

δαπάνες που γίνονται από τον επισπεύδοντα την εκτέλεση δανειστή και αποβλέπουν στο γενικό συμφέρον όλων των δανειστών, εφόσον είναι αναγκαίες για τη διαδικασία της εκτέλεσης από την έναρξή της μέχρι και την περάτωσή της (ΑΠ 419/1998), δηλαδή ανάγονται στην διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης, στην κατάσχεση, στη συντήρηση του κατασχεθέντος πράγματος, στον πλειστηριασμό και στην κατάταξη των δανειστών. Αντίθετα δεν περιλαμβάνονται τα έξοδα που έγιναν προς το αποκλειστικό συμφέρον είτε του επισπεύδοντος είτε των αναγγεληθέντων δανειστών ούτε επίσης όσα έγιναν από υπαιτιότητα του επισπεύδοντος, όπως είναι τα έξοδα πλειστηριασμού που ματαιώθηκε λόγω παρόδου προθεσμίας ή λόγω ακυρότητας των πράξεων (ΑΠ 1359/1998, 60/2001). Αποτελούν όμως έξοδα της εκτέλεσης όσα έγιναν για την έκδοση επαναληπτικών περιλήψεων εκθέσεων αναγκαστικής κατάσχεσης μετά από νόμιμη αναβολή ή ματαίωση του πλειστηριασμού ύστερα από συμφωνία του επισπεύδοντος δανειστή και του καθ' ου η εκτέλεση οφειλέτη, αφού η έκδοση των επαναληπτικών αυτών περιλήψεων αποτελεί ουσιώδη δικονομική προϋπόθεση για τη συνέχιση της εκτελεστικής διαδικασίας και οι σχετικές δαπάνες εξυπηρετούν υπό την έννοια αυτή το κοινό συμφέρον όλων των δανειστών (ΑΠ 1783/1998, αντιθ. ΑΠ 870/2010).

Στη συγκεκριμένη περίπτωση προκύπτει από την παραδεκτή επισκόπηση της ένδικης ανακοπής (άρθρ. 561 § 2 ΚΠολΔ) ότι μ' αυτή προσβάλλεται η υπ' αριθ. .../8.7.2002 πράξη της συμβολαιογράφου Νάουσας Ε. Τ.-Π., με την οποία προσδιορίστηκαν τα έξοδα εκτέλεσης στη διαδικασία του πλειστηριασμού, που επέσπευσε η δεύτερη των αναιρεσιβλήτων στο κατασχεμένο με την υπ' αριθ. 4174/1997 έκθεση του πρώτου των αναιρεσιβλήτων ακίνητο του οφειλέτη Κ. Μ.. Ειδικότερα με την ένδικη ανακοπή προβάλλεται ότι εσφαλμένα προσδιορίστηκαν από την ως άνω συμβολαιογράφο και αφαιρέθηκαν από το πλειστηρίασμα των 8.805 ευρώ για να αποδοθούν στον πρώτο των αναιρεσιβλήτων έξοδα, μεταξύ άλλων, και 2.787,97 ευρώ, τα οποία προέκυψαν από συναινετικές αναβολές ή ματαιώσεις του πλειστηριασμού μέχρι τη σύνταξη της

υπ' αριθ. 4373/1998 Δ' επαναληπτικής περίληψης της κατασχετήριας έκθεσης και συνεπώς αποτελούν έξοδα που δεν αφαιρούνται από το πλειστηρίασμα, αφού οφείλονται σε υπαιτιότητα της επισπεύδουσας τον πλειστηριασμό δεύτερης των αναιρεσιβλήτων. Σύμφωνα όμως με τις νομικές σκέψεις που προηγήθηκαν, τα έξοδα αυτά αποτελούν έξοδα που αφαιρούνται από το πλειστηρίασμα, αφού εξυπηρετούν το συμφέρον όλων των αναγγεληθέντων στον πλειστηριασμό δανειστών. Επομένως το Εφετείο, που απέρριψε την έφεση κατά της πρωτόδικης απόφασης και επικύρωσε την απόφαση αυτή, κρίνοντας ότι τα αμφισβητούμενα έξοδα εκτέλεσης καλώς αφαιρέθηκαν από το πλειστηρίασμα και αποδόθηκαν στον πρώτο αναιρεσιβλήτο και ότι σε σχέση με τη συγκεκριμένη αμφισβήτηση των ως άνω εξόδων, που δεν αφορά τη νομιμότητα των πράξεων του πρώτου των αναιρεσιβλήτων, αλλά τη νομιμότητα αυτής της ίδιας της εκκαθαριστικής πράξης, δεν νομιμοποιείται αυτός, αλλά μόνον η δεύτερη των αναιρεσιβλήτων, δεν παραβίασε το νόμο, αλλά ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε τις παραπάνω διατάξεις ουσιαστικού δικαίου. Συνακόλουθα η κρινόμενη αίτηση αναιρέσης πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της, αφού και οι δύο λόγοι της, με τους οποίους υποστηρίζονται τα αντίθετα και αποδίδονται στην προσβαλλόμενη εφετειακή απόφαση πλημμέλειες από τον αριθμό 1 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ, είναι αβάσιμοι και απορριπτέοι, ενώ η δικαστική δαπάνη πρέπει να συμψηφισθεί μεταξύ των διαδίκων που παρέστησαν στη δίκη, δηλαδή του αναιρεσειόντος και της δεύτερης των αναιρεσιβλήτων, λόγω της ιδιαίτερης δυσχέρειας ως προς την ερμηνεία των κανόνων δικαίου που εφαρμόσθηκαν (άρθρ. 179, 183 ΚΠολΔ).

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Υπ' αριθ. 534/2013 (Ποιν.)

Απάτη. Στοιχεία αντικειμενικής και υποκειμενικής υπόστασης. Ψευδείς παραστάσεις του αναιρεσειόντος σε συμβολαιογράφο κατά τη σύνταξη διορθωτικής και συμπληρωματικής αποδοχής κληρονομίας, που αφορούσαν σε κληρονομιαίο ακίνητο με σκοπό να επιτύχει να

αναγνωριστεί κύριος του επιδίκου ακινήτου θέτοντας σε αμφισβήτηση το δικαίωμα συγκυριότητας του πολιτικώς ενάγοντος και του αδελφού του. Απορρίπτει την αναιρέση της υπ' αριθμ. 1118/2012 αποφάσεως ΤριμΕφετΠατρ.

Από τη διάταξη του άρθρου 386§1 του ΠΚ, προκύπτει ότι το έγκλημα της απάτης τελείται με την εν γνώσει παράσταση ψευδών γεγονότων ως αληθινών ή την αθέμιτη απόκρυψη ή παρασιώπηση αληθινών, συνεπεία των οποίων παραπλανάται άλλος και προβαίνει, με πράξη, παράλειψη ή ανοχή, σε περιουσιακή διάθεση, η οποία έχει ως άμεσο αποτέλεσμα περιουσιακή βλάβη στον πλανηθέντα ή άλλον, με σκοπό να αποκομίσει ο δράστης ή άλλος αντίστοιχο παράνομο όφελος, χωρίς να προσαπαιτείται πραγματοποίηση του σκοπού αυτού. Παραπλανώμενος μπορεί να είναι και ο συμβολαιογράφος, όταν από τις ψευδείς παραστάσεις του δράστη, ότι είναι κύριος ακινήτου που δεν ανήκει πραγματικά σ' αυτόν, πείθεται και προβαίνει σε σύνταξη συμβολαίου, από την οποία ζημιώνεται ο αληθινός κύριος. [...] Η ύπαρξη του δόλου δεν είναι κατ' αρχήν αναγκαίο να αιτιολογείται ιδιαιτέρως, διότι ενυπάρχει στη θέληση παραγωγής των πραγματικών περιστατικών που συγκροτούν την αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος και εξυπακούεται ότι υπάρχει σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση από την πραγμάτωση των περιστατικών αυτών, εκτός αν ο νόμος αξιώνει πρόσθετα στοιχεία για το αξιόποινο, όπως η γνώση ορισμένου περιστατικού ή σκοπός επελεύσεως ορισμένου πρόσθετου αποτελέσματος. [...]

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Υπ' αριθ. 715/2013 (Τμ. Β1 Πολ.)

Ένορκες βεβαιώσεις. Εργατικές διαφορές. Ένορκη βεβαίωση ενώπιον ειρηνοδίκη ή συμβολαιογράφου του ίδιου του διαδίκου ή του νομίμου εκπροσώπου διαδίκου νομικού προσώπου είναι ανυπόστατο αποδεικτικό μέσο, ακόμα κι αν ο εκπρόσωπος απώλεσε μετά την ένορκη βεβαίωση την ιδιότητα αυτήν. Τούτο συνεπάγεται ότι ακόμα και κατά τη διαδικασία

των εργατικών διαφορών, όπου λαμβάνονται υπόψη και αποδεικτικά μέσα μη πληρούντα τους όρους του νόμου, η ανωτέρω ένορκη βεβαίωση δεν μπορεί να ληφθεί παραδεκτά υπόψη, διότι είναι ανυπόστατη. Αναιρεί την υπ' αριθμ. 2505/2008 ΕφετΘεσ.

I. Κατά το άρθρ. 559 αριθ. 11 περ. α' ΚΠολΔ λόγος αναιρέσης ιδρύεται και όταν το δικαστήριο έλαβε υπόψη μη επιτρεπόμενα από το νόμο αποδεικτικά μέσα. Περαιτέρω, από τις διατάξεις των άρθρ. 62, 64 § 2, 339, 409 §§ 1 και 2, 410 και 415 έως 420 ΚΠολΔ και 61, 65, 67 και 70 ΑΚ συνάγεται ότι δεν μπορεί να είναι μάρτυρας, αφού δεν είναι τρίτος και δεν μπορεί γι' αυτό να έχει (καταρχήν τουλάχιστον) την αντικειμενικότητα του τρίτου, ο διάδικος και, για την ταυτότητα του λόγου, ο αντιπρόσωπος ανικάνου φυσικού προσώπου, ο νόμιμος εκπρόσωπος διαδίκου νομικού προσώπου ή το μέλος της διοίκησης αυτού. Τούτο συνάγεται κυρίως από το ως άνω άρθρ. 415 ΚΠολΔ που προβλέπει ως αποδεικτικό μέσο την εξέταση των διαδίκων ή των νομίμων εκπροσώπων των εκ των διαδίκων νομικών προσώπων ή των μελών της διοίκησής τους, η εξέταση, όμως, αυτή δεν αποτελεί μαρτυρία, αλλά ίδιο (επώνυμο) αποδεικτικό μέσο, καθόσον υπό την αντίθετη εκδοχή θα ήταν δυνατό να εξετάζεται το ίδιο πρόσωπο ως μάρτυρας και στην συνέχεια ως διάδικος ή ως εκπρόσωπος ή ως μέλος της διοίκησης διαδίκου νομικού προσώπου, λύση προδήλως άτοπη. Κατά συνέπεια η ένορκη κατάθεση ως μάρτυρα του ίδιου του διαδίκου ή του νομίμου εκπροσώπου νομικού προσώπου είναι ανυπόστατο αποδεικτικό μέσο (ΑΠ 374/2011, 1335/2008, 615/2008, 329/2008). Τα ανωτέρω, για την ταυτότητα του λόγου, ισχύουν και επί ενόρκων βεβαιώσεων ενώπιον ειρηνοδίκη ή συμβολαιογράφου κατά το άρθρ. 671 § 1 ΚΠολΔ, με τις οποίες ο ενόρκως βεβαιών τρίτος καταθέτει ό,τι γνωρίζει για τα αποδεικτέα πραγματικά περιστατικά. Άρα ένορκη βεβαίωση ενώπιον ειρηνοδίκη ή συμβολαιογράφου του ίδιου του διαδίκου ή του νομίμου εκπροσώπου διαδίκου νομικού προσώπου είναι ανυπόστατο αποδεικτικό μέσο. Η έννομη αυτή συνέπεια προϋποθέτει την ύπαρξη της ιδιότη-

τας του διαδίκου φυσικού προσώπου ή του εκπροσώπου διαδίκου νομικού προσώπου κατά τον χρόνο της ένορκης βεβαίωσης, που αποτελεί και τον κρίσιμο χρόνο για τον χαρακτηρισμό της ένορκης βεβαίωσης (ή κατάθεσης) ως ανυπόστατης (ΑΠ 1010/2009, 248/2009, 1492/2006, 1361/2005, 814/2005) και επομένως ένορκη βεβαίωση (ή κατάθεση) διαδίκου ή εκπροσώπου διαδίκου νομικού προσώπου εξακολουθεί ν' αποτελεί ανυπόστατο αποδεικτικό μέσο και ανεπίτρεπτα λαμβάνεται υπόψη, όταν ο ενόρκως βεβαιών ήταν διάδικος κατά τον χρόνο της βεβαίωσης, έστω και αν απώλεσε μετά ταύτα την ιδιότητα αυτήν, στα πλαίσια της αυτής δίκης, καθόσον εξακολουθεί και τότε να υφίσταται ο δικαιολογητικός λόγος της απαγόρευσης λήψης υπόψη της ένορκης βεβαίωσης αυτού, η έλλειψη δηλ. αντικειμενικότητας αυτού κατά τον κρίσιμο εκείνον χρόνο. Βέβαια κατά την διάταξη του άρθρ. 671 § 1 ΚΠολΔ, που εφαρμόζεται κατ' άρθρ. 674 § 2 του ίδιου Κώδικα και στην κατ' έφεση δίκη, το δικαστήριο κατά την ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών λαμβάνει υπόψη και αποδεικτικά μέσα που δεν πληρούν τους όρους του νόμου. Η απόκλιση, όμως, αυτή δεν εκτείνεται τόσο, ώστε να παρέχεται η εξουσία στο δικαστήριο να λαμβάνει υπόψη του κατά τη διαδικασία αυτήν και ανυπόστατα αποδεικτικά μέσα. Επομένως, η από το δικαστήριο λήψη υπόψη αυτών θεμελιώνει τον από τον αριθ. 11 περ. α' του άρθρ. 559 ΚΠολΔ προβλεπόμενο αναιρετικό λόγο, άσχετα από το αν είχε προηγουμένως προβληθεί ή όχι σχετική εναντίωση του αντιδίκου αυτού που τα προσκομίζει, αφού πρόκειται για ανυπόστατα αποδεικτικά μέσα (ΑΠ 882/2009, 615/2008, 329/2008). [...]

ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Υπ' αριθ. 2175/2011

Μεταγραφή. Άρνηση του Υποθηκοφύλακα να προβεί σε μεταγραφή συμβολαίου. Άσκηση αίτησης κατά τη διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας και έφεση κατά της πρωτόδικης απόφασης από τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών. Διάδικος στην κατ' έφεση δίκη δεν είναι ο Υποθηκοφύλακας. Ερημοδικία του εκκαλούντος. Η έφεση εκδικάζεται σαν να είχε εμφανιστεί και

αυτός. Οι άκυρες μεταγραφτές πράξεις δεν παράγουν αποτελέσματα και ο υποθηκοφύλακας μπορεί να αρνηθεί τη μεταγραφή τους. Ο τελευταίος μπορεί να ελέγξει αν επέρχονται κατά τις μεταθιβάσεις ανεπίτρεπτες καταπατήσεις δημοσίων δασών και δασικών εκτάσεων ή κατατμήσεις ιδιωτικών δασικών εκτάσεων ερήμην του Δημοσίου. Αν ο ενδιαφερόμενος προσκομίσει υπεύθυνη δήλωση του άρθρου 280 παρ. 3 του Δασικού Κώδικα, δεν είναι νόμιμη η άρνηση μεταγραφής. Ο μεταγραφοφύλακας δεν μπορεί να ζητήσει την προσκόμιση πιστοποιητικού για το δασικό ή μη χαρακτήρα του ακινήτου, προκειμένου να χωρήσει η μεταγραφή. Χαρακτηρισμός εκτάσεων ως μη δασικών με αμετάκλητη δικαστική απόφαση. Δεν χωρεί επανεξέταση του ζητήματος αυτού από τις δασικές αρχές.

Η υπό κρίση από 10.9.2010 (8086/2010) έφεση του Εισαγγελέα Πρωτοδικών Αθηνών κατά της υπ' αριθ. 3233/2009 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, η οποία εκδόθηκε κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας (άρθρα 739, 740 επ., 761 και 791 § 2 ΚΠολΔ) επί της από 3.9.2008 αιτήσεως του ήδη εφεσίβλητου Ι. Σ., έχει ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα (άρθρα 495 § 1, 511, 513 § 1β, 516, 518 § 2 ΚΠολΔ, το οποίο κατά τη διάταξη του άρθρου 741 του ίδιου Κώδικα εφαρμόζεται στην υπό κρίση υπόθεση, που δικάζεται κατά την πιο πάνω διαδικασία και 761 ΚΠολΔ). Επομένως, πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της κατά την ίδια διαδικασία (άρθρο 533 § 1 ΚΠολΔ), ερήμην του εκκαλούντος Εισαγγελέα Πρωτοδικών Αθηνών, ο οποίος επισπεύδει τη συζήτηση της υποθέσεως (βλ. το με αριθ. πρωτ. 5410-9/7.10.2010 έγγραφο της Εισαγγελίας Εφετών Αθηνών προς τον Πρόεδρο του Τριμελούς Συμβουλίου Δ/σης του Εφετείου Αθηνών, για τον προσδιορισμό δικασίμου συζητήσεως της ένδικης έφεσης και το με αριθμό πρωτ. 139-20/13.10.2010 έγγραφο (απάντηση) του Εφετείου Αθηνών, Τμήμα Προσδιορισμού Πολιτικών

Υποθέσεων προς την Εισαγγελία Εφετών Αθηνών), θα προχωρήσει όμως η συζήτηση σαν να είχε εμφανιστεί και αυτός ο διάδικος (άρθρο 764 § 2 εδ. β' ΚΠολΔ). Σημειώνεται ότι διάδικος στην παρούσα δίκη που αφορά την άρνηση της Υποθηκοφύλακας Γλυφάδας να προβεί στη μεταγραφή του επίμαχου συμβολαίου δεν είναι η τελευταία, η οποία ως εκ περισσού κλητεύθηκε να παραστεί, διότι η απλή σημείωση του Δικαστηρίου κατά την κατάθεση του δικογράφου, χωρίς προσδιορισμό του προσώπου που αφορά η κοινοποίηση δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ειδική επιταγή κλήτευσης της άνω Υποθηκοφύλακα.

Στην προκειμένη περίπτωση με την απευθυνόμενη ενώπιον του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου πιο πάνω αίτηση ο αιτών και ήδη εφεσίβλητος, ζήτησε να διαταχθεί η υποθηκοφύλακας του Υποθηκοφυλακείου Γλυφάδας να μεταγράψει το 2552/22.2.2001 συμβόλαιο γονικής παροχής της συμβολαιογράφου Αθηνών Κ. Β., το οποίο αυτή είχε αρνηθεί να μεταγράψει. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την εκκαλούμενη απόφαση του δέχθηκε την αίτηση και διέταξε την ως άνω Υποθηκοφύλακα να προβεί στην μεταγραφή του συμβολαίου αυτού. Την απόφαση αυτή προσέβαλε ο Εισαγγελέας Πρωτοδικών Αθηνών, με την υπό κρίση έφεσή του, για εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και κακή εκτίμηση των αποδείξεων και ζητεί να εξαφανιστεί η εκκαλουμένη και να απορριφθεί η αίτηση.

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 1192 και 1193 ΑΚ προκύπτει, ότι στο γραφείο μεταγραφών της περιφέρειας του ακινήτου μεταγράφονται οι περιοριστικώς αναφερόμενες στο πρώτο από αυτά πράξεις. Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 13 του β.δ. 533/1963 περί εκτέλεσης του άρθρου 10 του ν.δ. 4201/1961, σε περίπτωση υλικής ή τοπικής αναρμοδιότητας του υποθηκοφύλακα, σχετικά με τη ζητούμενη καταχώριση ή σημείωση, όπως επίσης όταν δεν έχουν υποβληθεί όλα τα απαιτούμενα δικαιολογητικά ή δημιουργείται αμφιβολία ως προς την ταυτότητα του δικαιούχου ή του ακινήτου, καθώς και όταν τα έγγραφα που υποβλήθηκαν δεν δικαιολογούν τη ζητούμενη καταχώριση ή σημείωση, ο υποθηκοφύλακας πρέπει να απορρίψει την αίτηση που υποβλήθηκε με αιτιολογημέ-

νη πράξη που καταχωρίζεται πάνω στην αίτηση και να ειδοποιήσει σχετικώς τον αιτούντα για να του παραδώσει τα συνημμένα έγγραφα. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 791 § 1 του ΚΠολΔ, ο υποθηκοφύλακας αν αρνείται να ενεργήσει όπως του ζητείται, οφείλει το αργότερο μέσα στην επόμενη από την υποβολή της αίτησης ημέρα, να σημειώσει περιληπτικά στο σχετικό βιβλίο την άρνηση και τους λόγους της. Η εκκρεμότητα που δημιουργείται με την άρνηση αίρεται με απόφαση του Δικαστηρίου στην περιφέρεια του οποίου εδρεύει εκείνος που τηρεί τα βιβλία με αίτηση οποιουδήποτε έχει έννομο συμφέρον. Οι μεταγραφικές πράξεις μεταγράφονται, εφόσον είναι έγκυρες. Αν είναι άκυρες, δεν παράγουν αποτελέσματα και επομένως είναι περιττή η μεταγραφή, αφού αυτή δεν είναι ικανή να θεραπεύσει την ακυρότητα. Άκυρη δικαιοπραξία και αν ακόμη μεταγραφεί, παραμένει άκυρη και επομένως δεν παράγει τα αποτελέσματά της (άρθρο 180 ΑΚ). Έτσι, ο μεταγραφοφύλακας μπορεί να αρνηθεί τη μεταγραφή άκυρης (μεταγραφτικής κατ' αρχήν) πράξης. Η άρνηση της μεταγραφής πάντως δικαιολογείται μόνο αν δεν προσκομίζονται τα αναγκαία σε κάθε περίπτωση έγγραφα ή αν η ακυρότητα της πράξης είναι τυπικά εμφανής και ο μεταγραφοφύλακας μπορεί να σχηματίσει βεβαιότητα γι' αυτή, χωρίς να μπορεί να επεκταθεί σε ουσιαστικό έλεγχο εγγράφων και να προβεί σε έλεγχο της βασιμότητας του μεταβιβασθέντος ή αναγνωρισθέντος δικαιώματος. Ενόψει όμως των διατάξεων των άρθρων 24 § 1 και 117 §§ 3 και 4 του ισχύοντος Συντάγματος για την προστασία του φυσικού περιβάλλοντος και του αμετάβλητου της μορφής και του χαρακτήρα των δασών και των δασικών εκτάσεων, δημόσιων ή ιδιωτικών, ανατίθενται στους μεταγραφοφύλακες (όπως και στους συμβολαιογράφους) πρόσθετες τυπικές υποχρεώσεις για να μην επέρχονται κατά τις μεταβιβάσεις ανεπίτρεπτες και ποινικά αξιόλογες καταπατήσεις δημόσιων δασών και δασικών εκτάσεων με εικονικές ή απατηλές μεταβιβάσεις ανύπαρκτων δικαιωμάτων επί ακινήτων, στις οποίες δεν συμμετείχε το δημόσιο (άρθρο 280 § 1 του ν.δ. 86/1969, όπως ισχύει εν προκειμένω μετά την αντικατάστασή του με το άρθρο 13 του ν.δ. 996/1971) ή

ανεπίτρεπτες κατατμήσεις ιδιωτικών δασικών εκτάσεων ερήμην του Δημοσίου. Οι υποχρεώσεις αυτές καθιερώνονται με τις διατάξεις των άρθρων 60 § 1 και 280 § 3 του δασικού κώδικα (ν.δ. 86/1969) και 72 §§ 1 έως και 6 του ν. 998/1979 και έχουν ως αναγκαία προϋπόθεση την ιδιότητα του μεταβιβαζομένου ακινήτου ως δάσους ή δασικής έκτασης, όπως αυτή οριοθετείται εν προκειμένω από τη διάταξη του άρθρου 3 § 1 του ν. 998/1978, όπως ισχύει μετά την τροποποίηση της με το άρθρο 1 του νόμου 3208/20-03. Ειδικότερα, με το άρθρο 60 § 1 του δασικού Κώδικα (ν.δ. 86/1969) απαγορεύεται η κατάτμηση δασικής ιδιοκτησίας, είτε με διανομή μεταξύ των εξ αδιαιρέτου συνιδιοκτητών ή διακατόχων, είτε με πώληση, είτε με οποιαδήποτε άλλη πράξη, χωρίς προηγούμενη άδεια του Υπουργού Γεωργίας, με συνέπεια την απόλυτη ακυρότητα της σχετικής δικαιοπραξίας. Από τη διάταξη αυτή σαφώς προκύπτει ότι είναι άκυρη χωρίς προηγούμενη άδεια του Υπουργού Γεωργίας, κάθε πράξη από την οποία επέρχεται κατάτμηση δασικής έκτασης. Επίσης, από τη διάταξη του άρθρου 280 § 3 του δασικού Κώδικα που ορίζει ότι σε περίπτωση μεταβίβασης κυριότητας ή οποιουδήποτε εμπράγματος δικαιώματος σε δάσος ή δασική έκταση, με αιτία την πώληση, δωρεά ή άλλη πράξη, ο μεταβιβάζων υποχρεούται κατά την κατάρτιση του προσυμφώνου ή του οριστικού συμβολαίου να προσκομίσει, με ποινή απόλυτης ακυρότητας της δικαιοπραξίας, στο συμβολαιογράφο, που υποχρεούται να κάνει μνεία στο συμβόλαιο, δήλωση του ν.δ. 105/1969 (και ήδη του άρθρου 8 του νόμου 1599/1986), στην οποία να δηλώνεται ότι το Δημόσιο ουδέποτε είχε διεκδικήσει κυριότητα ή άλλο εμπράγματο δικαίωμα σ' αυτή και εφόσον είχε εγερθεί τέτοια διεκδίκηση ή αμφισβήτηση να δηλώνεται ότι η κυριότητα του μεταβιβαζόντος έχει κριθεί έναντι του Δημοσίου είτε με απόφαση της Διοίκησης είτε με απόφαση τελεσίδικη των τακτικών δικαστηρίων και ότι σε περίπτωση υποβολής από τον μεταβιβαζόντα δήλωσης στην οποία αναφέρεται ότι υπάρχει διεκδίκηση ή αμφισβήτηση του Δημοσίου, ο συμβολαιογράφος είναι υποχρεωμένος να μη συντάξει το συμβόλαιο με απειλή ποινικής κύρωσης, προκύπτει ότι είναι

άκυρη (ΑΚ 174) η μεταβίβαση δάσους ή δασικής εκτάσεως, χωρίς την τήρηση των νομίμων προϋποθέσεων που ορίζονται στην παραπάνω διάταξη, δηλαδή χωρίς την προσκόμιση της πιο πάνω δήλωσης. Η εφαρμογή της διάταξης αυτής από τον μεταγραφοφύλακα έχει ως αναγκαία προϋπόθεση, ανεξάρτητα από το εάν περατώθηκε αμετάκλητα η ενδικοφανής διοικητική διαδικασία του άρθρου 14 του ν. 998/1971, ότι, από τα υποβαλλόμενα σ' αυτόν σχετικά έγγραφα, που συνοδεύουν την αίτηση μεταγραφής (π.χ. απόφαση ή τοπογραφικό διάγραμμα), προκύπτει σαφώς ότι το ακίνητο που αφορά η προς μεταγραφή πράξη είναι δάσος ή δασική έκταση κατά την προαναφερθείσα έννοια ή ότι το ίδιο ακίνητο κατά τη μία πλευρά του τουλάχιστον κατά την περιγραφή του ή του συνυποβαλλόμενου τοπογραφικού διαγράμματος, συνορεύει με δάσος ή δασική έκταση. Αλλά και στην περίπτωση που δεν συντρέχουν οι προαναφερθείσες περιγραφικές τυπικές προϋποθέσεις αλλά συντρέχει στο πρόσωπο του μεταγραφοφύλακα ουσιαστική βεβαιότητα για το δασικό χαρακτήρα του ακινήτου, προερχόμενη από προσωπική του γνώση των συνθηκών της περιοχής του ακινήτου, που μπορεί να συνδυάζεται και με τη μεταγραφή από αυτόν στο παρελθόν άλλων συμβολαίων ή αποφάσεων της ίδιας περιοχής και πάλι ο μεταγραφοφύλακας είναι υποχρεωμένος, στο πλαίσιο των διαγραφόμενων πιο πάνω υποχρεώσεών του, να μη μεταγράψει την πράξη χωρίς την τήρηση της πιο πάνω προϋπόθεσης, δηλαδή την προσκόμιση της πιο πάνω δήλωσης. Εφόσον δε προσκομισθεί τελικά από τον ενδιαφερόμενο για τη μεταγραφή η δήλωση αυτή, δεν μπορεί ο μεταγραφοφύλακας να αρνηθεί πλέον τη μεταγραφή, μπορεί όμως, ως περιλαμβανόμενος στις υπηρεσίες του δημόσιου τομέα να ελέγξει την ακρίβεια της δήλωσης με διασταύρωσή της, με το αρχείο άλλων υπηρεσιών (π.χ. αρμόδιων δασικών), με βάση τη διάταξη του άρθρου 8 § 4 του ν. 1599/1986 ώστε το Δημόσιο να ασκήσει τα οποιαδήποτε δικαιώματά του με άσκηση αναγνωριστικής κυριότητας αγωγής ως δάσους. Από καμία όμως από τις διατάξεις που προαναφέρθηκαν δεν προκύπτει ότι ο μεταγραφοφύλακας μπορεί να υποχρεώσει τον αιτούντα τη με-

ταγραφή να του προσκομίσει από οικεία δασική αρχή πιστοποιητικό για το δασικό ή όχι χαρακτήρα του ακινήτου και να αρνείται τη μεταγραφή εάν δεν του προσκομίζεται από τον αιτούντα τέτοιο πιστοποιητικό (ΑΠ 1330/2008). Τέλος, κατά τη διάταξη του άρθρου 10 § 1 περ. θ' του ν. 3208/2003, το Δημόσιο δεν προβάλλει δικαιώματα κυριότητας σε εκτάσεις που στον προσωρινό κτηματολογικό χάρτη εμφανίστηκαν ως δασικές, αλλά κρίθηκε με αμετάκλητες δικαστικές αποφάσεις, κατά τη διαδικασία των άρθρων 12 επ. του ν. 248/1976 ότι αυτές δεν αποτελούν δάσος ή δασική έκταση, ο δε χαρακτηρισμός αυτός των εκτάσεων ως μη δασικών παραμένει ισχυρός και δεν επανεξετάζονται από τον οικείο δασάρχη ή τις κατά το άρθρο 10 § 3 του ν. 998/1979 Επιτροπές Επίλυσης Δασικών Αμφισβητήσεων ή άλλο αρμόδιο όργανο προβλεπόμενο από τις διατάξεις της δασικής νομοθεσίας.

ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Υπ' αριθ. 6397/2011 (Τμ. 8ο)

Μεταγραφή. Έλλειψη αρμοδιότητας του Υποθηκοφύλακα για έρευνα των προθέσεων των ιδιοκτητών αγροτεμαχίου για τη δημιουργία ιδιωτικού σχεδίου ρυμοτομίας, χωρίς διαπιστωτική πράξη Νομάρχη περί του αν συντρέχει περίπτωση ακυρότητας της μεταβίβασης, με την οποία σχηματίστηκε ιδιωτικός δρόμος. Μη σύννομη η άρνηση μεταγραφής της σχετικής μεταβιβαστικής πράξης. Αναρμόδιο και το δικάζον δικαστήριο να αποφανθεί για την ακυρότητα της σύμβασης μεταβίβασης, εφ' όσον δεν έχει προηγουμένως αποφανθεί σχετικά το αρμόδιο διοικητικό όργανο. Δεκτή η έφεση κατά της υπ' αριθμ. 799/2011 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

[...] Κατά το άρθρο 20 § 1 του ν.δ. της 17.7.1923 «Περί σχεδίων πόλεων, κωμών και συνοικισμών του κράτους», δεν επιτρέπεται οποιαδήποτε μεταβίβαση της κυριότητας μέρους ή του όλου γηπέδου, πάνω στο οποίο ο ιδιοκτήτης σχημάτισε ή αναγνώρισε σχηματισθέντες τυχόν χωρίς τη θέλησή του κοινοχρήστους χώρους (ιδιωτικές

οδούς, πλατείες, κ.λπ.) ή δεν σχημάτισε, ούτε αναγνώρισε μεν τέτοιους, αλλά επιδιώκει το σχηματισμό ή την αναγνώρισή τους με μια τέτοια μεταβίβαση. Στην έννοια του σχηματισμού κοινοχρήστων χώρων περιλαμβάνεται ο περιορισμός [ή] η παραίτηση δικαιωμάτων πάνω στα ειρημένα γήπεδα, που έγινε με οποιοδήποτε τρόπο με ιδιωτική πρωτοβουλία ή με συμφωνία για να σχηματιστούν άμεσα ή έμμεσα οι χώροι αυτοί. Κάθε μεταβίβαση της κυριότητας που έγινε παρά τις ανωτέρω διατάξεις είναι αυτοδικαίως άκυρη. Η διάταξη για την ακυρότητα αυτή ισχύει και αν ακόμη δεν έγινε σε κάποια επίσημη πράξη σαφής μνεία για το σχηματισμό των ως άνω κοινοχρήστων χώρων, αλλά έμμεσα προκύπτει από τις γενόμενες μεταβιβάσεις ότι αυτές έγιναν για έναν τέτοιο σχηματισμό και γενικά για την εφαρμογή ιδιωτικού δικαίου ρυμοτομίας. Κατά την παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου, οι διατάξεις της ανωτέρω § 1 δεν ισχύουν προκειμένου για καλλιεργούμενα γήπεδα, που βρίσκονται έξω από τα εγκεκριμένα σχέδια των πόλεων, κωμών, κ.λπ. πάνω στα οποία σχηματίζονται ιδιωτικοί δρόμοι για τις μεταφορές των προϊόντων, εφόσον από τα πράγματα προκύπτει ότι ο σχηματισμός αυτών, αποσκοπεί στη μεταφορά των πραγμάτων αυτών, όχι δε στην εφαρμογή ιδιωτικού δικαίου ρυμοτομίας και τη με βάση αυτό κατάτμηση των γηπέδων σε μικρά τμήματα. Τέλος, κατά την παράγραφο 4 του ίδιου άρθρου, αρμόδιος να αποφανθεί για την εφαρμογή ιδιωτικού δικαίου ρυμοτομίας ή για απλή μεταφορά προϊόντων αν επήλθε ή όχι αύξηση της έκτασης των κοινοχρήστων χώρων και ποία η θέση και έκταση αυτών και ειδικότερα πότε υφίσταται περίπτωση εφαρμογής[ς] των διαιρέσεων της προηγούμενης παραγράφου είναι ο της Συγκοινωνίας Υπουργός, ο οποίος αποφαινεται για όλα τα ζητήματα αυτά μετά από γνώμη του Συμβουλίου των Δημοσίων Έργων. Σε περίπτωση ενστάσεων των ενδιαφερομένων κατά της απόφασης του Υπουργού, δύναται αυτός να αναθεωρήσει την αρχική του απόφαση μόνο μια φορά. Περίληψη των άνω αποφάσεων του Υπουργού και της σχετικής γνωμοδότησης του Συμβουλίου Δημοσίων Έργων δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Κυβέρνησης. Από τις συνδυασμένες αυτές

διατάξεις, με την τελευταία των οποίων θεσπίζεται αρμοδιότητα του Υπουργού της Συγκοινωνίας πάνω σε αναφερόμενο σ' αυτή ζήτημα, προκύπτει ότι τακτικά δικαστήρια, καλούμενα να αποφανθούν σε σχετική ενώπιόν τους δίκη για το κύρος σύμβασης για μεταβίβαση κυριότητας γηπέδου, για την οποία προβάλλεται ότι συντρέχει λόγος ακυρότητας από τους αναφερομένους στο άρθρο 20 § 1 του ν.δ. 17-7-1923, δεν έχουν εξουσία ν' αποφανθούν την ακυρότητα της σύμβασης, εφόσον προηγουμένως δεν έχει αποφανθεί ο αρμόδιος Υπουργός (τόρα Νομάρχης) με διαπιστωτική πράξη, ότι συνέτρεξε στη συγκεκριμένη περίπτωση η συνδρομή του ως άνω λόγου, εκτός εάν στη δίκη συνομολογείται από τους ενδιαφερομένους διαδίκους, η συνδρομή τέτοιου λόγου ακυρότητας, οπότε τα δικαστήρια δικαιούνται και υποχρεούνται με βάση την ομολογία αυτή να αποφανθούν για την ακυρότητα της σύμβασης. Από αυτά παρέπεται ότι ο υποθηκοφύλακας δεν μπορεί να αρνηθεί τη μεταγραφή του συμβολαίου μεταβίβασης γηπέδου, εφόσον δεν έχει αποφανθεί το πιο πάνω δικαιοικητικό όργανο με διαπιστωτική πράξη, ότι συντρέχει περίπτωση ακυρότητας της μεταβίβασης με την οποία σχηματίστηκαν ιδιωτικοί δρόμοι για το σκοπό δημιουργίας ιδιωτικής ρυμοτομίας, με δεδομένο και ότι ο υποθηκοφύλακας δεν είναι δυνατόν να γνωρίζει ή να ερευνά τις προθέσεις και τη σκέψη του ιδιοκτήτη, ούτε και υποχρέωση έχει προς τούτο, η δε άρνηση της μεταγραφής μπορεί να δικαιολογηθεί μόνο αν η ακυρότητα της πράξης είναι εμφανής και ο μεταγραφοφύλακας μπορεί γι' αυτήν να σχηματίσει με βεβαιότητα. Στη συνέχεια, όμως, ούτε και το δικαστήριο που δικάζει αίτηση οποιουδήποτε έχει έννομο συμφέρον, με την οποία επιδιώκεται, κατά το άρθρο 791 § 2 ΚΠολΔ, να αρθεί η εκκρεμότητα που δημιούργησε η άρνηση του υποθηκοφύλακα να καταχωρίζει στα οικεία βιβλία μεταγραφών, μεταβιβαστική της κυριότητας γηπέδου πράξη, φερόμενη, κατ' αυτόν, ως αντίθετη στο άρθρο 20 § 1 του ν.δ. 17-7-1923, έχει την εξουσία να αποφανθεί για την ακυρότητα της σύμβασης μεταβίβασης, εφόσον προηγουμένως δεν έχει διαπιστωθεί από το ως άνω δικαιοικητικό όργανο η συνδρομή στη συγκεκριμέ-

νη περίπτωση του ως άνω λόγου ακυρότητας. Αυτό είναι εύλογο αφού το αρμόδιο δικαστήριο, κατά την εκδίκαση μιας τέτοιας αίτησης, ερευνά αν η άρνηση του υποθηκοφύλακα να καταχωρίσει στα οικεία βιβλία μεταγραφών την ανωτέρω συμβολαιογραφική πράξη είναι δικαιολογημένη και σύννομη, πάντα όμως, στο πλαίσιο των υποχρεώσεων και δυνατοτήτων του υποθηκοφύλακος να κρίνει ή όχι τη συνδρομή του άνω λόγου ακυρότητας από το άρθρο 20 § 1 του ν.δ. 17-7-1923 (ΑΠ 1632/2005 ΝοΒ 2006.556, ΕφΘεσ 622/2010 Αρμ. 2011.418).

Στην προκειμένη περίπτωση από την ένορκη κατάθεση του μάρτυρα Δ.Φ. που εξετάστηκε στο ακροατήριο του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου με επιμέλεια των αιτούντων και από όλα ανεξαιρέτως τα έγγραφα που οι αιτούντες νόμιμα με επίκληση προσκομίζουν, αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Με το 4003/26-5-2009 συμβόλαιο της συμβολαιογράφου Αθηνών Σ.Θ., οι Π.Κ., Γ.Κ., Α.Β. του Χ., Μ.Β., Α.Β. του Ν., Ε.Β., Β.Β. και Π.Β., μεταβίβασαν, λόγω πωλήσεως, στους αιτούντες και ειδικότερα στην πρώτη από αυτούς κατά την επικαρπία και στον δεύτερο κατά την ψιλή κυριότητα, ένα αγροτεμάχιο, μη άρτιο και μη οικοδομήσιμο, που βρίσκεται στη θέση «Χ. Ν.» ή «Σ.» ή «Κ. Λ.» της κτηματικής περιφέρειας του Δήμου Ραφήνας Αττικής εκτός του εγκεκριμένου σχεδίου πόλεως και εκτός Γενικού Πολεοδομικού Σχεδιασμού, επί των οδών Διογένους, Καλαβρύτων και Αγ. Παρασκευής, εκτάσεως 523,33 τ.μ., μετά από νεότερη καταμέτρηση και 532,80 τ.μ., κατά τον τίτλο κτήσεως, το οποίο προέκυψε από τη συνένωση δύο συνεχόμενων ομόρων αγροτεμαχίων (266,40 τ.μ. εκάστου). Τούτο εμφανίζεται με τα κεφαλαία αλφαβητικά στοιχεία ΑΒΓΔΑ στο από Φεβρουαρίου 2009 τοπογραφικό διάγραμμα του πολιτικού μηχανικού Ε.Σ.Π., που προσαρτάται στο πιο πάνω συμβόλαιο και συνορεύει, σύμφωνα με αυτό, Βόρεια επί προσώπου Α-Β 20,04 μ., με την οδό Καλαβρύτων, Νότια επί πλευράς Γ-Δ 17,97 μ., με ιδιοκτησία αγνώστου, Ανατολικά επί προσώπου Β-Γ 33,75 μ., με την οδό Διογένους και Δυτικά επί προσώπου Α-Δ 25,02 μ., με την οδό Αγίας Παρασκευής. Επίσης, τα ως άνω συνενωθέντα αγροτεμάχια εμφανίζο-

νται με τους αριθμούς 1 και 2 στο από Αυγούστου 1968 τοπογραφικό διάγραμμα του πολιτικού μηχανικού Κ.Ν. που έχει προσαρτηθεί στο 11708/1969 συμβόλαιο του Συμβολαιογράφου Αθηνών Δ.Σ. και συνορεύει, ως ενιαίο αγροτεμάχιο, Ανατολικά επί πλευράς 1-2-3 34,30 μ., με ιδιωτική οδό, Δυτικά επί πλευράς 28-29-30 24,90 μ., με ιδιοκτησία Ν.Κ., Βόρεια επί πλευράς 1-30 20,25 μ., με οδό πλάτους 6,00 μ. και Νότια επί πλευράς 3-28 18,00 μ., με το αρ. 3 αγροτεμάχιο του διαγράμματος αυτού. Το προπεριγραφόμενο αγροτεμάχιο, ως ενιαίο αγροτεμάχιο, είχε περιέλθει στους πιο πάνω πωλητές, δικαιοπαρόχους των αιτούντων, από κληρονομιά του αποβιώσαντος στις 25-10-2003 Μ.Β., την οποία απεδέχθησαν με την 400/30-10-2008 δήλωση (αποδοχή κληρονομίας) του συμβολαιογράφου Αθηνών Γ.Β., που νόμιμα μεταγράφηκε (τόμος 503 αύξ. αρ. 458), ενώ στο τελευταίο είχαν περιέλθει, επίσης ως ενιαίο αγροτεμάχιο, με το προαναφερόμενο 11708/1969 συμβόλαιο από τους αληθείς κυρίους Ι.Ν. και Α.Α., που νόμιμα μεταγράφηκε (τόμος 49 αύξ. αρ. 340). Το επίμαχο ως άνω ενιαίο αγροτεμάχιο, τόσο στο 11708/1969 συμβόλαιο, όσο και στην 400/2008 δήλωση αποδοχής κληρονομίας, φέρεται δυτικά να συνορεύει με ιδιοκτησία Ν.Κ. επί πλευράς 24,90 μ., ενώ στο 400/2008 ένδικο πωλητήριο συμβόλαιο φέρεται δυτικώς να έχει πρόσωπο επί της οδού Αγ. Παρασκευής σε μήκος 25,02 μ.. Οι αιτούντες, μετά τη σύναψη τού ως άνω πωλητηρίου συμβολαίου τους, με αίτησή τους προς τον Υποθηκοφύλακα Σπάτων, ζήτησαν τη μεταγραφή αυτού. Όμως, ο τελευταίος, με την από 13 Β.Δ 533/1963/16-9-2009 πράξη του, αρνήθηκε τη μεταγραφή του εν λόγω συμβολαίου και απέρριψε την αίτηση, με την αιτιολογία ότι με το προς μεταγραφή συμβόλαιο σκοπείται ο σχηματισμός κοινοχρήστου χώρου και η δημιουργία ιδιωτικού ρυμοτομικού σχεδίου και ότι η μεταβίβαση του επίμαχου ακινήτου έγινε κατά παράβαση των διατάξεων του άρθρου 20 του ν.δ. 17-7-1923, ενόψει του ότι στο συμβόλαιο αυτό το πωληθέν αγροτεμάχιο εμφανίζεται για πρώτη φορά δυτικά να έχει πρόσωπο επί της οδού Αγ. Παρασκευής και δεν προσαρτάται σε αυτό διαπιστωτική πράξη του οικείου Νομάρχη για το νόμιμο του

σηματισμού της οδού αυτής, ούτε απόφαση πολιτικού δικαστηρίου περί σχηματισμού της επίμαχης οδού, ως κοινοχρήστου. Η έρευνα όμως από τον Υποθηκοφύλακα των προθέσεων των ιδιοκτητών του ως άνω επίμαχου αγροτεμαχίου για τη δημιουργία ιδιωτικού σχεδίου ρυμοτομίας, χωρίς τη διαπιστωτική πράξη του οικείου Νομάρχη περί του ότι συντρέχει περίπτωση ακυρότητας της μεταβίβασης, με την οποία σχηματίστηκε ιδιωτικός δρόμος για το σκοπό της δημιουργίας ιδιωτικής ρυμοτομίας, εκφεύγει της αρμοδιότητας αυτού (υποθηκοφύλακα) και καθιστά την άρνηση μεταγραφής της σχετικής μεταβιβαστικής πράξης αδικαιολόγητη και μη σύννομη, σύμφωνα με την προεκτεθείσα νομική σκέψη. Εξάλλου, ούτε το παρόν Δικαστήριο, που δικάζει την ένδικη αίτηση, με την οποία επιδιώκεται κατά το άρθρο 792 § 2 του ΚΠολΔ, να αρθεί η εκκρεμότητα που δημιούργησε η άρνηση του υποθηκοφύλακα να καταχωρίσει στα οικεία βιβλία μεταγραφών τη μεταβιβαστική της κυριότητας του επίμαχου ακινήτου πράξη, φερόμενη, κατ' αυτόν, ως αντίθετη στο άρθρο 20 § 1 του ν.δ. 17-7-1923, έχει την εξουσία να αποφανθεί για την ακυρότητα της σύμβασης μεταβίβασης, εφόσον προηγουμένως δεν έχει διαπιστωθεί από το ως άνω διοικητικό όργανο η συνδρομή στη συγκεκριμένη περίπτωση του ως άνω λόγου ακυρότητας, όπως αναφέρθηκε στη μείζονα σκέψη. Συνεπώς, η υπό κρίση αίτηση έπρεπε να γίνει δεκτή και βάσιμη κατ' ουσίαν, το δε πρωτόβαθμιο δικαστήριο, που με την εκκαλουμένη απόφασή του απέρριψε την αίτηση των εκκαλούντων ως ουσιαστικώς αβάσιμη, έσφαλλε, κατά τους βάσιμους περί τούτου λόγους της έφεσης. [...]

Διατάσσει τον Υποθηκοφύλακα Σπάτων να προβεί στη μεταγραφή στα οικεία βιβλία του Υποθηκοφυλακείου Σπάτων του 4003/26-5-2009 πωλητηρίου συμβολαίου της Συμβολαιογράφου Αθηνών Σ.Θ.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Υπ' αριθ. 4826/2012 (Τμ. 1ο Τριμ.)

ΕΤΑΑ – ΤΑΝ (πρώην Ταμείο Νομικών). Η αξίωση του Ταμείου να επιβάλει σε θάρος συμβολαιογράφου τα εισπραττόμενα κατά την κα-

τάρτιση συμβολαιογραφικών πράξεων δικαιώματα παραγράφεται μετά την παρέλευση δεκαετίας από το τέλος του έτους, εντός του οποίου καταρτίσθηκε η οικεία συμβολαιογραφική πράξη. Το ίδιο ισχύει και για τέλη υπέρ τρίτων. Δέχεται εν μέρει την προσφυγή. [Α' Δημοσίευση]

1. Επειδή με την κρινόμενη προσφυγή, για την οποία κατατέθηκε παράβολο (βλ. το υπ' αριθ. 1153785 σειράς Α' σχετικό έντυπο), ύψους 100,00 ευρώ, η προσφεύγουσα, ασφαλισμένη του διάδικου Ταμείου με την επωνυμία «ΕΝΙΑΙΟ ΤΑΜΕΙΟ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΑ ΑΠΑΣΧΟΛΟΥΜΕΝΩΝ – ΤΟΜΕΑΣ ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ ΝΟΜΙΚΩΝ» (ΕΤΑΑ – ΤΑΝ) με την ιδιότητα της συμβολαιογράφου, ζητεί την ακύρωση της 114/9-3-2011 απόφασης της Διοικούσας Επιτροπής του Ταμείου, με την οποία απορρίφθηκε αίτηση αναθεώρησης της προσφεύγουσας κατά της 47/7-10-2009 απόφασης του ίδιου οργάνου. Με την τελευταία απόφαση

α) απορρίφθηκαν οι από 2-6-2008 και 23-9-2008 αντιρρήσεις της προσφεύγουσας κατά της υπ' αριθμ. 99/20-5-2008 έκθεσης αποτελεσμάτων της Επιθεωρήτριας του Ταμείου, με την οποία είχαν διαπιστωθεί παραλείψεις εκ μέρους της προσφεύγουσας ως προς την απόδοση δικαιωμάτων του Ταμείου συνολικού ύψους 118.075,93 ευρώ, και

β) αναγνωρίσθηκε ότι αυτή οφείλει στο Ταμείο το συνολικό ποσό των 188.428,82 ευρώ, που αφορά δικαιώματα, εισφορές, πρόσθετα τέλη και τόκους υπερημερίας μείον καταβολές, πλέον προστίμου, ποσό το οποίο της καταλογίσθηκε. Επίσης, η προσφεύγουσα ζητεί να γίνουν δεκτές οι ως άνω αντιρρήσεις της και αν της απονεμηθούν νομιμοτόκως από το Ταμείο, βάσει της υπ' αριθ. 3716/21-1-2008 σχετικής αίτησής της, η σύνταξη λόγω γήρατος, το εφάπαξ βοήθημα και το μέρισμα από 28-7-2007, άλλως από 3-6-2008 ή από την κοινοποίηση της κρινόμενης προσφυγής. Περαιτέρω, ενόψει του ότι η κρινόμενη προσφυγή ασκείται παραδεκτως, πρέπει να εξετασθεί, ακολούθως, στην ουσία.

2. Επειδή, στο ν.δ. 4114/1960 «Περί του Κώδικος "περί Ταμείου Νομικών"» (Α' 164), όπως ισχύει κατά το κρίσιμο διάστημα, ορίζεται στο άρθρο 7

ότι: «1. Εις το Ταμείον ασφαλιζονται υποχρεωτικώς οι κάτωθι: Α'. Άμισθοι α) ... β) Οι Συμβολαιογράφοι γ) ...», στο άρθρο 10 ότι: «1. Οι πόροι του Ταμείου αποτελούνται: α. ... ιστ. αα) Εκ καταβολής ποσοστού ενός και τριάντα επί τοις εκατόν (1,30%) επί της αξίας του αντικειμένου πάσης συμβάσεως διά συμβολαιογραφικού εγγράφου καταρτιζομένης, πλην των εν τω παρόντι εξαιρέσεων, ως και πάσης εξοφλήσεως απαιτήσεως διά συμβολαιογραφικού εγγράφου γινομένης ή συναινέσεως προς εξάλειψιν υποθήκης ή προσημειώσεως, εφ' όσον κατά την κατάρτισιν της σχέσεως δι' ην η εξόφλησις ή υποθήκη ή προσημειώσις, δεν κατεβλήθη το ως ανωτέρω αναλογικόν δικαίωμα. Κατ' εξαίρεσιν το άνω δικαίωμα περιορίζεται:

1. Επί Εργολαβικών συμβάσεων εν αις εις των συμβαλλομένων είναι το Δημόσιον, Δημόσιαι εν γένει Υπηρεσίαι, Ιδρύματα και Οργανισμοί ή νομικά πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, εις ήμισυ (1/2) επί τοις εκατόν.

2. ...

3. Επί πράξεων συμβιβασμού εισφορών κληρονομίας, κληροδοσίας και δωρεάς προς το Κράτος και Κοινωφελή Ιδρύματα ή σκοπούς διεπομένους υπό του Α.Ν. 2039/1939, ως ετροποποιήθη, εις το ήμισυ (1/2)...

4. Επί περιπτώσεων, καθ' ας κατά τας κειμένας διατάξεις περιορίζεται τούτο ή θεσπίζονται απαλλαγαι. ββ) ... γγ) Εκ καταβολής ποσοστού εννέα επί τοις εκατόν (9%) εκ των, κατά τας κειμένας διατάξεις, παρά των συμβολαιογράφων επί παντός συμβολαιογραφικού εγγράφου, εισπραττομένων αναλογικόν δικαιωμάτων... ιη) Εκ ποσοστού δύο και ημίσεως τοις χιλίοις (2,5‰) επί της αξίας του αντικειμένου, διά την μεταγραφήν πάσης πράξεως μεταβιβάσεως ακινήτου ή οιουδήποτε εμπραγμάτου δικαιώματος επί ακινήτου, καταβαλλομένου υπό του προς ον η μεταβίβασις εις τον συντάσσονται το σχετικόν συμβόλαιον Συμβολαιογράφον, υπ' ευθύνη του, εξαιρέσει των εξ επαχθούς αιτίας μεταβιβάσεων ακινήτων ή εμπραγμάτων δικαιωμάτων των εν τω Νόμω 1587/50 αναφερομένων και των περιπτώσεων, καθ' ας, δυνάμει νόμων, θεσπίζεται ειδικώς μείωσις ή απαλλαγή από του δικαιώματος τούτου...», στο άρθρο 24 ότι: «1.α. Αίτηση

ασφαλισμένου ή των μελών της οικογενείας του, για χορήγηση σύνταξης ή άλλης παροχής είναι απαράδεκτη, εφόσον δεν αποδεικνύεται η ολοσχερής εξόφληση των οφειλών του προς το Ταμείο από ασφαλιστικές εισφορές ή από οποιαδήποτε άλλη αιτία. Στην περίπτωση ύπαρξης οφειλής ως ημερομηνία υποβολής της αίτησης για χορήγηση σύνταξης ή άλλης παροχής λαμβάνεται η ημερομηνία εκπλήρωσης της παραπάνω προϋπόθεσης. 2.β. ...» και στο άρθρο 29 ότι: «1. Σε περίπτωση καθυστέρησης απόδοσης απαιτήσεων του το Ταμείο δικαιούται να απαιτήσει τον τόκο υπερημερίας που προβλέπεται κάθε φορά, εκτός αν πρόκειται για οφειλές ασφαλισμένων ή συνταξιούχων, για τις οποίες ορίζεται προσαύξηση από τις κείμενες διατάξεις... 3. Οι μη συμμορφούμενοι προς τας διατάξεις του παρόντος και των εις εκτέλεσιν αυτού Π.Δ/των, ή αποφάσεων του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου ως προς την απόδοσιν των πόρων του Ταμείου, είτε δι' ενσήμων είτε κατά διάφορον τρόπον εισπραττομένων, υποχρεούνται εις καταβολήν προστίμου μέχρι του διπλασίου της αξίας του μη καταβληθέντος ή μη προσηκότως καταβληθέντος πόρου...». Περαιτέρω, στο άρθρο 56 του ν. 2676/1999 (Α' 1) «Οργανωτική και λειτουργική αναδιάρθρωση των φορέων κοινωνικής ασφάλισης και άλλες διατάξεις» ορίζεται ότι: «1. ... 3. Η παράγραφος 8 του άρθρου 21 του ν. 1976/1991 (ΦΕΚ 184 Α'), όπως συμπληρώθηκε με την παρ. 7 του άρθρου 10 του ν. 2217/1994 (ΦΕΚ 83 Α'), αντικαθίσταται ως εξής: "Τα ποσοστά πρόσθετου τέλους λόγω εκπρόθεσμης καταβολής των ασφαλιστικών εισφορών, που προβλέπονται από τις διατάξεις της παρ. 1 του άρθρου 27 του α.ν. 1846/1951, όπως ισχύουν κάθε φορά, εφαρμόζονται αναλόγως για όλους τους Ασφαλιστικούς Οργανισμούς, αρμοδιότητας του Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων. Από την ισχύ του παρόντος οι καταστατικές διατάξεις των προαναφερόμενων Ασφαλιστικών Οργανισμών ή άλλες γενικές διατάξεις, που ρυθμίζουν διαφορά την επιβολή κυρώσεων, λόγω εκπρόθεσμης καταβολής των ασφαλιστικών εισφορών, καταργούνται", ενώ στο άρθρο 9 του ν. 3232/2004 (Α' 48) «Θέματα κοινωνικής ασφάλισης και άλλες

διατάξεις» ορίζεται ότι: «1. ... 6. Η παράγραφος 1 του άρθρου 27 του Α.Ν. 1846/1951, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 14 του Ν. 2972/2001 αντικαθίσταται ως εξής: «Ασφαλιστικές εισφορές υπέρ του Ι.Κ.Α. Ε.Τ.Α.Μ., οι οποίες δεν καταβάλλονται εμπροθέσμως, επιβαρύνονται με πρόσθετο τέλος από την επόμενη ημέρα εκείνης κατά την οποία έληξε η κατά νόμο προθεσμία καταβολής τους... Κάθε φορά που εισπράττονται απαιτήσεις από τις παραπάνω αιτίες, συνεισπράττεται υποχρεωτικά και η προσαύξηση λόγω εκπρόθεσμης καταβολής που αναλογεί στο καταβαλλόμενο ποσό. Το ποσοστό του πρόσθετου τέλους ορίζεται σε 3% για τον πρώτο μήνα καθυστέρησης και 1% για κάθε επόμενο μήνα και μέχρι 120% συνολικά. Για την εφαρμογή της διάταξης αυτής, ως μήνας θεωρείται ο ημερολογιακός μήνας ...».

3. Επειδή, περαιτέρω, στο άρθρο 145 του προίσχυσαντος και εφαρμοζόμενου στην ένδικη υπόθεση ν. 670/1977 (Α' 232) «περί Κώδικος Συμβολαιογράφων» ορίζεται ότι: «Το δικαίωμα του Δημοσίου προς επιβολήν εις βάρος των συμβολαιογράφων φόρων, τελών χαρτοσήμου και δικαιωμάτων υπέρ τρίτων επί των καταρτιζομένων συμβολαιογραφικών πράξεων παραγράφεται μετά παρέλευσιν 10 ετών από του τέλους του έτους εντός του οποίου κατηρτίσθη η πράξις», ενώ στο 38 του μεταγενέστερου και επίσης εφαρμοζόμενου εν προκειμένω ν. 2830/2000 (Α' 96) «Κώδικας Συμβολαιογράφων» ορίζεται ότι: «1. Το δικαίωμα του Δημοσίου, των νομικών προσώπων δημοσίου και ιδιωτικού δικαίου, των ασφαλιστικών ταμείων και οργανισμών και οποιούδηποτε τρίτου για επιβολή σε βάρος των συμβολαιογράφων φόρων, τελών χαρτοσήμου και δικαιωμάτων υπέρ τρίτων για τις καταρτιζόμενες συμβολαιογραφικές πράξεις παραγράφεται μετά παρέλευση δέκα (10) ετών από το τέλος του έτους που κατηρτίστηκε η πράξις, πλην φόρου εισοδήματος. 2. ...». Η ανωτέρω διάταξη του ν. 670/1977 αναφέρεται μεν ρητώς στο χρόνο παραγραφής του δικαιώματος μόνον του Δημοσίου για την επιβολή εις βάρος των συμβολαιογράφων φόρων και δικαιωμάτων υπέρ τρίτων, πρέπει, όμως, να ερμηνευθεί, για την ταυτότητα του λόγου και για το ενιαίο της ρυθμίσεως, ως

έχουσα την έννοια ότι η θεσπιζόμενη με αυτήν παραγραφή αφορά και τις αξιώσεις κάθε άλλου, πλην του Δημοσίου, προσώπου να επιβάλει εις βάρος των συμβολαιογράφων οφειλόμενα λόγω της καταρτίσεως συμβολαιογραφικών πράξεων δικαιώματα, όπως είναι το διάδικο Ταμείο. Τούτο συνάγεται από τον δικαιολογητικό λόγο για την θέσπιση της ανωτέρω διατάξεως, όπως αυτός προκύπτει από την εισηγητική έκθεση επί του ν. 370/1977, στην οποία αναφέρεται ρητώς ότι με την ως άνω διάταξη περιορίζεται ο χρόνος εντός του οποίου πρέπει να πραγματοποιείται «πας έλεγχος αναφερόμενος εις την υπό των Συμβολαιογράφων εφαρμογήν των περί φόρων, τελών χαρτοσήμου και δικαιωμάτων υπέρ τρίτων διατάξεων, προς αποφυγήν πραγματοποίησης ελέγχου μετά παρέλευσιν πολλών ετών, οπότε καθίσταται λίαν δυσχερής, αν μη αδύνατος η παροχή εξηγήσεων υπό του Συμβολαιογράφου προς τον διενεργούντα τον έλεγχο». Υπέρ της ερμηνείας αυτής συνηγορεί άλλωστε, το γεγονός ότι και με τον νεότερο Κώδικα περί Συμβολαιογράφων, ο οποίος κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 2830/2000 (Α' 96) ορίσθηκε (Βλ. άρθρο 38 παρ. 1), και ρητώς πλέον, ότι παραγράφεται μετά παρέλευση δέκα ετών το δικαίωμα όχι μόνον του Δημοσίου προς επιβολή φόρων και άλλων δικαιωμάτων εις βάρος των συμβολαιογράφων, αλλά και των νομικών προσώπων δημοσίου και ιδιωτικού δικαίου, των ασφαλιστικών ταμείων και οργανισμών και οποιούδηποτε τρίτου, Συνεπώς, η αξίωση του αναιρεσειόντος [sic] Ταμείου να επιβάλει εις βάρος συμβολαιογράφου τα εισπραττόμενα υπέρ του εν λόγω Ταμείου, σύμφωνα με το άρθρο 10 παρ. 1 περ. ιστ' του ν. 4114/1960, κατά την κατάρτιση συμβολαιογραφικών πράξεων δικαιώματα παραγράφεται μετά την παρέλευση δεκαετίας από το τέλος του έτους, εντός του οποίου κατηρτίστηκε η οικεία συμβολαιογραφική πράξις (ΣτΕ 3137/2002, 759/2011).

4. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση από τα στοιχεία της δικογραφίας προκύπτουν τα ακόλουθα: Η προσφεύγουσα συμβολαιογράφος υπέβαλε στο διάδικο Ταμείο την υπ' αριθ. 3716/21-1-2008 αίτηση συνταξιοδότησής της από 27-8-2007 λόγω αποχώρησής της από την ενεργ-

γό υπηρεσία μετά τη συμπλήρωση του απαιτούμενου ορίου ηλικίας, προσκομίζοντας τα υπ' αριθ. 77600/5-9-2007 και 104664/318/7-9-2007 σχετικά έγγραφα του Υπουργείου Δικαιοσύνης, και ζήτησε τη διενέργεια ελέγχου στο αρχείο της. Η Επιθεωρήτρια του Τμήματος Επιθεώρησης του Ταμείου Α.Μ. διενήργησε έλεγχο στο αρχείο της προσφεύγουσας από 5-2-2008 έως 7-3-2008 και συνέταξε την υπ' αριθ. 99/20-5-2008 έκθεση αποτελεσμάτων από τη διενεργηθείσα επιθεώρηση, στην οποία διαπίστωσε τα ακόλουθα:

1. Συντάχθηκαν 39.913 συμβολαιογραφικές πράξεις, ήτοι από την υπ' αριθ. 1/18-2-1974 μέχρι την 39.913/14-9-2006, από τις οποίες ελέγχθηκαν οι 10.022, ήτοι από την υπ' αριθ. 29.891/14-1-1988 έως την υπ' αριθ. 39.913/14-9-2006, ενώ αναγράφεται χειρόγραφα στην έκθεση αποτελεσμάτων ότι, κατά δήλωση της προσφεύγουσας βάσει της υπ' αριθ. 29966/2-6-2008 αίτησή της, η ημερομηνία του τελευταίου (39.913) συμβολαίου είναι η 24-8-2007.

2. Από τον έλεγχο των συμβολαιογραφικών πράξεων προέκυψε ότι το αρχείο τηρείται σε τάξη. Ως προς την καταβολή των δικαιωμάτων του Ταμείου Νομικών διαπιστώθηκαν παραλείψεις απόδοσης πόρων ποσού 118.075,33 ευρώ, όπως προκύπτει στις αντίστοιχες συνημμένες καταστάσεις (βλ. αναλυτικά τις 3 οφειλές ύψους 9%, 1,30% ή 0,65% και 0,125% που δεν αποδόθηκαν, κατά περίπτωση, ανά συγκεκριμένο συμβόλαιο στο οποίο αναφέρεται και η αιτιολογία σύνταξής του).

3. Επίσης, προέκυψε ότι η ασφαλιστική εισφορά για τα έτη 1993 – 2006 υπερκαλύπτεται με την καταβολή του 9% επί των συμβολαιογραφικών δικαιωμάτων. Κατά της έκθεσης αποτελεσμάτων η προσφεύγουσα υπέβαλε τις υπ' αριθ. 29956/2-6-2008 και 49183/23-9-2008 αιτήσεις-αντιρρήσεις προβάλλοντας ότι υπήρξε πάντοτε απόλυτα συνεπής στην καταβολή των δικαιωμάτων του Ταμείου και δεν αποδεικνύεται από τον έλεγχο ότι αυτή έχει την εν λόγω οφειλή έναντι του Ταμείου, ενώ, αντίθετα, από ελέγχους που έχουν διεξαχθεί από τους αρμοδίους εισαγγελείς καθ' όλο το ένδικο διάστημα διαπιστώνεται η πλήρης καταβολή των ως άνω δικαιωμάτων

του Ταμείου, σε κάθε δε περίπτωση έχει καταθέσει στην Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος υπέρ του Ταμείου το ποσό των 15.231,64 ευρώ που αντιστοιχεί στα δικαιώματα που δήθεν οφείλει για τις συμβολαιογραφικές πράξεις που αναφέρονται αναλυτικά στην έκθεση αποτελεσμάτων και αφορούν την χρονική περίοδο από 7-1-1998 έως 26-8-2007, δεδομένου ότι οι ένδικες αξιώσεις του Ταμείου σε βάρος της δεν έχουν υποπέσει στη δεκαετή παραγραφή του άρθρου 38 (παρ. 1) του ν. 2830/2000 (βλ. προσκομιζόμενο υπ' αριθμ. 396621 γραμμάτιο είσπραξης της ως άνω τράπεζας). Για το λόγο αυτό, η προσφεύγουσα ισχυρίσθηκε ότι με τον τρόπο αυτό εξόφλησε την όποια τυχόν οφειλή της έναντι του Ταμείου και ζητεί εκ νέου από αυτό την έκδοση πράξης συνταξιοδότησης. Ακολούθως, συντάχθηκε το από 20-10-2008 υπηρεσιακό σημείωμα ελέγχου του Ταμείου, στο οποίο αναφέρονται, μεταξύ άλλων, αναλυτικά το κεφάλαιο των εισφορών (32.394,91 ευρώ) και των δικαιωμάτων (85.650,41 ευρώ) που οφείλονται από την προσφεύγουσα (32.394,92 ευρώ + 85.680,41 ευρώ = 118.075,33 ευρώ), καθώς και οι επιβαρύνσεις αυτών έως την 26-8-2007 που συνιστά την ημέρα λήξης της ασφάλισής της, ειδικότερα δε τα πρόσθετα τέλη που ανέρχονται σε 38.621,09 ευρώ και οι τόκοι υπερημερίας που ανέρχονται σε 44.964,04 ευρώ, ήτοι σύνολο 118.075,33 ευρώ + 36.621,06 ευρώ + 44.964,04 ευρώ = 201.660,48 ευρώ – καταβολές ύψους 15.213,64 ευρώ = 186.428,82 ευρώ που συνιστά το υπόλοιπο της οφειλής. Επίσης, στο ανωτέρω σημείωμα ελέγχου αναφέρεται, μεταξύ άλλων, ότι η απόδειξη της καταβολής των δικαιωμάτων του Ταμείου βαρύνει αποκλειστικά και μόνο τον εκάστοτε ασφαλισμένο, ο οποίος υποχρεούται να φυλάσσει τα σχετικά αποδεικτικά στοιχεία. Ακόμα, αναφέρεται ότι για τα προηγούμενα από το 1998 έτη είναι δυσχερής αν όχι αδύνατη η ανεύρεση από τα αρχεία της υπηρεσίας των σχετικών αποδεικτικών πληρωμής λόγω καταστροφής τους από την πάροδο πολλών ετών και από τις ανεπαρκείς συνθήκες συντήρησής τους. Εξάλλου, από τα στοιχεία που προσκόμισε η προσφεύγουσα για το ένδικο χρονικό διάστημα έως την 31-12-1998, τα οποία αφορούν αντίγρα-

φα των καταθέσεων/εμβασμάτων και τραπεζικών επιταγών της Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδος που πραγματοποιήθηκαν ή εκδόθηκαν από την προσφεύγουσα υπέρ του Ταμείου κατά την εν λόγω χρονική περίοδο, οι συγκεκριμένες πράξεις εμφανίζονται ως αναλήψεις, χωρίς να μπορεί να γίνει διασταύρωση ούτε για την έκδοση τραπεζικών επιταγών από τον λογαριασμό της ούτε για το δικαιούχο και τα ποσά αυτών. Ακόμα, σύμφωνα με την άποψη του συντάξαντος το υπηρεσιακό σημείωμα, με την Φ41/917/4-7-2011 απόφαση του Υπουργού Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων η διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 38 του ν. 2830/2000 που προβλέπει δεκαετή παραγραφή των δικαιωμάτων του Ταμείου δεν έχει αναδρομική ισχύ και, ως εκ τούτου, δεν ισχύει για τις προ της δημοσίευσης του νόμου αυτού συμβολαιογραφικές πράξεις, ενώ σύμφωνα με την 108/2004 γνωμοδότηση του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, η οποία έγινε αποδεκτή με την Φ.10041/7088/304/26-4-2004 απόφαση του Υπουργού Απασχόλησης και Κοινωνικής Προστασίας, η οφειλή που προέρχεται από μη αποδοθείσες εισφορές και απορρέουν από συμβολαιογραφικές πράξεις, οι οποίες συντάχθηκαν πέραν της τελευταίας δεκαετίας, ορθά καταλογίσθηκε (βλ. επίσης όμοια άποψη του δικαστικού γραφείου του Ταμείου που εκτίθεται στο τέλος του υπηρεσιακού σημειώματος). Ακόμα, με το υπηρεσιακό αυτό σημείωμα γίνεται δεκτό ότι οι τόκοι υπερημερίας επί των δικαιωμάτων του Ταμείου υπολογίζονται σύμφωνα με τον τρέχοντα τόκο υπερημερίας και υπόκεινται στην πενταετή παραγραφή του άρθρου 250 περ. 15 ΑΚ. Ακολούθως, με το εν λόγω σημείωμα το ένδικο θέμα εισήχθη προς εξέταση ενώπιον της Διοικούσας Επιτροπής. Η τελευταία με την 33/3-6-2009 απόφασή της αποφάσισε α) να αναβληθεί η έκδοση οριστικής απόφασης επί των αιτήσεων–αντιρρήσεων της προσφεύγουσας προκειμένου να διενεργηθεί συμπληρωματικός έλεγχος στα αρχεία της υπηρεσίας για τυχόν γραμμάτια είσπραξης της τράπεζας και β) να προχωρήσει η διαδικασία έκδοσης πράξης συνταξιοδότησης με τον όρο η προσφεύγουσα να υποβάλει υπεύθυνη δήλωση ότι δεν υφίσταται οφειλή της έναντι του Ταμείου.

ου. Στη συνέχεια, η προσφεύγουσα με την υπ' αριθ. 49881/14-7-2009 αίτησή της προς το Ταμείο ζήτησε αφενός να της χορηγηθούν έγγραφα που αφορούσαν την πράξη συνταξιοδότησής της, αφετέρου να προχωρήσει το Ταμείο άμεσα στην έκδοση πράξης απονομής σύνταξης, Περιαιτέρω, στις 16-9-2009 το Τμήμα Πόρων του Ταμείου με το οικείο σημείωμά του ανέφερε ότι διενήργησε συμπληρωματικό έλεγχο στα αρχεία που διαθέτει, προκειμένου να αναζητηθούν γραμμάτια καταβολής δικαιωμάτων του Ταμείου από την προσφεύγουσα, αλλά κανένα στοιχείο δεν βρέθηκε (βλ. επίσης ομοίου περιεχομένου σημείωμα του ίδιου Τμήματος με ημερομηνία την 17-9-2009, απευθυνόμενο προς τη Διοικούσα Επιτροπή). Ακολούθως, το ένδικο ζήτημα εισήχθη ενώπιον της Διοικούσας Επιτροπής, η οποία με την 45/16-9-2009 απόφασή της ανακάλεσε την 33/3-6-2009 απόφασή της με την αιτιολογία ότι δεν είναι δυνατή η απονομή σύνταξης στην προσφεύγουσα μόνο με την υποβολή εκ μέρους της υπεύθυνης δήλωσης ότι δεν έχει οφειλές έναντι του Ταμείου, δεδομένου ότι ήδη υπάρχει σε βάρος της βεβαιωμένη οφειλή, χωρίς την εξόφληση της οποίας δεν είναι δυνατό το Ταμείο να προβεί σε εξέταση αιτήματος συνταξιοδότησης. Στη συνέχεια, η προσφεύγουσα υπέβαλε τις υπ' αριθ. 50867/17-9-2009 και 51273/21-9-2009 αιτήσεις της προς το Ταμείο ζητώντας, μεταξύ άλλων, να προχωρήσει το Ταμείο στην άμεση έκδοση πράξης απονομής σύνταξης. Ακολούθησε συνεδρίαση της Διοικούσας Επιτροπής του Ταμείου, η οποία με την 47/7-10-2009 απόφασή της απέρριψε τις αιτήσεις–αντιρρήσεις της προσφεύγουσας κατά της έκθεσης αποτελεσμάτων με βάση τα όσα αναφέρονται στο προαναφερόμενο (από 20-10-2008) υπηρεσιακό σημείωμα στο οποίο αποδίδονται σε βάρος της προσφεύγουσας παραλείψεις ως προς την απόδοση των δικαιωμάτων του Ταμείου και προσδιορίζεται το ακριβές ύψος της οφειλής της, το οποίο της καταλογίσθηκε στο σύνολό του, και σε συνδυασμό με το συμπληρωματικό έλεγχο στα αρχεία της υπηρεσίας, όπου δεν βρέθηκε κανένα στοιχείο που να ενισχύει τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας ότι έχει αποδώσει τα δικαιώματα του Ταμείου. Επίσης,

με την τελευταία απόφασή της η Διοικούσα Επιτροπή απέρριψε τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας περί δεκαετούς παραγραφής των ένδικων αξιώσεων του Ταμείου για το λόγο που εκτέθηκε στο υπηρεσιακό σημείωμα και τη συνημμένο σ' αυτό άποψη του δικαστικού γραφείου, ενώ επέβαλε σε βάρος της πρόστιμο ύψους 2.000,00 ευρώ λόγω του ότι δεν απέδωσε τους ως άνω πόρους του Ταμείου. Στη συνέχεια, το Τμήμα Πόρων του Ταμείου με το υπ' αριθ. 19388/24-3-2010 έγγραφο του προς την προσφεύγουσα γνωστοποίησε σ' αυτήν το σύνολο της οφειλής της προς το Ταμείο, ύψους 188.428,82 ευρώ (εισφορές 32.394,94 ευρώ + δικαιώματα 85.860,41 ευρώ + τόκους υπερημερίας 44.964,04 ευρώ + πρόστιμο 2.000,00 ευρώ = 188.428,82 ευρώ), που καταλογίσθηκε σε βάρος της με την τελευταία απόφαση της Διοικούσας Επιτροπής του. Κατά της απόφασης αυτής η προσφεύγουσα άσκησε την από 21-10-2010 αίτηση αναθεώρησης ενώπιον της Διοικούσας Επιτροπής ζητώντας την αναθεώρησή της, να γίνουν δεκτές οι ως άνω αιτήσεις-αντιρρήσεις της κατά της έκθεσης αποτελεσμάτων και να της καταβληθούν εντόκως από 28-9-2007 η σύνταξη γήρατος, το εφάπαξ βοήθημα και το μέρος λόγω του ότι προέκυψαν νέα στοιχεία, μεταξύ των οποίων, η 3309/2008 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, με την οποία απορρίφθηκε αίτηση για την ακύρωση της Φ.10041/7088/26-4-2004 πράξη του Υπουργού Απασχόλησης και Κοινωνικής Προστασίας, με την οποία είχε γίνει αποδεκτή η 108/2004 γνωμοδότηση του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους (ΝΣΚ), με το σκεπτικό ότι η γνωμοδότηση αυτή περιέχει άποψη του ΝΣΚ επί νομικού ζητήματος και, συνεπώς, δεν αποτελεί εκτελεστή πράξη και, για το λόγο αυτό, επίσης η υπουργική απόφαση δεν έχει εκτελεστό χαρακτήρα. Η Διοικούσα Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση δέχθηκε ως νέο στοιχείο, μεταξύ άλλων, την ανωτέρω απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας και, ακολούθως, απέρριψε την αίτηση της προσφεύγουσας με την ίδια αιτιολογία που απορρίφθηκαν οι αιτήσεις-αντιρρήσεις της κατά της 47/7-10-2009 απόφασης, αναφορικά δε με το ζήτημα της μη παραγραφής του δικαιώματος

του Ταμείου να αξιώσει τις οφειλές από την προσφεύγουσα, πέραν των όσων αναπτύχθηκαν ανωτέρω, επιπλέον, έγινε δεκτό ότι οι ένδικες οφειλές αφορούν καθυστερούμενες ασφαλιστικές εισφορές, οι οποίες, ελλείψει ειδικότερης διάταξης προβλεπόμενης στο καταστατικό του Ταμείου, εμπίπτουν στην ως άνω (εικοσαετή) παραγραφή του ΑΚ, αποτελούν δε άμεσες και ευθείες υποχρεώσεις των συμβολαιογράφων προς το Ταμείο που εισπράττονται ανεξάρτητα από τη σύνταξη ή μη εκ μέρους τους πράξεων.

5. Επειδή, ήδη, με την κρινόμενη προσφυγή και τα σχετικώς κατατεθέντα υπομνήματα η προσφεύγουσα προβάλλει, καταρχάς, ότι αναιτιολόγητα, αόριστα και αναπόδεικτα το Ταμείο με την έκθεση αποτελεσμάτων, χωρίς την ύπαρξη οποιουδήποτε αποδεικτικού στοιχείου και χωρίς να γίνει διασταύρωση με τυχόν ευρήματα από τον έλεγχο που διεξήχθη στα αρχεία του Ταμείου, αποδόθηκε σε βάρος της η ένδικη οφειλή, δεδομένου μάλιστα ότι το Ταμείο διαμέσου του Τμήματος Μηχανοργάνωσης δεν είναι σε θέση να προσκομίσει οποιοδήποτε στοιχείο, από το οποίο να αποδεικνύεται η μη καταβολή εκ μέρους της των καταλογισθέντων σε βάρος της ποσών. Αντίθετα, η ίδια υπήρξε πάντοτε συνεπής σε όλες τις οικονομικές της υποχρεώσεις έναντι του Ταμείου, γεγονός που αποδεικνύεται από α) αντίγραφο της κίνησης του λογαριασμού που τηρούσε η προσφεύγουσα στην Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος για τα έτη από 1990 έως και 1998, β) τις πράξεις θεώρησης των αρμοδίων Εισαγγελέων ανά εξάμηνο (η πρώτη φέρει ημερομηνία την 21-4-1989 και η τελευταία την 29-1-2007) στο βιβλίο συμβολαίων που τηρούσε η προσφεύγουσα και γ) τα αντίγραφα των εκθέσεων επιθεώρησης, οι οποίες συντάχθηκαν από τους αρμόδιους Αντιεισαγγελεις και Εισαγγελεις της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Αθηνών που διενήργησαν τις προβλεπόμενες από το νόμο επιθεωρήσεις στο γραφείο της προσφεύγουσας κατά τα έτη 2000, 2001, 2003 και 2004.

6. Επειδή, βάσει των ανωτέρω, η προσφεύγουσα ασφαλισμένη του διάδικου Ταμείου με την ιδιότητα της ως συμβολαιογράφου όφειλε να αποδίδει σ' αυτό τις εισφορές και τα δικαιώματα

που προβλέπονται στο άρθρο 10 του ν. 4114/1960 που αφορά τους πόρους του Ταμείου. Συνακόλουθα, αυτή, και όχι το Ταμείο, έχει την υποχρέωση να αποδείξει με κάθε νόμιμο αποδεικτικό στοιχείο ότι απέδωσε σ' αυτό τις οφειλές της. Ειδικότερα, δεδομένου ότι από τον έλεγχο που διεξήχθη από την Επιθεωρήτρια του Ταμείου στο τηρούμενο αρχείο της προσφεύγουσας διαπιστώθηκε ότι από τις συμβολαιογραφικές πράξεις που ελέγχθησαν (από το υπ' αριθ. 29.891/14-1-1998 έως το υπ' αριθ. 39.913/14-9-2006 συμβόλαιο) στις ρητά αναφερόμενες συμβολαιογραφικές πράξεις (σύνολο 833) δεν προκύπτει ότι η προσφεύγουσα απέδωσε στο Ταμείο τα προβλεπόμενα στο άρθρο 10 παρ. 1 περ. ιστ' υποπερ. αα' και γγ' και περ. ιη' του ν. 4114/1960 αναλογικά δικαιώματα, κατά περίπτωση, τηρούσε την υποχρέωσή της για απόδοση των δικαιωμάτων αυτών στο Ταμείο για όλες τις εν λόγω πράξεις που είχε καταρτίσει ως συμβολαιογράφος. Συνακόλουθα, η μη ανεύρεση γραμματίων είσπραξης του Ταμείου σχετικών με τις ανωτέρω οφειλές της προσφεύγουσας κατά το συμπληρωματικό έλεγχο που διεξήχθη στα αρχεία της υπηρεσίας δεν απαλλάσσει αυτήν από την ανωτέρω υποχρέωση απόδειξης, έστω και αν η μηχανοργάνωση του Ταμείου και τα μέσα και τα μέτρα διαφύλαξης των αρχείων του ήθελε κριθούν ελλιπή. Σχετικά δε με τα προσκομιζόμενα αποδεικτικά στοιχεία το Δικαστήριο λαμβάνει ειδικότερα υπόψη τα ακόλουθα: α) από το αντίγραφο της κίνησης του λογαριασμού που τηρούσε η προσφεύγουσα στην Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος για τα έτη από 1990 έως και 1998 δεν προκύπτει ότι τα αναγραφόμενα ως χρεώσεις – πιστώσεις ποσά αφορούν καταβολές των μνημονευόμενων δικαιωμάτων από την προσφεύγουσα στο Ταμείο για τις ως άνω συμβολαιογραφικές πράξεις, και β) από τις πράξεις θεώρησης των αρμοδίων Εισαγγελέων ανά εξαμήνο στο βιβλίο επιθεώρησης που τηρούσε η προσφεύγουσα, αλλά και από τις εκθέσεις επιθεώρησης που συνέταξαν οι αρμόδιοι Αντεισαγγελείς και Εισαγγελείς της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Αθηνών, οι οποίοι διενήργησαν τις προβλεπόμενες από το νόμο επιθεωρήσεις στο γραφείο της προσφεύγουσας

κατά τα έτη 2000, 2001, 2003 και 2004, δεν προκύπτει μεν ότι έχει οποιαδήποτε οφειλή έναντι του Ταμείου, ενώ ειδικά στις εκθέσεις αυτές αναφέρεται ρητά ότι κατά τα επιθεωρούμενα έτη έχουν επισυναφθεί στα συμβόλαια τα γραμμάτια καταβολής των δικαιωμάτων και των εισφορών υπέρ του Ταμείου, όμως, στις εκθέσεις δεν αναφέρονται αναλυτικά ούτε οι αριθμοί των συμβολαιογραφικών πράξεων ούτε τα αντιστοιχούντα γραμμάτια είσπραξης περί της καταβολής των δικαιωμάτων του Ταμείου, ώστε να δύνανται τα ασφαλιστικά όργανα και, περαιτέρω, το Δικαστήριο να εξακριβώσουν με βεβαιότητα ότι στις συμβολαιογραφικές πράξεις για τις οποίες δεν υφίσταται οποιαδήποτε οφειλή περιλαμβάνονται και οι αναφερόμενες στην έκθεση αποτελεσμάτων. Κατόπιν τούτων, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, ορθά και νόμιμα, σύμφωνα με τις διατάξεις που προαναφέρθηκαν, αναγνωρίστηκε από τα οικεία όργανα του Ταμείου ότι η προσφεύγουσα οφείλει, καταρχάς, να αποδώσει στο Ταμείο εισφορές και δικαιώματα για τις αναφερόμενες στην έκθεση αποτελεσμάτων συμβολαιογραφικές πράξεις, καθώς και επιβαρύνσεις αυτών λόγω καθυστέρησης απόδοσής τους έως την 26-8-2007 που συνιστά την ημερομηνία λήξης της ασφάλισης της προσφεύγουσας, ήτοι πρόσθετα τέλη και τόκους υπερημερίας, αντίστοιχα, και πρόστιμο.

7. Επειδή, περαιτέρω, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι οι αξιώσεις του Ταμείου για καταλογισμό σε βάρος της των δικαιωμάτων έχουν υποπέσει στην δεκαετή παραγραφή του άρθρου 145 του ν. 670/1977 και του άρθρου 38 (παρ. 1) του ν. 2830/2000, με συνέπεια να μην οφείλει τα δικαιώματα υπέρ του Ταμείου για τις συμβολαιογραφικές πράξεις που αντιστοιχούν στα έτη 1988 έως και 1997. Αντίθετα, το Ταμείο με το σχετικώς κατατεθέν υπόμνημα προβάλλει, μεταξύ άλλων, ότι η παραγραφή των ένδικων αξιώσεων του είναι εικοσαετής, σύμφωνα με το άρθρο 249 ΑΚ, καθόσον αυτές αφορούν ασφαλιστικές εισφορές, για τις οποίες ελλείπει ειδικότερης καταστατικής διάταξης εφαρμόζεται η εν λόγω διάταξη του ΑΚ.

8. Επειδή, βάσει των ανωτέρω, το Δικαστήριο

λαμβάνοντας υπόψη ότι, ανεξάρτητα από το αν οι ως άνω πόροι του Ταμείου, τους οποίους μη νόμιμα η προσφεύγουσα δεν απέδωσε σ' αυτό, αποτελούν υπό ευρεία έννοια ασφαλιστικές εισφορές (ΣτΕ 716/2009), σύμφωνα με ίσα έγιναν ερμηνευτικά δεκτά στην Τρίτη σκέψη, συνιστούν πάντως δικαιώματα που εισπράττονται υπέρ του εν λόγω Ταμείου κατά την κατάρτιση συμβολαιογραφικών πράξεων (άλλωστε, το ίδιο το Ταμείο στην έκθεση αποτελεσμάτων δέχεται ότι με την καταβολή του 9% επί των συμβολαιογραφικών δικαιωμάτων υπερκαλύπτεται η αντίστοιχη ασφαλιστική εισφορά για τα έτη 1993 – 2006), η παραγραφή δε είσπραξης των δικαιωμάτων αυτών συμπληρώνεται μετά την παρέλευση δεκαετίας από το τέλος του έτους, εντός του οποίου καταρτίσθηκε η οικεία συμβολαιογραφική πράξη. Συνακόλουθα, δεδομένου ότι η έκθεση αποτελεσμάτων συντάχθηκε την 20-5-2008, οι αξιώσεις του Ταμείου για όσες συμβολαιογραφικές πράξεις είχαν καταρτισθεί κατά τα έτη 1988 έως και 1997 έχουν υποπέσει σε παραγραφή, κατά παραδοχή του σχετικού ισχυρισμού της προσφεύγουσας ως βασίμου. Κατόπιν τούτου, μη νόμιμα τα αρμόδια όργανα του Ταμείου καταλόγισαν σε βάρος της προσφεύγουσας ως οφειλές που απορρέουν από δικαιώματα και εισφορές για όσες συμβολαιογραφικές πράξεις, οι οποίες αναφέρονται στην έκθεση αποτελεσμάτων, είχαν καταρτισθεί κατά τα έτη 1988 έως και 1997. Ενόψει των ανωτέρω, τα όργανα του Ταμείου μη νόμιμα καταλόγισαν και τα πρόσθετα τέλη που αναλογούν στις εισφορές για τις συμβολαιογραφικές πράξεις που καταρτίσθηκαν στο ως άνω χρονικό διάστημα. Για τους λόγους αυτούς, πρέπει να τροποποιηθεί ανάλογα η προσβαλλόμενη απόφαση της Διοικούσας Επιτροπής του Ταμείου.

9. Επειδή, κατόπιν τούτων, πρέπει να αναγνωρισθεί ότι η προσφεύγουσα οφείλει δικαιώματα και εισφορές που δεν απέδωσε στο Ταμείο μαζί με τα αναλογούντα στις εισφορές αυτές πρόσθετα τέλη για τις συμβολαιογραφικές πράξεις που αναφέρονται στην έκθεση αποτελεσμάτων κατά τα έτη 1998 έως 2004, καθώς και τις λοιπές επιβαρύνσεις που καταλογίσθηκαν σε βάρος της, ήτοι τους τόκους υπερημερίας, υπολογιζό-

μενους με βάση τα δεδομένα της παρούσας απόφασης, και το πρόστιμο. Συνακόλουθα, δεδομένου ότι, σύμφωνα με το άρθρο 24 (παρ. 1α) του ν.δ/τος 4114/1960, και μετά την τροποποίηση της προσβαλλόμενης απόφασης της Διοικούσας Επιτροπής του Ταμείου και το συνεπαγόμενο περιορισμό του συνολικού ύψους των οφειλών της προσφεύγουσας έναντι του Ταμείου εξακολουθούν να υφίστανται τέτοιες οφειλές για τις ως άνω αιτίες, χωρίς να έχει συντελεσθεί ακόμα η ολοσχερής εξόφλησή τους, δεν μπορεί να εξετασθεί εν προκειμένω από το Δικαστήριο το αίτημα της προσφεύγουσας για χορήγηση σύνταξης, εφάπαξ βοηθήματος και κάθε άλλης παροχής που απονέμεται από το Ταμείο.

10. Επειδή, κατ' ακολουθία των ανωτέρω, πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή η κρινόμενη προσφυγή και να τροποποιηθεί ανάλογα η προσβαλλόμενη απόφαση της Διοικούσας Επιτροπής του Ταμείου, κατά τα ειδικότερα εκτιθέμενα στο διατακτικό της παρούσας απόφασης. [...]

ΠΟΛΥΜΕΛΟΥΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

**Υπ' αριθ. 15163/2012 (Τακτική διαδικασία)
Διαχείριση από τον ΟΠΑΙΕ κληρονομιών ισραηλιτών ελλήνων υπηκόων απωλεσθέντων κατά τη διάρκεια του πολέμου. Κύρια μέσα για την επίτευξη του σκοπού του ΟΠΑΙΕ είναι η κατάργηση του εξ αδιαθέτου κληρονομικού δικαιώματος του Δημοσίου, η περιέλευση σ' αυτόν των σχολαζουσών από την ως άνω αιτία κληρονομιών και η αναγνώριση αυτού ως ex lege νομέα των πραγμάτων που ανήκουν στις προαναφερόμενες κληρονομικές περιουσίες. Η πλασματική αυτή νομή αντιτάσσεται κατά τρίτων προσβολών αυτής, περιλαμβανομένου και του Ελληνικού Δημοσίου, και ως εκ τούτου τα πράγματα αυτά δεν είναι δεκτικά χρησικτησίας.**

Με το άρθρο μόνο παρ. 1 του Ν. 846/1946 «Περί καταργήσεως του κληρονομικού δικαιώματος του Κράτους επί των εκκειμένων Ισραηλιτικών περιουσιών (ΦΕΚ 17/Α/22-1-1946) ορίζεται ότι

«1. Επί κληρονομιών Ισραηλιτών Ελλήνων υπηκόων απωλεσθέντων κατά τη διάρκεια του πολέμου συνεπεία των φυλετικών διωγμών εκ μέρους του εχθρού εφ' όσον ούτοι δεν κατέλιπαν εκ διαθήκης κληρονόμους ή συγγενείς εξ αδιαθέτου κληρονόμους, δεν εφαρμόζεται το άρθρο 12 του Ν. 2310/1920 «περί της εξ αδιαθέτου κληρονομικής διαδοχής», οι δε σχολάζουσες κληρονομίες περιέρχονται εις ιδρυθησόμενο διά Β.Δ. νομικό πρόσωπο, το οποίο θα έχει σκοπό την περίθαλψη και αποκατάσταση των Ισραηλιτών Ελλάδος». Σύμφωνα δε με την παράγραφο 2 του άρθρου μόνου του ΑΝ 846/1946 «2. Δια Β.Δ. που εκδίδονται μετά από πρόταση των υπουργών Οικονομικών, Παιδείας και Θρησκευμάτων θα κανονιστούν οι λεπτομέρειες της εφαρμογής του παρόντος». Περαιτέρω, με βάση την ως άνω νομοθετική εξουσιοδότηση του ΑΝ 846/1946 εκδόθηκε το Β.Δ. 29/29-3-1949 (ΦΕΚ/Α/1949) «Περί Ίδρυσης του Οργανισμού Περιθάλψεως και Αποκαταστάσεως Ισραηλιτών Ελλάδος» (ΟΠΑΙΕ) σύμφωνα με το άρθρο 2 του οποίου σκοπός του Οργανισμού είναι η περίθαλψη και αποκατάσταση των διασωθέντων Ισραηλιτών εκ του Γερμανικού Διωγμού, οι οποίοι ήταν μόνιμα εγκατεστημένοι στην Ελλάδα την 1η Σεπτεμβρίου 1939. Το άρθρο δε 7 του ίδιου Β.Δ. ορίζει ότι

«1. Εντός προθεσμίας τριών μηνών από της δημοσιεύσεως του παρόντος, δυναμένης να παραταθεί επί εξαμήνου με απόφαση του Δ.Σ. του Οργανισμού, πάντες οι προβάλλοντες κληρονομικά δικαιώματα επί περιουσιών απωλεσθέντων Ισραηλιτών υποχρεούνται, όπως υποβάλουν στην διοίκηση του Οργανισμού ή στα κατά τόπους Διοικητικά Συμβούλια δήλωση, συνοδευόμενη υπό των νομιμοποιούντων τη σχετική αξίωση δικαιολογητικών.

2. Παρεχομένης απράκτου της προθεσμίας ταύτης ή της δηλώσεως, ούσης κατά την κρίση της διοικήσεως προφανώς αβασίμου, ο Οργανισμός επιλαμβάνεται της νομής και διαχειρίσεως της εγκαταλελειμμένης περιουσίας.

3. Κατά της τοιαύτης ενεργείας της Διοικήσεως του Οργανισμού επιτρέπεται προσφυγή του ενδιαφερομένου ενώπιον του αρμοδίου Προέδρου Πρωτοδικών, κρίνοντος κατά τη δια-

δικασίαν του άρθρ. 634 της Πολιτικής Δικονομίας περί προσωρινής ρυθμίσεως της διαχειρίσεως κ.λπ. κληρονομίας, επιφυλασσομένης της ενώπιον των τακτικών δικαστηρίων διαδικασίας». Σύμφωνα δε με το άρθρο 8 του ίδιου Β.Δ.

«1. Πάσαι οι διατάξεις των Νόμων 2/1944, 377/1945 και 808/1945, που αφορούν την υπό του Δημοσίου διαχείριση των εγκαταλελειμμένων Ισραηλιτικών περιουσιών ως και οι σχετικές αρμοδιότητες, ισχύουν εφεξής υπέρ του διά του παρόντος ιδρυμένου Οργανισμού.

2. Οι διαχειριζόμενες εγκαταλελειμμένες Ισραηλιτικές περιουσίες Δημόσιες Υπηρεσίες, Οργανισμοί και οιαδήποτε νομικά ή φυσικά πρόσωπα, οφείλουν να παραδώσουν στη Διοίκηση του Οργανισμού τα υπό τη διαχείρισή τους περιουσιακά στοιχεία, ως και κάθε σχετικό έγγραφο, μέχρι όμως πραγματοποιήσεως της παραδόσεως εκάστης περιουσίας η διαχείριση θα συνεχίζεται κατά τις κείμενες διατάξεις μη δυναμένη να υπερβεί το τρίμηνο.

3. Οι διατάξεις των ανωτέρω Νόμων, που αφορούν την εις τους επανεμφανιζόμενους Ισραηλίτες επιτρόπους, επιμελητές αυτών κ.λπ. απόδοση των μεσεγγυημένων ή άλλως παρακρατούμενων Ισραηλιτικών περιουσιών δεν μεταβάλλονται διά του παρόντος». Κύρια μέσα για την επίτευξη του σκοπού του ως άνω Οργανισμού είναι η κατάργηση του εξ αδιαθέτου κληρονομικού δικαιώματος του Δημοσίου, η περιέλευση στο ιδρυθέν νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου των σχολαζουσών από την ως άνω αιτία κληρονομιών και η αναγνώριση του ίδιου νομικού προσώπου ως *ex lege* νομέα των πραγμάτων που ανήκουν στις προαναφερόμενες κληρονομικές περιουσίες. Με βάση το γράμμα και το σκοπό του ΑΝ 846/1946 και του ΒΔ 29/29-3-1949, επί των πραγμάτων που ανήκουν σε κληρονομικές περιουσίες Ισραηλιτών που χάθηκαν κατά τη διάρκεια του φυλετικού διωγμού τους χωρίς να αφήσουν κληρονόμους, αναγνωρίζεται στον ως άνω Οργανισμό δικαίωμα αποκλειστικής νομής, ακόμη κι αν δεν ασκούνται από αυτόν πράξεις φυσικής εξουσίας επί των ενσωμάτων της κληρονομίας ή και αν ακόμη δεν γνωρίζει αυτός την ύπαρξη των ακινήτων (πλασματική νομή). Από τον σκοπό των ανωτέρω διατάξεων συνάγεται

ότι η πλασματική αυτή νομή αντιτάσσεται κατά τρίτων προσβολών αυτής, περιλαμβανομένου και του Ελληνικού Δημοσίου και ως εκ τούτου τα πράγματα αυτά δεν είναι δεκτικά χρησικτησίας, εξαιρούνται δηλαδή της χρησικτησίας από κάθε τρίτο (ΜονΠρΘεσ 25848/2010 αδημ., βλ. από 23-1-2008 γνωμοδότηση του Καθηγητή του Αστικού δικαίου Φίλιππου Δωρή). Ο ως άνω Οργανισμός δεν είναι υποχρεωμένος να αποδείξει ούτε το θάνατο του Ισραηλίτη δικαιοπαρόχου του, που τεκμαίρεται ότι έλαβε χώρα κατά μαχητό τεκμήριο από την ιδιότυπη μεταχείρισή του, ούτε να τηρήσει τις διατυπώσεις των άρθρων 1868 επ. του ΑΚ, αφού και οι διατυπώσεις αυτές τεκμαίρονται από την πάροδο άπρακτης της προθεσμίας δήλωσης. Ο παραπάνω δηλαδή Οργανισμός καθίσταται κληρονόμος εκ του νόμου των κατά τη διάρκεια του Β' παγκοσμίου πολέμου απολεσθέντων Ισραηλιτών που δεν κατέλιπαν εξ αδιαθέτου ή εκ διαθήκης κληρονόμους, το δικαίωμα του δε αυτό ο Ο.Π.Α.Ι.Ε. δεν μπορεί να το αντιτάξει μόνο έναντι των τυχόν εκ των υστέρων εμφανιζομένων κληρονόμων των απολεσθέντων Ισραηλιτών, το οποίο όμως είναι αντιτάξιμο έναντι κάθε άλλου προσώπου, ακόμη δε και έναντι του Ελληνικού Δημοσίου (ΑΠ 1227/1975 ΝοΒ 24.524, ΑΠ 772/1970 ΝοΒ 19.335, Εφίωαν 133/2000 αδημ., ΕφΑθ 7955/1974 αδημ). [...]

ΜΟΝΟΜΕΛΟΥΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Υπ' αριθ. 641/2012 (Διάταξη)

Κληρονομητήριο. Διεθνής δικαιοδοσία. Διαθήκη συνταχθείσα σύμφωνα με αλλοδαπό δίκαιο. Περιουσία στην Ελλάδα. Εφαρμοστέο δίκαιο στις κληρονομικές σχέσεις με στοιχείο αλλοδαπότητας. Το εμπίστευμα (TRUST) ως κληρονόμος και η έννομη θέση του εμπιστευματοδόχου (TRUSTEE) κατά το δίκαιο της Πολιτείας της Βόρειας Καρολίνας των Η.Π.Α. (Άρθρα 28, 1178, 1956 επ. ΑΚ, 3 § 1, 40, 740 § 1, 810 και 819 επ. ΚΠολΔικ, Κεφ. 31 των Γενικών Νόμων της Πολιτείας της Βόρειας Καρολίνας, Η.Π.Α.). Διαδικασία. Προσκομιζόμενα έγγραφα.

Σύμφωνα με τις διατάξεις του Κεφαλαίου 31 των

Γενικών Νόμων της Πολιτείας της Βόρειας Καρολίνας δικαίωμα να καταρτίσει διαθήκη και να διαθέσει με αυτήν τόσο την κινητή όσο και την ακίνητη περιουσία του έχει κάθε πρόσωπο, που είναι άνω των 18 ετών και έχει σώας τας φρένας. Ο τύπος της διαθήκης είναι μεταξύ άλλων, σύμφωνα με τη διάταξη της §31-3.2, ο κοινός τύπος της έγγραφης διαθήκης (ordinary will), για το κύρος της οποίας απαιτούνται, σύμφωνα με τις διατάξεις της §31-3.3, οι εξής προϋποθέσεις: α) να είναι έγγραφη, αρκεί δε και η γραφή με γραφομηχανή, χωρίς να έχει σημασία η γλώσσα που χρησιμοποιήθηκε για τη σύνταξή της αρκεί να είναι κατανοητή από το διαθέτη, β) να υπογραφεί από το διαθέτη ή από κάποιον άλλο ενώπιόν του σύμφωνα με τις οδηγίες του και τέλος γ) να υπογραφεί από δυο μάρτυρες, οι οποίοι και θα βεβαιώνουν την υπογραφή της διαθήκης από το διαθέτη. Μάλιστα, δεν απαιτείται η σύμπραξη άλλου οργάνου (π.χ. συμβολαιογράφου) ή η επίθεση σφραγίδας (seal) ή άλλη τυπική διαδικασία (§ 31-3.6). Οστόσο, κάθε διαθήκη, έγκυρη κατά τα ανωτέρω, μπορεί επιπλέον να καταστεί «αυταπόδεικτη» (self-proved) με την ένορκη βεβαίωση και υπογραφή των μαρτύρων που τη συνυπογράφουν, είτε κατά το χρόνο συντάξεως της διαθήκης, είτε σε οποιοδήποτε χρονικό σημείο μετά τη σύνταξή της, με αποτέλεσμα αυτή (ενν. η «αυταπόδεικτη» διαθήκη) να κηρύσσεται αυτομάτως εκτελεστή κατά την ειδική διαδικασία (probate) που προβλέπεται από το αμερικανικό δίκαιο (§ 31-11.6). Περαιτέρω είναι απολύτως επιτρεπτό κατά το ανωτέρω δίκαιο ο διά διαθήκης ορισμός ως κληρονόμου ήδη υπάρχοντος εμπιστεύματος (trust). Σ' αυτή την περίπτωση κληρονόμος είναι το trust, όμως η κληρονομία περιουσία μεταβιβάζεται στο πρόσωπο που υπηρετεί ως εμπιστευματοδόχος (trustee), προκειμένου να τη διαχειριστεί κατά τα οριζόμενα στο trust ή στη διαθήκη. Ειδικότερα, το εμπίστευμα (trust), θεσμός ευρύτατα γνωστός στο αγγλοσαξωνικό δίκαιο για τη ρύθμιση περιουσιακών θεμάτων, είναι η έννομη σχέση σύμφωνα με την οποία ο κύριος ορισμένης κινητής ή ακίνητης περιουσίας (settler ή trustor) προβαίνει στη μεταβίβασή της σε τρίτο πρόσωπο τον εμπιστευματοδόχο (trustee), προκειμένου να τη διαθέσει για τις ανάγκες του υπέρ' ου το εμπίστευμα

(beneficiary), χωρίς να απαιτείται απαραίτητως η ως άνω έννομη σχέση να είναι τριμερής, όταν συμπίπτουν περισσότερες από μία ιδιότητες στο ίδιο πρόσωπο, διέπεται από τις διατάξεις του κεφαλαίου 36C των Γενικών Νόμων της ανωτέρω Πολιτείας, ενώ ισχύουν παράλληλα οι κανόνες του κοινού δικαίου (common law) και της equity, για όσα θέματα μένουν εκτός ρητής νομοθετικής ρύθμισης (§ 3601-106) και ιδρύεται, σύμφωνα με τις διατάξεις της § 3604-401, ήτοι με μονομερή δικαιοπραξία εν ζωή, με διάταξη διαθήκης απευθείας από το νόμο και με δικαστική απόφαση. Σημειώνεται δε ότι ο trustee διαχειρίζεται το trust σύμφωνα με τις οδηγίες του ιδρυτή, διορίζεται καταρχήν από τον ιδρυτή του εμπιστεύματος ή από άλλο πρόσωπο, σύμφωνα με τις διατάξεις του trust, ή τέλος και από το δικαστήριο, ενώ σύμφωνα με τη διάταξη 7-704 σε περίπτωση που υπάρχουν περισσότεροι εμπιστευματοδόχοι και ένας ή περισσότεροι εκλείψουν δεν χρειάζεται να αναπληρωθούν εφόσον απομένει έστω και ένας (βλ. υπ' αριθμ. πρωτ. 685/ 29.11.2012 νομική πληροφορία του Ελληνικού Ινστιτούτου Διεθνούς και Αλλοδαπού Δικαίου).

Με την υπό κρίση αίτησή της η αιτούσα ζητά να της χορηγηθεί κληρονομητήριο, το οποίο να πιστοποιεί το κληρονομικό της δικαίωμα και τη μερίδα που της αναλογεί ως εκ διαθήκης κληρονόμου με την ιδιότητα της εμπιστευματοδόχου του επιστεύματος με την επωνυμία «Εμπίστευμα...» ("The... Trust") από την κληρονομιά της..., χήρας..., θυγατέρας του... και της..., υπηκόου Η.Π.Α., κατοίκου εν ζωή της Κομητείας... της Πολιτείας της Βόρειας Καρολίνας, που απεβίωσε την... στην Κομητεία... της Πολιτείας της Βόρειας Καρολίνας των ΗΠΑ. Η αίτηση παραδεκτως εισάγεται ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, το οποίο έχει διεθνή δικαιοδοσία, δεδομένου ότι η ως άνω κληρονομούμενη κατέλιπε περιουσία στην Ελλάδα (άρθρα 3 παρ.1 και 40 του ΚΠολΔ), αρμοδίως δε καθ' ύλην και κατά τόπον κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας (άρθρα 121 ΕισΝΑΚ, 739, 740§1, 810 και 819 ΚΠολΔ. Μετά δε την τήρηση της νόμιμης διαδικασίας με την ανάρτηση επί δεκαήμερο της υπό κρίση αίτησης σε ειδικό χώρο του Πρωτοδικείου Αθηνών (βλ. την από... έκθεση ανάρτησης δικο-

γράφου της γραμματείας του Πρωτοδικείου Αθηνών), που τάσσει η διάταξη του άρθρου 819 § 1 εδ. α' ΚΠολΔ, η οποία και εφαρμόζεται ως το δικαίο του δικάζοντος δικαστή, η υπό κρίση αίτηση είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1778, 1956 επ. ΑΚ και 819 επ. ΚΠολΔ σε συνδυασμό με τις προαναφερόμενες στη μείζονα σκέψη της παρούσας διατάξεις των κεφαλαίων 29 επ. και 36C των Γενικών Νόμων του δικαίου της Πολιτείας της Βόρειας Καρολίνας των ΗΠΑ, το οποίο κατ' άρθρο 28ΑΚ σε συνδυασμό με τις διατάξεις του άρθρου 1 του ν. 1325/1983, με την οποία κυρώθηκε η Σύμβαση της Χάγης «για τις συγκρούσεις νόμων που αφορούν τον τύπο των διατάξεων διαθήκης» αποτελεί το εφαρμοστέο δικαίο που διέπει εν προκειμένω της κληρονομικές σχέσεις της ως άνω αποβιώσασας, δεδομένου ότι μέχρι και το χρόνο του θανάτου της ήταν ιθαγένειας και υπηκόου των ΗΠΑ, καθώς και κάτοικος της Πολιτείας της Βόρειας Καρολίνας. Πρέπει, επομένως, να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική βασιμότητά της.

Από την εκτίμηση των δημοσίων εγγράφων που η αιτούσα νόμιμα προσκομίζει και ειδικότερα: 1) ακριβές αντίγραφο του με Νο... πιστοποιητικού θανάτου του Τμήματος Υγείας και Ανθρωπίνων Πόρων της Βόρειας Καρολίνας, νομίμως μεταφρασμένο από την αγγλική γλώσσα στην ελληνική και επικυρωμένο με τη με αριθμό... νόμιμη επισημείωση της Σύμβασης της Χάγης, νομίμως μεταφρασμένη από την αγγλική γλώσσα στην ελληνική, 2) την από... υπεύθυνη δήλωση περί πλησιέστερων συγγενών, νομίμως μεταφρασμένη από την αγγλική γλώσσα στην ελληνική και επικυρωμένη με τη με αριθμό... επισημείωση της Σύμβασης της Χάγης νομίμως μεταφρασμένη από την αγγλική γλώσσα στην ελληνική, 3) ακριβές αντίγραφο της υπ' αριθμ. ... δικαστικής απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου Δικαιοσύνης της Κομητείας... της Πολιτείας της Βόρειας Καρολίνας, νομίμως μεταφρασμένη από την αγγλική γλώσσα στην ελληνική και επικυρωμένη με την υπ' αριθμ. ... επισημείωση της Σύμβασης της Χάγης, νομίμως μεταφρασμένη από την αγγλική γλώσσα στην ελληνική, 4) επίσημο αντίγραφο της από... διαθήκης που δημο-

σιεύτηκε στο Γενικό Δικαστήριο Δικαιοσύνης της Πολιτείας της Βόρειας Καρολίνας στις..., νομίμως μεταφρασμένη από την αγγλική γλώσσα στην ελληνική, μετά της από... πράξης κατάθεσης της στο Πρωτοδικείο Αθηνών, 5) την από... πιστοποίηση εμπιστεύματος της αιτούσας, με επικυρωμένο το γνήσιο της υπογραφής της από τη συμβολαιογράφο του Περιφερειακού Δικαστηρίου της Κομητείας..., νομίμως μεταφρασμένη από την αγγλική γλώσσα στην ελληνική και επικυρωμένη με την υπ' αριθμ. ... επισημείωση της Σύμβασης της Χάγης νομίμως μεταφρασμένη από την αγγλική γλώσσα στην ελληνική, και 6) τα υπ' αριθμ. ..., ... και... πιστοποιητικά της Γραμματείας αυτού του Δικαστηρίου, αποδεικνύονται τα ακόλουθα: η..., χήρα..., θυγατέρα του... και της..., υπήκοος ΗΠΑ, κάτοικος εν ζωή της Κομητείας... της Πολιτείας της Βόρειας Καρολίνας των ΗΠΑ, απεβίωσε την... στην Κομητεία... της Πολιτείας της Βόρειας Καρολίνας των ΗΠΑ. Έως την παρέλευση της 10ήμερης προθεσμίας ανάρτησης της υπό κρίση αίτησης δεν δημοσιεύθηκε εδώ, ούτε περιήλθε στο Πρωτοδικείο Αθηνών για δημοσίευση άλλη διαθήκη της αποβιώσας πλην της από... διαθήκης, που συντάχθηκε στην Κομητεία... της Πολιτείας της Βόρειας Καρολίνας των ΗΠΑ, κατά τον τύπο που ορίζει το δίκαιο της πολιτείας αυτής (άρθρο 11 ΑΚ σε συνδυασμό με τις διατάξεις της § 31-3.3 και § 31-11.6 των Γενικών Νόμων της Πολιτείας της Βόρειας Καρολίνας των Η.Π.Α.), ήτοι έγγραφη διαθήκη (ordinary will), υπογεγραμμένη από τη διαθέτη και από δύο μάρτυρες, η οποία και κατέστη «αυταπόδεικτη» (self-proved), εν συνεχεία δημοσιεύτηκε στο Γενικό Δικαστήριο Δικαιοσύνης της Πολιτείας της Βόρειας Καρολίνας στις..., και καταχωρίστηκε στο γενικό βιβλίο διαθηκών του Πρωτοδικείου Αθηνών, στον τόμο... με αύξοντα αριθμό... . Κατά το χρόνο του θανάτου της δεν άφησε πλησιέστερους εν ζωή συγγενείς, πλην του υιού της..., ο οποίος απεβίωσε στις... άγαμος και άτεκνος. Με την ως άνω διαθήκη της η ως άνω αποβιώσασα κατέλιπε μοναδικό εκ διαθήκης κληρονόμο και δικαιούχο της κληρονομιάς περιουσίας της το «Εμπιστευμα...» ("The... Trust") και ειδικότερα τον εκάστοτε εμπιστευματοδόχο του συγκεκριμέ-

νου Εμπιστεύματος που είναι γνωστό ως «Εμπιστευμα...» με ημερομηνία..., το οποίο περαιτέρω και αναγνωρίστηκε ως μόνος κληρονόμος και δικαιούχος της κληρονομιάς περιουσίας της αποβιώσας με τη με αριθμό... δικαστική απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου Δικαιοσύνης της Κομητείας... της Πολιτείας της Βόρειας Καρολίνας. Σύμφωνα με την από... πιστοποίηση εμπιστεύματος η αιτούσα είναι η μόνη που υπηρετεί ως Εμπιστευματοδόχος, αφού στις... ο συνεμπιστευματοδόχος του ως άνω Εμπιστεύματος... παραιτήθηκε. Το Εμπιστευμα είναι πλέον ανέκκλητο, ενώ η ως άνω Εμπιστευματοδόχος έχει εξουσιοδοτηθεί πλήρως για να ενεργεί για λογαριασμό του εν λόγω Εμπιστεύματος [...]. Εξάλλου, στην κληρονομιά περιουσία της ως άνω αποβιώσας περιλαμβάνονται και ακίνητα που βρίσκονται στην Ελλάδα και συγκεκριμένα οι κάτωθι οριζόντιες ιδιοκτησίες μίας πολυώροφου οικοδομής, κτισμένης επί οικοπέδου συνολικής εκτάσεως 2.500 τ.μ., που βρίσκεται στη θέση «...» της νήσου... της περιοχής του Δήμου... και εντός του ρυμοτομικού σχεδίου του αυτού δήμου, ήτοι : α) το υπό στοιχεία Β-1 διαμέρισμα του δευτέρου υπέρ του ισογείου ορόφου, επιφανείας 41,63 τ.μ. με ποσοστό συνιδιοκτησίας επί του οικοπέδου 15/1000, β) το υπό στοιχεία Β-2 διαμέρισμα του δευτέρου υπέρ του ισογείου ορόφου, επιφανείας 41,58 τ.μ. με ποσοστό συνιδιοκτησίας επί του οικοπέδου 15,10/1000 και γ) το υπό στοιχεία Α-1 διαμέρισμα του πρώτου υπέρ του ισογείου ορόφου, επιφανείας 43 τ.μ. με ποσοστό συνιδιοκτησίας επί του οικοπέδου 15,29/1000. Περαιτέρω αποδεικνύεται ότι δεν προηγήθηκε από την αιτούσα αποποίηση της επαχθείσας κληρονομιάς, ούτε υπάρχει καμία εκκρεμής δίκη με διάδικο την αιτούσα ή άλλα πρόσωπα, τα οποία να αποκλείουν ή να περιορίζουν το κληρονομικό της δικαίωμα ως εκ διαθήκης κληρονόμου. Με βάση τα ανωτέρω προκύπτει με ασφάλεια ότι η κληρονομούμενη κατέλιπε εκ διαθήκης κληρονόμο της την αιτούσα, η οποία την κληρονόμησε με την ιδιότητα της Εμπιστευματοδόχου (Trustee) του Εμπιστεύματος (Trust) με την ονομασία «Εμπιστευμα...». Ως εκ τούτου, πρέπει να γίνει δεκτή η αίτηση ως κατ' ουσία βάσιμη [...].

ΜΟΝΟΜΕΛΟΥΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
Υπ' αριθ. 150/2013 (Τμ. μισθωτικών διαφορών)
Για να μεταβληθεί η συμφωνηθείσα ποσοστιαία συμμετοχή των διηρημένων ιδιοκτησιών στις κοινόχρηστες δαπάνες, πρέπει να γίνει τροποποίηση του κανονισμού με συμβολαιογραφικό έγγραφο και μεταγραφή.

Από τις διατάξεις των άρθρων 1002, 1117 του ΑΚ, 1, 2 παρ. 1, 4 παρ. 1, 5 στοιχ. β', 13 και 14 του ν. 3741/1929, ο οποίος διατηρήθηκε σε ισχύ και μετά την εισαγωγή του ΑΚ, κατ' άρθρο 54 του ΕισΝΑΚ, συνάγεται ότι επί οριζοντίου ιδιοκτησίας, ιδρύεται κυρίως μεν χωριστή κυριότητα σε όροφο οικοδομής ή διαμέρισμα ορόφου, παρεπομένως δε και αναγκαστική συγκυριότητα, η οποία αποκτάται αυτοδικαίως, κατ' ανάλογη μερίδα, στα μέρη του όλου ακινήτου, τα οποία χρησιμοποιούν σε κοινή από όλους τους οροφοκτύτες χρήση. Περαιτέρω, από τις αυτές ως άνω διατάξεις, σαφώς συνάγεται ότι επιτρέπεται στους ιδιοκτήτες των ορόφων ή των διαμερισμάτων αυτών και συνιδιοκτήτες των κοινών μερών της οικοδομής, να καθορίσουν τη συμμετοχή κάθε χωριστής ιδιοκτησίας στις κοινόχρηστες δαπάνες, η συμφωνία δε αυτή (κανονισμός), που καταρτίζεται με συμβολαιογραφικό έγγραφο και υποβάλλεται σε μεταγραφή, δεσμεύει και υποχρεώνει και τους ειδικούς και καθολικούς διαδόχους των συμβληθέντων, καθώς και όσους προσχώρησαν στον κανονισμό μεταγενέστερα (βλ. ΑΠ 900/1999 ΕΔΠ 2000.309, ΑΠ 833/1993 ΕλλΔνη 36.190, ΑΠ 155/1990 ΕΔΠ 1990, ΕφΑθ 9469/2001 ΕΔΠ 2002.122, ΕφΑθ 1703/1998 ΕΔΠ 1998.300, ΕφΑθ 308/1992 ΕΔΠ 1993.64, ΕφΑθ 186/1992 ΕΔΠ 1993.59, ΕφΑθ 792/1992 ΕΔΠ 1993.175, ΕφΑθ 8457/1991 ΕλλΔνη 34.1652). Για να μεταβληθεί δε η συμφωνηθείσα ποσοστιαία συμμετοχή των διαιρεμένων ιδιοκτησιών στις κοινόχρηστες δαπάνες, πρέπει να γίνει τροποποίηση του κανονισμού κατά την προεκτεθείσα διαδικασία, ήτοι με συμφωνία όλων των συνιδιοκτητών, περιβαλλόμενη τον τύπο του συμβολαιογραφικού εγγράφου και υποβαλλόμενη σε μεταγραφή (βλ. ΑΠ 1514/1997 ΕλλΔνη

39.589, ΕφΑθ 1703/1998 ΕΔΠ 1998.300, ΕφΑθ 2251/1987 ΕΔΠ 1987.193, Ι. Κατρά: *Πανδέκτης μισθώσεων και οροφοκτησίας*, έκδ. 2001, σελ. 765). Το αυτό ισχύει, ήτοι απαιτείται ομόφωνη απόφαση των συνιδιοκτητών περιβαλλόμενη τον τύπο του συμβολαιογραφικού εγγράφου και υποβαλλόμενη σε μεταγραφή, ακόμη και εάν ο κανονισμός επιτρέπει την τροποποίηση του ως προς την ποσοστιαία συμμετοχή των διαιρεμένων ιδιοκτησιών στις κοινόχρηστες δαπάνες με απόφαση ορισμένης πλειοψηφίας της Γενικής Συνέλευσης των συνιδιοκτητών (βλ. ΕφΑθ 1068/1985 ΕΔΠ 1985.31, ΕφΑθ 4378/1982 ΕΔΠ 1982.108, ΕφΑθ 3559/1981 ΕΔΠ 1981.290), διότι τα δικαιώματα που μπορεί να εκχωρηθούν από την παμψηφία των οροφοκτητών σε μία πλειοψηφία τους περιορίζονται στα αναφερόμενα στη συντήρηση, βελτίωση και χρήση των κοινών μερών και πραγμάτων της οικοδομής (άρθρο 4 παρ. 1 του ν. 3741/1929) και δεν εκτείνονται και ως προς τα ποσοστά συνεισφοράς στα κοινά βάρη, αφού προς τούτο εκ του νόμου απαιτείται η συναίνεση του συνόλου των συγκυρίων, άλλως η απόφαση που θα ληφθεί θα πάσχει ακυρότητας, ακόμη και εάν έχει περιβληθεί τον τύπο του συμβολαιογραφικού εγγράφου και έχει μεταγραφεί (βλ. ΕφΑθ 6278/1985.200, Β. Τσούμα: *Η διαιρεμένη ιδιοκτησία*, έκδ. 2003, σελ. 194-195). Μια τέτοια απόφαση ληφθείσα από την πλειοψηφία των συνιδιοκτητών καθ' υπέρβαση της εξουσίας της είναι εξ υπαρχής άκυρη, ως αντικείμενη ευθέως σε διάταξη νόμου (άρθρο 174 ΑΚ), δύναται δε να αναγνωρισθεί (και όχι απαγγελθεί) η ακυρότητά της, οποτεδήποτε χωρίς χρονικούς περιορισμούς κατ' άρθρο 70 του ΚΠολΔ (βλ. ΕφΑθ 366/1995 ΕΔΠ 1995.74, Β. Τσούμα: *ό.π.*, σελ. 193, αρ. 430, Γ. Κωστόπουλου, *Ενημερωτικό Σημείωμα*, σε ΕΔΠ 1996.91). Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 62 ΚΠολΔ έχουν την ικανότητα να είναι διάδικοι και ενώσεις προσώπων προς επιδίωξη σκοπού και εάν δεν αποτελούν σωματείο, οι ενώσεις δε αυτές καίτοι στερούνται νομικής προσωπικότητας εντούτοις παρίστανται στο δικαστήριο διά των προσώπων στα οποία έχει ανατεθεί η διαχείριση των υποθέσεών τους (άρθρο 64 παρ. 3 του ίδιου Κώδικα). Κατά δε το άρθρο 4 παρ. 1 και 2 του

προαναφερόμενου ν. 3741/1929, οι συνιδιοκτήτες πολυωρόφου οικοδομής, με συμφωνία, για την οποία είναι απαραίτητη η συναίνεση όλων, μπορούν να ορίσουν ένα πρόσωπο ως διαχειριστή της οικοδομής, ενώ επίσης μπορούν με τον κανονισμό της πολυκατοικίας να καθορίσουν πώς θα διορίζεται ο διαχειριστής αυτός. Ο διαχειριστής της πολυωρόφου οικοδομής, αν δεν ορίζεται διαφορετικά στον κανονισμό, εκπροσωπεί και ενώπιον των δικαστηρίων το σύνολο των ιδιοκτητών της, ως ένωση προσώπων, η οποία στερείται νομικής προσωπικότητας, για τις υποθέσεις που σχετίζονται με τη διαχείριση αυτής. Αν κατά τη διάρκεια της επιδικίας επέλθει μεταβολή στο πρόσωπο του διαχειριστή, τότε την ένωση των συνιδιοκτητών εκπροσωπεί ο νέος διαχειριστής, αντίστοιχα δε παύει χωρίς άλλο και η σχετική προς εκπροσώπηση εξουσία του παλαιότερου διαχειριστή, χωρίς να επέρχεται βιαία διακοπή της δίκης, όπως συνάγεται από το άρθρο 286 του ΚΠολΔ (βλ. ΑΠ 853/2001 ΕΔΠ 2002.111, ΕφΑθ 2413/2001 ΕΔΠ 2001.311). [...]

ΜΟΝΟΜΕΛΟΥΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΒΟΛΟΥ

Υπ' αριθ. 91/2010

Ομολογιακό δάνειο. Εγγραφή προσημείωσης υποθήκης για εξασφάλιση του δανείου. Πάγια δικαιώματα των υποθηκοφυλάκων στην περίπτωση αυτή. Ο καθορισμός της αμοιβής αυτής είναι σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας. Αν ο υποθηκοφύλακας λαμβάνει αμοιβή μείζονα της νόμιμης, τότε οφείλει αποζημίωση. Δέχεται την αγωγή.

Κατά τη διάταξη του άρθρου 1 παρ. 1 εδ. α' του Ν. 3156/2003 «Ομολογιακά δάνεια, τιτλοποίηση απαιτήσεων και απαιτήσεων από ακίνητα και άλλες διατάξεις», ομολογιακό δάνειο είναι το δάνειο που εκδίδεται από ανώνυμη εταιρία που εδρεύει στην Ελλάδα (εκδότρια) και διαιρείται σε ομολογίες, οι οποίες αντιπροσωπεύουν δικαιώματα των ομολογιούχων έναντι της εκδότριας κατά τους όρους του δανείου. Επίσης στα άρθρα 6, 7, 8 και 9 του Κεφ. Β' του ίδιου Νόμου που φέρει τον τίτλο «Κατηγορίες ομολογιακών δανείων» προβλέπονται, αντίστοιχα, το κοινό

ομολογιακό δάνειο, το ομολογιακό δάνειο με ανταλλάξιμες ομολογίες, το ομολογιακό δάνειο με μετατρέψιμες ομολογίες και το ομολογιακό δάνειο με δικαίωμα συμμετοχής στα κέρδη, ενώ τα άρθρα 10 και 11 αναφέρονται στις ειδικές συμβάσεις και στις εταιρίες ειδικού σκοπού και αφορούν σε μεταβιβάσεις απαιτήσεων ή ακινήτων μεταξύ συμβαλλομένων αφενός εμπόρων ή του Ελληνικού Δημοσίου ή νομικών προσώπων του ευρύτερου δημόσιου τομέα ή ανωνύμων εταιριών εισηγμένων στο ΧΑΑ ως «μεταβιβαζόμενων» και αφετέρου εταιριών Ειδικού Σκοπού που συστήνονται αποκλειστικώς και μόνον (πληρούσες κατά τη σύστασή τους ορισμένους και αποκλειστικούς όρους σύστασης) για την αγορά και μόνο των απαιτήσεων και την εν συνεχεία περιορισμένη τιτλοποίηση και διάθεση των τίτλων (ομολογιών) με ιδιωτική τοποθέτηση μόνο.

Εξάλλου, κατά τις παρ. 1 και 2 του άρθρου 14 με τίτλο «φορολογικές και άλλες ρυθμίσεις» του πιο πάνω νόμου, «1. Η έκδοση ομολογιακού δανείου του νόμου αυτού, η παροχή κάθε είδους ασφαλειών, όλες οι συμβάσεις που προβλέπονται στο νόμο αυτόν, καθώς και κάθε σχετική ή παρεπόμενη σύμβαση ή πράξη και η καταχώριση αυτή σε δημόσια βιβλία όπου απαιτείται, οι προσωρινοί και οριστικοί τίτλοι ομολογιών, η διάθεση και κυκλοφορία αυτών, η εξόφληση του κεφαλαίου από ομολογίες και από επιχειρηματικές απαιτήσεις που τις καλύπτουν και εν γένει η άσκηση δικαιωμάτων που απορρέουν από ομολογίες που εκδίδονται σύμφωνα με το νόμο αυτόν και από επιχειρηματικές απαιτήσεις που τις καλύπτουν, η μεταβίβαση ομολογιών εντός ή εκτός οργανωμένης αγοράς ή χρηματιστηρίου απαλλάσσονται από κάθε άμεσο ή έμμεσο φόρο, περιλαμβανομένου και του φόρου υπεραξίας, τέλος, ανταποδοτικό ή μη, τέλος χαρτοσήμου, εισφορά, εισφορά του Ν. 128/1975, προμήθεια, δικαίωμα ή άλλη επιβάρυνση υπέρ του Δημοσίου ή τρίτων, με την επιφύλαξη των διατάξεων που αφορούν το Κεντρικό Αποθετήριο Αξιών. 2. Για κάθε εγγραφή σύστασης ή μεταβίβασης ή άρση ή διαγραφή εμπραγμάτων δικαιωμάτων ή σημειώσεων σε οποιοδήποτε δημόσιο Βιβλίο, μητρώο ή κτηματολόγιο και για την καταχώριση των συμβάσεων των άρθρων 10 και 11 καταβάλ-

λονται μόνο πάγια δικαιώματα εμμίσθων ή αμίσθων υποθηκοφυλάκων εκατό (100) ευρώ αποκλεισμένης οποιασδήποτε άλλης επιβάρυνσης ή τέλους».

Επίσης, με τη διάταξη του άρθρου 5 παρ. 1 του Συντ. ορίζεται ότι «καθένας έχει το δικαίωμα να αναπτύσσει ελεύθερα την προσωπικότητά του και να συμμετέχει στην κοινωνική, οικονομική και πολιτική ζωή της Χώρας, εφόσον δεν προσβάλλει τα δικαιώματα των άλλων και δεν παραβιάζει το Σύνταγμα και τα χρηστά ήθη», σκοπεύεται δε με αυτή η κατοχύρωση της ελεύθερης ανάπτυξης της προσωπικότητας του ανθρώπου, που αποτελεί το κύριο περιεχόμενο της αξιοπρέπειάς του και πραγματώνεται με την ελευθερία του ατόμου για την αδέσμευτη, μέσα στα όρια που ορίζονται με τη διάταξη, επιχείρηση ενεργειών, που αναφέρονται στην κοινωνική, οικονομική και πολιτική του δραστηριότητα. Η με τη διάταξη αυτή καθιερούμενη προστασία της οικονομικής και επαγγελματικής ελευθερίας δεν είναι απόλυτη και είναι δυνατόν να επιβάλλονται νομοθετικοί περιορισμοί, εφόσον αυτοί είναι αντικειμενικοί και δικαιολογούνται από όρους γενικότερου δημόσιου ή κοινωνικού συμφέροντος. Όρο παραδοχής των περιορισμών αυτών αποτελεί και ο υπό τούτων σεβασμός της αρχής της αναλογικότητας. Η αρχή αυτή, αναγνωριζόμενη παγίως, ως ισχύουσα, από τη νομολογία των δικαστηρίων και πριν από την αναγωγή της σε ρητή συνταγματική έννοια με την αναθεώρηση του Συντάγματος από τη Ζ' Αναθεωρητική Βουλή την 18.4.2001 (άρθρο 25 παρ. 1 εδ. β'), απαιτεί όπως οι επιβαλλόμενοι από το νομοθέτη περιορισμοί στην άσκηση των ατομικών δικαιωμάτων οριοθετούνται με βάση τα εννοιολογικά στοιχεία της προσφορότητας και της αναγκαιότητας του λαμβανόμενου μέτρου και της αναλογίας του προς τον επιδιωκόμενο με αυτό σκοπό (ΑΠ ΟΛ 10/2003 ΕλλΔνη 2003.405).

Τέλος, κατά το άρθρο 1 του Ν. 325/1976 οι άμισθοι υποθηκοφύλακες εισπράττουν από τους αιτούντες την εγγραφή στα τηρούμενα από αυτούς βιβλία, ανεξάρτητα των νομίμων τελών, δικαιώματα πάγια και αναλογικά κατά τις διακρίσεις που διαλαμβάνονται στα επόμενα άρθρα του νόμου αυτού. Τα δικαιώματα τα οποία ο άμι-

σθος υποθηκοφύλακας δικαιούται με βάση τις διατάξεις του άνω νόμου δεν είναι δικαιώματα υπέρ τρίτου, αλλά ίδια αυτού δικαιώματα, τα οποία αποτελούν τις αποδοχές του, όπως ακριβώς και τα δικαιώματα των συμβολαιογράφων αποτελούν τις αποδοχές τους (ΑΠ 1358/1998 ΕλλΔνη 1999.348, ΓνωμΕισΑΠ 2/1987).

Επομένως, ενόψει του ότι ο περιορισμός του άρθρου 14 παρ. 2 του Ν. 3156/2003 δεν αφορά μόνο τα εισπραττόμενα από τον υποθηκοφύλακα δικαιώματα υπέρ τρίτων (Δημόσιο, ΤΑΧΔΙΚ), αλλά και τα δικά του δικαιώματα δηλαδή την αμοιβή του, καθώς και ότι η υποθήκη περιλαμβάνεται στην εν λόγω διάταξη, ως εμπράγματο δικαίωμα, η εγγραφή της, εφόσον ασφαρίζει απαιτήσεις που απορρέουν από το ομολογιακό δάνειο του Ν. 3156/2003, υπόκεινται μόνο σε πάγια δικαιώματα υποθηκοφυλάκων (εμμίσθων ή αμίσθων) ποσού 100 ευρώ και όχι στα προβλεπόμενα από το Ν. 325/1976 αναλογικά δικαιώματα, ανερχόμενα σε ποσοστό 3%.

Η δε Εισηγητική Έκθεση του πιο πάνω νόμου αναφέρει ότι «κρίθηκε απαραίτητη η θέσπιση στην Ελλάδα ενός σύγχρονου, πλήρους, συμβατού με την οικογένεια δικαίων στην οποία ανήκει το ελληνικό δίκαιο πλέγματος διατάξεων, που θα διασφαλίζουν τη δημιουργία τόσο της χρηματιστηριακής όσο και της εξωχρηματιστηριακής αγοράς ομολόγων που εκδίδονται στα πλαίσια ομολογιακών δανείων ιδιωτικών επιχειρήσεων, δεδομένου ότι λόγω του υφιστάμενου νομοθετικού πλαισίου η δυσκολία χρηματοδότησης των φερέγγυων ελληνικών επιχειρήσεων με έκδοση ομολογιακών δανείων στην έντονη ανταγωνιστική αγορά του ευρωπαϊκού χώρου ενείχε τον κίνδυνο να οδηγηθούν οι επιχειρήσεις στην αναζήτηση κεφαλαίων και σε επενδύσεις εκτός ελληνικής κεφαλαιαγοράς.

Με τον τρόπο αυτό η Ελληνική Κεφαλαιαγορά θα αποκτήσει πληρότητα προς όφελος των επιχειρήσεων και της ελληνικής οικονομίας».

Από τις προαναφερόμενες διατάξεις του Ν. 3156/2003 και την εισηγητική αυτού έκθεση αποδεικνύεται ότι οι θεσπιζόμενοι από αυτόν περιορισμοί και ειδικότερα ο άνω περιορισμός της αμοιβής των υποθηκοφυλάκων στο πάγιο τέλος 100 ευρώ, που ενδιαφέρει στην κρινόμε-

νη υπόθεση, είναι ευλόγως αναγκαίος και πρόσφορος προκειμένου να καταστεί ευχερέστερη και περισσότερο ευέλικτη η έκδοση ομολογιακών δανείων και δεν έχει σκοπό να περιορίσει την ελευθερία άσκησης του επαγγέλματος των υποθηκοφυλάκων, αλλά όπως και σε άλλες περιπτώσεις (π.χ. νόμος για τις αποκρατικοποιήσεις της παρ. 2 του άρθρου 10 του Ν. 3049/2002) να επιβάλει περιορισμούς χρεώσεων που σε αντίθετη περίπτωση θα καθιστούσαν ασύμφορη οικονομικά την έκδοση ομολογιών στην Ελλάδα με αποτέλεσμα τη ματαίωση του επιδιωκόμενου από το νόμο σκοπού και τον προσανατολισμό των επενδυτών σε άλλες διεθνείς αγορές, σε συνάρτηση και με την ανάλογη ρύθμιση αποστέρισης εσόδων που το ίδιο το Δημόσιο υφίσταται με τις προβλεπόμενες ειδικές φορολογικές ρυθμίσεις στην παρ. 1 του άρθρου 14 του Νόμου.

Διαφορετικά η κατάρτιση των ως άνω συμβάσεων ομολογιακών δανείων θα είχε δυσβάστακτο κόστος και δεν θα μπορούσαν να πραγματοποιηθούν, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να επιτευχθεί η πρωταρχική επιδίωξη του νομοθέτη που είναι η ενίσχυση και προστασία της επιχειρηματικής δραστηριότητας και πίστης των επιχειρήσεων, έτσι ώστε να καταστούν ανταγωνιστικές μέσα στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα προς εξυπηρέτηση της εθνικής οικονομίας και του γενικότερου δημόσιου συμφέροντος. Δεν είναι δε και δυσανάλογος ο περιορισμός του δικαιώματος των υποθηκοφυλάκων ιδίως ενόψει του ότι πρόκειται για εξαιρετικά περιορισμένη κατηγορία από την ευρεία έκταση αντικειμένων της αρμοδιότητάς τους.

Επομένως ο κατ' άρθρο 14 παρ. 2 του Ν. 3156/2003 περιορισμός της αμοιβής του υποθηκοφύλακα, που αφορά σε εμπράγματα ασφάλειες, προς εξασφάλιση ειδικών μορφών χρηματοδότησης που ρυθμίστηκαν με το νόμο αυτό και όχι βέβαια η κατάργηση αυτής (αμοιβής), υπαγορεύεται από το γενικότερο δημόσιο συμφέρον και δεν είναι αντίθετος στην αρχή της αναλογικότητας, αφού τελεί σε εύλογη σχέση προς το νομοθετικά επιδιωκόμενο γενικότερο σκοπό της διευκόλυνσης της μακροπρόθεσμης χρηματοδότησης των ελληνικών επιχειρήσεων μέσω ομολογιακών δανείων, ενόψει ιδίως του

έντονου ευρωπαϊκού ανταγωνισμού μεταξύ των επιχειρήσεων, του γεγονότος ότι οι ευρωπαϊκές επιχειρήσεις δεν υπόκεινται σε αντίστοιχες δαπάνες, όταν παραχωρούν δικαιώματα εμπράγματος ασφάλειας σε δανειστές τους καθώς και του ότι, προς ευόδωση του ανωτέρω σκοπού, και το ίδιο το Δημόσιο υφίσταται αποστέριση σημαντικών εσόδων λόγω των θεσπιζόμενων με την παρ. 1 του άρθρου 14 φοροαπαλλαγών.

Στο σημείο αυτό πρέπει να αναφερθεί ότι κατά τη συνεδρίαση της Διαρκούς Επιτροπής Οικονομικών Υποθέσεων της Βουλής της 28ης Μαΐου 2003, που αφορούσε τη συνέχιση της συζήτησης επί της αρχής, των άρθρων και του συνόλου του σχεδίου του πιο πάνω νόμου η Εκπρόσωπος της Ένωσης Αμίσθων Υποθηκοφυλάκων Ελλάδος πρότεινε για την εγγραφή εμπραγμάτων βαρών που αφορούν στην εξασφάλιση των πιο πάνω ομολογιακών δανείων τα καταβαλλόμενα στους υποθηκοφύλακες δικαιώματα να περιοριστούν από το 3% στο 1/10.

Συνεπώς ο πιο πάνω περιορισμός της αμοιβής των υποθηκοφυλάκων αποτελεί επιτρεπτό περιορισμό της κατοχυρούμενης με το άρθρο 5 παρ. 1 του Συντ. οικονομικής και επαγγελματικής ελευθερίας των υποθηκοφυλάκων (ΕφΑθ 6959/2008 ΕλλΔνη 2009.609, βλ. και ΕφΚρ 194/2009 ΝΟΜΟΣ, ΜΠρΛαρ 178/2009 ΧρηΔικ 2009.296, ΜΠρΑθ 114/2010 αδημ., προσκομ. από την ενάγουσα. Βλ. σχετ. και ΑΠ 1475/2009 αδημ., προσκομ. από την εναγόμενη, που επί συναφούς ζητήματος, αναφορικά με την ερμηνεία του άρθρου 7 παρ. 3 του Ν.Δ. 4366/1964, δέχθηκε ότι εσφαλμένα εισπράχθηκαν από υποθηκοφύλακα αναλογικά τέλη, αντί των παγίων που προβλέπει η αμέσως προαναφερόμενη διάταξη, ανεξάρτητα αν επικύρωσε ουσιαστικά την εφετειακή απόφαση που είχε κρίνει απορριπτέα την αγωγή επειδή δεν σωζόταν ο αδικαιολόγητος πλουτισμός του υποθηκοφύλακα).

Υποστηρίζεται και η αντίθετη άποψη, ότι δηλαδή το άρθρο 14 του Ν. 3156/2003 θεσπίζει δυσανάλογο περιορισμό της οικονομικής ελευθερίας του Υποθηκοφύλακα (ΜΠρΚιλκίς 431/2008 αδημ., προσκομ. από εναγόμενη, ΜΠρΑμαλ 100/2007 ΧρηΔικ 2007,231). Η άποψη αυτή δεν προκρίνεται, διότι, πέραν των όσων έχουν γίνει

δεκτά, παραβλέπει ότι, υπό την οπτική της, και αυτός καθεαυτός ο καθορισμός αναλογικών τελών νοθεύει την οικονομική ελευθερία, αφού η αμοιβή του Υποθηκοφύλακα για τις παρεχόμενες υπηρεσίες του δεν είναι προϊόν ελεύθερης διαπραγμάτευσης με τον αποδέκτη των υπηρεσιών του, αλλά νομοθετικής επιβολής, κάτι που όμως γίνεται ακριβώς ενόψει της παρεχόμενης από αυτόν ουσιαστικά δημόσιας υπηρεσίας, που δικαιολογεί το νομοθετικό καθορισμό της αμοιβής τους, κατά αναλογικό ή πάγιο τρόπο, μετά από στάθμιση των συμφερόντων των ενδιαφερομένων υπό την οπτική του δημοσίου συμφέροντος, όπως και με την κρίσιμη διάταξη του άρθρου 14 παρ. 2 του Ν. 3156/2003.

Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 1344 ΑΚ, ο φύλακας υποθηκών ευθύνεται σε αποζημίωση όποιου ζημιώθηκε για κάθε πράξη ή παράλειψη σχετική με την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που του επιβάλλονται. Εάν, δηλαδή, για την εγγραφή της σχετικής πράξης στα οικεία βιβλία που αυτός τηρεί, ζήτησε και έλαβε αμοιβή μεγαλύτερη από εκείνη που προβλέπει ο νόμος, τότε αυτός, δηλαδή ο υποθηκοφύλακας, έχει υποχρέωση σύμφωνα με την διάταξη αυτή, σε συνδυασμό με εκείνη του άρθρου 914 ΑΚ, να αποζημιώσει αυτόν που κατέβαλε αμοιβή μεγαλύτερη από τη νόμιμη (ΜΠρΘεσ 28590/2009 Αρμ 2009,1729).

Στην προκείμενη περίπτωση, η ενάγουσα, με την υπό κρίση αγωγή της, επικαλούμενη ότι η εναγόμενη υποθηκοφύλακας, αρνήθηκε να εγγράψει στα τηρούμενα από αυτή βιβλία υποθήκη υπαγόμενη στο άρθρο 14 παρ. 2 Ν. 3156/2003 με καταβολή πάγιου τέλους 100 ευρώ, αλλά αξίωσε την καταβολή αναλογικών τελών και ότι η ίδια (ενάγουσα), λόγω της επείγουσας ανάγκης δανειοδότησής της, δεν προσέφυγε στη διαδικασία του άρθρου 791 ΚΠολΔ, αλλά κατέβαλε για αναλογικά τέλη το ποσό των 31.536,61 ευρώ που ζήτησε η εναγόμενη, ζητεί, με απόφαση που θα κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή, να υποχρεωθεί η εναγόμενη να της καταβάλει το ποσό των 31.436,61 ευρώ, κυρίως κατά το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 1344 και 914 ΑΚ, άλλως κατά τις διατάξεις περί αδικαιολογήτου πλουτισμού, με το νόμιμο τόκο από την

καταβολή του στις 29.11.2007, άλλως από την επίδοση της αγωγής, μέχρι την εξόφληση.

Με το παραπάνω περιεχόμενο και αιτήματα, κύριο και παρεπόμενα, η αγωγή φέρεται αρμοδίως ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού κατά την τακτική διαδικασία (άρθρα 14 παρ. 2 και 22 ΚΠολΔ), είναι ορισμένη και, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στη μείζονα σκέψη που προηγήθηκε, παρά τα όσα περί του αντιθέτου ισχυρίζεται η εναγόμενη, νόμιμη, κατά την κύρια βάση της, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων που αναφέρθηκαν εκεί, και σε εκείνες των άρθρων 346 ΑΚ, 907 και 908 παρ. 1 περ. δ' ΚΠολΔ, ενώ είναι απορριπτέα ως νόμω αβάσιμη αναφορικά με την επικουρική της βάση κατά τις διατάξεις περί αδικαιολογήτου πλουτισμού.

Ειδικότερα, η επικουρική αυτή βάση είναι μη νόμιμη, λαμβανομένου υπόψη ότι προς υποστήριξη της δεν προβάλλονται πρόσθετα πραγματικά περιστατικά διαφορετικά από εκείνα που η ενάγουσα επιχειρεί να στηρίξει την κύρια αδικοπρακτική βάση της αγωγής (βλ. σχετ. ΑΠ 16/2008 ΕλλΔνη 2008.499, ΑΠ 222/2003 ΕλλΔνη 2004.475, ΑΠ 104/2003 ΕλλΔνη 2003.983), όπως δηλαδή θα συνέβαινε αν η ενάγουσα επικαλούνταν αδικαιολογήτο πλουτισμό της εναγόμενης στην περίπτωση που ήθελε κριθεί ότι η τελευταία δεν βαρύνεται με υπαιτιότητα για τη σε βάρος της (ενάγουσας) ζημία.

Επίσης, πρέπει να σημειωθεί ότι λόγω της αδικοπρακτικής θεμελίωσης της αγωγής το αίτημα περί τοκοδοσίας είναι νόμιμο μόνο από την επίδοση της αγωγής, αφού η ενάγουσα δεν επικαλείται προηγούμενη όχληση της εναγόμενης (βλ. ΑΠ 1253/2003 ΕλλΔνη 2004.487).

Επομένως, αφού έχει καταβληθεί το απαιτούμενο τέλος δικαστικού ενσήμου, με τις επ' αυτού νόμιμες επιβαρύνσεις υπέρ του ΤΑΧΔΙΚ και του ΤΝ (βλ. το 2662/11.2.2010 διπλότυπο είσπραξης της ΔΟΥ Α' Βόλου), η αγωγή πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν.

Από [...], αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Με την από 27.11.2007 αίτηση του ο Συμβολαιογράφος Πειραιά Σ.Β. ζήτησε από την εναγόμενη άμισθη υποθηκοφύλακα Βόλου να προβεί σε εγγραφή προσημείωσης υποθήκης στα ακίνητα που αναφέρονται στην

9361/27.11.2007 πράξη του περί σύμβασης παροχής υποθήκης ποσού 10.500.000 ευρώ σε ασφάλεια ομολογιακού δανείου ποσού 8.600.000 ευρώ (διαιρούμενου σε 30.000 ονομαστικές ομολογίες, και δη σε 10.000 ομολογίες α' σειράς, ονομαστικής αξίας 780,00 ευρώ η καθεμία από αυτές. [...]

Την υποβολή της αίτησης αυτής συνόδευσε η υποβολή στην εναγόμενη του από 28.11.2007 «συνοδευτικού υπομνήματος» της ενάγουσας, με το οποίο της εξέθετε τη γνώμη της περί εφαρμογής του άρθρου 14 παρ. 2 του Ν. 3156/2003 και ως εκ τούτου περί καταβολής μόνο ποσού 100,00 ευρώ ως πάγια τέλη για την εγγραφή της άνω υποθήκης, επισυνάπτοντας μάλιστα και αντίγραφα της 150/2007 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Βέροιας και της 25/2007 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρεθύμνου, που είχαν προκρίνει τη νομική αυτή γνώμη. Η εναγόμενη δεν απάντησε στο υπόμνημα αυτό (τουλάχιστον εγγράφως) και μολονότι είχε τη δυνατότητα, αμφισβητώντας την ορθότητα των παραπάνω δικαστικών αποφάσεων, να υποβάλει ερώτημα στον αρμόδιο Εισαγγελέα Πρωτοδικών Βόλου, επέμεινε στην καταβολή αναλογικών τελών.

Έτσι η ενάγουσα, θέλοντας να αποφύγει τη χρονική καθυστέρηση που θα συνεπαγόταν η τήρηση της διαδικασίας του άρθρου 791 ΚΠολΔ, καθώς υπήρχαν άμεσα απαιτητές χρηματικές της υποχρεώσεις που καθιστούσαν επιβεβλημένη την εκταμίευση του δανείου προς αποφυγή κινδύνου χρεοκοπίας (βλ. ιδίως κατάθεση μάρτυρα απόδειξης Σ.Π.), κατέβαλε στην εναγόμενη το συνολικό ποσό των (31.523,65 ευρώ δικαιώματα υποθηκοφυλακείου + 2,00 ευρώ μεγάρωση + 10,96 ευρώ ΤΑΧΔΙΚ=) 31.536,61 ευρώ προκειμένου να γίνει η αιτούμενη εγγραφή υποθήκης στις 29.11.2007 (βλ. ιδίως την 38.613/29.11.2007 απόδειξη παροχής υπηρεσιών της εναγομένης και την από 29.11.2007 βεβαίωση της περί εγγραφής υποθήκης).

Με την πράξη της, όμως, αυτή η εναγόμενη παρά το νόμο ζημίωσε την ενάγουσα κατά το ποσό των 31.436,61 ευρώ, δεδομένου ότι ενώ έπρεπε, κατ' εφαρμογή του άρθρου 14 παρ. 2 του Ν. 3156/2003, να λάβει για την εγγραφή της υπο-

θήκης μόνο το ποσό των 100,00 ευρώ (αποκλειόμενης οποιασδήποτε άλλης επιβάρυνσης και τέλους) αυτή έλαβε το υπέρτερο συνολικό ποσό των 31.536,61 ευρώ. Βαρύνεται δε με υπαιτιότητα και δη σε κάθε περίπτωση με αμέλεια για την πρόκληση της άνω ζημίας στην ενάγουσα, διότι ενώ η τελευταία με το προαναφερόμενο υπόμνημά της έθεσε υπόψη αυτής συγκεκριμένες δικαστικές αποφάσεις που υποστήριζαν το αίτημα της (ενάγουσας) για καταβολή μόνο παγίου τέλους 100,00 ευρώ, αυτή δεν ενήργησε με την επιμέλεια του μέσου συνετού υποθηκοφύλακα, ο οποίος σε περίπτωση που διατηρούσε αμφιβολίες για την ορθότητα τέτοιων δικαστικών αποφάσεων θα υπέβαλε σχετικό ερώτημα στον αρμόδιο Εισαγγελέα, αλλά ενέμεινε στην άποψή της και δεν υπέβαλε σχετικό ερώτημα στην αρμόδια Εισαγγελέα Πρωτοδικών Βόλου, μολονότι είχε τέτοια δυνατότητα (πρβλ. την 5/2005 Γνωμοδότηση της Εισαγγελέως Πρωτοδικών Κιλκίς Ε. Χ. σε απάντηση του από 18.10.2005 ερωτήματος του Προϊσταμένου του Κτηματολογικού Γραφείου Πολυκάστρου Κιλκίς), ενώ πρέπει να σημειωθεί ότι γίνεται δεκτή η επίδειξη αμέλειας, διότι δεν σχηματίζεται η αναγκαία δικανική πεποίθηση ότι αυτή, μολονότι αποδέχθηκε την ορθότητα των επισυναπτόμενων στο παραπάνω υπόμνημα δικαστικών αποφάσεων, από ιδιοτέλεια ενέμεινε στην άποψή της για είσπραξη αναλογικών τελών. Βασίμως, λοιπόν, η ενάγουσα διώκει την καταβολή του ποσού των 31.436,61 ευρώ ως αποζημίωση από την παραπάνω σε βάρος της αδικοπρακτική συμπεριφορά της εναγομένης. [...]

ΜΟΝΟΜΕΛΟΥΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

**Υπ' αριθ. 12095/2011 (Τακτική διαδικασία)
Κτηματολόγιο. Απαράδεκτο το αγωγικό αίτημα περί διόρθωσης εμβαδού, που εισάγεται κατά την τακτική διαδικασία, επειδή δεν επιλύεται ιδιοκτησιακή αμφισβήτηση και δεν αμφισβητούνται τα όρια γειτονικών ακινήτων. Το αίτημα αυτό μπορεί να υποβληθεί εξωδικαστικά ή κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας. Αγωγή των αγοραστών οικοπέδου κατά των**

πωλητών με αίτημα τη διόρθωση εσφαλμένης κτηματολογικής εγγραφής, αφού λόγω παράλειψης υποβολής δήλωσης ιδιοκτησίας το ακίνητο φέρεται να ανήκει στην κυριότητα του δικαιιοπαρόχου των εναγομένων. Συνομολόγηση της αγωγής από τους εναγόμενους.

Με την υπό κρίση αγωγή, οι ενάγοντες εκθέτουν, ότι δυνάμει του υπ' αριθμ. .../18-6-1990 συμβολαίου αγοραπωλησίας της συμβολαιογράφου Θεσσαλονίκης Κ. Κ., που μεταγράφηκε νόμιμα, κατέστησαν συγκύριοι κατά ποσοστό 1/4 ή 25% εξ αδιαιρέτου έκαστος, ενός αυτοτελούς και διηρημένου τμήματος αγρού, όπως αυτός εμφανίζεται υπό στοιχείο Β και με αριθμούς 3-4-5-6-3 στο συνημμένο στο ανωτέρω συμβόλαιο τοπογραφικό διάγραμμα του πολιτικού μηχανικού Ν. Δ., εμβαδού 2.500 τ.μ., ο οποίος συνορεύει με τα αναφερόμενα στην αγωγή ακίνητα, που αποτελεί τμήμα του μείζονος υπ' αριθμ. 153 Ε' κατηγορίας αγρού, συνολικού εμβαδού 10.000 τ.μ. και που βρίσκεται στην εποικισθείσα περιοχή του αγροκτήματος Θέρμης, της άλλοτε ομώνυμης Κοινότητας και ήδη Δημοτικού Διαμερίσματος Θέρμης του Δήμου Θέρμης, του Νομού και Ειρηνοδικείου Θεσσαλονίκης, του Υποθηκοφυλακείου Καλαμαριάς. Ότι οι εναγόμενοι ήταν οι πωλητές του επιδίκου προς αυτούς, οι οποίοι το απέκτησαν με τον εκτιθέμενο στην αγωγή παράγωγο τρόπο κτήσης κυριότητας. Ισχυρίζονται, περαιτέρω, ότι στα πλαίσια της δημιουργίας του Εθνικού Κτηματολογίου, η περιοχή Θέρμης, του ομώνυμου Δήμου, του Νομού Θεσσαλονίκης, όπου βρίσκεται το επίδικο, υπήχθη στις διαδικασίες κτηματογράφησης, οι οποίες ήδη ολοκληρώθηκαν. Ότι στα πλαίσια κτηματογράφησης της περιοχής που κείται το επίδικο, δεν δήλωσαν το δικαίωμα της συγκυριότητάς τους επ' αυτού, με αποτέλεσμα να καταχωρηθεί στα κτηματολογικά βιβλία του Κτηματολογικού Γραφείου Καλαμαριά με Κ. 19 043 24 07 032 /0/0 και με εμβαδόν 3.039 τ.μ., αντί του ορθού 2.500 τ.μ. και να φέρεται ότι ανήκει στην κυριότητα του δικαιιοπαρόχου των εναγομένων Α. Κ. του Γ. και της Β. και όχι στους ίδιους κατά τα ως άνω εξ αδιαιρέτου ποσοστά, καταχώριση που είναι

εσφαλμένη. Ισχυρίζονται περαιτέρω, ότι με την αιτούμενη διόρθωση του εμβαδού του επιδίκου, δεν θίγονται τα όρια και τα εμβαδά των όμορων ιδιοκτησιών. Ότι οι ίδιοι είναι συγκύριοι και του όμορου γεωτεμαχίου με Κ. 19 043 24 07 033 /0/0, το οποίο κατά τον αναφερόμενο τίτλο κτήσης τους είναι επίσης εμβαδού 2.500 τ.μ., καταχωρήθηκε όμως στα ανωτέρω βιβλία με εμβαδόν 1.959 τ.μ. Ότι συνεπώς και τα δύο γεωτεμαχία της συγκυριότητάς τους καταχωρήθηκαν με συνολικό εμβαδόν 4.998 τ.μ. που είναι ορθό, πλην όμως έκαστο από αυτά είναι 2.500 τ.μ. και όχι το επίδικο 3.039 τ.μ. και το έτερο ως άνω 1.959 τ.μ., καταχωρίσεις που είναι εσφαλμένες. Με βάση τα παραπάνω, επικαλούμενοι έννομο συμφέρον τους, ζητούν να αναγνωρισθεί ότι είναι συγκύριοι του ακινήτου με Κ. 19 043 24 07 032 /0/0 κατά ποσοστό 25% ή 1/4 εξ αδιαιρέτου έκαστος, συνολικής αξίας 25.312,50 ευρώ, με τίτλο κτήσης το προαναφερόμενο συμβόλαιο και να διορθωθεί η εσφαλμένη αρχική εγγραφή στα εν λόγω κτηματολογικά βιβλία, καθώς και το εμβαδόν του επιδίκου από το εσφαλμένο 3.039 τ.μ. στο ορθό 2.500 τ.μ.

Μ' αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα η υπό κρίση αγωγή, όσο αφορά στο αίτημά της για διόρθωση του εμβαδού του επιδίκου απαραδέκτως φέρεται προς συζήτηση ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου κατά την τακτική διαδικασία και ως εκ τούτου πρέπει να απορριφθεί, καθόσον η διόρθωση του εμβαδού γεωτεμαχίου για την οποία δεν απαιτείται επίλυση ιδιοκτησιακής αμφισβήτησης και μ' αυτήν δεν τίθενται υπό αμφισβήτησης τα όρια όμορων ακινήτων, όπως εν προκειμένω, μπορεί να γίνει είτε με αίτηση του άρθρου 6 παρ. 8 του Ν. 2664/1998 κατά τη διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας προς τον Κτηματολογικό Δικαστή, είτε εξωδικαστικώς σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 19 παρ. 2 του ίδιου Νόμου σε συνδυασμό μ' αυτήν του άρθρου 20α, με αίτηση προς τον Προϊστάμενο του αρμοδίου Κτηματολογικού Γραφείου για τη διόρθωση του εμβαδού, ενέργειες για τις οποίες απαιτείται εκτός άλλων η προσκόμιση του κτηματολογικού αποσπάσματος και του κτηματολογικού φύλλου του επιδίκου γεωτεμαχίου, του κτηματογραφικού διαγράμματος αυτού και σχετικού

τοπογραφικού διαγράμματος συντεταγμένου σύμφωνα με το σύστημα ΕΓΣΑ 1987, το οποίο θα αναφέρει τα όρια του γεωτεμαχίου και των όμορων αυτού γεωτεμαχίων, τα νέα όρια αυτών, το εμβαδόν του, τις νέες κορυφές του, τους πίνακες με τις συντεταγμένες των νέων κορυφών και όσα λοιπά στοιχεία θεωρεί απαραίτητα ο συντάξας μηχανικός. Κατά τα λοιπά, η αγωγή αρμόδια καθ' ύλην και κατά τόπον εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου (άρθρ. 6 παρ. 2 Ν. 2664/1998, 7, 9, 11 περ. 1 και 29 ΚΠολΔ), κατά την τακτική διαδικασία, για το παραδεκτό της οποίας, αφενός αντίγραφο της έχει εγγραφεί εμπρόθεσμα στις 31-7-2009, μέσα σε τριάντα ημέρες από την κατάθεσή της που έλαβε χώρα στις 22-7-2009, στο κτηματολογικό φύλλο του ακινήτου με Κ. 19 043 24 07 032 /0/0 και με αριθμό καταχώρισης 8764 (άρθρ. 220 ΚΠολΔ αναλογικά εφαρμοζόμενο/βλ. επικαλούμενο και προσκομιζόμενο με αριθμ. πρωτ. 25/8764/31-07-2009 πιστοποιητικό της Προϊσταμένης του Κτηματολογικού Γραφείου Καλαμαριάς), ενώ αφετέρου αυτή ασκήθηκε εμπρόθεσμα, εντός της οκταετούς προθεσμίας του άρθρ. 6 παρ. 2 του Ν. 2664/1998, καθότι σύμφωνα με τη σχετική απόφαση του ΔΣ του ΟΚΧΕ, ορίστηκε ημερομηνία έναρξης του Κτηματολογίου στην περιοχή Θέρμης, του Δήμου Θέρμης του Νομού Θεσσαλονίκης, όπου βρίσκεται το επίδικο ακίνητο, η 6-12-2004. Για το παραδεκτό δε της συζητήσεως της αντίγραφο της κοινοποιήθηκε εμπρόθεσμα (μέχρι τη συζήτηση της αγωγής) στην Προϊσταμένη του Κτηματολογικού Γραφείου Καλαμαριάς (βλ. την υπ' αριθμ. 9310Δ' /31-7-2010 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης Β. Κ.). Περαιτέρω, η αγωγή είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 6 παρ. 2 του Ν. 2664/1998, 369, 999, 1000, 1033, 1113, 1192, 1194, 1198 του Α. 68 και 70 του ΚΠολΔ. Επομένως, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω και κατ' ουσίαν.

Από όλα τα έγγραφα που νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Δυνάμει του υπ' αριθμ. 5316/18-6-1990 συμβολαίου αγοραπωλησίας της συμβολαιογράφου Θεσσα-

λονίκης Κ. Κ., που μεταγράφηκε νόμιμα στα βιβλία μεταγραφών του υποθηκοφυλακείου Καλαμαριάς, στον τόμο ..., με αύξοντα αριθμό 257 (βλ. υπ' αριθμ. 51/3771/10-11-2010 πιστοποιητικό μεταγραφών της Υποθηκοφύλακα Καλαμαριάς), οι ενάγοντες κατέστησαν συγκύριοι κατά ποσοστό 25% ή 1/4 εξ αδιαιρέτου έκαστος, λόγω αγοράς από τους πωλητές και ήδη εναγομένους, ενός αυτοτελούς και διηρημένου τμήματος αγρού, εμβαδού 2.500 τ.μ., όπως αυτό εμφανίζεται με στοιχείο Β και υπό τους αριθμούς 3-4-5-6-3 στο συνημμένο στο ανωτέρω συμβόλαιο τοπογραφικό διάγραμμα του πολιτικού μηχανικού Ν. Δ., που βρίσκεται στην επικοισθείσα περιοχή του αγροκτήματος Θέρμης, της άλλοτε ομώνυμης Κοινότητας και ήδη Δημοτικού Διαμερίσματος Θέρμης του Δήμου Θέρμης, του Νομού και Ειρηνοδικείου Θεσσαλονίκης, του Υποθηκοφυλακείου Καλαμαριάς, το οποίο συνορεύει γύρωθεν, κατά τον τίτλο κτήσης, με υπόλοιπο τμήμα του ίδιου κληροτεμαχίου υπό στοιχείο Α ιδιοκτησίας πωλητών, με δρόμο, με υπόλοιπο του ίδιου κληροτεμαχίου υπό στοιχείο Γ ιδιοκτησίας... και με το υπ' αριθμ. ... κληροτεμάχιο. Το ως άνω ακίνητο αποτελεί τμήμα του υπ' αριθμ. ... Ε' κατηγορίας αγρού, συνολικού εμβαδού 10.000 τ.μ., που συνορεύει γύρωθεν με το υπ' αριθμ. 1... κληροτεμάχιο με το οποίο χωρίζεται διά δρόμου και με τα υπ' αριθμ. ... αγροτεμάχια και με δρόμο πέραν του οποίου βρίσκονται τα υπ' αριθμ. ... αγροτεμάχια. Το επίδικο είχε περιέλθει στη συγκυριότητα των εναγομένων-πωλητών του επιδίκου, λόγω κληρονομίας του αποβιώσαντος στις 5-7-1983, χωρίς ν' αφήσει διαθήκη, συζύγου της πρώτης και πατέρα των λοιπών Α. Κ. του Γ., την οποία αυτοί αποδέχθηκαν, κατά ποσοστό 2/8 εξ αδιαιρέτου η πρώτη και 3/8 εξ αδιαιρέτου έκαστος από τους λοιπούς, με την υπ' αριθμ. 13.501/27-6-1988 δήλωση αποδοχής κληρονομίας του συμβολαιογράφου Αθηνών Ι. Χ. Τ., που μεταγράφηκε νόμιμα στα βιβλία μεταγραφών του υποθηκοφυλακείου Καλαμαριάς στον τόμο 70 και με αριθμό 260 (βλ. υπ' αριθμ. 51/3772/10-11-2010 πιστοποιητικό μεταγραφών της Υποθηκοφύλακα Καλαμαριάς). Ο ως άνω κληρονομούμενος είχε αποκτήσει την κυριότητα του επιδίκου ακινήτου δυνάμει του υπ' αριθμ.

16776/17-12-1968 συμβολαίου διανομής του άλλοτε συμβολαιογράφου Θεσσαλονίκης Κ. Κ., σε συνδυασμό με το υπ' αριθμ. 2525/24-1-1972 επαναληπτικό του υπ' αριθμ. 16.776/17-12-1968 συμβολαίου συμβόλαιο της άλλοτε συμβολαιογράφου Θεσσαλονίκης Ζ. Π., που μεταγράφηκαν νόμιμα στα βιβλία μεταγραφών του υποθηκοφυλακείου Θεσσαλονίκης, αντίστοιχα στους τόμους... και ..., με αριθμούς... και..., στον απώτερο δικαιοπάροχο του οποίου Γ. Κ. του Θ. είχε περιέλθει η κυριότητα γεωργικού κλήρου, μεταξύ άλλων και του ως άνω υπ' αριθμ. 153 κληροτεμαχίου, αυτοτελές και διαιρετό τμήμα του οποίου, όπως προελέχθη, αποτελεί το επίδικο, δυνάμει του υπ' αριθμ. .../3-7-1963 τίτλου κυριότητας (παραχωρητηρίου) του Διοικητή της Αγροτικής Τ. της Ελλάδος, που μεταγράφηκε στον τόμο... και με αριθμό... των βιβλίων μεταγραφών του υποθηκοφυλακείου Θεσσαλονίκης. Εξάλλου, στα πλαίσια της δημιουργίας του Εθνικού Κτηματολογίου, η περιοχή Θέρμης του Νομού Θεσσαλονίκης, όπου βρίσκεται το επίδικο, υπήχθη στις διαδικασίες κτηματογράφησης, οι οποίες ήδη ολοκληρώθηκαν, ως ημερομηνία δε έναρξης ισχύος του θεσμού του Κτηματολογίου στην εν λόγω περιοχή ορίσθηκε, η 6-12-2004. Το ως άνω επίδικο ακίνητο, εμβαδού 2.500 τ.μ., στα πλαίσια κτηματογράφησης της περιοχής έλαβε ΚΑΕΚ... και καταχωρήθηκε στα κτηματολογικά βιβλία του Κτηματολογικού Γραφείου Καλαμαριάς με εμβαδόν 3.039 τ.μ., συνορεύει δε γύρωθεν, σύμφωνα με το κτηματολόγιο, με τα ακίνητα με Κ. ... (δρόμος), ... και ... (βλ. το υπ' αριθμ. πρωτ. 37/12686/10-11-2010 απόσπασμα κτηματολογικού διαγράμματος του Κτηματολογικού Γραφείου Καλαμαριάς). Οι ενάγοντες δεν υπέβαλαν δήλωση ιδιοκτησίας για το εμπράγματο δικαίωμα της συγκυριότητάς τους κατά τα ως άνω εξ αδιαιρέτου ποσοστά επί του ανωτέρω ακινήτου, στα αρμόδια γραφεία του Εθνικού Κτηματολογίου κατά την κτηματογράφηση της περιοχής, με αποτέλεσμα αυτό να καταχωρηθεί στα κτηματολογικά βιβλία του Κτηματολογικού Γραφείου Καλαμαριάς με Κ. ... και με εμβαδόν 3.039 τ.μ., αντί του ορθού 2.500 τ.μ. και να φέρεται ότι ανήκει στην κυριότητα του δικαιοπαρόχου των εναγομένων Α. Κ. του Γ. και της Β. και όχι στους ίδι-

ους κατά τα ως άνω εξ αδιαιρέτου ποσοστά (βλ. το υπ' αριθμ. πρωτ. 26/17367/17-10-2008 επικαλούμενο και προσκομιζόμενο κτηματολογικό φύλλο-έγγραφο αρχικών εγγραφών του Κτηματολογικού Γραφείου Καλαμαριάς), εγγραφή που είναι ανακριβής κι εσφαλμένη και προσβάλλει το εμπράγματο δικαίωμα της συγκυριότητας των εναγόντων επί του επιδίκου, γεγονός που συνομολογούν και οι εναγόμενοι, οι οποίοι με τις νόμιμα κι εμπρόθεσμα κατατεθείσες προτάσεις τους δηλώνουν ότι με το προαναφερόμενο συμβόλαιο μετεβίβασαν λόγω πώλησης στους ενάγοντες το επίδικο και ότι δεν αξιώνουν κανένα δικαίωμα κυριότητας σ' αυτό.

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, η υπό κρίση αγωγή πρέπει να γίνει δεκτή και ως κατ' ουσίαν βάσιμη, να αναγνωρισθεί ότι οι ενάγοντες, είναι συγκύριοι κατά ποσοστό 25% εξ αδιαιρέτου έκαστος του γεωτεμαχίου με Κ. 19 043 24 07 032 /0/0, με τίτλο κτήσης το παραπάνω αναφερόμενο συμβόλαιο και να διαταχθεί η διόρθωση της πρώτης εγγραφής του ακινήτου αυτού, κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα στο διατακτικό της παρούσας. [...]

ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟΥ ΕΛΕΥΣΙΝΑΣ

Υπ' αριθ. 3/2013 (Τμ. Εκούσιας Δικαιοδοσίας) Κληρονομητήριο Δημοσίου. Πλαγιαστική αίτηση. Παρέλευση τετράμηνης αποσβεστικής προθεσμίας προς αποποίηση της κληρονομίας. Πλασματική αποδοχή της κληρονομίας. Πλαγιαστική άσκηση έκδοσης κληρονομητηρίου από το Ελληνικό Δημόσιο ως δανειστή της κληρονομίας του οφειλέτη του κληρονόμου. Ο δανειστής πρέπει να επικαλεστεί και να αποδείξει εκτός των λοιπών στοιχείων και την αποδοχή της κληρονομίας από τον κληρονόμο. Ο δανειστής της κληρονομίας δεν δικαιούται να προβεί πλαγιαστικά στη δήλωση αποδοχής κληρονομίας για λογαριασμό του κληρονόμου. Δέχεται την αίτηση.

Κατά τη διάταξη του άρθρ. 1847 § 1 εδ. α' ΑΚ ο κληρονόμος μπορεί να αποποιηθεί την κληρονομία μέσα σε προθεσμία τεσσάρων μηνών, που

αρχίζει από τότε που έμαθε την επαγωγή και το λόγο της. Κατά δε τη διάταξη του άρθρ. 1850 του ιδίου Κώδικος, η αποποίηση είναι άκυρη, αν γίνει μετά την πάροδο της προθεσμίας για την αποποίηση. Αν περάσει η προθεσμία, η κληρονομιά θεωρείται ότι έχει γίνει αποδεκτή.

Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι το δικαίωμα αποποίησης της κληρονομιάς είναι διαπλαστικό και υπόκειται σε τετράμηνη αποσβεστική προθεσμία, μετά την άπρακτη πάροδο της οποίας η άσκηση του δικαιώματος αποποιήσεως είναι άκυρη (Απ. Γεωργιάδη, ΚληρΔ, εκδ. 2010, §39, αριθ. 23, σελ. 668-669, Γεωργιάδη - Σταθόπουλο, ΑΚ 1849-1851, αριθ. 19, σελ. 549), η ακυρότητα δε επέρχεται αυτοδικαίως και είναι οριστική και αθεράπευτη και, ως εκ τούτου, δεν απαιτείται, ούτε είναι λογικώς νοητή άσκηση αγωγής για την κήρυξη της ακυρότητας (βλ. Γεωργιάδη - Σταθόπουλο, ΑΚ 180 αριθ. 2 και 3, σελ. 280-281, Βαθρακοκοίλη, ΕρνομΑΚ 180 αριθ. 2, σελ. 769 και τις εκεί παραπομπές στη νομολογία). Ωστόσο, προς άρση της αβεβαιότητας για την τύχη της προς τον κληρονόμο επαγωγής μετά την πάροδο απράκτου της 4μηνιαίας αποσβεστικής προθεσμίας προς αποποίηση της κληρονομιάς η διάταξη του άρθρ. 1850 εδ. β' καθιερώνει υπό μορφή νομίμου αμάχητου τεκμηρίου το πλάσμα δήλωσης του κατά τη διάρκεια της προθεσμίας αυτής απρακτήσαντος κληρονόμου για αποδοχή της κληρονομιάς. Για το λόγο αυτό η εν λόγω αποδοχή χαρακτηρίζεται ως πλασματική αποδοχή κληρονομιάς και ως μία από τις περιπτώσεις κατά τις οποίες η σιωπή επέχει θέση δηλώσεως βουλήσεως (Απ. Γεωργιάδη, ό.π., § 38, αριθ. 17, σελ. 644-645, Βαθρακοκοίλη, ΕρνομΑΚ 1850, αριθ. 2, σελ. 605, ΕφΛαρ 549/2011 ΝΟΜΟΣ). Επίσης κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρ. 1956 έως 1961 ΑΚ, όπως αντικαταστάθηκαν από τις διατάξεις του άρθρου 5 του Ν. 4055/2012, τις διατάξεις των άρθρ. 819 και 820 ΚΠολΔ, όπως αντικαταστάθηκαν από τις διατάξεις του άρθρ. 17 του Ν. 4055/2012, το δικαστήριο της κληρονομιάς, ύστερα από αίτηση του κληρονόμου τού παρέχει πιστοποιητικό για το κληρονομικό του δικαίωμα και για τη μερίδα που του αναλογεί (κληρονομητήριο) υπό την προϋπόθεση της αποδεδειγ-

μένης συνδρομής των προϋποθέσεων που ορίζονται προς τούτο στις διατάξεις που προαναφέρθηκαν. Στις διατάξεις αυτές ο όρος «κληρονόμος» κείται υπό την αυστηρή τεχνική έννοια αυτού που δεν δικαιολογεί την σε άλλο πρόσωπο -πλην των οριζομένων στο άρθρο 819 ΚΠολΔ- επέκταση του δικαιώματος προς έκδοση κληρονομητηρίου. Γίνεται όμως δεκτό από την ερμηνεία των σχετικών διατάξεων ότι ο δανειστής της κληρονομιάς ή του κληρονόμου μπορεί, εφόσον αποδείξει ότι ο κληρονόμος απέκτησε την κληρονομία, να ζητήσει την επ' ονόματι αυτού του κληρονόμου χορήγηση κληρονομητηρίου, καθόσον στην περίπτωση αυτή, η αίτηση αυτή συνιστά άσκηση περιουσιακού δικαιώματος του κληρονόμου και συνεπώς δικαιούται να ασκήσει τούτο πλαγιαστικώς ο δανειστής κατ' άρθρα 69 και 72 ΚΠολΔ, ενώ δεν δικαιούται να προβεί αυτός πλαγιαστικώς στη δήλωση αποδοχής κληρονομιάς για λογαριασμό του κληρονόμου, γιατί τούτο είναι προσωπικό δικαίωμα του τελευταίου (κληρονόμου) (Μπαλή, Κληρ. Δικ. εκδ. γ' παρ. 25, Κλαμαρή, στον ΑΚ Γεωργιάδη - Σταθόπουλου, άρθρο 1956 αρ. 40, ΕφΑθ 2917/2002 ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 2734/2005 ΕΛΔνη 2005.1140, ΝΟΜΟΣ). Ως δανειστής της κληρονομιάς ή του κληρονόμου νοείται όποιος έχει οποιαδήποτε απαίτηση και έννομο συμφέρον να επιδιώξει το δικαίωμα τούτο του κληρονόμου (ΑΠ 335/1955 ΝοΒ 3.776). Ο δανειστής, ζητώντας κατά τα ανωτέρω την παροχή κληρονομητηρίου, πρέπει να επικαλεσθεί και να αποδείξει εκτός των λοιπών στο νόμο αναφερομένων στοιχείων και την αποδοχή της κληρονομιάς από τον κληρονόμο.

Στην προκειμένη περίπτωση το Ελληνικό Δημόσιο, με την κρινόμενη αίτησή του, ισχυρίζομενο ότι τυγχάνει δανειστής του... ζητεί να χορηγηθεί σε αυτόν κληρονομητήριο, το οποίο να πιστοποιεί το κληρονομικό δικαίωμα του τελευταίου και τη μερίδα, η οποία του αναλογεί από την κληρονομία του πατέρα του..., κατοίκου εν ζωή Δήμου... Αττικής, που απεβίωσε στην Αθήνα στις 4-2-1993, χωρίς να αφήσει διαθήκη και άφησε μόνους πλησιεστέρους συγγενείς τη σύζυγό του..., και τα τέκνα του.... [...]

Νομιμοποιείται δε ενεργητικά στη αίτηση αυ-

τή το Ελληνικό Δημόσιο ως δανειστής του κληρονόμου (ΕφΑθ 1169/79 ΝοΒ 28.554, ΜΠΘεσ 651/1991, ΝΟΜΟΣ, Μπαλή, *Κληρονομικό Δίκαιο*, έκδοση 5η, σελ. 415 και Ν. Παπαντωνίου, *Κληρονομικό Δίκαιο*, εκδ. 3η σελ. 132). [...]

Ο..., κάτοικος εν ζωή Δήμου... Αττικής, απεβίωσε στην Αθήνα στις 4-2-1993. Έως την προηγούμενη της συζητήσεως δεν δημοσιεύθηκε διαθήκη, ούτε και υπήρχε εκκρεμής δίκη, η οποία να αφορά την κληρονομία και ο προαναφερόμενος κληρονομούμενος άφησε μοναδικούς εξ αδιαθέτου κληρονόμους τη σύζυγό του... κατά ποσοστό εξ αδιαιρέτου και τα τέκνα του... κατά ποσοστό εξ αδιαιρέτου... κατά ποσοστό εξ αδιαιρέτου και ... κατά ποσοστό εξ αδιαι-

ρέτου. Ο... πλασματικά αποδέχθηκε την κληρονομία του κληρονομουμένου..., εφόσον παρήλθε άπρακτη η πάροδος της τετράμηνης αποσβεστικής προθεσμίας για την εκ μέρους του αποποίηση της κληρονομίας αυτής (ΑΠ 951/2013 ΝΟΜΟΣ, ΕφΛαρ 549/2011 ΝΟΜΟΣ). Το αιτούν-Ελληνικό Δημόσιο έχει σε βάρος του... βεβαιωμένες και ληξιπρόθεσμες οφειλές συνολικού ποσού 2.579.303,22 ευρώ και προτίθεται να προβεί στην αναγκαστική εκτέλεση εναντίον του με την κατάσχεση της ακινήτου περιουσίας, που υπάρχει στην κληρονομαία περιουσία.

Πρέπει επομένως η αίτηση να γίνει δεκτή ως κατ' ουσία βάσιμη και να διαταχθεί όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό. [...]

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΝΟΜΟΙ

ΝΟΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 4152 (ΦΕΚ Α' 107/9.5.2013). Επείγοντα μέτρα εφαρμογής των νόμων 4046/2012, 4093/2012 και 4127/2013. 1203

ΝΟΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 4156 (ΦΕΚ Α' 122/31.05.2013). Μνημόνιο Κατανόησης στον τομέα της προστασίας του περιβάλλοντος μεταξύ του Υπουργείου Περιβαλλοντικής Προστασίας του Κράτους του Ισραήλ και του Υπουργείου Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κλιματικής Αλλαγής. 1218

ΥΠΟΥΡΓΙΚΕΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΥΠ' ΑΡΙΘ. Δ6Γ 1091609 ΕΞ 2013 (ΦΕΚ Β' 1368/5.6.2013). Πιστοποιητικά και βεβαιώσεις που εκδίδουν οι Δ.Ο.Υ. 1220

ΑΠΟΦΑΣΗ ΥΠ' ΑΡΙΘ. Αριθμ. 47999 (ΦΕΚ Β' 1399/7.6.2013). Επιβολή δικαστικών εξόδων και ενιαίου παγίου τέλους σε αιτήματα που αφορούν στην εφαρμογή κανονισμών και διεθνών συμβάσεων αστικού και εμπορικού περιεχομένου. 1227

ΑΠΟΦΑΣΗ ΥΠ' ΑΡΙΘ. ΠΟΛ: 1131 (ΦΕΚ Β' 1499/20.06.2013). Τιμή ανά τετραγωνικό μέτρο οικοπέδου δήμου ή κοινότητας, για τα έτη 2011, 2012 και 2013, στις περιοχές όπου δεν εφαρμόζεται το αντικειμενικό σύστημα, αποκλειστικά για τον προσδιορισμό του φόρου ακίνητης περιουσίας φυσικών προσώπων. 1229

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ - ΕΓΓΡΑΦΑ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. ΠΟΛ. 1115/23.5.2013/Υπ. Οικ. α) Διεύρυνση προνομιακής κατάταξης των απαιτήσεων του Δημοσίου από φόρο προστιθέμενης αξίας επί πλειστηριασμού ή πτωχευτικής εκκαθάρισης περιουσιακών στοιχείων οφειλετών του και β) άμεση εκτέλεση πίνακα κατάταξης δανειστών ως προς τις καταταγείσες απαιτήσεις του Δημοσίου μετά την έναρξη ισχύος των διατάξεων των παραγράφων 2 και 3 του άρθρου 33 του Ν. 4141/5.4.2013 (ΦΕΚ 81 Α'). 1240

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 13 (Ορθή επανάληψη)/31.5.2013/Υπ. Εσωτ./Γεν. Γραμ. πληθυσμού και κοινωνικής συνοχής. Εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 6 του ν. 4146/2013..... 1250

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. ΠΟΛ. 1151/26.6.2013/Υπ. Οικ.. Παροχή οδηγιών για τη χορήγηση απαλλαγής α' κατοικίας με βάση την απογραφή του πληθυσμού του 2011. 1254

ΕΓΓΡΑΦΟ Αρ. πρωτ.: 45628/28.5.2013/Υπ. Δικαιοσύνης/Τμ. Ευρωπ. Ένωσης. Κανονισμός (ΕΕ) αριθ. 650/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 4ης Ιουλίου 2012 σχετικά με τη διεθνή δικαιοδοσία, το εφαρμοστέο δίκαιο, την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων, την αποδοχή και εκτέλεση δημοσίων εγγράφων στον τομέα της κληρονομικής διαδοχής και την καθιέρωση του ευρωπαϊκού κληρονομητηρίου. 1254

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΗ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 5/13/30.5.2013/Εισ. Αρ. Πάγου. Έδρα συμβολαιογράφου μετά την κατάργηση/συγχώνευση ειρηνοδικείων βάσει του Π.Δ. 110/2012. 1258

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΗ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 491/2012/Συνεδρίαση 25.9.2012/Νομικό Συμβούλιο του Κράτους (Τμ. Δ'). Γνωμοδότηση σχετικά με το υπ' αριθ. πρωτ. 6922/15.6.2012 έγγραφο της Διεύθυνσης Ειδικών Παρακαταθηκών του ν.π.δ.δ. με την επωνυμία «Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων», που υπεγράφη από τον Πρόεδρο του Ταμείου. Περίληψη: Εάν το ν.π.δ.δ. με την επωνυμία «Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων» δεσμεύεται από την εντολή συμβολαιογράφου για την απόδοση πλειστηριάσματος σε καταταγέντα σε πίνακα κατάταξης δανειστή, ενόψει: α) Αναγγελίας σ' αυτό σύμβασης εκχώρησης μεταξύ του φερόμενου στην ως άνω εντολή δικαιούχου και τρίτου, προηγούμενης της εντολής και β) Κατάσχεσης εις χείρας του ως τρίτου από την Δ.ΟΥ. Βέροιας σε βάρος του φερόμενου από την εντολή ως δικαιούχου, σύγχρονης με την εντολή της συμβολαιογράφου. 1259

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ Υπ' αριθ. 297/2011 (Τμ. ΣΤ'). ΚΕΔΕ και ανακοπή κατά του πίνακα κατατάξεως. Οι αναφερόμενες διαφορές υπάγονται στη δικαιοδοσία των διοικητικών δικαστηρίων αν η υποκειμένη σχέση είναι δημοσίου δικαίου, όπως όταν αφορά απαιτήσεις από ασφαλιστικές εισφορές. Αν οι υποκειμένες σχέσεις είναι ετεροειδείς, αναζητείται η προέχουσα στον τίτλο αίτηση. Ατομική δίωξη του πτωχού από το ΙΚΑ και αναγγελία των δανειστών του. Στοιχεία για το έγκυρο και το ορισμένο του αναγγελτηρίου. Οι εργασιακές απαιτήσεις ασφαλιζονται με πρόνομο, έστω και αν προέρχονται από άκυρη ή και παράνομη εργασιακή σύμβαση. Δεν ήταν αόριστη η αναγγελία των εργαζομένων στην οποία δεν αναφερόταν η εγκυρότητα ή μη της συμβάσεως εργασίας. Έγκυρες οι αναγγελίες του ΙΚΑ και του Δημοσίου. Οι προσαυξήσεις και οι τόκοι των απαιτήσεων του ΙΚΑ, που είναι εξοπλισμένες με γενικό πρόνομο, εξακολουθούν να τρέχουν και μετά την κήρυξη της πτωχεύσεως και ως προς την ομάδα των πιστωτών και έχουν και αυτές γενικό πρόνομο. Κρίσιμος ο χρόνος διενέργειας του πλειστηριασμού. Απορρίπτεται η αναίρεση. επικυρώνει την αριθμ. 143/1998 απόφαση ΔιοικΠρωτΠειρ. 1263

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ Υπ' αριθ. 1696/2010. Σύσταση οριζοντίου ιδιοκτησίας. Σύσταση χωριστής κυριότητας είτε σε όροφο είτε σε διαμέρισμα γίνεται με δικαιοπραξία ή με διάταξη τελευταίας βουλήσεως. Επικυρώνει την υπ' αριθμ. 603/2005 ΕφετΛαρ. 1269

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ Υπ' αριθ. 346/2011 (Τμ. Α2 Πολ.). Κληρονομία. Καταπίστευμα. Στην περίπτωση του γενικού καταπιστεύματος, το σύνολο της περιουσίας του διαθέτη, όπως αυτή διαμορφώθηκε ύστερα από την τακτική διαχείρισή της από τον εγκατάστατο, περιέρχεται (ως κληρονομία) στον καταπιστευματοδόχο, ενώ στο καταπίστευμα του περιλιμπανομένου, ο καταπιστευματοδόχος αποκτά ό,τι τυχόν δεν διέθεσε ο πρώτος κληρονόμος μέχρι την επαγωγή του καταπιστεύματος. Εκ τούτων παρέπεται, ότι σε καθεμία από τις δύο περιπτώσεις (δυνητικά τουλάχιστον) είναι εντελώς διαφορετικά τα περιουσιακά που δικαιούται ο καταπιστευματοδόχος να αξιώσει από τον εγκατάστατο (ή από τον κληρονόμο του), πράγμα που διαφοροποιεί περαιτέρω (ποσοτικά) και το αντικείμενο της πιθανής μεταξύ τους δίκης και το αίτημα της σχετικής αγωγής. Διαθήκη μεγάλου έλληνα συγγραφέα που συνέστησε οικογενειακό καταπίστευμα του περιλιμπανομένου με κληρονόμο τη σύζυγό του, η οποία μεταβίβασε στο θετό υιό της λόγω γονικής παροχής τα πνευματικά δικαιώματα από τα έργα του συζύγου της. Απόρριψη της αγωγής των κληρονόμων. Απορρίπτει αναίρεση κατά της υπ' αριθμ. 842/2008 αποφάσεως ΕφετΑθ. 1269

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ Υπ' αριθ. 347/2011 (Τμ. Α2 Πολ.). Αναγκαστική εκτέλεση. Πίνακας κατάταξης. Ανακοπή κατ' αυτού. Περιεχόμενο του εννόμου συμφέροντος του ανακόπτοντος. Αντικείμενο της συγκεκριμένης δίκης. Στην προκειμένη περίπτωση η ανακοπή ασκείται από εγχειρόγραφο δανειστή κατά των εξόδων της εκτέλεσης που καταλογίσθηκαν στον επισπεύδοντα δανειστή. ΑΤΕ πρόνομο αυτής. Ενέχυρο υπέρ της ΑΤΕ. Προηγείται και των ειδικών προνομίων του ΚΠολΔ. Αναιρείται η προσβαλλόμενη απόφαση γιατί έκρινε ότι τα πρόνομια της ΑΤΕ προηγούνται και των εξόδων της εκτέλεσης. Αναιρεί την υπ' αριθμ. 1595/2000 ΕφετΘεσ. 1273

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ Υπ' αριθ. 478/2011 (Τμ. Δ' Πολ.). Σύσταση οριζοντίου ιδιοκτησίας. Προσδιορισμός δικαιωμάτων του ιδιοκτήτη τόσο επί της ιδιοκτησίας του όσο και επί των κοινοκλήτων μερών. Προσδιορισμός των κοινοκλήτων και κοινοχρήστων μερών. Αυτός γίνεται είτε συμβατικά είτε νόμιμα. Η συμβατική ρύθμιση δεν μπορεί να έρχεται σε αντίθεση με σχετικές πολεοδομικές διατάξεις. Προϋποθέσεις με τις οποίες στο κοινόχρηστο μέρος υπεισέρχεται στην αποκλειστική χρήση ενός μόνον προσώπου. Αναιρεί την υπ' αριθμ. 60/2009 ΕφετΝαυπλ. 1274

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ Υπ' αριθ. 1292/2011 (Τμ. Γ' Πολ.). Κτήση κυριότητας επί δημοσίων γαιών. Οθωμανικός νόμος «περί γαιών». Έκτακτη χρησικτησία και πράξεις νομής. Η παραχώρηση από το τουρκικό κράτος σε ιδιώτες δεν προσπορίζει σε αυτούς κυριότητα αλλά μόνο δικαίωμα διηνεκούς εξουσιάσεως (τεσσαρούφ) δυνάμει τίτλου (ταπίου). Δικαίωμα εξουσιάσεως μπορούσε να αποκτηθεί και με συνεχή επί μία δεκαετία εξουσίαση και καλλιέργεια, άνευ αμφισβήτησεως. Με το ν. 2052/1920 παραχωρήθηκε στους εν λόγω δικαι-

ούχους το δημόσιο δικαίωμα κυριότητας κατά 4/5 εξ αδιαιρέτου, ενώ το Δημόσιο παρακράτησε το δικαίωμα εξουσιάζσεως επί του υπόλοιπου 1/5, το οποίο όμως δυνάμει του διατάγματος 11/12-11-1929, περιήλθε αυτοδικαίως και χωρίς μεταγραφή στους συνιδιοκτήτες (των 4/5). Ο δε διεκδικών Δήμος ουδέποτε άσκησε οποιαδήποτε πράξη νομής επί του ακινήτου. Απορρίπτει αναίρεση κατά της υπ' αριθμ. 324/2006 απόφασης ΠολΠρωτίων. 1275

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ Υπ' αριθ. 480/2012 (Τμ. Α1 Πολ.). Αναγκαστική εκτέλεση. Κατάσχεση (χρηματικής απαίτησης) στα χέρια τρίτου. Διαδικασία έγκυρης κατάσχεσης. Υποχρέωση του τρίτου να προβεί σε δήλωση (είτε θετική είτε αρνητική). Συνέπειες. Ανακοπή κατά της αρνητικής δήλωσης του τρίτου. Αντικείμενο της σχετικής δίκης. Κατάσχεση χρηματικής απαίτησης στα χέρια υπαλλήλου του πλειστηριασμού, προερχόμενη από διενεργηθέντα πλειστηριασμό. Αρνητική δήλωση του συμβολαιογράφου. Επικυρώνει την υπ' αριθμ. 6862/2009 απόφαση ΕφετΑθ. 1281

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ Υπ' αριθ. 1102/2012 (Τμ. Δ' Πολ.). Συγκυριότητα επί οροφοκτησίας. Έννοια ορόφου ή διαμερίσματος ορόφου. Δεν είναι δυνατή η σύσταση διαιρεμένης ιδιοκτησίας επί ανοικτού χώρου, εκτός αν προβλέπεται στη συστατική της οροφοκτησίας πράξη ή σε μεταγενέστερη συμφωνία όλων των οροφοκτητών που έχει μεταγραφεί νόμιμα, η αίρεση ότι ο χώρος αυτός πρόκειται να οικοδομηθεί. Κοινόχρηστοι χώροι. Η συμφωνία των οροφοκτητών για κατάργηση του κοινοχρήστου χαρακτήρα της στέγης-δωματος και η μεταβίβαση του χώρου αυτής σε τρίτους κατά διηρημένες ιδιοκτησίες, έρχεται σε ευθεία αντίθεση προς διατάξεις αναγκαστικού δικαίου και ως εκ τούτου η μεταβίβαση αυτής σε τρίτους, κι όχι απλώς σε μερικούς μόνο ιδιοκτήτες, κατ' αποκλειστικό δικαίωμα κυριότητας, είναι απολύτως άκυρη. Περίπτωση νόμιμης συμφωνίας μεταξύ όλων των οροφοκτητών περί της κατάργησης του κοινοχρήστου χαρακτήρα του υπαίθριου χώρου του δωματος-ταράτσας και της διαμόρφωσής του σε κλειστό χώρο αποκλειστικής χρήσης των εναγομένων, ανεξαρτήτως του αν η διαμόρφωση του κλειστού αυτού χώρου προσκρούει σε πολεοδομικές διατάξεις. (Απορρίπτει αναίρεση κατά της υπ' αριθμ. 30967/2009 απόφασης ΜονΠρωτΘεσ). 1282

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ Υπ' αριθ. 1134/2012 (Τμ. Α1 Πολ.). Κατάταξη του προσημειούχου στο εκπλειστηρίασμα. Ανακοπή για την ακύρωση πίνακα κατάταξης δανειστών. Προσημείωση υποθήκης. Αναγγελία. Επαναφορά των πραγμάτων στην προηγούμενη κατάσταση. Ανακοπές αναγγελθέντων δανειστών κατά του πίνακα κατάταξης. Κάθε δανειστής ασκεί αυτοτελή ανακοπή που στρέφει εναντίον εκείνων μόνο από τους δανειστές κατά των οποίων επιδιώκει να εξέλθει νικητής και όχι όλων των αναγγελθέντων δανειστών. Μεταξύ των δανειστών που μετέχουν στη σχετική δίκη υφίσταται απλή ομοδικία. Ο προσημειούχος δανειστής μπορεί να ασκήσει την εμπράγματη αγωγή και κατά τρίτου κυρίου ή κατά εκείνου που νέμεται με νόμιμο τίτλο το προσημειωμένο ακίνητο και ο οποίος έτσι ευθύνεται εμπράγματα εφόσον έχει τίτλο εκτελεστό. Εξομοιούται πλήρως ο ενυπόθηκος με τον προσημειούχο δανειστή, με μόνη τη διαφορά ως προς τον τρόπο οριστικής ή τυχαίας κατάταξης (ΟΛΑΠ 14/2006). Αν πριν από την τροπή της προσημείωσης σε

υποθήκη λάβει χώρα αναγκαστικός πλειστηριασμός του βαρυνομένου ακινήτου, με την καταβολή του πλειστηριάσματος επέρχεται απόσβεση των υποθηκών και των προσημειώσεων που υπάρχουν στο ακίνητο, αλλά ο προσημειούχος δανειστής δεν αποστερείται του δικαιώματος να αναγγείλει την εμπραγμάτως ασφαλισμένη απαίτησή του με την προσημείωση, προκειμένου αυτή να καταταγεί στον πίνακα κατατάξεως. Αν το βαρυνόμενο με την προσημείωση ακίνητο έχει περιέλθει σε τρίτο, οπότε κατατάσσεται κατά τη σειρά της εγγραφής της προσημειώσεως «τυχαίως», ήτοι με μόνη την αίρεση της τελεσίδικης επιδίκασής της, μετά την πλήρωση της οποίας (αιρέσεως) μπορεί ο δικαιούχος να την εισπράξει από τον υπάλληλο του πλειστηριασμού, σύμφωνα με τα άρθρ. 975 και 980 ΚΠολΔ (ΑΠ 1229/2008). Απαιτείται ωστόσο ο προσημειούχος δανειστής να αναγγείλει στον υπάλληλο του πλειστηριασμού την εξοπλισμένη με προσημείωση υποθήκης απαίτησή του, η οποία δεν εξομοιώνεται ούτε ταυτίζεται με την απαίτηση που έχει από το νέο κύριο του ακινήτου (τρίτο), την οποία αναγγέλλει και η οποία δεν έχει εξοπλισθεί με προσημείωση. Βάσιμος αναιρετικός λόγος από τον αριθ. 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ. Εσφαλμένος νομικός χαρακτηρισμός και η εσφαλμένη υπαγωγή της περιγραφόμενης στην αναγγελία απαίτησης στις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις που ρυθμίζουν την προνομιακή κατάταξη των δανειστών, όπως είναι και οι διατάξεις των άρθρων 975, 976, 977 και 1007 παρ. 1 ΚΠολΔ. Αναιρεί εν μέρει την υπ' αριθμ. 884/2010 απόφαση ΕφετΑθ. 1284

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ Υπ' αριθ. 1140/2012 (Τμ. Α1 Πολ.). Πλειστηριασμός πλειόνων ακινήτων. Επί περισσότερων ακινήτων τα οποία κατασχέθηκαν αναγκαστικά με σύνταξη μιας έκθεσης κατασχέσεως πρέπει πριν από την κατακύρωση οιοδήποτε από αυτά να προηγηθεί ο προσδιορισμός της σειράς με την οποία αυτά θα κατακυρώνονται. Όταν το άθροισμα των απαιτήσεων κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα εκτελέσεως που αναγγέλθηκαν νόμιμα καλυφθεί, παύει η όλη διαδικασία πλειστηριασμού των ακινήτων ώστε να μην κατακυρωθούν εκείνα από τα εναπομείναντα πλειστηριαζόμενα ακίνητα, τα οποία έπονται στη σειρά κατακυρώσεως. Παράβαση της σχετικής διάταξης. Συνέπειες. Έννοια «βλάβης». Δικαιώματα του κυρίου του ακινήτου που πλειστηριάστηκε παρανόμως. Ανακοπή κατ' άρθρ. 933 παρ. 1 ΚΠολΔ. Παραδεκτό των προτεινόμενων με αυτή λόγων. Δημόσιο. Αναγγελία των απαιτήσεων αυτού. Διαδικασία. Απορρίπτει την αίτηση αναίρεσης και τους πρόσθετους λόγους αυτής κατά της 222/2007 αποφάσεως ΕφετΔωδ. 1287

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ Υπ' αριθ. 1141/2012 (Τμ. Α1 Πολ.). Προϋποθέσεις εγγραφής υποθήκης και προσημείωσης υποθήκης. Εγγραφή αυτών επί της ορισμένης στον τίτλο ποσότητας, ο οποίος παρέχει το δικαίωμα για την εγγραφή τους. Η εξόφληση του ποσού επί του οποίου ενεγράφη η υποθήκη ή η προσημείωση αυτής, συνεπάγεται την απόσβεση αυτών κατ' άρθρ. 1317, 1323 ΑΚ. Μη εφαρμογή στην περίπτωση αυτή της διάταξης κατ' άρθρ. 1289 ΑΚ, σχετικά με την εγγραφή του κεφαλαίου της ασφαλιζόμενης απαίτησης ως τοκοφόρου. Το αναφερόμενο κατ' άρθρ. 1281 ΑΚ, αδιαίρετο της υποθήκης και της προσημείωσης αυτής. Έννοια. Αναιρεί την υπ' αριθμ. 4058/2008 απόφαση ΕφετΑθ. 1288

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ Υπ' αριθ. 1180/2012 (Τμ. Γ' Πολ.). Αγωγή περί κλήρου. Εφόσον η αγωγή περί κλήρου δεν έχει παραγραφεί, ο νομέας της κληρονομίας δεν μπορεί να επικαλεστεί

κατά του κληρονόμου χρησικτησία πράγματος που νέμεται ως ανήκον στην κληρονομία κατ' αντιποίηση κληρονομικού δικαιώματος, έστω και κακοπίστως. Απορρίπτει αναίρεση κατά της υπ' αριθμ. 576/2008 απόφασης ΕφετΛάρ. 1289

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ Υπ' αριθ. 1196/2012 (Τμ. Γ' Πολ.). Αναγνωριστική, της κυριότητας ακινήτου, αγωγή του δημοσίου, συνεπεία μεταβιβάσεως αυτού στο δημόσιο, λόγω διάλυσης νομικού προσώπου. Για το ορισμένο της πρέπει να αναφέρεται η περάτωση της εκκαθαρίσεως μετά τη διάλυση του νομικού προσώπου, καθώς και ότι το επίδικο ακίνητο που απετέλεσε το εναπομείναν στοιχείο του ενεργητικού, μετά το πέρας της εκκαθαρίσεως, μεταβιβάσθηκε κατά κυριότητα στο δημόσιο με την τήρηση των νομίμων διατυπώσεων, μη αρκούσης της μνείας στο δικόγραφο της διαλύσεως του νομικού προσώπου και μόνο. Αδέσποτα. Προϋποθέσεις για να θεωρείται ένα ακίνητο αδέσποτο. Έννοια δάσους κατά τις διατάξεις του ν.δ/τος 17.11/1836. Υπάρχει τεκμήριο της κυριότητας του Δημοσίου επί των δασών που υπήρχαν στα όρια του Ελληνικού Κράτους κατά τον χρόνο ισχύος του ανωτέρω διατάγματος, υπό την προϋπόθεση ότι κατά τη διαδικασία του διατάγματος αυτού δεν αναγνωρίσθηκε η κυριότητα του ιδιώτη, προϋπόθεση, όμως, της λειτουργίας του τεκμηρίου αυτού είναι η ύπαρξη, κατά την ανωτέρω έννοια, δάσους κατά τον ίδιο χρόνο. Στοιχεία για να είναι ορισμένη η αγωγή του Δημοσίου, με αντικείμενο την αναγνώριση της κυριότητάς του επί εδαφικής εκτάσεως, έχουσα ως ιστορική και νομική βάση τις ανωτέρω διατάξεις του δ/τος. Έκτακτη χρησικτησία. Προϋποθέσεις, στοιχεία για να είναι ορισμένη η επίκληση κυριότητας εκ χρησικτησίας. Έννοια διακατοχικών πράξεων με διάνοια κυρίου. Απορρίπτει αναίρεση κατά της υπ' αριθμ. 311/2007 απόφασης ΕφετΑθ. 1290

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ Υπ' αριθ. 1223/2012 (Τμ. Δ' Πολ.). Οριζόντια ιδιοκτησία. Προσδιορισμός των δικαιωμάτων του ιδιοκτήτη αφ' ενός επί του ορόφου και αφετέρου στα κοινόχρηστα μέρη. Υπάρχει δυνατότητα ένα κοινόχρηστο πράγμα να αποτελέσει αντικείμενο χωριστής ιδιοκτησίας. Η βεράντα αποτελεί αντικείμενο χωριστής ιδιοκτησίας. Δικαιώματα και υποχρεώσεις του ιδιοκτήτη της βεράντας. Όταν αποτελεί δώμα για το διαμέρισμα του κάτω ορόφου και έχει υποστεί βλάβες η βεράντα, τότε ο κύριος αυτής υποχρεούται να αποκαταστήσει αυτές. Αναιρεί την υπ' αριθμ. 1901/2009 απόφαση ΕφετΑθ. 1293

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ Υπ' αριθ. 1437/2012 (Τμ. Α2 Πολ.) . Προϋποθέσεις αξίωσης αποζημίωσης του καθ' ου η εκτέλεση επί αμετάκλητης ακύρωσης της αναγκαστικής εκτέλεσης. Δεν αποκλείεται η έγερση, πέραν της παρεχόμενης από τη διάταξη του άρθρου 940 παρ. 3 ΚΠολΔ, αγωγής αποζημιώσεως, αυτοτελούς αγωγής για αποζημίωση εξαιτίας άδικης εκτελέσεως καθώς και η παρεμπίπτουσα κρίση κατά τη σχετική τακτική δίκη περί ακυρότητας οποιασδήποτε πράξεως της αναγκαστικής εκτελέσεως, κατά της οποίας δεν ασκήθηκε ανακοπή, προκειμένου να θεμελιωθεί το ασκούμενο με την αγωγή δικαίωμα αποζημιώσεως του καθ' ου η εκτέλεση. Η εναγομένη δεν είχε υποχρέωση: α) να μην προβεί στη μεταγραφή της περιλήψεως κατακυρωτικής εκθέσεως εκ μόνου του λόγου ότι οι ενάγοντες είχαν ασκήσει ανακοπή κατά της εκθέσεως πλειστηριασμού, ούτε β) να επαναφέρει, μετά την τελεσίδικη ακύρωση του πλειστηριασμού, τα πράγματα στην προ-

τέρα κατάσταση και μάλιστα με την έννοια της αναμεταβιβάσεως της κυριότητας του πλειστηριασθέντος ακινήτου στους αναιρεσιόντες. Απορρίπτεται αίτηση αναίρεσης κατά της υπ' αριθμ. 2856/ 2009 απόφασεως ΕφετΑθ. 1294

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ Υπ' αριθ. 1474/2012 (Τμ. Γ' Πολ.). Ερμηνεία δικαιοπραξιών. Περιεχόμενο των αρ. 173 και 200 ΑΚ. Ακίνητα. Σύσταση οριζοντίου ιδιοκτησίας. Δικαιώματα που δημιουργούν αφενός επί του ορόφου ή του διαμερίσματος και αφετέρου επί των κοινοχρήστων χώρων. Τα κοινόχρηστα και κοινόκτητα πράγματα μιας πολυώροφης οικοδομής (οριζόντιος ιδιοκτησία) είναι συστατικά, συνεπώς είναι ανεπίδεκτα νομής χρησικτησίας και απαγορεύεται η σύσταση χωριστών εμπραγμάτων δικαιωμάτων επ' αυτών. Δυνατότητα να αποκτηθεί η κυριότητα επί διαμερίσματος πρωτότυπα. Προϋποθέσεις μεταβίβασης της κυριότητας ακινήτου με δικαιοπραξία. Επίσης προϋποθέσεις κτήσεως της κυριότητας με χρησικτησία (τακτική ή έκτακτη). Αναιρείται η προσβαλλόμενη απόφαση, γιατί έκρινε ότι κοινόχρηστος χώρος οριζοντίου ιδιοκτησίας μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο χωριστού εμπραγμάτου δικαιώματος (κυριότητας). (Αναιρεί την υπ' αριθμ. 428/2009 απόφαση ΕφΚρήτ). 1298

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ Υπ' αριθ. 1746/2012 (Τμ. Γ' Πολ.). Ιδιοκτησιακό δικαίωμα επί ακινήτων στην Ήπειρο. Κατά τον Οθωμανικό Νόμο περί γαιών, του οποίου οι διατάξεις που ρυθμίζουν ιδιωτικής φύσης δικαιώματα, διατηρήθηκαν σε ισχύ στις Νέες Χώρες με το άρθρ. 2 παρ. 4 του Ν. 147/1914, η κυριότητα των αγρών, οι οποίοι είναι δημόσιες γαίες, ανήκει στο Δημόσιο, η δε παραχώρηση αυτών σε ιδιώτες γίνεται με τη χορήγηση τίτλου (ταπίου) με τον οποίο παρέχεται σ' αυτούς δικαίωμα όχι κυριότητας αλλά διηνεκούς εξουσιάσεως (τεσσαρούφ). Με το άρθρ. 49 του Ν. 2052/1920 ορίσθηκε ότι όποιος έχει το δικαίωμα εξουσιάσεως αποκτά δικαίωμα πλήρους και αμετάκλητης κυριότητας κατά τα 4/5 εξ αδιαίρετου του κτήματος, το δε Δημόσιο δικαίωμα συγκυριότητας και συνδιακατοχής κατά το υπόλοιπο 1/5. Απορρίπτει την αίτηση αναίρεσης της 181/2008 απόφασης Εφετίων. 1299

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ Υπ' αριθ. 104/2013 (Τμ. Γ' Πολ.). Κοινόχρηστα πράγματα. Αιγιαλός. Έννοια. Η ιδιότητα του αιγιαλού προκύπτει από φυσικά και μόνο φαινόμενα και δεν δημιουργείται με πράξη της Πολιτείας. Η δημιουργία νέου αιγιαλού με πρόσχωση ανήκει στην εκτίμηση του δικαστή και όχι της διοίκησης. Δημόσιο κτήμα αιγιαλού. Κτήση κυριότητας ακινήτου με χρησικτησία. Επί δημοσίων κτημάτων η χρησικτησία τρίτων έπρεπε να είχε συμπληρωθεί μέχρι τις 11.9.1915, γιατί μετά την πιο πάνω χρονολογία δεν επιτρέπεται πλέον ούτε έκτακτη χρησικτησία επί των ακινήτων του Δημοσίου. Κτήση κυριότητας με χρησικτησία επί δημοσίου κτήματος κατά τον Κρητικό Αστικό Κώδικα. Απορρίπτει την αναίρεση κατά της υπ' αριθμ. 285/2010 απόφασης ΕφετΚρήτ. 1300

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ Υπ' αριθ. 300/2013 (Τμ. Α1). Δικαιούχοι των εξόδων εκτέλεσης, εκτός από τον επισπεύδοντα δανειστή είναι και τα όργανα εκτέλεσης. Τα πρόσωπα αυτά δεν νομιμοποιούνται να αναζητήσουν τα σχετικά έξοδα από τον καθ' ου η εκτέλεση και τα λαμβάνουν από τον υπάλληλο του πλειστηριασμού, ο οποίος, αφού τα αφαιρέσει από το

πλειστηρίασμα, ακολούθως διανέμει το υπόλοιπο του πλειστηριάσματος μεταξύ των δανειστών του καθ' ου ή προβαίνει με σχετικό πίνακα στην κατάταξη των δανειστών σε περίπτωση ανεπάρκειας του πλειστηριάσματος. Η εκκαθαριστική πράξη του υπαλλήλου του πλειστηριασμού αποτελεί διανομή του πλειστηριάσματος και προσβάλλεται με την ανακοπή του άρθρ. 979 ΚΠολΔικ, από οποιονδήποτε έχει έννομο συμφέρον, όπως είναι οι δανειστές που αναγγέλθηκαν ή ο καθ' ου η εκτέλεση οφειλέτης. Η ανακοπή στρέφεται κατά του επισπεύδοντος δανειστή (ΑΠ 1783/1998, 142/2004, 280/2004, πρβλ. και ΑΠ 1359/1998). Αν όμως η αμφισβήτηση αφορά μόνο τη διενέργεια των πράξεων εκτέλεσης που έκανε ο δικαστικός επιμελητής ή το ύψος της σχετικής δαπάνης, δηλαδή όταν προβάλλεται ότι τα έξοδά του ή αναλόγως του συμβολαιογράφου δεν είναι νόμιμα ή υπαρκτά ή υπερβαίνουν τα καθοριζόμενα από τις οικείες υπουργικές αποφάσεις όρια της αμοιβής τους, η ανακοπή οφείλει να στραφεί όχι μόνον κατ' αυτού που επέσπευσε την εκτέλεση, αλλά και κατά των προσώπων υπέρ των οποίων έγινε η προαφαίρεση των εξόδων εκτέλεσης (πρβλ. ΑΠ 1722/1998, βλ. όμως ΑΠ 1774/2007 και 60/2011, που δέχονται ότι στην περίπτωση αυτή νομιμοποιείται παθητικά μόνον ο δικαστικός επιμελητής). Έξοδα είναι και οι δαπάνες για την έκδοση επαναληπτικών περιλήψεων (ΑΠ 1783/1998, αντιθ. ΑΠ 870/2010). Δεν περιλαμβάνονται τα έξοδα που έγιναν προς το αποκλειστικό συμφέρον είτε του επισπεύδοντος είτε των αναγγεληθέντων δανειστών ούτε επίσης όσα έγιναν από υπαιτιότητα του επισπεύδοντος. Απορρίπτει την αναίρεση της υπ' αριθμ. 847/2008 απόφασης ΕφετΘεσ. 1302

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ Υπ' αριθ. 534/2013 (Ποιν.). Απάτη. Στοιχεία αντικειμενικής και υποκειμενικής υπόστασης. Ψευδείς παραστάσεις του αναιρεσειόντος σε συμβολαιογράφο κατά τη σύνταξη διορθωτικής και συμπληρωματικής αποδοχής κληρονομίας, που αφορούσαν σε κληρονομαίο ακίνητο με σκοπό να επιτύχει να αναγνωριστεί κύριος του επιδίκου ακινήτου θέτοντας σε αμφισβήτηση το δικαίωμα συγκυριότητας του πολιτικώς ενάγοντος και του αδελφού του. Απορρίπτει την αναίρεση της υπ' αριθμ. 1118/2012 αποφάσεως ΤριμΕφετΠατρ. 1304

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ Υπ' αριθ. 715/2013 (Τμ. Β1 Πολ.). Ένορκες βεβαιώσεις. Εργατικές διαφορές. Ένορκη βεβαίωση ενώπιον ειρηνοδίκη ή συμβολαιογράφου του ίδιου του διαδίκου ή του νομίμου εκπροσώπου διαδίκου νομικού προσώπου είναι ανυπόστατο αποδεικτικό μέσο, ακόμα κι αν ο εκπρόσωπος απώλεσε μετά την ένορκη βεβαίωση την ιδιότητα αυτήν. Τούτο συνεπάγεται ότι ακόμα και κατά τη διαδικασία των εργατικών διαφορών, όπου λαμβάνονται υπόψη και αποδεικτικά μέσα μη πληρούντα τους όρους του νόμου, η ανωτέρω ένορκη βεβαίωση δεν μπορεί να ληφθεί παραδεκτά υπόψη, διότι είναι ανυπόστατη. Αναίρει την υπ' αριθμ. 2505/2008 ΕφετΘεσ. 1304

ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ Υπ' αριθ. 2175/2011. Μεταγραφή. Άρνηση του Υποθηκοφύλακα να προβεί σε μεταγραφή συμβολαίου. Άσκηση αίτησης κατά τη διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας και έφεση κατά της πρωτόδικης απόφασης από τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών. Διάδικος στην κατ' έφεση δίκη δεν είναι ο Υποθηκοφύλακας. Ερημοδικία του εκκαλούντος. Η έφεση εκδικάζεται σαν να είχε εμφανιστεί και αυτός. Οι άκυρες μεταγραφές-

ες πράξεις δεν παράγουν αποτελέσματα και ο υποθηκοφύλακας μπορεί να αρνηθεί τη μεταγραφή τους. Ο τελευταίος μπορεί να ελέγξει αν επέρχονται κατά τις μεταβιβάσεις ανεπίτρεπτες καταπατήσεις δημοσίων δασών και δασικών εκτάσεων ή κατατμήσεις ιδιωτικών δασικών εκτάσεων ερήμην του Δημοσίου. Αν ο ενδιαφερόμενος προσκομίσει υπεύθυνη δήλωση του άρθρου 280 παρ. 3 του Δασικού Κώδικα, δεν είναι νόμιμη η άρνηση μεταγραφής. Ο μεταγραφοφύλακας δεν μπορεί να ζητήσει την προσκόμιση πιστοποιητικού για το δασικό ή μη χαρακτήρα του ακινήτου, προκειμένου να χωρήσει η μεταγραφή. Χαρακτηρισμός εκτάσεων ως μη δασικών με αμετάκλητη δικαστική απόφαση. Δεν χωρεί επανεξέταση του ζητήματος αυτού από τις δασικές αρχές. 1305

ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ Υπ' αριθ. 6397/2011 (Τμ. 8ο). Μεταγραφή. Έλλειψη αρμοδιότητας του Υποθηκοφύλακα για έρευνα των προθέσεων των ιδιοκτητών αγροτεμαχίου για τη δημιουργία ιδιωτικού σχεδίου ρυμοτομίας, χωρίς διαπιστωτική πράξη Νομάρχη περί του αν συντρέχει περίπτωση ακυρότητας της μεταβίβασης, με την οποία σχηματίστηκε ιδιωτικός δρόμος. Μη σύννομη η άρνηση μεταγραφής της σχετικής μεταβιβαστικής πράξης. Αναρμόδιο και το δικάζον δικαστήριο να αποφανθεί για την ακυρότητα της σύμβασης μεταβίβασης, εφ' όσον δεν έχει προηγουμένως αποφανθεί σχετικά το αρμόδιο διοικητικό όργανο. Δεκτή η έφεση κατά της υπ' αριθμ. 799/2011 οριστικής αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών. 1308

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ Υπ' αριθ. 4826/2012 (Τμ. 1ο Τριμ.). ΕΤΑΑ – ΤΑΝ (πρώην Ταμείο Νομικών). Η αξίωση του Ταμείου να επιβάλει σε βάρος συμβολαιογράφου τα εισπραττόμενα κατά την κατάρτιση συμβολαιογραφικών πράξεων δικαιώματα παραγράφεται μετά την παρέλευση δεκαετίας από το τέλος του έτους, εντός του οποίου κατάρτίσθηκε η οικεία συμβολαιογραφική πράξη. Το ίδιο ισχύει και για τέλη υπέρ τρίτων. Δέχεται εν μέρει την προσφυγή. [Α' Δημοσίευση] 1311

ΠΟΛΥΜΕΛΟΥΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ Υπ' αριθ. 15163/2012 (Τακτική διαδικασία). Διαχείριση από τον ΟΠΑΙΕ κληρονομιών ισραηλιτών ελλήνων υπηκόων απωλεσθέντων κατά τη διάρκεια του πολέμου. Κύρια μέσα για την επίτευξη του σκοπού του ΟΠΑΙΕ είναι η κατάργηση του εξ αδιαθέτου κληρονομικού δικαιώματος του Δημοσίου, η περιέλευση σ' αυτόν των σχολαζουσών από την ως άνω αιτία κληρονομιών και η αναγνώριση αυτού ως ex lege νομέα των πραγμάτων που ανήκουν στις προαναφερόμενες κληρονομικές περιουσίες. Η πλασματική αυτή νομή αντιτάσσεται κατά τρίτων προσβολών αυτής, περιλαμβανομένου και του Ελληνικού Δημοσίου, και ως εκ τούτου τα πράγματα αυτά δεν είναι δεκτικά χρησιμότητας. 1318

ΜΟΝΟΜΕΛΟΥΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ Υπ' αριθ. 641/2012. (Διάταξη). Κληρονομητήριο. Διεθνής δικαιοδοσία. Διαθήκη συνταχθείσα σύμφωνα με αλλοδαπό δίκαιο. Περιουσία στην Ελλάδα. Εφαρμοστέο δίκαιο στις κληρονομικές σχέσεις με στοιχείο αλλοδαπότητας. Το εμπίστευμα (TRUST) ως κληρονόμος και η έννομη θέση του εμπιστευματοδόχου (TRUSTEE) κατά το δίκαιο της Πολιτείας της Βόρειας Καρολίνας των Η.Π.Α. (Άρθρα 28, 1178, 1956 επ. ΑΚ, 3 § 1, 40, 740 § 1, 810 και 819 επ. ΚΠολΔικ, Κεφ. 31 των Γενικών Νόμων

της Πολιτείας της Βόρειας Καρολίνας, Η.Π.Α.). Διαδικασία. Προσκομιζόμενα έγγραφα. 1320

ΜΟΝΟΜΕΛΟΥΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ Υπ' αριθ. 150/2013 (Τμ. μισθωτικών διαφορών). Για να μεταβληθεί η συμφωνηθείσα ποσοστιαία συμμετοχή των διηρεμένων ιδιοκτησιών στις κοινόχρηστες δαπάνες, πρέπει να γίνει τροποποίηση του κανονισμού με συμβολαιογραφικό έγγραφο και μεταγραφή. 1323

ΜΟΝΟΜΕΛΟΥΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΒΟΛΟΥ Υπ' αριθ. 91/2010. Ομολογιακό δάνειο. Εγγραφή προσημείωσης υποθήκης για εξασφάλιση του δανείου. Πάγια δικαιώματα των υποθηκοφυλάκων στην περίπτωση αυτή. Ο καθορισμός της αμοιβής αυτής είναι σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας. Αν ο υποθηκοφύλακας λαμβάνει αμοιβή μείζονα της νόμιμης, τότε οφείλει αποζημίωση. Δέχεται την αγωγή. 1324

ΜΟΝΟΜΕΛΟΥΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ Υπ' αριθ. 12095/2011 (Τακτική διαδικασία). Κτηματολόγιο. Απαράδεκτο το αγωγικό αίτημα περί διόρθωσης εμβαδού, που εισάγεται κατά την τακτική διαδικασία, επειδή δεν επιλύεται ιδιοκτησιακή αμφισβήτηση και δεν αμφισβητούνται τα όρια γειτονικών ακινήτων. Το αίτημα αυτό μπορεί να υποβληθεί εξωδικαστικά ή κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας. Αγωγή των αγοραστών οικοπέδου κατά των πωλητών με αίτημα τη διόρθωση εσφαλμένης κτηματολογικής εγγραφής, αφού λόγω παράλειψης υποβολής δήλωσης ιδιοκτησίας το ακίνητο φέρεται να ανήκει στην κυριότητα του δικαιοπαρόχου των εναγομένων. Συνομολόγηση της αγωγής από τους εναγόμενους. 1328

ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟΥ ΕΛΕΥΣΙΝΑΣ Υπ' αριθ. 3/2013 (Τμ. Εκούσιας Δικαιοδοσίας). Κληρονομητήριο Δημοσίου. Πλαγιαστική αίτηση. Παρέλευση τετράμηνης αποσβεστικής προθεσμίας προς αποποίηση της κληρονομίας. Πλασματική αποδοχή της κληρονομίας. Πλαγιαστική άσκηση έκδοσης κληρονομητηρίου από το Ελληνικό Δημόσιο ως δανειστή της κληρονομίας του οφειλέτη του κληρονόμου. Ο δανειστής πρέπει να επικαλεστεί και να αποδείξει εκτός των λοιπών στοιχείων και την αποδοχή της κληρονομίας από τον κληρονόμο. Ο δανειστής της κληρονομίας δεν δικαιούται να προβεί πλαγιαστικά στη δήλωση αποδοχής κληρονομίας για λογαριασμό του κληρονόμου. Δέχεται την αίτηση 1331

ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Κωδικός 6064

ΕΚΔΟΤΗΣ - ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ:

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΒΛΑΧΑΚΗΣ

Πρόεδρος Συντονιστικής Επιτροπής
Συμβολαιογραφικών Συλλόγων Ελλάδος
Αφροδίτης 1, Βάρκιζα Αττικής 166 72
Τηλ. 210 8970054, 210 8971939

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:

**ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΦΕΤΕΙΩΝ
ΑΘΗΝΩΝ-ΠΕΙΡΑΙΩΣ-ΑΙΓΑΙΟΥ ΚΑΙ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΥ**

Γ. Γενναδίου 4 – Αθήνα 106 78
Τηλ. 210 33 07 450, 210 33 07 460
Fax: 210 38 48 335, 210 38 12 249
E-mail: notaries@notariat.gr

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΔΗΣ:

ΠΟΛΥΧΡΟΝΗΣ ΜΠΙΡΗΣ

Νομικός Σύμβουλος του Συμβολαιογραφικού Συλλόγου
Εφετείων Αθηνών-Πειραιώς-Αιγαίου και Δωδεκανήσου
Γ. Γενναδίου 4 – Αθήνα 106 78
Τηλ. 210 33 07 470, 210 33 07 480

ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ:

Κ. ΠΛΕΤΣΑΣ – Ζ. ΚΑΡΔΑΡΗ Ο.Ε.

Χαρ. Τρικούπη 107, Αθήνα 114 73
Τηλ: 210 36 07 132, 210 38 20 148
Fax: 210 38 20 148
e-mail: info@typografio.gr

Μετά την κατάργηση του Ειδικού Λογαριασμού του άρθρου 30 του Ν. 4507/1966, η δαπάνη εκτύπωσης της Συμβολαιογραφικής Επιθεώρησης βαρύνει τον κρατικό προϋπολογισμό, στον φορέα 17-130 (υποθηκοφυλακεία) και τον ΚΑΕ 08000843.
